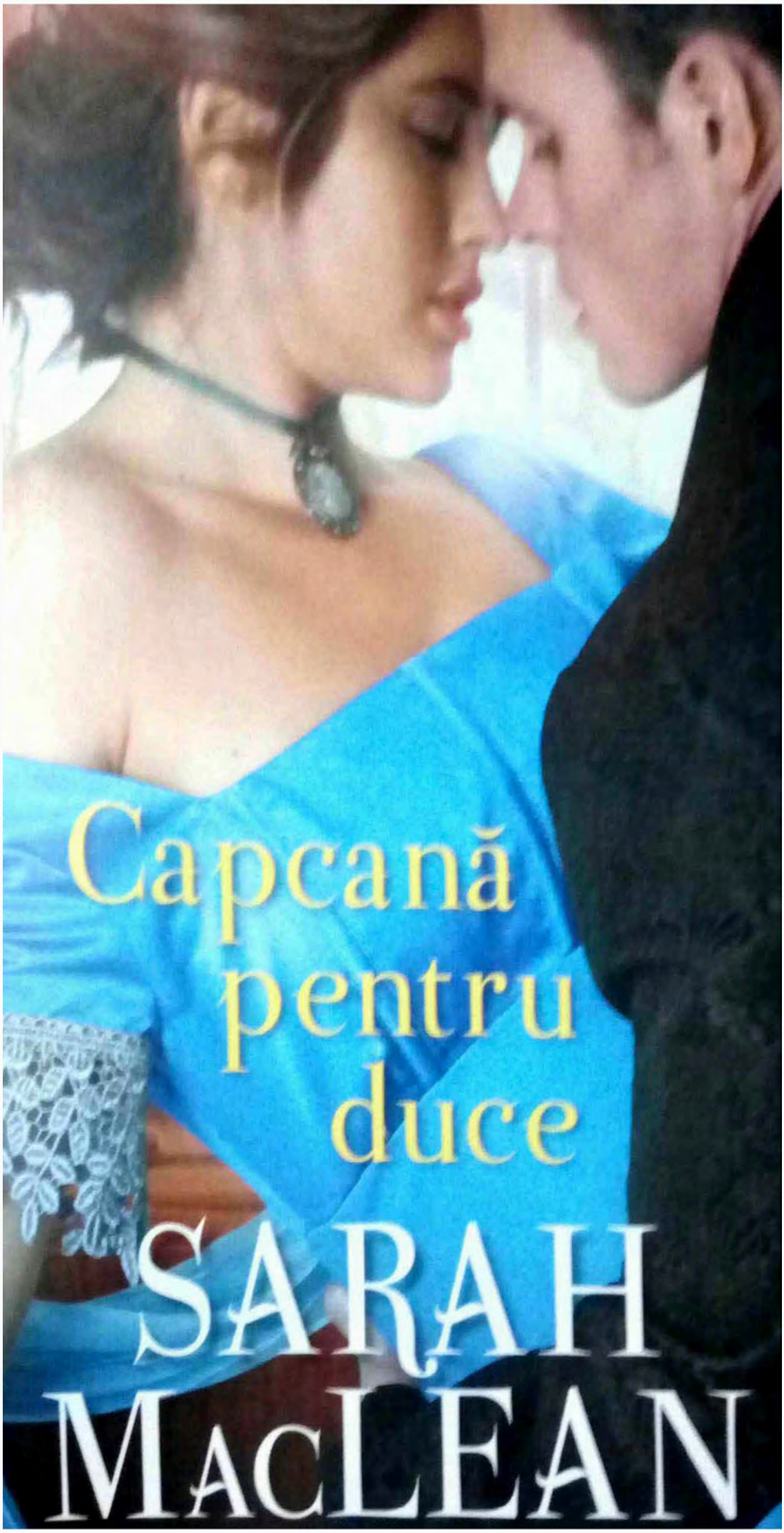
Capcană pentru duce
SARAH MacLEAN

Prolog

Trecutul

Cei trei erau legați unul de celălalt cu mult înainte să își dea seama, fire toarse, mătase de oțel care nu putea fi ruptă – nici când soarta lor insista asupra acestui lucru.

Frați, născuți în aceeași zi, la aceeași oră, în același minut, dar cu mame diferite. Curtezana de lux. Croitoreasa. Văduva soldatului. Născuți în aceeași zi, la aceeași oră, în același minut, din același tată.

Tatăl lor, ducele, a cărui aroganță și soartă crudă aveau să-l pedepsească fără ezitare, furându-i singurul lucru pe care îl dorea și pe care banii și puterea lui nu îl puteau cumpăra – un moștenitor.

Sunt Idele lui Marte despre care clarvăzătorii ne avertizează, cu promisiunea ei de trădare și răzbunare, cu norocul ei schimbător și cu soarta implacabilă. Dar pentru acest bărbat care procrease – care niciodată nu a fost mai mult decât atât, niciodată nu a fost un tată – Idele lui Iunie aveau să îi aducă ruina.

Pentru că în aceeași zi, la aceeași oră, în același minut, a existat un al patrulea copil, născut dintr-o a patra femeie. De o ducesă. Și această naștere – nașterea pe care toată lumea o credea legitimă – era cea pe care ducele o aștepta chiar dacă știa că fiul care urma să îi moștenească numele, averea și viitorul nu era al lui și totuși, cumva, era singura lui speranță.

Doar că al patrulea copil era o fată.

Și odată cu prima ei gură de aer, le fură viitorul tuturor, la fel de puternică în timpul copilăriei cum avea să devină la maturitate. Dar asta e o poveste pentru altă dată.

Această poveste începe cu băieții.

Capitolul 1

Prezentul

Mai 1837

Devil stătea afară, lângă conacul Marwick, la umbra întunecată a unui ulm bătrân, urmărindu-și fratele vitreg care se afla în casă.

Pâlpâitul lumânărilor și sticla marmorată distorsionau petrecăreții de dincolo, din sala de bal, transformând mulțimea de oameni dinăuntru – aristocrați și mică nobilime cu bani – într-o masă în mișcare greu de deslușit, amintindu-i lui Devil de fluxul Tamisei, care creștea și scădea, curgând plin de culoare și duhoare.

Trupuri fără chip – bărbați întunecați îmbrăcați elegant și femei luminoase în mătăsuri și satin – se mișcau împreună, abia putând să treacă de gâturile întinse și de evantaiele care fluturau, ducând bârfele și speculațiile prin aerul stătut al sălii de bal.

Și în mijloc, bărbatul pe care cu toții voiau să-l vadă cu disperare – solitarul duce de Marwick, strălucitor și proaspăt, deși deținea titlul de când murise tatăl său. De când murise tatăl *lor*.

Nu. Nu tată. Cel care îi procrease.

Și noul duce, tânăr și chipeș, revenise precum fiul rătăcitor al Londrei – cu un cap mai înalt decât restul adunării, pieptănat frumos și cu chipul de piatră, cu ochii chihlimbarii cu care ducii de Marwick se făleau de generații. Sănătos, necăsătorit și tot ceea ce aristocrația dorea ca el să fie.

Și nimic din ceea ce îl credea aristocrația că este.

Devil își putea imagina șușotelile ignorante care circulau cu repeziciune prin sala de bal.

De ce-ar trebui un bărbat atât de important să fie pustnic?

Cui îi pasă, atâta timp cât este duce?

Crezi că zvonurile sunt adevărate?

Cui îi pasă, atâta timp cât este duce?

De ce nu a venit niciodată în oraș?
Cui îi pasă, atâta timp cât este duce?
Dacă e tot atât de nebun cum se spune?
Cui îi pasă, atâta timp cât este duce?
Am auzit că vrea să aibă un moștenitor.

Ultima bârfă fusese cea care îl scosese pe Devil din întuneric.

Cu douăzeci de ani în urmă se încheiase o înțelegere când ei erau doar frați în brațele mamelor. Și deși multe se întâmplaseră de când acea înțelegere fusese făcută, un lucru rămânea sfânt: nimeni nu renega un pact cu Devil.

Nu fără pedeapsă.

Și astfel, Devil aștepta cu o răbdare infinită în grădinile reședinței din Londra a ducilor de Marwick să ajungă al treilea părtaș la înțelegere. Trecuseră zeci de ani de când el și fratele lui, Whit – cunoscuți împreună prin colțurile abjecte ale Londrei ca Bastarzii Bătăuși – îl văzuseră pe duce. Decenii de când evadaseră din reședința de țară a ducatului în miezul nopții, lăsând în urmă secrete și păcate, pentru a-și cuceri propriul regat de secrete și păcate diferite.

Dar, cu două săptămâni în urmă, sosiseră invitații la cele mai extravagante case din Londra – casele cu cele mai venerabile nume – chiar când servitorii soseau în Marwick House înarmați până în dinți cu mături, ceară, șine de fier și pentru aerisire. Cu o săptămână în urmă fuseseră livrate lăzi – lumânări, haine, cartofi, vin de Porto și șase canapele pentru uriașa sală de bal Marwick, fiecare din ele ticsite acum de fustele celor mai râvnite doamne din Londra.

În urmă cu trei zile, ziarul *News of London* ajunsese la cartierul general din Covent Garden al Bastrazilor și acolo, pe pagina a patra, un titlu scris cu cerneală spunea: „Misteriosul Marwick vrea să se însoare?"

Devil împăturise cu grijă ziarul și-l lăsase pe masa lui Whit. A doua zi de dimineață când revenise la locul lui de muncă, un cuțit țintuia ziarul de tăblia din stejar a mesei.

Și astfel se hotărâse.

Fratele lor, ducele, revenise, apăruse fără vreun avertisment în acest loc creat pentru oameni mai buni și plin de cei mai răi dintre ei, pe un pământ pe care el îl moștenise în momentul în care reclamase titlul ca fiind al lui, într-un oraș care le aparținea și, făcând asta, își dezvăluise lăcomia.

Dar lăcomia nu era permisă în acest loc, pe această proprietate.

Așa că Devil aștepta și privea.

După minute lungi, aerul se mișcă, iar Whit își făcu apariția lângă cotul lui, tăcut și mortal ca un sprijin militar, ceea ce era adecvat, pentru că acesta nu era deloc departe de un război.

– La țanc, zise Devil încet.

Un mormăit.

– Ducele caută o mireasă?

O încuviințare din cap în întuneric.

– Și moștenitori?

Liniște. Nu ignorare – furie.

Devil îl urmări cu privirea pe fratele lor vitreg mișcându-se prin mulțimea dinăuntru, îndreptându-se spre capătul îndepărtat al sălii de bal, unde un coridor întunecat ducea în adâncurile casei. Fu rândul lui să încuviințeze din cap.

– Terminăm asta înainte să înceapă.

Își strânse bastonul de abanos, coama argintie a leului, tocită de atâta folosit, potrivindu-se perfect în mâna lui.

– Intrăm și ieșim, facem suficiente stricăciuni încât să nu ne poată urmări.

Whit încuviință din cap, dar nu se referi la ceea ce amândoi gândeau – că bărbatul căruia Londra îi spunea Robert, duce de Marwick, băiatul pe care ei cândva îl cunoscuseră ca fiind Ewan, era mai mult un animal decât un aristocrat și era singurul bărbat care fusese cât pe ce să fie mai bun decât ei. Dar asta era înainte ca Devil și Whit să devină Bastarzii Bătăuși, Regii din Covent Garden, și să învețe să mânuiască arme cu precizia care egala amenințările lor.

În seara asta aveau să-i arate că Londra era teritoriul lor și aveau să-l trimită înapoi în provincie. Era doar o chestiune de a intra și de a face asta – a-i reaminti promisiunea făcută cu ani în urmă.

Ducele de Marwick nu avea să aibă parte de nici un moștenitor.

– Frumoasă urmărire.

Cuvintele lui Whit erau mai mult un mormăit, vocea lui răgușită de la nefolosirea ei.

– Frumoasă urmărire, repetă Devil și cei doi se mișcare eficient în tăcere spre umbrele întunecate ale balconului lung, știind că vor trebui să acționeze rapid pentru a evita să fie văzuți.

Cu o grație fluidă, Devil se cățără pe balcon, sări peste balustradă, aterizând silențios în întunericul de dincolo. Whit îl urmă. Se îndreptară spre ușă, știind că sera avea să fie încuiată și neaccesibilă oaspeților, făcând-o să fie astfel punctul perfect pentru a intra

în casă. Bastarzii purtau haine de gală – pregătiți să se amestece în mulțime până când îl găseau pe duce și se ocupau de lovitura lor.

Marwick nu avea să fie nici primul, nici ultimul aristocrat care să fie pedepsit de către Bastarzii Bătăuși, dar Devil și Whit nu-și doriseră niciodată atât de mult să aplice cuiva o pedeapsă.

Mâna lui Devil abia atinse mânerul ușii când acesta se roti sub atingerea lui. Îi dădu drumul instantaneu, retrăgându-se, pierzându-se în întuneric chiar când Whit sărea peste balcon și ateriza pe peluza de dedesubt fără un zgomot.

Și atunci apăru fata.

Închise ușa în urma ei în grabă, lipindu-și spatele de ea, de parcă prin simpla forță a voinței i-ar fi putut împiedica pe ceilalți s-o urmărească.

În mod ciudat, Devil se gândi că ea chiar ar putea să reușească asta.

Era încordată, cu capul sprijinit de ușă, cu gâtul lung, palid în lumina lunii, cu pieptul ridicându-se și coborând, ducându-și o mână înmănușată pe pielea umbrită de pe decolteu, încercând să-și liniștească respirația agitată. Anii de observație îl făcură să vadă mișcările ei naturale și neexersate – nu știa că este privită. Nu știa că nu este singură în cameră.

Materialul rochiei sclipea în lumina lunii, dar era prea întuneric ca să-și dea seama ce culoare avea. Poate albastră. Verde? Lumina o făcea să pară argintie în unele locuri și neagră în altele.

Lumina lunii. Părea că era învăluită în lumina lunii.

Strania observație veni când ea se îndreptă spre balustrada din piatră și, preț de o jumătate de secundă nebună, lui Devil îi trecu prin minte să iasă în lumină ca s-o vadă mai bine.

Asta până când auzi ciripitul blând și încet al unei privighetori – semnalul prin care Whit îl avertiza. Amintindu-i de planul lor, cu care fata nu avea nici o legătură. Doar că îi împiedica să-l pună în aplicare.

Ea nu știa că pasărea nu era deloc o pasăre și își întoarse fața către cer, odihnindu-și mâinile pe balustrada din piatră, în vreme ce expiră lung eliberându-se de tensiune. Umerii i se relaxară.

Fusese gonită până aici.

Un sentiment neplăcut îl încercă la gândul că ea fugise într-o cameră întunecată și pe un balcon și mai întunecat, unde o aștepta un bărbat care ar putea fi mai rău decât oricine dinăuntru. Și apoi, ca o împușcătură în noapte, ea râse. Devil înlemni, mușchii din umeri

i se încordară, strânsoarea pe mânerul argintiu al bastonului lui deveni mai puternică.

Avu nevoie de toată voința ca să nu se apropie de ea. Să își aducă aminte că aștepta acest moment de mulți ani – de atât de mult timp, încât abia își mai aducea aminte de vremea când nu era pregătit să se lupte cu fratele lui.

Nu avea să permită ca o femeie să-l abată din drum. Nici măcar nu o vedea bine și, cu toate astea, nu își putea dezlipi privirea de la ea.

– Cineva ar trebui să le spună cât de îngrozitori sunt, zise ea către cer. Cineva ar trebui să se ducă direct la Amanda Fairfax și să-i spună că nimeni nu crede că alunița ei de frumusețe este adevărată. Și cineva ar trebui să-i spună lordului Hagin că duhnește a parfum și că ar face mai bine să facă o baie. Și tare mi-ar plăcea să-i reamintesc lui Jared de ziua când a aterizat cu fața în jos în helești casei de la țară al mamei mele la petrecerea de atunci și cum a trebuit să se bizuie pe *bunătatea* mea pentru a-i aduce haine uscate fără a fi văzut.

Se opri, destul cât Devil să creadă că terminase cu vorbitul la stele.

Dar ea continuă:

– Și Natasha trebuie să fie așa de dezagreabilă?

– Mai bine de atât nu poți?

Rămase șocat auzind cuvintele – nu era momentul să stea la taclale cu o vorbăreață solitară pe balcon.

Pe Whit îl șocă și mai mult, dacă ar fi fost să se ia după strigătul aspru al privighetorii care urmă imediat.

Dar șocată fu fata.

Cu un mic țipăt de surprindere, se întoarse spre el, luându-și mâna de pe pielea de deasupra corsajului. Ce culoare avea corsajul ăla? Lumina lunii continua să îi joace feste, făcând să îi fie imposibil să vadă.

Ea își înclină capul și își mijii ochii.

– Cine-i acolo?

– Și eu tot asta mă întrebam, iubire, ținând cont că nu te mai opreai din vorbit.

Privirea mijită deveni o încruntare.

– Vorbeam cu mine.

– Și nici una dintre voi nu poate găsi o insultă mai bună decât *dezagreabilă* pentru Natasha asta?

Făcu un pas către el, apoi păru că se gândește de două ori înainte de a se adresa unui străin în întuneric. Se opri.

– Tu cum ai descrie-o pe Natasha Corkwood?

– Nu o cunosc, deci nu aș face asta. Dar ținând cont de faptul că te-ai luat bucuroasă de igiena lui Hagin și reînviai momentele jenante din trecutul lui Faulk, cu siguranță Lady Natasha merită același nivel de creativitate, nu?

Ea se holbă spre umbre preț de un minut lung, cu privirea fixată pe un punct undeva dincolo de umărul lui stâng.

– Cine ești?

– Nimeni important.

– Având în vedere că te afli pe un balcon întunecat al unei încăperi goale din casa ducelui de Marwick, mi se pare că ai putea fi un om chiar important.

– După logica asta, tu ești o femeie importantă.

Râsul ei se auzi tare și neașteptat, surprinzându-i pe amândoi. Ea clătină din cap.

– Puțină lume ar fi de acord cu tine.

– Rareori mă interesează părerile altora.

– Înseamnă nu ești un membru al cercurilor aristocrate, răspunse ea sec, pentru că părerile altora sunt precum aurul aici. Foarte apreciate.

„Cine era ea?"

– Ce cauți în seră?

Ea clipi.

– De unde știi că e o seră?

– Este treaba mea să știu lucruri.

– Despre case care nu sunt ale tale?

„Cândva casa asta a fost aproape a mea." Se abținu să spună cuvintele.

– Nimeni nu folosește camera asta. Tu de ce o foloseai?

Ea ridică din umeri. Apoi renunță.

Fu rândul lui să se încrunte.

– Te întâlnești cu un bărbat?

– Poftim? zise ea făcând ochii mari.

– Balcoanele întunecate sunt excelente pentru întâlniri amoroase.

– Nu am de unde să știu asta.

– Despre balcoane? Sau despre întâlniri amoroase?

Nu că lui i-ar fi păsat.

– Sincer, despre amândouă.

N-ar fi trebuit să se simtă satisfăcut auzind acest răspuns.

Ea continuă:

– M-ai crede că îmi plac serele?

– Nu, zise el. Și apoi, accesul în seră e interzis.

Ea își înclină capul.

– Da?

– Majoritatea oamenilor înțeleg că sunt interzise camerele întunecate.

Ea își flutură o mână.

– Nu sunt foarte inteligentă. El nu credea nici asta. Aș putea pune aceeași întrebare, să știi.

– Care?

Nu îi plăcea felul cum întorcea conversația în direcția în care voia ea.

– Ești aici pentru o întâlnire amoroasă?

Pentru un moment nebun, îi trecu prin fața ochilor imaginea întâlnirii amoroase pe care ei doi ar putea-o avea aici, pe acest balcon întunecat, în miezul verii. Ceea ce ea i-ar permite să-i facă în vreme ce jumătate din Londra dansa și bârfea aproape de ei.

Ceea ce el i-ar permite ei să-i facă lui.

Își imaginā cum o ridică pe balustrada din piatră, descoperind cum se simte pielea ei la atingere, mirosul ei. Descoperind sunetele de plăcere pe care ea le scoate. Ar suspina? Ar țipa?

Înlemni. Femeia asta, cu chipul ei comun și corpul ei neremarcabil, care vorbea singură, nu era genul de femeie pe care Devil și-o închipuia urcându-se pe pereți. Ce se întâmpla cu el?

– Voi lua tăcerea ta ca un da, atunci. Și vă las să vă vedeți de întâlnirea amoroasă, domnule.

Începu să se îndepărteze de el.

Ar trebui să o lase să plece.

Doar că strigă:

– Nu am nici o întâlnire amoroasă.

Privighetoarea se auzi din nou. Mai iute și mai repede decât înainte. Whit era contrariat.

– Atunci de ce te afli aici? întrebă femeia.

– Poate din același motiv ca tine, iubire.

Ea zâmbi afectat.

– Îmi vine greu să cred că ești o fată bătrână, izgonită în întuneric după ce așa-zișii prieteni au râs de tine.

Deci. Avusese dreptate. Fusese izgonită.

– Trebuie să fiu de acord, nimic din ce ai spus nu mi se potrivește.

Ea se sprijini de balustradă.

– Vino la lumină.

– Mă tem că nu pot face asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu ar trebui să fiu aici.

Ea ridică ușor din umeri.

– Nici eu.

– Tu nu ar trebui să fii pe *balcon*. Eu nu ar trebui să fiu deloc pe *proprietate*.

Buzele ei se deschiseră ușor.

– Cine ești?

El îi ignoră întrebarea.

– De ce ești fată bătrână?

Nu că ar fi contat.

– Sunt nemăritată.

El rezistă impulsului de a zâmbi.

– Mi-o merit.

– Tatăl meu ți-ar spune să ai întrebări mai precise.

– Cine este tatăl tău?

– Cine este al tău?

Nu era cea mai încăpățânată femeie pe care o întâlnise.

– Nu am tată.

– Toată lumea are un tată, zise ea.

– Nu unul pe care să dorești să îl recunoști, zise el cu un calm pe care nu-l simți. Deci, revenim la început. De ce ești fată bătrână?

– Nimeni nu vrea să se însoare cu mine.

– De ce nu?

Răspunsul onest veni instantaneu:

– Eu nu...

Se opri, deschizându-și larg brațele și el și-ar fi dat toată averea pentru a auzi restul, mai ales când ea începu să numere motivele pe degetele ei lungi și înmănușate.

– Expirată.

Nu părea bătrână.

– Comună.

Comună îi trecuse și lui prin cap, dar nu era modestă. Nu chiar. De fapt, era chiar opusul.

– Neinteresantă.

Asta era complet neadevărat.

– Am fost dată la o parte de un duce.

Tot nu era întregul adevăr.

– Și asta este problema?

– Chiar, zise ea. Deși pare nedrept, pentru că respectivul duce nu a vrut niciodată să se însoare cu mine.

– De ce nu?

– Pentru că era îndrăgostit nebunește de soția lui.

– Ce ghinion!

Ea se întoarse cu ochii spre cer.

– Nu pentru ea.

Niciodată în viața lui, Devil nu-și dorise așa de mult să se apropie de cineva. Dar rămase în umbre, lipit de perete și privind-o.

– Dacă nu te măriți din aceste motive, de ce îți pierzi timpul aici?

Ea râse ușor, un sunet încet și încântător.

– Nu știi, domnule? O femeie nemăritată își petrece timpul alături de bărbați neînsurați.

– Ah, deci nu ai renunțat la a avea un soț.

– Speranța este eternă, zise ea.

El aproape că râse la acele cuvinte seci. Aproape.

– Și?

– Este greu pentru că în acest moment mama mea are cerințe stricte față de orice pețitor.

– Cum ar fi?

– Să îi bată inima.

Râse aspru, fapt care îl uimi și pe el însuși.

– Cu niște standarde așa de înalte, nu este surprinzător că îți este așa de greu.

Ea zâmbi, dinții albi îi străluciră în lumina lunii.

– Este o minune că ducele de Marwick nu s-a dat peste cap să mă cunoască, știu.

Amintirea scopului pe care îl avea în acea seară fu dură și imediată.

– Deci, pe Marwick îl urmărești.

„Peste cadavrul meu."

Ea își flutură mâna.

– Mama, la fel ca restul mamelor din Londra.

– Se spune că este nebun, sublinie Devil.

– Doar pentru că nu își pot imagina că cineva ar alege să locuiască în afara societății.

Marwick locuise în afara societății pentru că în urmă cu multă vreme făcuse un pact în acest sens. Dar Devil nu pomeni nimic despre asta. În schimb, spuse:

– De-abia dacă l-au privit.

Zâmbetul ei se transformă într-o grimasă.

– I-au văzut titlul, domnule. Și acesta este frumos ca păcatul. Un duce sihastru va face din soția lui o ducesă, în definitiv.

– Asta este ridicol.

– Asta este piața căsătoriilor. Făcu o pauză. Dar nu contează. Nu sunt potrivită pentru el.

– De ce nu? întrebă el, deși nu îi păsa.

– Pentru că nu sunt pentru duci.

„De ce nu?"

Nu rosti întrebarea, dar, cu toate astea, ea răspunse natural, de parcă vorbea către un salon plin de doamne la ceai.

– A fost o vreme când credeam că puteam să fiu, zise ea mai mult spre ea, decât către el. Și apoi... Ridică din umeri. Nu știu ce s-a întâmplat. Bănuiesc că toate celelalte lucruri. Comună, neinteresantă, matură, nedansată la baluri, fată bătrână. Râse la lista de cuvinte. Bănuiesc că nu ar fi trebuit să tărăgănez, crezând că am să-mi găsesc un soț, pentru că uite că nu s-a întâmplat.

– Și acum?

– Și acum, zise ea cu resemnarea în voce, mama mea caută un puls puternic.

– Tu ce cauți?

Privighetoarea lui Whit răsună în noapte și ea răspunse în urma sunetului:

– Nimeni nu m-a întrebat asta.

– Deci, insistă el, știind că nu ar trebui.

Știind că ar trebui s-o lase pe fata asta în balcon și să-și vadă de viitorul ei.

– Eu... Privi spre casă, spre sera întunecată și spre holul de dincolo și spre sala strălucitoare de bal. Aș vrea să fac iarăși parte din tot.

– Iarăși?

– A fost o vreme când eu... începu ea, apoi se opri. Clătină din cap. Nu contează. Ai treburi mai importante de făcut.

– Așa este, dar pentru că nu le pot face cât ești aici, milady, sunt mai mult decât dispus să te ajut în acest sens.

Ea zâmbi.

– Ești amuzant.

– Nimeni din întreaga mea viață nu ar fi de acord cu tine.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Rareori mă interesează părerile celorlalți.

Lui nu-i scăpă că ea repetase cuvintele lui de mai devreme.

– Nu cred asta nici măcar o secundă.

Felicity își flutură mâna.

– Era o vreme când făceam parte din asta. Chiar în mijlocul a tot ce se întâmpla. Eram foarte populară. Toată lumea dorea să mă cunoască.

– Și ce s-a întâmplat?

Își deschise iarăși brațele, o mișcare care începea să devină familiară.

– Nu știu.

El ridică din sprânceană.

– Nu știi ce te-a transformat într-o persoană retrasă?

– Nu, zise ea încet, iar în voce i se simțea nedumerirea și tristețea. Nici măcar nu mă aflam în apropierea zidurilor. Și apoi, într-o zi – ridică din umeri – m-am trezit lângă zid. Iederă. Așa că atunci când mă întrebi ce caut...

Se simțea singură. Devil știa ce înseamnă singurătatea.

– Vrei înapoi.

Ea scoase un hohot scurt și fără speranță.

– Nimeni nu este primit înapoi. Doar dacă nu găsești o partidă strașnică.

El încuviință din cap.

– Ducele.

– O mamă poate să viseze.

– Și tu?

– Eu vreau înapoi. Încă un avertisment din partea lui Whit răsună și femeia privi peste umăr. Ce privighetoare insistentă!

– Este iritat.

Ea își înclină capul curioasă, dar văzând că el nu oferă nici o clarificare, adăugă:

– Îmi spui cine ești?

– Nu.

Ea încuviință încă o dată.

– Bănuiesc că așa e cel mai bine, pentru că eu am ieșit afară ca să scap pentru un moment de rânjete disprețuitoare și comentarii batjocoritoare. Arătă spre partea mai luminoasă a balconului. O să mă duc acolo și o să găsesc un loc potrivit în care să mă ascund, iar tu îți poți relua furișatul, dacă vrei.

El nu îi răspunse, nefiind sigur ce ar fi putut să îi spună. Neavând încredere în el că ar fi spus ce trebuia să spună.

– Nu voi spune nimănui că te-am văzut, adăugă ea.

– Nu m-ai văzut, zise el.

– Atunci va avea în plus beneficiul de a fi adevărul, adăugă ea.

Privighetoarea se auzi din nou. Cât timp se afla alături de această femeie, Whit nu avea încredere în el.

Și probabil nici nu trebuia.

Ea făcu o mică reverență.

– Ei bine, pregătit pentru faptele tale infame atunci?

Tresărirea mușchilor din jurul buzelor lui era ceva necunoscut. Un zâmbet. Nu-și amintea ultima dată când zâmbise. Femeia asta ciudată i-l invocase ca o vrăjitoare.

Dispăru înainte ca el să apuce să îi răspundă, fustele dispărându-i după colț, în lumină. Avu nevoie de toată voința ca să nu o urmeze. Ca să vadă ceva din ea – culoarea părului, nuanța pielii, strălucirea ochilor.

Și încă nu îi știa culoarea rochiei.

Tot ce trebuia să facă era să o urmărească.

– Dev.

Numele lui îl făcu să revină în prezent. Se uită la Whit, care se afla din nou peste balcon, lângă el în umbre.

– Acum, zise Whit.

Era momentul să revină la planul lor. La bărbatul a cărui viață jurase că avea să se sfârșească dacă mai pășea în Londra vreodată. Dacă avea vreodată să încerce să revendice ceea ce furase cândva. Dacă avea vreodată să îi treacă prin cap să încalce acel jurământ vechi de decenii.

Și el avea să o sfârșească. Dar nu cu pumnii.

– Haide, frate, șopti Whit. Acum.

Devil clătină o dată din cap, cu privirea fixată pe locul unde fustele misterioase ale femeii dispăruseră.

– Nu. Nu încă.

Inima lui Felicity Faircloth bătuse suficient de mult timp încât ea să creadă că ar avea nevoie de un doctor.

Începuse să bată din momentul în care se strecurase afară din sala strălucitoare de bal a casei Marwick și se holbase la ușa încuiată din fața ei, ignorând dorința aproape de nestăpânit de a-și băga mâna în coafură și de a scoate un ac de păr.

Știind că nu trebuia sub nici o formă să scoată un ac de păr. Știind că nu trebuia sub nici o formă să scoată două – nici să le bage în gaura cheii aflată la cincisprezece centimetri depărtare pentru a se ocupa cu răbdare de mecanismul din interior.

„Nu ne permitem un alt scandal."

Putea auzi vorbele fratelui ei geamăn Arthur ca și cum el ar fi fost lângă ea. Bietul Arthur, disperat ca sora lui nemăritată – la douăzeci și șapte de ani și expirată – să ajungă în grija altuia, a unui bărbat mai dornic să o aibă. Bietul Arthur, ale cărui rugăciuni nu fuseseră niciodată ascultate – nici măcar dacă ea se oprea din spart încuietori.

Dar auzise mai tare celelalte cuvinte. Comentariile chicotite. Poreclele. Felicity cea Deznădăjduită. Felicity cea fără Rod. Și cel mai rău... Felicity cea Terminată.

De ce-a venit aici?

Cu siguranță, nu poate crede că o vrea cineva.

Bietul ei frate e disperat să o mărite.

... Felicity cea Terminată.

Existase o vreme când o noapte ca aceasta ar fi fost visul ei – un duce nou în oraș, un bal de bun venit, promisiunea tentantă a unei logodne la îndemână cu un burlac nou, chipeș, râvnit. Ar fi fost perfect. Rochii și bijuterii și orchestra completă, bârfe și discuții și carnețelul pentru bal și șampanie. Felicity abia ar fi avut loc liber pe carnețel și, dacă ar fi avut, ar fi fost pentru că ea și l-ar fi oprit pentru ea, ca să se poată bucura de locul ei în această lume strălucitoare.

Nu și acum.

Acum, dacă putea evita balurile, știind că aduceau mai degrabă ore de stat pe la colțurile sălii decât dansuri. Și mai era și rușinea care venea de fiecare dată când se lovea de vreuna din vechile

ei cunoștințe. Amintindu-și cum fusese vremea când râdea alături de ei. Când vorbea cu ei.

Dar nu puteai evita un bal care avea un duce nou și strălucitor și astfel se înghesuise într-o rochie veche și în trăsura fratelui ei și îi permisese bietului Arthur să o târască în sala de bal a casei Marwick. Și fugise în momentul în care el se întorsese în direcția cealaltă.

Felicity fugise pe holul întunecos, cu inima bătându-i puternic în vreme ce-și scotea acele de păr din coafură, îndoindu-le cu grijă și băgându-le pe rând în gaura cheii. Când un zgomot scurt ca de tăietură se auzi și zăvorul sărise ca un bun și vechi prieten, inima ei amenințase să îi sară din piept.

Și când te gândeai că toate bătăile zgomotoase ale inimii veniseră înainte de a-l cunoaște pe bărbat.

Deși *cunoscut* nu era exact cuvânt corect.

Nici *întâlnit* nu i se părea prea potrivit.

Fusese ceva mai apropiat de *experimentat*. Momentul în care el vorbise. Hârâitul constant din vocea lui, care se înfășura în jurul ei precum mătasea în aerul întunecos de primăvară în vreme ce el o ispitea cu vocea lui.

Roși la această amintire, la felul cum el păruse să o ademenească, de parcă erau legați printr-un fir nevăzut. De parcă el o putea trage spre el și ea ar fi mers fără să se opună. Făcuse mai mult decât să o tragă. Scosese adevărul de la ea și ea-l spusese cu ușurință.

Își catalogase defectele de parcă ar fi vorbit despre schimbarea vremii. Mărturisise aproape totul, chiar și lucrurile pe care nu le spusese nimănui niciodată. Cele pe care le închisese în întuneric. Pentru că nu i se păruse că s-ar fi confesat. Era ca și cum el ar fi știut deja totul. Și poate că știa. Poate nu era un bărbat în întuneric. Poate era chiar însuși întunericul. Efemer, misterios și tentant – mult mai tentant decât lumina zilei, unde defectele, semnele și eșecurile străluceau puternic și erau imposibil de ratat.

Mereu o tentase întunericul. Încuietorile. Barierele. Imposibilul.

Asta era problema, nu-i așa? Felicity mereu își dorise imposibilul. Și nu era genul de femeie care să-l primească.

Dar când acel bărbat misterios sugerase că ea era importantă? Pentru o clipă îl crezuse. De parcă ideea că ea, Felicity Faircloth – comună, fiica nemăritată a marchizului de Bumble, trecută cu vederea de mai mult de un burlac eligibil din cauza propriul ei ghinion și clar nepotrivită la acest bal, unde un duce chipeș demult pierdut își căuta o soție – ar putea fi câștigătoarea zilei nu ar fi de râs.

Imposibilul.

Așa că fugise, revenind la vechile ei obiceiuri și poticnindu-se în întuneric pentru că totul părea mai posibil în întuneric decât în lumina rece și aspră.

Și străinul păruse să știe și el acest lucru. Destul cât ea aproape să nu vrea să-l lase să rămână în umbră. Destul cât ea aproape se bucurase că el era acolo. Pentru că în acele puține momente trecătoare se întrebase dacă nu cumva nu la această lume voia să se întoarcă, ci la o lume nouă, întunecată de unde ar putea să o ia de la capăt. Unde ar putea fi altcineva decât Felicity cea Terminată, fata bătrână pe care n-o invită nimeni la dans. Și bărbatul de pe balcon păruse genul de bărbat care ar fi putut să îi ofere asta.

Ceea ce era o nebunie, evident. O femeie nu fugea cu un străin cunoscut pe un balcon. În primul rând, așa erai omorât. În al doilea rând, mama ei *nu* ar fi fost de acord. Și apoi mai era Arthur. Serios, perfect, bietul Arthur cu al lui „Nu ne permitem un alt scandal".

Așa că făcuse ceea ce faci după un moment de nebunie în întuneric; întorsese spatele și se îndreptase spre lumină, fără să bage în seamă junghiul de regret în vreme ce dădea colțul marii fațade de piatră și pășea în strălucirea sălii de bal, dincolo de ferestrele masive, unde toată Londra plutea și se învârtea, râzând și bârfind și luptându-se să capteze atenția gazdei misterioase și chipeșe.

Unde lumea din care ea cândva făcuse parte se învârtea fără ea.

Se uită o clipă mai lungă, zărindu-l pe ducele de Marwick la capătul îndepărtat al sălii, înalt și blond și incredibil de frumos, cu trăsături aristocrate care ar fi trebuit să o facă să ofteze, dar care, de fapt, nu aveau nici un impact

Privirea ei alunecă de la bărbatul zilei, oprindu-se scurt pe strălucirea arămie a părului fratelui ei care se afla la capătul celălalt al sălii de bal, adâncit în conversație cu un grup de bărbați mai serioși decât ceea ce îi înconjura. Se întrebă despre ce discutau – despre ea? Încerca Arthur să vândă eligibilitatea lui Felicity cea Terminată unui alt grup de bărbați?

„Nu ne permitem un alt scandal."

Nu și-l permiseseră nici pe ultimul. Sau pe cel dinainte. Dar familia ei nu voia să admită asta. Și iată-i aici, la balul unui duce, prefăcându-se că adevărul nu era adevărul. Pretinzând că orice era posibil.

Refuzând să creadă că Felicity cea comună, imperfectă, trecută cu vedere, nu avea să câștige niciodată inima și mintea și – mai

important – *mâna* ducelui de Marwick, indiferent de cât de singuratic și confuz era el.

Existase totuși o vreme când ar fi putut. Când un duce singuratic ar fi căzut în genunchi și ar fi cerșit ca Lady Felicity să îl bage în seamă. Ei bine, poate nu chiar să cadă în genunchi și să cerșească, dar ar fi dansat cu ea. Și ea l-ar fi făcut să râdă. Și poate... s-ar fi plăcut unul pe celălalt.

Dar asta ar fi fost atunci când ea nici nu visa să privească societatea din afară – când ea nici nu-și imagina că exista un în afara societății. Fusese în interiorul ei, până la urmă, tânără și bună de măritat, dintr-o familie cu titlu nobiliar și amuzantă.

Avusese zeci de prietene și sute de cunoștințe și invitații de a merge în vizite, la petreceri și plimbări pe Serpentine. Nici o adunare nu merita frecventată dacă ea și prietenii ei nu participau. Niciodată nu fusese singură.

Și apoi... lucrurile se schimbaseră.

Într-o zi, lumea încetase să mai sclipească. Sau, mai corect, Felicity încetase să sclipească. Prietenii ei se evaporaseră, și mai rău, îi întorseseră spatele, fără măcar să încerce să își ascundă disprețul. O îndepărtaseră cu plăcere. De parcă nu fusese cândva una dintre ei. De parcă nu fuseseră niciodată prieteni.

Ceea ce bănuia ea că era adevărat. Cum de-i scăpase asta? Cum de nu văzuse că nu o voiseră niciodată?

Și cea mai rea dintre toate întrebările – *de ce* nu o doriseră?

Ce făcuse?

„Nesăbuita de Felicity, într-adevăr."

Răspunsul nu mai conta – trecuse suficient de mult timp încât cineva să își mai amintească. Ceea ce conta era că acum aproape nimeni nu o băga în seamă, cu excepția momentelor când o priveau cu milă sau dispreț.

Până la urmă, nimeni nu agrea o fată bătrână mai puțin decât lumea care o crease.

Felicity, cândva un diamant al aristocrației (bine, nu un diamant, dar poate un rubin. Un safir, cu siguranță – fiica unui marchiz cu o zestre pe măsură), era cu adevărat o fată bătrână, cu un viitor cu bonete de dantelă și invitații făcute de milă pe care să-l aștepte cu nerăbdare.

Dacă doar s-ar mărita, cum îi plăcea lui Arthur să spună... ar putea evita acest viitor.

Dacă doar s-ar mărita, cum îi plăcea mamei sale să spună... *ei* ar putea evita acest viitor. Pentru că pe cât de rușinos era statutul de fată bătrână pentru persoana în cauză, era o emblemă de rușine pentru o mamă – mai ales una care reușise să se mărite cu un marchiz.

Și astfel, familia Faircloth ignora vârsta lui Felicity, dorind să facă orice pentru a pune mâna pe o partidă decentă pentru ea. Ignorau și adevărul din dorințele lui Felicity – cele despre care bărbatul din întuneric întrebase imediat.

Adevărul. Dorea viața care îi fusese promisă. Voia să facă parte din ea din nou. Și dacă nu putea avea asta, ceea ce, cinstit vorbind, știa că nu putea – nu era o proastă până la urmă –, voia mai mult decât consolarea oferită de o căsătorie. Asta era problema cu Felicity. Mereu își dorise mai multe decât putea avea.

Și acest lucru o lăsase fără nimic, nu-i așa?

Felicity scoase un oftat nedemn de o doamnă. Inima nu îi mai bătea cu putere. Bănuia că asta era un lucru bun.

– Mă întreb dacă aș putea pleca fără ca cineva să observe?

Abia îi ieșiră cuvintele din gură când ușa masivă din sticlă a sălii de bal se deschise și afară ieșiră câțiva petrecăreți, cu râsul pe buze și șampania în mâini.

Fu rândul lui Felicity să se retragă în umbre, lipindu-se de perete în vreme ce ei ajunseră la balustrada din piatră plini de entuziasm. Îi recunoscu imediat.

Desigur.

Erau Amanda Fairfaix și soțul ei, Matthew, Lord Hagin, împreună cu Jared, Lord Faulk și sora lui mai mică, Natasha, și încă doi – un cuplu, tineri și blonzi și strălucind ca jucăriile noi. Amandei, lui Matthew, lui Jared și Natashei le plăcea să colecționeze noi acoliți. Până la urmă, cândva o colecționaseră și pe Felicity.

Cândva fusese a cincea roată la căruța lor. Iubită, până când totul se terminase.

– Sihastru sau nu, Marwick este teribil de chipeș, zise Amanda.

– Și bogat, sublinie Jared. Am auzit că a umplut casa asta cu mobilă săptămâna trecută.

– Și eu am auzit la fel, zise Amanda cu un entuziasm care o lăsă aproape fără aer. Și am auzit că va lua la rând saloanele de ceai ale doamnelor respectabile.

Matthew gemu.

– Dacă asta nu te face bănuitor, mă întreb ce te poate face. Cine vrea să bea ceai cu o adunătură de văduve?

– Un bărbat care are nevoie de o soție, răspunse Jared.

– Sau de un moștenitor, zise Amanda melancolică.

– Hmm, soție, zise Matthew provocator și tot grupul râse, făcând-o pe Felicity să își amintească pentru o clipă cum era să fii bine-venit în glumele, vorbele de duh și bârfele lor. O parte din lumea lor strălucitoare.

– A trebuit să se întâlnească cu văduvele ca să aducă Londra aici în seara asta, nu? interveni a treia femeie din grup. Fără aprobarea lor, nu ar fi venit nimeni.

Urmă un moment de liniște și apoi primii patru râseră, sunetul evoluând de la camaraderie la cruzime. Faulk se aplecă și o bătu ușor pe tânăra femeie pe bărbie.

– Nu ești prea inteligentă, nu-i așa?

Natasha își lovi fratele peste mână și se prefăcu a-l apostrofa:

– Jared. Haide. De unde să știe Annabelle cum funcționează aristocrația? S-a măritat cu mult peste statutul ei, norocoasa fată nu a avut niciodată nevoie să știe.

Înainte ca Annabelle să simtă din plin lovitura înțepătoarelor cuvinte, Natasha se aplecă și șopti, tare și răspicat ca și cum biata femeie nu era capabilă să înțeleagă cele mai simple concepte.

– Toată lumea ar fi venit să îl vadă pe sihastrul duce, dragă. Ar fi putut să apară gol și toți am fi dansat fericiți cu el și ne-am fi prefăcut că nu observăm.

– La cât de nebun îl crede lumea, interveni Amanda, bănuiesc că toți ne așteptam pe jumătate să apară gol.

Soțul lui Annabelle, moștenitorul titlului de marchiz de Wapping, își drese glasul și încercă să treacă peste insulta adusă soției sale.

– Ei bine, a dansat deja cu destule doamne în seara asta. Se uită la Natasha. Inclusiv cu tine, Lady Natasha.

Restul grupului chicoti, în vreme ce Natasha se înfoie în pene – toți, mai puțin Annabelle, care își mijì ochii către soțul ei care râdea. Felicity găsi răspunsul foarte măgulitor, în vreme ce soțul în chestiune, cu siguranță, merita orice pedeapsă răutăcioasă punea la cale soția lui pentru că nu îi luase apărarea.

Și acum era prea târziu.

– Oh da, zise Natasha, semănând perfect cu o pisicuță care ajunsese la smântână. Și aș putea să adaug că știe să facă conversație sclipitoare.

– Știe? întrebă Amanda.

– Da. Nici un strop de nebunie.

– Asta este interesant, Tasha, răspunse pe un ton indiferent Lord Hagin, bând din șampanie pentru o pauză dramatică. Pentru că am urmărit tot dansul și nu a părut să îți vorbească nici o dată.

Restul grupului râse, în vreme ce Natasha se înroși.

– Ei bine, a fost clar că *ar fi vrut* să vorbească cu mine.

– Într-o manieră sclipitoare, desigur, glumi fratele ei, făcând un toast cu paharul său de șampanie.

– Și, continuă ea, m-a ținut chiar strâns – mi-am dat seama că rezista dorinței de a mă trage mai aproape decât se cuvenea.

– Oh, fără îndoială, răspunse afectat Amanda, afișându-și clar neîncrederea.

Dădu ochii peste cap, în vreme ce restul grupului râse. Adică tot grupul, mai puțin o persoană.

Jared, Lord Faulk, era prea ocupat să se uite la Felicity.

„La naiba."

Privirea lui deveni flămândă și plină de încântare într-un fel care făcu stomacul lui Felicity să cadă direct pe pietrele de la picioarele ei. Mai văzuse expresia de mii de ori. Obișnuia să rămână fără aer când apărea, pentru că însemna că el urma să ardă pe cineva cu inteligența lui răutăcioasă. Acum, ea rămase fără aer dintr-un motiv diferit.

– Ia uite! Credeam că Felicity Faircloth a plecat de la bal cu mult timp în urmă.

– Am crezut că am gonit-o, zise Amanda, fără să vadă ce vedea Jared. Sincer. La vârsta ei – și fără prieteni cu care să vorbească – ai crede că ar renunța să mai participe la baluri. Nimeni nu vrea o fată bătrână care să dea târcoale. E foarte deprimant.

Amanda mereu avusese remarcabila abilitatea de a face ca vorbele să șfichiuiască precum vântul iernii.

– Și totuși, este aici, spuse Jared rânjind și fluturându-și mâna în direcția lui Felicity. Întregul grup se întoarse încet, un tablou macabru, șase rânjete apărând – patru bine exersate și două cu o mică notă de disconfort. Bântuind prin umbre, trăgând cu urechea, continuă el.

Amanda își studia mănușile ei ca spuma de mare.

– *Serios*, Felicity. Așa de *obositor*. Nu mai ai pe nimeni după care să te furișezi?

– Poate ai vrea să inspectezi camera vreunui lord nebănuitor?

Asta venea de la Hagin, care, fără îndoială, se credea extrem de inteligent.

Nu era, deși grupul nu părea să observe, chicotind și rânjind. Felicity detesta valul de căldură care i se întindea pe obraji, o combinație de rușine la observație și rușine față de trecutul ei – la felul cum și ea obișnuia să chicotească și să rânjească.

Se lipi de perete, dorindu-și să dispară în el.

Privighetoarea pe care o auzise mai devreme cântă din nou.

– Biata Felicity, zise Natasha către grup, falsa compasiune din vocea ei iritând-o pe Felicity, dorindu-și mereu să fie o persoană mai importantă.

Și așa, cu acel singur cuvânt – *importantă* – Felicity descoperi că îi ajunsese. Păși în lumină, cu umerii și coloana drepte, și se uită cu cea mai rece privire către femeia pe care cândva o considerase prietena ei.

– Biata Natasha, zise ea, imitând tonul de mai devreme al celeilalte femei. Haide acum, crezi că nu te cunosc? Te cunosc mai bine decât oricine de aici. Nemăritată, ca și mine. *Comună*, ca și mine. Îngrozită că vei fi că vei fi dată deoparte. Cum am fost și eu.

Ochii Natashei se lărgiră auzind descrierea. Felicity continuă cu lovitura finală, dorindu-și să o pedepsească pe această femeie – pe această femeie care jucase așa de bine rolul de prietenă și apoi o rănise așa de rău.

– Și când vei fi, acest grup nu te va mai vrea.

Privighetoarea fluieră din nou. Nu. Nu privighetoarea. Era un fel diferit de a fluiera, jos și lung. Nu mai auzise niciodată o pasăre scoțând un astfel de sunet.

Sau poate că era bătaia inimii ei cea care făcea să pară ciudat sunetul. În vervă, își îndreptă atenția către noii membri ai grupului, ai căror ochi largi erau fixați pe ea.

– Știți, bunica obișnuia să mă avertizeze să fiu atentă – îi plăcea să spună că poți judeca un om după prietenii săi. Zicala este mai mult decât adevărată pentru acest grup. Și ar trebui să vă păziți ca nu cumva să vă pătați de funinginea lor. Se întoarse spre ușă. Eu una mă consider norocoasă că am scăpat de ei.

Când își făcu intrarea în sala de bal, destul de mândră de ea însăși fiindcă îi înfruntase pe oamenii aceia care o făcuseră să sufere atâta vreme, cuvintele de mai devreme răsunau în mintea ei:

„Ești o femeie chiar importantă."

Un zâmbet îi apăru pe buze când își aduse aminte.

Chiar așa. Era importantă.

– Felicity? o strigă Natasha când ajunse la prag.

Felicity se opri și se întoarse.

– Nu tu ai scăpat de noi, izbucni cealaltă femeie. Noi te-am *dat afară*.

Natasha Corkwood era... aşa de... nesuferită.

– Nu te-am mai vrut şi te-am aruncat, adăugă Natasha cuvintele reci şi crude. La fel ca toată lumea. Exact cum fac mereu. Se întoarse spre grup cu un zâmbet strălucitor. Şi uite-o acum, închipuindu-şi că poate pune mâna pe un duce!

Aşa de neplăcut.

„Asta e tot ce poţi?"

Nu. Nu era.

– Ducele pe care *tu* intenţionezi să-l cucereşti, corect?

Natasha zâmbi afectat.

– Ducele pe care îl *voi* cuceri.

– Mă tem că ai întârziat, zise ea, rostind cuvintele fără ezitare.

– Cum aşa?

Hagin fu cel care întrebă. Hagin, cu mutra lui încrezută, parfumul lui otrăvitor şi părul ca al unui prinţ dintr-o poveste. Iar întrebarea fu pusă pe un ton atât de condescendent, încât ai fi zis că-i făcea o favoare adresându-i-se.

De parcă nu fuseseră cândva prieteni cu toţii.

Mai târziu avea să dea vina pe amintirea acelei prietenii pentru răspunsul ei. Şoapta vieţii pierdute într-o secundă, fără să înţeleagă de ce. Devastatoarea tristeţe a acelor momente. Felul cum se trezise aruncată în ruină.

Până la urmă, trebuia să existe un motiv pentru care ea spusese ceea ce spusese, ţinând cont de faptul că era o idioţenie. Nebunie absolută.

O minciună aşa de enormă, încât eclipsa soarele.

– Este prea târziu să-l mai cucereşti pe duce, repetă ea, ştiind chiar în timp ce vorbea că nu ar trebui să lase cuvintele să-i iasă pe gură. Doar că erau ca un cal care aleargă la trap – dezlegat, liber şi *sălbatic*. Pentru că am pus deja mâna pe el.

Capitolul 3

Ultima dată când Devil intrase în casa Marwick fusese în noaptea când îşi cunoscuse tatăl.

Avea zece ani, prea mare ca să rămână la orfelinatul unde-și petrecuse întreaga viață. Devil auzise zvonuri despre ce se întâmpla cu băieții care creșteau în orfelinate. Se pregătea să fugă, pentru că nu voia să ajungă la azilul unde, dacă era să dea crezare poveștilor, avea să moară și nimeni nu avea să-i găsească trupul.

Devil crezuse poveștile.

În fiecare noapte, știind că era o chestiune de timp până când aveau să vină după el, își împachetase cu grijă lucrurile – o pereche de șosete prea mari pe care le furase de la spălătorie. O coajă de pâine sau un biscuit tare pus deoparte de la masă de seară. O pereche de mănuși purtate de prea mulți băieți ca să-i mai numere cineva, prea pline de găuri pentru a ține mâinile calde. Și micul ac auriu care fusese prins de scutecele lui când fusese găsit ca bebeluș, prins pe o bucată de pânză brodată, pe care fusese cusut un minunat M roșu. Acul își pierduse demult luciul, transformându-se la loc în aramă și pânza care cândva fusese albă se făcuse gri de la mizeria de pe degetele lui. Dar era tot ceea ce avea Devil din trecutul lui și singura sursă de speranță pe care o avea pentru viitor.

În fiecare noapte, stătea întins în întuneric, ascultând sunetul plânsului celorlalți băieți, socotind pașii de la patul lui la hol, apoi din hol până la ușă. Afară pe ușă și în noapte. Era un cățărător excelent și se hotărâse să o ia peste acoperișuri, în loc să meargă pe străzi – așa era mai puțin probabil să îl găsească dacă veneau după el.

Deși părea puțin probabil că cineva avea să îl urmărească.

Părea puțin probabil să-l vrea cineva.

Auzi pași răsunând pe hol. Veneau după el, să îl ducă la azil. Se rostogoli pe o parte a saltelei de paie, lăsându-se pe vine și adunându-și lucrurile, apoi se lipi de peretele de lângă ușă.

Încuietoarea făcu clic și ușa se deschise, dezvăluind un firicel de lumină de la o lumânare – care nu se vedea niciodată în orfelinat după lăsarea întunericului. O luă la fugă, săltând peste două perechi de picioare, ajungând la jumătatea holului înainte ca o mână puternică să aterizeze pe umărul lui și să-l ridice de la podea.

Dădu din picioare și țipă, întinzându-se să muște mâna supărătoare.

– Sfinte Dumnezeule. Ăsta e o fiară, rosti o voce baritonală și Devil înlemni la auzul ei.

Nu auzise pe nimeni vorbind o engleză așa de cumpănită, perfectă. Se opri din încercarea de a mușca, întorcându-se să se uite la bărbatul care îl ținea – înalt ca un copac și mai curat decât oricine om văzuse Devil

vreodată, cu ochii de culoarea lemnului de pe podeaua camerei unde ei ar fi trebuit să se roage.

Devil nu era prea priceput la rugăciuni.

Cineva ridică lumânarea până la chipul lui Devil, flacăra strălucitoare făcându-l să se eschiveze.

– El este.

Vicarul.

Devil se întoarse spre cel care îl prinsese.

– Nu merg la nici un azil.

– Desigur că nu mergi, spuse străinul.

Se întinse după pachetul lui Devil și îl desfăcu.

– Hei! Alea-s lucrurile mele!

Bărbatul nu-l băgă în seamă, aruncând șosetele și biscuitul la o parte, ridicând acul și întorcându-l în lumină. Pe Devil îl înfuria ideea că acest bărbat, acest străin, îi atingea singurul obiect pe care îl avea de la mama lui. Singurul obiect pe care îl avea din trecut. Mâinile lui micuțe se strânseră în pumni și se legănă, atingând șoldul bărbatului elegant.

– Ăla-i al meu! Nu mi-l poți lua!

Omul șuieră de durere.

– Dumnezeule!

Vicarul se apără.

– Nu a învățat asta de la noi.

Devil se încruntă. Unde în altă parte să fi învățat asta?

– Dă-mi-l înapoi.

Bărbatul bine îmbrăcat îl chemă mai aproape, fluturând comoara lui Devil prin aer.

– Mama ta ți l-a dat.

Devil se întinse și îl smulse din mâna bărbatului, detestând rușinea care veni cu acele cuvinte. Rușine și dor.

– Da.

Străinul încuviință o dată din cap.

– Te căutam.

Speranța se aprinse în pieptul lui Devil, fierbinte și aproape neplăcută.

Bărbatul continuă:

– Știi ce este un duce?

– Nu, domnule.

– Vei ști, promise el.

Amintirile erau ca târfele.

Devil se furișă de-a lungul holului superior al casei Marwick, în timp ce coardele orchestrei șopteau prin spațiul slab luminat

de la etajul de dedesubt. Nu se mai gândise de un deceniu la noaptea în care îl găsise tatăl lui. Poate de mai mult.

Dar în seara aceea, aflându-se în casa asta, care cumva mirosea la fel, își aminti tot ce se întâmplase în acea primă noapte. Baia, mâncarea caldă, patul moale. Ca și cum adormise și se trezise într-un vis.

Și noaptea aceea chiar fusese un vis.

Coșmarul începuse curând după aceea.

Alungând amintirea, ajunse la dormitorul principal, puse mâna pe clanță, rotind-o repede și în liniște, și păși înăuntru.

Fratele lui stătea lângă fereastră, cu un pahar în mână, cu părul blond sclipind în lumina lumânării. Ewan nu se întoarse cu fața spre Devil. Spuse însă:

– Mă întrebam dacă o să apari în noaptea asta.

Vocea era aceeași. Educată, măsurată, profundă, ca a tatălui lor.

– Semeni la voce cu ducele.

– Sunt ducele.

Devil lăsă să se închidă ușa în urma lui.

– Nu asta am vrut să spun.

– Știu ce-ai vrut să spui.

Devil bătu de două ori cu bastonul în podea.

– Nu am făcut noi un pact în urmă cu mulți ani?

Marwick se întoarse, dezvăluindu-și obrazul.

– Te caut de doisprezece ani.

Devil se cufundă în fotoliul jos de lângă foc, întinzându-și picioarele spre locul unde stătea ducele.

– Măcar dacă aș fi știut.

– Cred că știai.

Normal că știuseră. În clipa în care deveniseră majori, un fluviu de oameni venise să adulmece prin mahala, întrebând de trei orfani care ar fi putut ajunge la Londra cu câțiva ani în urmă. Doi băieți și o fată, cu nume pe care nimeni în Covent Garden nu le auzise. Nimeni, în afară de Bastarzii înșiși.

Nimeni, în afară de Bastarzi și de Ewan, tânărul duce de Marwick, bogat ca un rege și suficient de matur ca să își poată folosi banii.

Dar opt ani în mahalale îi făcuseră pe Devil și pe Whit pe cât de puternici, pe atât de vicleni, pe cât de rezistenți, pe atât de nelegiuiți și nimeni nu vorbea despre Bastarzii Bătăuși de teama răzbunării. Mai ales cu străini.

Și cu urma lor dispărută, bărbații care veneau să adulmece o lăsau baltă și plecau.

De data asta însă, nu mai venise un angajat după ei. Ci însăși Marwick. Și cu un plan mai bun decât oricând.

– Bănuiesc că te-ai gândit că dacă anunți că ești în căutarea unei soții ne vei atrage atenția, zise Devil.

Marwick se întoarse.

– A funcționat.

– Fără moștenitori, Ewan, zise Devil, fără să poată folosi titlul de duce în fața lui. Așa ne-a fost înțelegerea. Îți aduci aminte ultima dată când nu ai respectat o înțelegere cu mine?

Ochii ducelui se întunecară.

– Da.

În noaptea aceea, Devil luase tot ceea ce iubea ducele și fugise.

– Și ce te face să crezi că nu o voi face din nou?

– Pentru că de data asta eu sunt ducele, zise Ewan. Și puterile mele se extind mult peste Covent Garden, oricât de grei ar fi pumnii tăi acum, Devon. O să dezlănțui iadul asupra ta. Și nu doar asupra ta. Asupra fratelui nostru. Asupra oamenilor tăi. Asupra afacerilor tale. O să pierzi totul.

„Ar merita." Devil își mijii ochi spre fratele lui.

– Ce vrei?

– Ți-am spus că voi veni după ea.

„Grace." Al patrulea membru al bandei lor, femeia căreia Whit și Devil îi spuneau soră, deși nu erau rude de sânge. Fata pe care Ewan o iubise chiar și pe vremea când erau copii.

Grace, ai cărei trei frați juraseră să o protejeze cu ani în urmă, când erau tineri și inocenți și înainte ca trădarea să le rupă legătura.

Grace, care, prin trădarea lui Ewan, devenise cel mai periculos secret al ducatului. Pentru că Grace era adevărata moștenitoare. Grace, născută din fostul duce și soția lui, ducesa. Grace, botezată ca fiică a lor, deși și ea era un copil nelegitim.

Dar Ewan era cel care acum, ani mai târziu, purta acel nume de botez. Cel care avea titlul care nu aparținea de drept nici unuia dintre ei.

Și Grace trăia, fiind dovada vie că Ewan îi furase titlul, averea, viitorul – un furt pe care Coroana nu îl trata superficial.

Un furt care, dacă ar fi fost descoperit, l-ar fi făcut pe Ewan să se legene în spânzurătoarea din fața închisorii Newgate.

Devil își mijii ochii la fratele lui.

– Nu o vei găsi niciodată.

Ochii lui Ewan se întunecară.

– Nu o voi răni.

– Ești la fel de nebun ca prețioșii tăi aristocrați dacă îți închipui că te cred. Îți amintești noaptea când am plecat? Eu da, de fiecare dată când mă uit în oglindă.

Privirea lui Marwick căzu pe obrazul lui Devil, la cicatricea urâtă de pe el, puternica amintire despre cât de puțin însemnase frăția când venise vorba despre a revendica puterea.

– Nu am avut de ales.

– Toți am avut de ales în noaptea aia. Tu ai ales titlul tău, banii tăi și puterea ta. Și noi trei am permis asta, deși Whit a vrut să te termine înainte ca răul din tatăl nostru să te consume. Te-am lăsat să trăiești, în ciuda dorinței tale clare de a ne vedea morți. Cu o singură condiție – tatăl nostru era înnebunit să aibă un moștenitor și deși primea unul fals prin tine, nu avea să aibă satisfacția unei linii de moștenitori – nici măcar mort. Mereu vom fi de părți opuse în luptă, duce. Fără moștenitori, asta a fost regula. Singura regulă. De asta te-am lăsat în pace toți anii ăștia cu titlul tău obținut prin mijloace necinstite. Dar să știi un lucru – dacă decizi să îți bați joc de înțelegere, te voi distruge și tu nu vei găsi un dram de fericire în viața asta.

– Crezi că acum mor de fericire?

Dumnezeule, Devil spera că nu. Spera că nu era nimic care să-l facă pe duce fericit. Se bucura de legendara sihăstrie a fratelui său, știind că Ewan trăia în casa în care fuseseră învrăjbiți unul împotriva celuilalt, fiii bastarzi în luptă pentru legitimitate. Petru nume, titlu și avere. Fuseseră învățați să danseze, să cineze, să vorbească cu eloc-vență care contrazicea rușinea în care cei trei se născuseră.

Spera că fiecare amintire din tinerețea lor îl consuma pe fratele său, așa cum el însuși era consumat de regretul că își permisese să joace rolul de fiu iubit al unui monstru nenorocit.

Cu toate astea, Devil minți:

– Nu-mi pasă.

– V-am căutat mai bine de zece ani și acum v-am găsit. Bastarzii Bătăuși, bogați și nemiloși, conducând cine știe ce fel de grupare infracțională în plin Covent Garden – locul unde m-am născut, aș putea să adaug.

– Locul care te-a scuipat afară în momentul în care l-ai trădat. Și pe noi, zise Devil.

– Am pus o sută de întrebări într-o mie de feluri. Ewan se întoarse, trecându-și mâna prin părul blond. Nici femei. Nici soții. Nici surori despre care să se vorbească. Unde este?

În cuvintele lui era panică, o senzație vagă că ar fi putut înebuni dacă nu primea un răspuns. Devil trăise în întuneric suficient de mult timp încât să înțeleagă nebunii și obsesiile lor. Clătină din cap, mulțumind zeilor că oamenii din Garden le erau loiali.

– Unde tu nu o poți atinge.

– Tu ai luat-o de lângă mine!

Panica se transformă în furie.

– Am luat-o de lângă titlu, zise Devil. Cel care l-a îmbolnăvit pe tatăl tău.

– Era și tatăl tău.

Devil nu luă în seamă corecția.

– Titlul care te-a îmbolnăvit. Cel care te-a făcut să fii dispus să o omori.

Ducele se uită lung la tavan. Apoi:

– Ar fi trebuit să te omor pe *tine*.

– Ar fi scăpat.

– Ar trebui să te omor acum.

– Atunci nu o vei găsi niciodată.

Un maxilar cunoscut – ecoul maxilarului tatălui lor – scrâșni. Ochii deveniră sălbatici, apoi goi.

– Atunci înțelege, Devil, că nu am nici un interes să-mi țin partea de promisiune. Voi avea moștenitori. Sunt duce. Voi avea o soție și un copil într-un an. Nu voi respecta înțelegerea noastră dacă nu îmi spui unde este.

Furia lui Devil izbucni, strânsoarea lui pe capul de argint al bastonului său se încordă. Ar trebui să își omoare fratele acum. Să îl lase să sângereze până la moarte pe nenorocita de podea și să termine odată cu linia de moștenitori a familiei Marwick.

Bătu cu capătul bastonului pe vârful ghetei sale negre.

– Ai face bine să îți amintești că am informații despre tine, duce. Un cuvânt despre asta și o să atârni în streang.

– De ce nu le folosești?

Întrebarea nu era agresivă, cum se așteptase Devil. Era ceva asemănător durerii, de parcă Ewan își dorea moartea. De parcă o invoca.

Devil ignoră acest gând.

– Pentru că este mai amuzant să mă joc cu tine.

Era o minciună. Devil l-ar fi distrus bucuros pe acest bărbat care cândva îi fusese frate. Dar cu ani în urmă, când el și Whit evadaseră de pe proprietatea Marwick și ajunseseră la Londra și viitorul

ei îngrozitor, juraseră să o protejeze pe Grace și mai făcuseră un jurământ, față de Grace de data asta.

Nu aveau să-l omoare pe Ewan.

– Da, cred că am să joc jocul tău prostesc, zise Devil, ridicându-se și bătând de două ori cu bastonul lui în podea. Subestimezi puterea fiului bastard, frate. Femeile adoră un bărbat dispus să le ducă la o plimbare în întuneric. Voi distruge cu plăcere reputația viitoarelor tale mirese. Una după alta, până la sfârșitul zilelor. Fără ezitare. Nu vei avea niciodată un moștenitor. Se apropie de fratele lui, privindu-l în ochi. Am luat-o pe Grace chiar de sub tine, șopti el. Crezi că nu le pot lua pe toate celelalte?

Lui Ewan îi tremura maxilarul de furie.

– Vei regreta că o ții departe de mine.

– Nimeni nu o ține pe Grace departe de nimic. Ea a ales să scape de tine. Ea a ales să fugă. Nu avea încredere că vei avea grijă de ea. Nu când ea era dovada secretului tău întunecat. Se opri. Robert Matthew Carrik.

Privirea ducelui se încețoșă la auzul numelui și Devil se întrebă dacă zvonurile erau adevărate. Dacă Ewan chiar era nebun.

Nu ar fi fost o surpriză, cu trecutul care îl bântuia. Care îi bântuia pe toți.

Dar lui Devil nu-i păsa și continuă:

– Ea ne-a ales pe noi, Ewan. Și mă voi asigura că fiecare femeie pe care o curtezi va face la fel. Le voi ruina pe toate cu plăcere. Și, făcând asta, le voi salva de dorința ta nebună de putere.

– Crezi că tu nu ai aceeași dorință? Crezi că nu o moștenești de la tatăl nostru? Vi se spune Regii Covent Gardenului – sunteți înconjurați de putere, bani și păcate.

Devil se strâmbă.

– Fiecare părticică este câștigată, Ewan.

– Vrei să spui furată.

– Tu știi mai multe despre destine furate. Despre nume furate. Robert Matthew Carrick, duce de Marwick. Un nume frumos pentru un băiat născut într-un bordel din Covent Garden.

Ducele își coborî fruntea, ochii i se întunecară clar.

– Atunci să-i dăm drumul, frate, pentru că se pare că deja am primit cadou o logodnică. Lady Felicia Fairhaven sau Fiona Farthing sau vreo altă versiune a unui nume stupid.

Felicity Faircloth.

Așa îi spuseseră nenorociții de pe balcon înainte să o sfâșie, să îi forțeze mâna și să o facă să pretindă că s-a logodit cu un duce într-un acces de insolență scandaloasă. Devil urmărise cum se desfășurase dezastrul, neputând să o împiedice a se amesteca în afacerile fratelui său. În afacerile lui.

– Dacă vrei să mă convingi că nu ești la vânătoare de femei, nu așa reușești, aducând o fată inocentă în discuția asta.

Privirea lui Ewan o găsi instantaneu pe a lui, și Devil regretă cuvintele. Ceea ce părea să creadă Ewan că voise să spună.

– Nu o voi răni, zise Ewan. Mă voi însura cu ea.

Declarația neplăcută îl irită, dar Devil făcu tot ce putu să ignore senzația. Felicity Faircloth, cu numele ei ciudat, era clar amestecată acum. Ceea ce însemna că nu avea de ales și trebuia să o abordeze.

Ewan continuă:

– Familia ei pare destul de disperată să-i găsească un duce – atât de disperată că însăși fata în chestiune a zis că suntem logodiți în seara asta. Și din câte știu eu, nu ne-am întâlnit niciodată. Clar, este o naivă. Dar nu îmi pasă. Moștenitorii sunt moștenitori.

Nu era o naivă. Era fascinantă. Inteligentă, curioasă și mai în largul ei pe întuneric decât și-ar fi imaginat. Și cu un zâmbet care atrăgea atenția unui bărbat.

Era cu adevărat păcat că trebuia să îi distrugă reputația.

– Voi găsi familia fetei și le voi oferi banii, titlul, totul. Orice este nevoie. Anunțul va apărea duminică în ziare, zise Marwick calm, ca și cum discuta despre vreme. Și ne vom căsători într-o lună. Moștenitorii vor urma la scurt timp după.

„Nimeni nu este primit înapoi. Doar dacă nu găsești o partidă strașnică."

Cuvintele de mai devreme ale lui Felicity îi răsunară în minte lui Devil. Femeia avea să fie încântată cu turnura evenimentelor. Căsătoria cu Marwick o va duce unde voia. Întoarcerea eroică în aristocrație.

Doar că nu avea să se întoarcă.

Pentru că Devil nu avea să permită asta niciodată, cu zâmbetul ei frumos sau fără. Deși zâmbetul ar putea să facă distrugerea reputației mai bună.

Devil își coborî sprâncenele.

– Vei avea moștenitori de la Felicity Faircloth peste cadavrul meu.

– Crezi că va alege Covent Garden în detrimentul Mayfair.

„Vreau înapoi."

Mayfair era tot ce își dorea Felicity Faircloth. Trebuia doar să îi arate ce altceva mai era de văzut. Între timp, aruncă cel mai ascuțit cuțit al său.

– Cred că nu este prima femeie care va risca cu mine decât să își petreacă tot restul vieții cu tine, Ewan.

Lovitură la țintă.

Ducele își îndepărtă privirea, mutând-o spre fereastră

– Ieși afară.

Capitolul 4

Felicity intră pe ușa deschisă a casei strămoșești, ignorând faptul că fratele ei venea în urma ei. Se opri pentru a zâmbi forțat majordomului, care încă ținea ușa.

– Bună seara, Irving.

– Bună seara, milady, rosti majordomul, închizând ușa în urma lui Arthur și luând mănușile contelui. Milord.

Arthur clătină din cap.

– Nu stau, Irving. Sunt aici doar ca să schimb câteva cuvinte cu sora mea.

Felicity se întoarse pentru a întâmpina privirea ochilor căprui ca ai ei.

– Acum vrei să vorbim? Am venit acasă în liniște.

– N-aș zice că era liniște.

– Ah, nu?

– Nu. Aș zice că erai fără cuvinte.

Ea îl sfidă, smulgându-și mănușile, folosind mișcarea pentru a evita ochii fratelui ei și vinovăția fierbinte care o cotropea numai când se gândea să discute despre dezastruoasa seară care avusese loc.

– Sfinte Dumnezeule, Felicity! Nu sunt sigur dacă există vreun frate din toată lumea creștină care ar putea găsi cuvinte pentru îndrăzneala ta.

– Oh, te rog. Am zis o mică minciună.

Se îndreptă spre scări, fluturându-și mâna în aer și încercând să nu pară speriată cum era de fapt.

– Mulți alții ar fi făcut lucruri mult mai scandaloase. Nu e ca și cum mi-aș fi găsit de lucru într-un bordel.

Ochii lui Arthur ieșiră din orbite.

– O mică minciună? continuă înainte ca ea să apuce să îi răspundă. Și nici măcar nu ar trebui să cunoști cuvântul bordel.

Ea privi înapoi, cele două trepte pe care le urcase făcând-o să fie mai sus decât fratele ei geamăn.

– Serios?

– Serios.

– Bănuiesc că tu crezi că nu este cuviincios ca eu să cunosc cuvântul bordel.

– Nu cred. Știu. Și nu mai spune bordel.

– Te stânjenesc?

Fratele ei își miji ochii căprui la ea.

– Nu, dar văd că asta vrei. Și nu vreau să-l ofensezi pe Irving.

Majordomul ridică din sprâncene.

Felicity se întoarse spre el.

– Te ofensez, Irving?

– Nu mai mult decât de obicei, milady, spuse serios omul mai în vârstă.

Felicity chicoti puțin când el se îndepărtă.

– Mă bucur că unul dintre noi tot găsește situația amuzantă. Arthur privi spre candelabrul mare de deasupra și spuse: Sfinte Dumnezeule, Felicity!

Și erau iarăși de unde porniseră, vinovăție și panică și nici un dram de teamă care să curgă prin ea.

– Nu am vrut să spun.

Fratele ei o sfredeli cu privirea.

– Bordel?

– Oh, acum faci tu glume?

El își deschise larg brațele.

– Nu știu ce să mai fac. Se opri, apoi se gândi să adauge ceva. Lucrul evident. Cum de te-ai putut gândi...

– Știu, îl întrerupse ea.

– Nu, nu cred că știi. Ce ai făcut tu este...

– *Știu*, insistă ea.

– Felicity. Ai spus lumii întregi că te măriți cu ducele de Marwick.

Ea simți un pic de greață

– Nu era lumea întreagă.

– Nu, doar șase dintre cei mai bârfitori. Și nici unul dintre ei nu te place, aș adăuga eu, și nu este ca și cum le-am putea cere să tacă.

Amintirea disprețului pe care aceștia îl simțeau față de ea nu îi ajuta mărunțaiele care bolboroseau.

– Nu că mai contează, continuă el. La fel de bine ai fi putut să strigi de pe platforma orchestrei, s-ar fi răspândit prin sala de bal cu aceeași viteză. A trebuit să dispar în grabă înainte ca Marwick să mă caute și să mă confrunte. Sau, mai rău, înainte ca el să stea în fața întregii adunări și să spună că ești o mincinoasă.

Fusese o greșeală groaznică. *Știa* asta. Dar o *înfuriaseră* atât de tare! Și fuseseră atât de cruzi. Și ea se simțise atât de *singură*.

– Nu am vrut să...

Arthur scoase un oftat, lung și greu de parcă ar fi purtat pe umeri o povară nevăzută.

– Niciodată nu vrei să...

Cuvintele fură rostite încet, aproape ca o șoaptă, de parcă Felicity nu ar fi trebuit să le uite. Sau de parcă ea nu era acolo. Dar bineînțeles că era. Ar putea să fie acolo mereu.

– Arthur...

– Nu ai vrut să fii prinsă în dormitorul unui bărbat...

– Nici măcar nu știam că *era* dormitorul lui.

Fusese o ușă încuiată. Deasupra unui săli de bal care îi frânsese inima. Arthur nu ar fi înțeles niciodată asta, desigur. În mintea lui era ceva nechibzuit. Și poate chiar fusese așa.

Dar acum el urmărea altceva.

– *Nu ai vrut* să refuzi trei oferte perfecte în luna următoare.

Ea își îndreptă spatele. Acolo chiar asta îi fusese intenția.

– Erau oferte perfecte dacă îți plac bătrânii și proștii.

– Erau bărbați care voiau să se însoare cu tine, Felicity.

– Nu, erau bărbați care voiau să se însoare cu zestrea mea. Voiau să facă afaceri cu *tine*, sublinie ea. Arthur avea o minte sclipitoare pentru afaceri și putea transforma penele unei gâște în aur. Unul dintre ei chiar mi-a spus că pot rămâne să locuiesc aici dacă vreau.

Obrajii fratelui începeau să se înroșească.

– Și ce-ar fi fost greșit cu asta?

Ea clipi.

– Cu trăitul separat de soțul meu, într-o căsătorie lipsită de iubire?

– Te rog, se burzului el, acum am ajuns la iubire? Ai putea la fel de bine să te scoți singură din circuit.

Ea își mijii ochii.

– De ce? Tu ai iubire.

Arthur expiră nervos.

– Situația mea este diferită.

Cu câțiva ani în urmă, Arthur se căsătorise cu Lady Prudence Featherstone din dragoste. Pru era fata care trăia pe o proprietate dărăpănată, vecină cu moșia tatălui lui Arthur și Felicity, și întreaga Londra ofta când vorbea despre tânărul și sclipitorul conte de Grout, moștenitorul unui marchiz, și despre mireasa lui încântătoare și săracă, care îi oferise imediat îndrăgostitului ei soț un fiu și acum era acasă, așteptând nașterea celui de al doilea copil.

Pru și Arthur se adorau în modul acela irațional în care nimeni nu credea că există până nu vedea. Nu se certau niciodată, se bucurau de lucrurile simple și deseori erau găsiți împreună pe marginea sălilor de bal ale Londrei, preferând compania unul altuia în detrimentul companiei altcuiva.

Era de-a dreptul grețos.

Dar nu era chiar atât de imposibil, nu-i așa?

– De ce?

– Pentru că o cunosc pe Pru de când mă știu și iubirea nu vine la toată lumea. Se opri, apoi adăugă: Și chiar când vine, vine cu propriile provocări.

Ea își înclină capul la auzul vorbelor. Ce semnificație aveau?

– Arthur?

El clătină din cap, refuzând să răspundă.

– Ideea este că ai douăzeci și șapte de ani și a sosit momentul să nu mai eziți și să te măriți cu un bărbat decent. Bine, acum ai făcut acest lucru aproape imposibil.

Dar nu voia un soț bătrân. Voia mai mult de atât. Voia un bărbat care putea să... Nici măcar nu știa. Un bărbat care putea să facă mai mult decât să se însoare cu ea și să o lase singură tot restul vieții ei, cu siguranță.

Chiar și așa, nu voia ca familia ei să sufere de pe urma acțiunilor ei nechibzuite. Își privi mâinile și spuse cu sinceritate:

– Îmi pare rău.

– Căința nu este suficientă.

Răspunsul fu tăios – mai tăios decât se așteptase ea să îi răspundă fratele ei geamăn, care se aflase lângă ea de când se născuseră. Chiar mai devreme de acel moment. Ea îi găsi ochii căprui – ochi pe care îi știa atât de bine pentru că erau și ai ei – și văzu ceva. Nesiguranță. Nu. Mai rău. Dezamăgire.

Coborî o treaptă către el.

– Arthur, ce s-a întâmplat?

El înghiți în sec și clătină din cap.

– Nimic. Doar că – eu am crezut că poate avem o șansă.

– La duce? Ochii ei se lărgiră cu neîncredere. Nu aveam, Arthur. Nici măcar înainte ca eu să spun ce am spus.

– La... Făcu o pauză, serios. La o partidă potrivită.

– Și era vreun grup de domni care se înghesuiau să mă cunoască în seara asta?

– Era Matthew Binghamton.

Ea clipi.

– Domnul Binghamton este groaznic de plictisitor.

– Este bogat ca un rege, răspunse Arthur.

– Mă tem că nu suficient de bogat ca să se însoare cu mine. Averea nu îți cumpără o personalitate. Când Arthur mârâi, ea adăugă: Ar fi chiar așa de rău dacă aș rămâne nemăritată? Nimeni nu va da vina pe tine pentru că eu sunt greu de măritat. Tata este marchizul de Bumble, și tu ești conte și moștenitorul lui. Putem să ne descurcăm și fără o partidă, nu?

Deși era profund rușinată de ceea ce se întâmplase, o mică parte din ea era recunoscătoare că pusese punct șaradei.

El părea că se gândea la altceva. La ceva important.

– Arthur?

– Mai era și Friedrich Homrighausen.

– Friedrich... Felicity își înclină nedumerită capul. Arthur, domnul Homrighausen a sosit în Londra acum o săptămână. Nici măcar nu vorbește engleză.

– Asta nu a părut să fie o problemă pentru el.

– Nu ți-a trecut prin cap că *eu* aș putea avea o problemă cu asta, pentru că nu vorbesc limba germană?

El ridică din umeri.

– Ai putea învăța.

Felicity clipi.

– Arthur, nu îmi doresc să locuiesc în Bavaria.

– Am auzit că este foarte frumos. Se spune că Homrighausen deține un castel. Își flutură mâna. Cu turnulețe.

Ea își înclină capul.

– Sunt pe piața turnulețelor?

– Ai putea să fii.

Felicity își privi lung fratele, gândindu-se la ceva isteț ca răspuns – dar era ceva ce nu putea rosti, așa că se mulțumi cu:

– Arthur?

Înainte ca el să apuce să răspundă, se auziră șase lătraturi de deasupra, urmate de:

– Oh, vai! Să înțeleg că balul nu a mers cum trebuie?

Întrebarea veni de la primul etaj, pe urma a trei câini din rasa baset, mândria marchizei de Bumble, care, deși avea un nas roșu din cauza răcelii ce o ținuse acasă, stătea perfect grațioasă, îmbrăcată cu un frumos halat de culoarea vinului, cu părul argintiu lăsat liber peste umeri.

– L-ai cunoscut pe duce?

– Nu l-a cunoscut, de fapt, zise Arthur.

Marchiza își privi dezamăgită fiica.

– Oh, Felicity! Nu e bine. Să știi că ducii nu cresc în copaci.

– Nu?

Felicity înfruntă situația prin răspunsul ei, reducându-și geamănul la tăcere în vreme ce se apăra de câinii care se ridicaseră pe picioarele din spate și își puseseră labele pe fustele ei.

– Jos! Jos!

– Nu ești așa de amuzantă cum crezi, continuă mama ei, ignorând asaltul canin care se petrecea mai jos. Există poate *un* duce disponibil pe an? În unii ani nu sunt duci deloc! Și ți-ai pierdut șansa anul trecut.

– Ducele de Haven era deja însurat, mamă.

– Nu trebuie să o spui ca și cum eu nu îmi amintesc! sublinie mama ei. Aș vrea să am o discuție serioasă cu el despre cum ți-a făcut curte fără să intenționeze să se însoare cu tine.

Felicity ignoră monologul, pe care îl auzise de mii de ori înainte. Nu ar fi fost niciodată trimisă să se lupte pentru mâna ducelui dacă în jurul ei s-ar fi înghesuit alți soți, așa că nu o deranjase așa de rău că el alesese să rămână însurat cu soția lui.

În afară de faptul că ei chiar îi plăcea de ducesa de Haven, aflase și o informație vitală legată de instituția căsătoriei – că un bărbat îndrăgostit nebunește era un soț remarcabil.

Nu că din cărțile lui Felicity ar fi ieșit vreun soț îndrăgostit nebunește. Bine. Ieșise cu luni în urmă, dacă era să fie onestă, dar în seara asta era cireașa de pe tort.

– Amestec metafore.

– Poftim? izbucni Arthur.

– Poftim? repetă și mama ei.

– Nimic. Își flutură mâna. Vorbeam cu voce tare.

Arthur oftă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Felicity. Asta, cu siguranță, nu te va ajuta să pui mâna pe duce, spuse marchiza.

– Mamă, Felicity nu va pune mâna pe nici un duce.

– Nu cu atitudinea ei, răspunse mama. Ne-a invitat la bal! Toată Londra crede că el își caută o soție! Iar tu ești fiica unui marchiz, sora unui conte și ai toți dinții!

Felicity închise ochii pentru o clipă, rezistând dorinței de a țipa, plânge, râde sau de a le face pe toate trei.

– Asta caută ducii în zilele astea? Să ai toți dinții?

– Este o parte din ceea ce caută! insistă marchiza, cuvintele ei panicate evoluând într-o tuse urâtă. Duse o batistă la gură. Naiba să o ia de răceală, că altfel te-aș fi prezentat chiar eu!

Felicity înălță o rugăciune tăcută oricărui zeu care trimisese răceala în casa Bumble cu două zile în urmă, pentru că altfel, fără îndoială, ar fi fost forțată să danseze sau să stea de vorbă la un lichior de migdale cu ducele de Marwick.

Nimănui nu-i plăcea lichiorul de migdale. Era peste puterea de înțelegere a lui Felicity de ce era servit la fiecare bal lumea creștină.

– Nu ai fi putut să faci prezentările, zise Felicity. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Marwick. Nimeni nu îl cunoaște. Pentru că este un pustnic și un nebun, dacă este să dăm crezare bârfelor.

– Nimeni nu crede bârfele.

– Mamă, toată lumea crede bârfele. Dacă nu le-ar crede... Făcu o pauză când marchiza strănută. Sănătate.

– Dacă Dumnezeu ar vrea să fiu sănătoasă, te-ar mărita cu ducele de Marwick.

Felicity își dădu ochii peste cap.

– După seara asta, mamă, dacă ducele de Marwick ar arăta vreun interes față de mine, ar fi o dovadă clară că realmente este nebun, învârtindu-se prin casa aia mare a lui, adunând femei nemăritate și îmbrăcându-le în rochii elegante pentru un muzeu privat.

Arthur clipi.

– Asta-i un pic cam macabru.

– Prostii, zise mama ei. Ducii nu colecționează femei. Făcu o pauză. Stai. *După seara asta?*

Felicity amuți.

– Arthur? insistă mama ei. Altfel, cum a fost seara?

Felicity se întoarse cu spatele la mama ei și îi aruncă fratelui ei o privire rugătoare. Nu ar fi putut suporta să-i mai povestească și mamei sale dezastruoasa seară. Avea nevoie de somn pentru asta. Și probabil de laudanum.

– Fără evenimente, nu-i așa, *Arthur*?

– Ce păcat, zise marchiza. Nici o mușcătură în plus?

– În plus? repetă Felicity. Arthur, și tu îți cauți un soț?

– Nu, zise Arthur după ce își drese vocea.

Felicity ridică din sprâncene.

– Nu cui?

– Nu mamei.

– Oh, zise marchiza de sus. Nici măcar Binghamton? Sau neamțul?

Felicity clipi.

– Neamțul. *Herr* Homrighausen.

– Se spune că are un castel! rosti marchiza înainte de încă un acces de tuse, urmat de un cor de lătraturi.

Felicity nu o băgă în seamă pe mama ei, păstrându-și atenția îndreptată spre fratele ei, care făcea tot ce putea ca să evite să se uite la ea înainte de a răspunde iritat:

– Da.

Cuvântul deblocă gândul care mai devreme șoptea în mintea lui Felicity.

– Sunt bogați.

Arthur îi aruncă o privire.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Ea se uită la mama ei.

– Domnul Binghamton, *Herr* Homrighausen, ducele de Marwick. Se întoarse spre Arthur. Nici unul dintre ei nu este o partidă bună pentru mine. *Dar toți sunt bogați.*

– Serios, Felicity! Doamnele nu discută finanțele petitorilor lor! țipă marchiza.

Baseții lătrară și se învârtiră în jurul ei ca niște heruvimi mici și grași.

– Doar că ei nu sunt petitorii mei, nu-i așa? întrebă ea, înțelegând ceva și întorcându-și privirea acuzatoare spre fratele ei. Sau dacă erau... am distrus seara asta.

Marchiza icni la auzul vorbelor.

– Ce-ai mai făcut de data asta?

Felicity nu bagă în seamă tonul, de parcă era de așteptat ca Felicity să facă ceva să pună pe goană peţitorii potriviţi. Era irelevant faptul că chiar asta făcuse. Relevant era faptul că familia ei avea secrete față de ea.

– Arthur?

Arthur se întoarse cu fața spre mama lor și Felicity recunoscu rugămintea disperată din ochii lui de când erau copii, de parcă ea luase ultima tartă cu cireșe sau îi cerea să îl urmeze pe el și prietenii lui la heleșteu într-o după-amiază. Îi urmări privirea spre locul unde stătea mama, uitându-se la ei de deasupra, și, pentru o clipă, se gândi la toate momentele în care se aflaseră în aceeași poziție, copiii mai jos, și părintele mai sus, precum Solomon, așteptând o rezolvare a problemelor lor mărunte.

Dar problema asta nu era măruntă.

Dacă expresia de neajutorare de pe chipul mamei era un indiciu, problema era mai mare decât Felicity își imaginase.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Felicity înainte de a se muta pentru a se uita direct la fratele ei. Nu. Nu ei. Eu sunt la mijloc, clar, așa că aș vrea să știu ce s-a întâmplat.

– Aș putea să întreb același lucru, zise mama ei de la înălțime.

Felicity nu se uită când îi spuse marchizei:

– Am spus întregii Londrei că mă mărit cu ducele de Marwick.

– *Ce*-ai făcut?

Câinii începură să latre iarăși, tare și frenetic, în vreme ce stăpâna lor fu zguduită iarăși de un acces de tuse. Cu toate astea, Felicity nu își luă ochii de la fratele ei.

– Știu. Este îngrozitor. Am cauzat destule necazuri. Dar nu sunt singura... nu-i așa? Privirea vinovată a lui Arthur se întâlni cu a ei și ea repetă: Nu-i așa?

El trase adânc aer în piept, apoi expiră lung și plin de frustrare.

– Nu.

– S-a întâmplat ceva.

El încuviință.

– Ceva care are legătură cu banii.

Încuviință din nou din cap.

– Felicity, noi nu discutăm despre bani cu bărbații.

– Atunci, mamă, ar trebui să pleci, dar eu vreau să port această conversație. Ochii căprui ai lui Arthur se întâlniră cu ai ei. Ceva ce are legătură cu banii.

El își mută privirea, uitându-se spre partea din spate a casei, unde, la capătul unui coridor întunecat, o scară îngustă urca spre camerele servitorilor, unde două duzini de oameni dormeau, neștiind că soarta lor era în joc. Exact cum făcuse și Felicity în fiecare noapte până acum, când fratele ei, pe care ea îl iubea din toată inima, încuviință în sfârșit din cap și spuse:

– Nu mai avem bani.

Ea clipi auzind cuvintele pe care le așteptase și care o șocau.

– Ce înseamnă asta?

Frustrarea răbufni și el se întoarse, trecându-și degetele prin păr înainte de a se întoarce spre ea, cu brațele deschise.

– Ce ți se pare că înseamnă? Nu mai sunt bani.

Coborî de pe scări, clătinând din cap.

– Cum este posibil așa ceva? Tu ești Midas.

El râse, un sunet cu totul lipsit de veselie.

– Nu mai sunt.

– Nu este vina lui Arthur, strigă marchiza de Bumble de la balustradă. Nu a știut că este o afacere proastă. A crezut că ceilalți bărbați erau de încredere.

Felicity clătină din cap.

– O afacere proastă?

– Nu a fost o afacere proastă, zise el încet. Nu am fost escrocat. Pur și simplu...

Ea păși spre el, ajunse la el, dorind să-l aline. Și atunci el adăugă:

– Nu mi-am imaginat niciodată că o voi pierde.

Se întinse spre el, luându-i mâinile în ale ei.

– O să fie bine, zise ea încet. Ai pierdut niște bani.

– Toți banii. Privi la mâinile lor, unite. Dumnezeule, Felicity! Pru nu trebuie să știe.

Felicity nu credea că lui Pru îi păsa vreun pic dacă Arthur făcea o investiție proastă. Îi zâmbi.

– Arthur. Ești moștenitorul unui întreg domeniu de marchiz. Tata te va ajuta cât îți refaci afacerea și reputația. Există pământuri. Case. Lucrurile se vor îndrepta de la sine.

Arthur clătină din cap

– Nu, Felicity. Tata a investit împreună cu mine. Totul s-a dus. Tot ce nu e moștenire fără drept de a fi înstrăinat.

Felicity clipi, întorcându-se în sfârșit spre mama ei, care stătea cu o mână pe piept și încuviința din cap.

– Totul.

– Când?

– Nu contează.

Se întoarse spre fratele ei.

– Ba contează. Când?

El înghiți în sec.

– În urmă cu optsprezece luni.

Felicity rămase cu gura căscată. Optsprezece lui. O minţiseră timp de un an și jumătate. Se chinuiseră să o mărite cu o serie de bărbați mai-puțin-decât-ideali, apoi o trimiseseră la o casă ridicolă de țară ca să se alăture altor patru femei care încercau să îl cucerească pe ducele de Haven ca s-o accepte pe vreuna dintre ele ca a doua soție. Ar fi trebuit să își dea seama atunci, bineînțeles, în clipa în care mama ei, care ținea la proprietățile ei, la câinii ei și la copiii ei (în ordinea aceea), îi prezentase ideea de a concura pentru mâna unui duce ca o idee normală.

Ar fi trebuit să își dea seama când tatăl ei îngăduise așa ceva.

Când fratele ei îngăduise.

Se uită la el.

– Ducele era bogat.

El clipi.

– Care din ei?

– Amândoi. Cel de vara trecută. Cel din seara asta.

El încuviință din cap.

– Și toți ceilalți.

– Erau suficient de bogați.

Sângele îi năvăli în urechi.

– Trebuia să mă mărit cu unul din ei.

El încuviință din cap.

– Și căsătoria aia trebuia să umple cuferele.

– Asta era ideea.

O foloseau de un an și jumătate. Făcând planuri fără ca ea să știe. Timp de un an și jumătate. Fusese un pion în acest joc. Clătină din cap.

– Cum ai putut să nu-mi spui că scopul era căsătoria cu orice preț?

– Pentru că nu era. Nu te-aș mărita chiar cu oricine...

Auzi ezitarea de la sfârșitul propoziției.

– Dar?

El oftă și-și flutură mâna.

– Dar.

Auzi cuvintele nerostite care urmară: „Aveam nevoie să te măriți".

Fără bani.

- Și servitorii?

El clătină din cap

- Am redus personalul peste tot, mai puțin aici.

Felicity clătină din cap și se întoarse spre mama ei.

- Toate scuzele alea - miliardele de motive pentru care nu am mers la țară.

- Nu am vrut să-ți faci griji, răspunse mama ei. Erai deja așa de...

„Deznădăjduită. Terminată. Uitată."

Felicity clătină din cap

- Și arendașii?

Oamenii care munceau din greu pământul de la țară. Cei care se bizuiau că titlul îi va proteja, îi va întreține.

- Momentan păstrează ceea ce produc, răspunse Arthur. Fac schimb pentru propriul șeptel. Își repară propriile case.

Protejați momentan, dar nu de titlul prin care pământul era legat.

Fără bani. Nimic care să protejeze pământul pentru generațiile viitoare - pentru copiii arendașilor. Pentru micul fiu al lui Arthur și pentru cel de-al doilea care venea. Pentru propriul viitor dacă nu se mărita.

„Nu ne permitem un alt scandal."

Cuvintele lui Arthur reverberau prin ea din nou. Cu un înțeles nou, sec.

Trăiau în secolul al XIX-lea și a avea un titlu nu mai asigura stilul de viață ca odinioară; existau aristocrați săraciți peste tot în Londra și, în curând, familia Faircloth avea să li se alăture.

Nu era vina lui Felicity, dar, cumva, se simțea ca și cum ar fi fost doar vina ei.

- Și acum, ei nu mă vor.

Arthur își mută privirea, rușinat.

- Acum nu te vor avea.

- Pentru că am mințit.

- Ce te-a apucat să spui o minciună așa de gogonată? strigă mama ei, rămasă fără aer de la panică.

- Bănuiesc că am avut același motiv pentru care voi doi mi-ați ascuns un secret așa de uluitor, zise Felicity, străbătută de frustrare. Disperarea.

Furia. Singurătatea. Dorința de a-și modela viitorul fără să se mai gândească la ceea ce va urma.

Fratele ei geamăn îi întâlni privirea, ochii lui erau limpezi și onești.

– A fost o greșeală.

Își ridică bărbia, copleșită de furie și groază.

– Și la mine la fel.

– Ar fi trebuit să îți spun.

– Sunt multe lucruri pe care amândoi ar fi trebuit să le facem.

– Credeam că te pot proteja... începu el, și Felicity ridică o mână pentru a-l opri.

– Ai crezut că te poți proteja pe *tine*. Ai crezut că poți evita obligația de a-i spune soției tale, pe care se presupune că o iubești și o prețuiești, adevărul realității tale. Ai crezut că poți să eviți rușinea.

– Nu doar rușinea. Grija. Sunt soțul ei. Trebuie să am grijă de ea. De ei toți.

O soție. Un copil. Încă un copil pe drum.

Un junghi de tristețe o străpunse pe Felicity. Un strop de empatie, colorat cu propria dezamăgire. Cu propria teamă. Cu propria vinovăție pentru că se purtase așa de necugetat, pentru că vorbise așa de tare, pentru că făcuse o greșeală prea mare.

În tăcerea care urmă, Arthur adăugă:

– Nu ar fi trebuit să mă gândesc să te folosesc.

– Nu, zise ea, suficient de supărată încât să nu lase asta să treacă. Nu ar fi trebuit.

El mai râse o dată fără veselie.

– Bănuiesc că primesc ce merit. Până la urmă, nu te vei mărita cu un duce bogat. De fapt, cu nimeni bogat. Și nu ar trebui să îți reduci așteptările.

Doar că acum Felicity spusese o minciună enormă și distrusese orice șansă de a-și împlini așteptările. Și, în momentul acesta critic, distrusese orice șansă ca viitorul familiei sale să fie asigurat. Nimeni nu avea să o mai vrea acum – nu doar că era compromisă de propriul comportament din trecut, dar și mințise. În public. Despre o căsătorie cu un duce.

Nici un bărbat întreg la minte nu ar fi putut trece peste o asemenea ofensă.

Rămas-bun așteptărilor.

– Nu merită să îți irosești gândurile pe așteptări, dacă nu ai un acoperiș deasupra capului. Marchiza oftă, de parcă chiar putea citi

gândurile lui Felicity de sus de unde era. Sfinte Dumnezeule, Felicity, ce-a fost cu tine?

– Nu contează, mamă, interveni Arthur înainte ca Felicity să spună ceva.

Arthur – mereu protejând-o. Mereu încercând să protejeze pe toată lumea, idiotul.

– Ai dreptate. Marchiza oftă. Bănuiesc că a trezit la realitate întreaga aristocrație, iar noi ne-am întors la locul nostru scandalos.

– Cel mai probabil, zise Felicity, vinovăția, furia și frustrarea luptându-se în ea.

Până la urmă, ca femeie, avea un singur scop în astfel de momente... să se mărite pentru bani și să readucă onoarea și averea familiei sale.

Doar că nimeni nu avea să se însoare cu ea după seara asta.

Mă rog, nimeni întreg la cap.

Arthur îi simți dezgustul față de direcția în care se îndrepta discuția și își puse mâinile pe umerii ei, aplecându-se pentru a o săruta frățește și cast pe frunte.

– Vom fi bine, zise el ferm. Voi găsi o altă cale.

Ea încuviință din cap, fără să bage în seamă lacrimile care amenințau s-o podidească. Știind că trecuseră optsprezece luni și cea mai bună soluție pe care o avusese Arthur fusese căsătoria ei.

– Du-te acasă la soția ta.

El înghiți greu la auzul cuvintelor – la amintirea soției lui drăguțe și iubitoare, care nu știa nimic despre încurcătura în care se aflau. Norocoasa de Prudence. Când Arthur reuși să își găsească vocea, șopti:

– Nu trebuie să afle.

Teama din cuvintele lui era palpabilă. Oribilă.

În ce încurcătură se aflau.

Felicity încuviință din cap.

– Secretul este doar al nostru.

Când ușa se închise în urma lui, Felicity își ridică fustele – fustele unei rochii din sezonul trecut, modificată pentru a reflecta schimbările modei, în loc să fie dată și înlocuită cu ceva nou. Cum de nu-și dăduse seama? Urcă scările, cu câinii alergând înainte și înapoi pe lângă ea.

Când ajunse la etaj, o înfruntă pe mama ei.

– Câinii tăi încearcă să mă omoare.

Marchiza încuviință, permițând schimbarea subiectului.

– Tot ce se poate. Sunt foarte inteligenți.

Felicity se forță să zâmbească.

– Cei mai buni dintre copiii tăi.

– Mai puține griji decât de la ceilalți, răspunse mama ei, aplecându-se și luând în brațe unul dintre animalele blănoase. Era frumos ducele?

– Abia dacă l-am văzut în toată agitația, dar așa se pare.

Fără vreun avertisment, Felicity se trezi gândindu-se la celălalt bărbat. Cel din întuneric. Cel pe care își dorea să-l fi văzut. Părea magic, ca o flacără invizibilă.

Dar dacă această seară o învățase ceva era faptul că magia nu era reală.

Problemele erau reale.

– Tot ce voiam era o partidă potrivită.

Cuvintele mamei îi întrerupseră gândurile.

Buzele lui Felicity se răsuciră.

– Știu.

– Așa de rău a fost?

„Nu tu ai scăpat de noi; noi te-am dat afară."

„Felicity cea Terminată. Felicity cea Uitată. Felicity cea Deznădăjduită."

„Este prea târziu să-l mai cucerești pe duce. Am pus deja mâna pe el."

Felicity încuviință din cap.

– A fost mai rău.

Înaintă pe holul întunecat spre dormitorul ei. Intră în camera slab luminată și aruncă mănușile și săculețul pe mica masă de lângă ușă, închise ușa și se rezemă de ea, scoțând în sfârșit oftatul pe care îl ținea în ea de când se îmbrăcase pentru balul Marwick cu câteva ore în urmă.

Traversă camera spre pat prin întuneric, aruncându-se pe saltea. Se holbă la baldachinul de deasupra o vreme, rememorând oribilele evenimente din acea seară.

– Ce dezastru!

Pentru un moment efemer își imagină ce ar face dacă nu ar fi ea însăși – prea înaltă, prea comună, prea trecută și prea îndrăzneață, o adevărată fată bătrână, fără vreo speranță de a vrăji un burlac potrivit. Se imagină strecurându-se afară din casă și întorcându-se la locul crimei sale devastatoare.

Să câștige o avere pentru familia sa și lumea largă pentru ea însăși.

Dorind mai mult decât putea avea.

Dacă nu ar fi ea însăși, ar putea să o facă. L-ar găsi pe duce și l-ar vrăji. L-ar putea face să cadă în genunchi. Dacă ar fi frumoasă, spirituală și strălucitoare. Dacă ar fi în centrul, și nu la marginea lumii. Dacă ar fi în încăpere, nu trăgând cu ochiul pe gaura cheii.

Dacă ar putea trezi pasiune – genul de pasiune care văzuse cum consumă un bărbat, precum magia. Precum focul. Precum o flacără.

Stomacul îi tresări la idee, la fantezia care veni cu ideea. La plăcerea fanteziei – ceva ce nu își permisese niciodată să își imagineze. Un duce disperat după ea.

O partidă pe cinste.

– Dacă aș fi flacără, zise ea spre baldachinul de deasupra. Asta ar rezolva totul.

Dar era imposibil. Și își imagină o flacără diferită, făcând ravagii prin Mayfair, incinerându-i viitorul. Viitorul familiei.

Își imagină numele.

„Felicity cea Mincinoasă."

„Felicity cea Falsă."

– Pentru numele lui Dumnezeu, Felicity, șopti ea.

Rămase mult timp întinsă acolo, copleșită de rușine și panicată, gândindu-se la viitorul ei, până când aerul deveni greu și îi trecu prin minte să doarmă în rochie, decât să cheme o servitoare să o ajute să se dezbrace. Dar rochia era grea și o strângea, iar corsetul o făcea deja să respire cu dificultate.

Se ridică cu un suspin, aprinse o lumânare pe noptiera de lângă pat și se duse să tragă de cordonul cu care chema servitoarea.

Însă, înainte să ajungă la el, o voce răsună din întuneric.

– Nu ar trebui să spui minciuni, Felicity Faircloth.

Capitolul 5

Felicity sări în sus, cu un mic țipăt când auzi cuvintele, învârtindu-se pentru a fi cu fața spre partea îndepărtată a camerei, învăluită în întuneric, unde nimic nu părea deranjat.

Ridică lumânarea mai sus, privi spre colțuri și lumina atinse într-un final o pereche de cizme lustruite perfect, întinse, încrucișate la glezne, și capătul strălucitor al unui baston sprijinit de vârful piciorului.

El era.

Aici. În dormitorul ei. De parcă era ceva perfect normal.

Nimic în seara asta nu era normal.

Inima începu să îi bată mai tare decât îi bătuse mai devreme în timpul serii și Felicity dădu în spate, spre ușă.

– Cred că ați greșit casa, domnule.

Cizmele nu se mișcară.

– Sunt în casa corectă.

Ea clipi.

– Sigur ați greșit camera.

– Sunt și în camera corectă.

– Acesta este dormitorul meu.

– Nu puteam să bat la ușă în miezul nopții și să cer să îți vorbesc, nu-i așa? Aș fi scandalizat vecinii și ce efect ar fi avut asta asupra ta?

Ea se abținu să sublinieze că vecinii aveau să fie oricum scandalizați dimineața, când toată Londra avea să știe că ea mințise.

El îi auzi oricum gândul.

– De ce ai mințit?

Felicity îi ignoră întrebarea.

– Nu discut cu străini în dormitorul meu.

– Dar nu suntem străini, iubire.

Vârful argintiu al bastonului lovea vârful cizmei lui într-un ritm lent și constant.

Buzele ei se curbară.

– Nu am timp pentru oamenii lipsiți de importanță.

Deși el rămase în întuneric, ea își imagină că auzi zâmbetul.

– Și ai arătat-o în seara asta, nu-i așa, Felicity Faircloth?

– Nu sunt singura care a mințit. Își miji ochii în întuneric. Știai cine sunt.

– Tu ești singura a cărei minciună este suficient de mare pentru a dărâma această casă.

Se încruntă

– Ai avantajul asupra mea, băiete. Cu ce scop? Teamă?

– Nu. Nu vreau să te sperii.

Vocea bărbatului era grea precum întunericul în care era învăluit. Joasă, înceată și cumva mai clară decât o împușcătură.

Inima lui Felicity bătu puternic.

– Eu cred că exact asta vrei să faci. Vârful argintiu bătu din nou și ea privi iritată spre el. Și mai cred că ar trebui să pleci înainte să mă hotărăsc ca, în loc de frică, să simt furie.

Pauză. *Poc poc.*

Și apoi el se mișcă, aplecându-se în față în cercul de lumină, ca ea să îi poată vedea picioarele lungi, jobenul așezat pe o coapsă. Nu purta mănuși și trei inele de argint sclipiră în lumina lumânării pe degetul mare, arătător și inelar de la mâna dreaptă, care ieșea de sub mâneca neagră a haine, care i se potrivea perfect peste brațe și umeri. Cercul de lumină se termina la maxilarul lui, proaspăt ras și cu trăsături ascuțite. Ea mai ridică lumânarea puțin și iată-l.

Trase aer rapid, amintindu-și în mod ridicol că mai devreme crezuse că ducele de Marwick era chipeș.

Nu mai era.

Cu siguranță, nici un bărbat pe pământ nu trebuia să fie la fel de frumos ca acesta. Arăta exact cum îi suna vocea. Ca un murmur jos, lichid. Precum tentația. *Precum păcatul.*

O parte din fața lui rămase în întuneric, dar partea pe care ea o putea vedea – era magnifică. O față lungă, curată, cu unghiuri ascuțite și scobituri umbrite, sprâncene arcuite și întunecate și buze pline, ochi care sclipeau de cunoștințe pe care ea ar fi pariat că nu le împărtășea niciodată și un nas care ar fi făcut de rușine membrii familiei regale, perfect drept, de parcă fusese tăiat cu o sabie ascuțită.

Părul lui era negru și tuns scurt, suficient de scurt încât să îi arate forma rotundă a capului.

– Capul tău este perfect.

El rânji.

– Mereu am crezut asta.

Ea coborî lumânarea, lăsându-l din nou în umbră.

– Vreau să zic că are o formă perfectă. Cum îți tunzi părul așa de scurt, așa de aproape de scalp?

Ezită înainte de a-i răspunde.

– Mi-l tunde o femeie în care am încredere.

Sprâncenele i se ridicară la răspunsul neașteptat.

– Știe că ești aici?

– Nu știe.

– Ei bine, după cum folosește des un brici aproape de capul tău, ar fi bine să pleci înainte de a o supăra.

Un murmur încet se auzi ca răspuns, și ea rămase fără răsuflare. Fusese un hohot de râs?

– Nu înainte ca tu să-mi spui de ce ai mințit.

Felicity clătină din cap.

– După cum am spus, domnule, nu obișnuiesc să conversez cu străinii. Te rog, pleacă. Ieși pe unde ai intrat. Făcu o pauză. Cum ai intrat?

– Ai un balcon, Julieta.

– Am și dormitorul la etajul trei, iar tu nu ești Romeo.

– Și un spalier solid.

Ea auzi amuzamentul leneș din cuvintele lui.

– Te-ai cățărat pe spalier.

– Da, chiar m-am cățărat.

Mereu își imaginase pe cineva cățărându-se pe spalierul acela. Dar nu un infractor – ce căuta aici?

– Atunci presupun că bastonul nu este ca să te ajute să te miști.

– Nu pentru genul acela de mișcare, nu.

– Este o armă?

– Orice este o armă dacă ești în căutarea uneia.

– Foarte bun sfat, pentru că se pare că eu am un intrus.

El dezaprobă răspunsul ei.

– Unul prietenos.

– Oh, da, îl luă ea peste picior. Prietenos este chiar primul cuvânt pe care l-aș folosi ca să te descriu.

– Dacă voiam să te răpesc și să te duc în bârlogul meu, aș fi făcut-o deja.

– Ai un bârlog?

– Da, am, dar nu intenționez să te duc acolo. Nu în seara asta.

Ar fi mințit dacă ar fi zis că ultima parte nu era incitantă.

– Ah, asta cu siguranță mă va face să dorm bine pe viitor, zise ea.

El râse, încet și blând, precum lumina din cameră.

– Nu ești cum mă așteptam, Felicity Faircloth.

– O spui de parcă ar fi un compliment.

– Este.

– Va mai fi un compliment când am să te lovesc în cap cu sfeșnicul ăsta?

– Nu o să mă rănești, zise el.

Lui Felicity nu-i plăcea cum el părea să înțeleagă că bravada ei era doar atât.

– Pari foarte sigur pe tine pentru un om care nu mă cunoaște.

– Te cunosc, Felicity Faircloth. Am știut cine ești din clipa în care te-am văzut pe balconul serei încuiate a lui Marwick. Singurul lucru pe care nu-l știu este culoarea rochiei tale.

Ea se uită la rochie, veche de un sezon și de culoarea obrajilor ei.

– Este roz.

– Nu este doar roz, zise el, cu vocea plină de promisiuni și de ceva ce ei nu-i plăcu. Este culoarea cerului din Devon la răsărit.

Nu-i plăcea felul cum cuvintele lui o umpleau, de parcă cândva avea să poată vedea cerul și să se gândească la acest bărbat și la acest moment. De parcă el ar putea lăsa un semn pe care ea nu l-ar putea șterge.

– Răspunde-mi la întrebare și voi pleca.

„De ce-ai mințit?"

– Nu-mi amintesc.

– Ba da, îți aduci aminte. De ce-ai mințit acea adunătură de nefericiți?

Descrierea era așa de ridicolă că ea aproape izbucni în râs. Aproape. Dar lui nu i se părea amuzant.

– Nu sunt așa de nefericiți.

– Sunt aristocrați infatuați, răsfățați, cu capetele așa de adânc înfipte unul în fundul celuilalt că habar nu au că lumea se mișcă repede și că alții le vor lua în curând locul.

Ea rămase cu gura căscată.

– Dar tu, Felicity Faircloth. Bătu cu bastonul de două ori în cizmă. Nimeni nu-ți ia locul. Așa că te mai întreb o dată. De ce i-ai mințit?

Că era vorba despre șocul cauzat de descrierea făcută de el sau de felul cum făcuse descrierea, Felicity îi răspunse.

– Nimeni nu vrea să fie în locul meu. El nu vorbi, așa că ea umplu tăcerea: Și prin asta vreau să spun... locul meu este nimic. Este nicăieri. Cândva era alături de ei, dar apoi... Se opri, ridică din umeri. Sunt invizibilă. Și apoi, pentru că nu se putea opri, adăugă încet: Am vrut să îi pedepsesc. Și am vrut ca ei să mă vrea înapoi.

Detesta adevărul din cuvinte. Nu ar trebui să fie suficient de puternică încât să le întoarcă spatele? Nu ar trebui să îi pese mai puțin? Își detesta slăbiciunea pe care el o scotea la iveală.

Și îl detesta și pe el pentru că expunea această slăbiciune.

Așteptă ca el să răspundă din întuneric, amintindu-și în mod ciudat de momentul când vizitase Societatea Regală de Studiu al Insectelor și văzuse un fluture enorm captiv în chihlimbar. Frumos și delicat, perfect conservat, dar înghețat în timp pentru totdeauna.

Acest bărbat nu avea să o prindă. Nu astăzi.

– Cred că voi chema un servitor să vină și să te scoată de aici. Ar trebui să știi că tata este marchiz și este chiar ilegal să intri în casele aristocrației fără permisiune.

– Este destul de ilegal să intri în casa oricui fără permisiune, Felicity Faircloth, dar ai vrea să îți spun că sunt impresionat de titlul tatălui tău și de cel al fratelui tău?

– De ce să fiu eu singura care minte în seara asta?

O pauză, apoi el zise:

– Deci, recunoști.

– Aș putea – oricum mâine va ști toată Londra. Felicity cea Zvăpăiată și logodnicul ei fantezist.

Cuvintele nu-l amuzară.

– Știi că titlul tatălui tău este ridicol. Și al fratelui tău la fel.

– Poftim? zise ea, pentru că altceva nu îi veni în minte.

– Bumble și Grout. Cerule! Când sărăcia va veni după ei, pot deveni spițeri. Să vândă tincturi și tonice disperaților din Lambeth.

Știa că sărăciseră. Toată Londra știa? Era ultima care afla? Ultima căreia i se spunea de chiar familia care intenționase să o folosească pentru a remedia situația? Se simți iritată la acest gând.

Bărbatul continuă:

– Iar tu, Felicity Faircloth, cu un nume care ar trebui să fie într-o carte de povești.

Ea îi aruncă o privire.

– Chiar mă întrebam ce părere ai despre numele noastre.

El ignoră remarca ei.

– O prințesă din povești, captivă într-un turn, disperată să facă parte din lumea care a închis-o în turn... să fie acceptată de această lume.

Totul la acest bărbat o neliniștea și o înfuria în mod vag și ciudat.

– Nu îmi place de tine.

– Nu, nu îți place adevărul, micuța mea mincinoasă. Nu îți place faptul că văd că îți dorești prostește prietenia falsă a unei adunături de aristocrați afectați și parfumați, care nu pot vedea cine ești cu adevărat.

Ar fi trebuit să se simtă extrem de prost cu el așa de aproape și în întuneric. Și totuși...

– Și cum sunt?

– Ești de departe mai bună decât ăia șase.

Răspunsul o făcu să simtă un fior străbătând-o și aproape își permise să fie atrasă de acest bărbat despre care ar fi putut fi convinsă că era creat din magie și șampanie. Dar clătină din cap și oferi cel mai bun răspuns disprețuitor:

– Măcar de-*aș fi* această prințesă, băiete – atunci nu ai fi aici.

Ea se îndreptă spre perete, gata să tragă de cordon din nou.

– Nu asta este partea care place tuturor? Partea unde prințesa este salvată din turn?

Ea se uită peste umăr.

– Ar trebui salvată de un prinț. Nu de... orice ai fi tu.

Se întinse după cordon, dar el vorbi înainte ca ea să apuce să îl tragă.

– Cine este molia?

Ea se întoarse spre el, rușinată.

– Poftim?

– Ți-ai dorit să fii o flacără, prințesă. Cine este molia?

Obrajii i se înroșiră. Nu pomenise nimic despre molii. De unde știuse ce voise să spună?

– Nu ar trebui să tragi cu urechea.

– Nu ar trebui nici să fiu în dormitorul tău întunecat, iubire, dar iată-mă aici.

Ea își mijii ochii.

– Înțeleg că nu ești genul de bărbat care respectă regulile.

– Mă știi să fi urmat vreuna în lunga noastră perioadă de când ne cunoaștem?

Nu-și mai putu ține în frâu iritarea:

– Cine ești? De ce te furișai pe lângă casa Marwick precum un infam... care se furișează?

El rămase nemișcat.

– Deci sunt un infam care se furișează?

Acest bărbat, ca toată Londra, părea să știe mai multe decât ea. Înțelegea terenul de luptă, avea abilitățile să poarte un război. Și ea detesta asta. Îi aruncă cea mai disprețuitoare privire a ei.

Nu avu nici un efect.

– Încă o dată, iubire. Dacă tu ești flacăra, cine este molia?

– Cu siguranță, nu tu, domnule.

– Păcat.

Nu îi plăcu nici insolența din acele cuvinte.

– Mă simt destul de mulțumită de decizie.

El râse puțin, ca un murmur jos care îi provoca reacții ciudate.

– Să îți spun ce cred eu?

– Aș vrea să nu, izbucni ea.

– Cred că molia ta este foarte greu de ademenit.

Ea își încreți buzele, dar nu spuse nimic.

– Și știu că nu-l poți obține tu, continuă el, iar ea începu să respire precipitat. Cel despre ale cărui aripi te-ai lăudat întregii Londre că le-ai ars.

Felicity era recunoscătoare pentru lumina slabă din cameră, pentru că așa el nu îi putea vedea chipul roșu. Sau șocul. Sau entuziasmul. Acest bărbat, care cumva găsise o cale spre dormitorul ei în miezul nopții, sugera că nu-și ruinase propria viață și nici șansele familiei ei la supraviețuire?

Speranța era un lucru sălbatic, care te face să intri în panică.

– *Ai putea* tu să îl obții?

El râse atunci. Un râs întunecat, jos și prea puțin vesel, făcând-o să simtă un fior deloc bine-venit.

– Ca un pisoi la bolul cu mâncare.

Ea se încruntă.

– Nu ar trebui să șicanezi.

– Când am să te șicanez, iubire, ai să-ți dai seama. El se aplecă în față, întinzându-și picioarele, lovind infernalul baston de cizma sa. Ducele de Marwick ar putea fi al tău, Felicity Faircloth. Fără ca Londra să știe adevărul despre minciuna ta.

Respirația ei deveni mai agitată.

– Asta este imposibil.

Și totuși, cumva îl credea.

– Există ceva realmente imposibil?

Ea se forță să râdă.

– Și apoi un duce bun de însurat să mă aleagă pe mine dintre toate femeile din Anglia.

Poc poc. Poc poc.

– Chiar și asta este posibil, Felicity Faircloth cea bătrână, comună, care își dă cu părerea, dată la o parte. Asta este partea din poveste unde prințesa primește tot ce și-a dorit.

Doar că nu era o poveste. Și acest bărbat nu îi putea oferi ceea ce își dorea.

– Partea aia începe de obicei cu o zână de vreun fel. Şi tu nu pari a fi o zână veselă.

Un hohot jos de râs.

– Aici ai dreptate. Dar există şi alte creaturi pe lângă zâne care fac astfel de târguri.

Inima ei începu să bată din nou puternic şi ea detesta speranţa sălbatică de acolo, detesta că acest bărbat din întuneric putea să-şi îndeplinească imposibila promisiune.

Era o nebunie, dar ea avansă spre el, aducându-l iarăşi în lumină, apropiindu-se din ce în ce mai mult, până când se opri la capătul picioarelor lui imposibil de lungi, la capătul bastonului său imposibil de lung şi ridică lumânarea pentru a-i dezvălui încă o dată chipul imposibil de frumos.

De data asta însă, îl putu vedea în întregime şi perfecta parte din stânga nu era identică cu cea din dreapta, unde avea o cicatrice urâtă de la tâmplă la maxilar, încreţită şi albă.

Când ea trase aer în piept abrupt, el întoarse chipul de la lumină.

– Păcat. Eram nerăbdător să aflu replica pe care păreai gata să o spui. Nu credeam că renunţi aşa de uşor.

– Oh, nu am renunţat deloc. Într-adevăr, sunt recunoscătoare că nu mai eşti cel mai perfect bărbat pe care l-am văzut vreodată.

El reveni, privirea lui întunecată găsind-o pe a ei.

– Recunoscătoare?

– Da. Niciodată n-am înţeles ce faci cu bărbaţii perfecţi.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Ce face *cineva* cu ei.

– În afară de ceea ce este evident.

El îşi înclină capul.

– Ce este evident.

– Să îi priveşti.

– Ah, zise el.

– Oricum, acum mă simt mult mai confortabil.

– Pentru că nu mai sunt perfect?

– Eşti în continuare foarte aproape de perfecţiune, dar nu mai eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, minţi ea.

– Mă simt de parcă ar trebui să mă simt insultat, dar o să trec peste asta. De curiozitate, cine mi-a uzurpat tronul?

„Nimeni. De fapt cicatricea te face şi mai frumos."

Dar el nu era genul de bărbat căruia să i se spună aşa ceva.

– Tehnic, el a avut tronul înaintea ta. Pur și simplu, l-a luat înapoi.

– Îți voi mulțumi pentru un nume, Lady Felicity.

– Cum i-ai spus mai devreme? Molia mea?

Pentru o clipă, el încremeni – nu suficient ca o persoană normală să observe.

Felicity observă.

– Credeam că te așteptai la asta, zise ea pe un ton batjocoritor. Adică cu oferta ta de a-l câștiga pentru mine.

– Oferta încă este valabilă, deși mie nu mi se pare frumos ducele. Deloc.

– Nu trebuie să dezbatem subiectul ăsta. Omul este, în mod empiric, atrăgător.

– Mmm, zise el, nepărând convins. Spune-mi de ce-ai mințit.

– Spune-mi de ce ești atât de dispus să mă ajuți să repar ce am făcut.

El o privi în ochi o perioadă mai lungă.

– Ai crede că sunt Bunul Samaritean?

– Nu. De ce te aflai afară la balul lui Marwick? Ce este el pentru tine?

Bărbatul ridică din umeri. Apoi îi lăsă să cadă.

– Spune-mi de ce crezi că el nu ar fi încântat să fie logodit cu tine.

Ea rânji.

– Întâi, habar nu are cine sunt.

Un colț al gurii lui zvâcni și ea se întrebă cum ar fi fost să îi vadă tot zâmbetul.

Îndepărtând gândul sălbatic, ea adăugă:

– Și după cum am spus, bărbații incredibil de frumoși nu au ce să facă cu mine.

– Nu asta ai spus, răspunse bărbatul. Ai spus că nu știi ce se face cu bărbații incredibil de frumoși.

Ea se gândi o clipă.

– Ambele afirmații sunt adevărate.

– De ce crezi că Marwick nu ar avea ce să facă cu tine?

Felicity se încruntă.

– Aș crede că asta este evident.

– Nu este.

Ea rezistă întrebării, încrucișându-și brațele ca și cum s-ar fi protejat.

– Este nepoliticos să întrebi.

– Este nepoliticos și că m-am cățărat pe spalier și ți-am invadat camera.

– Așa este. Și apoi, dintr-un motiv pe care niciodată nu avea să-l înțeleagă complet, îi răspunse la întrebare. Lăsă frustrarea, grija și un sentiment real al destinului iminent să o inunde. Pentru că sunt rezumatul a ceea ce înseamnă comun. Pentru că nu sunt frumoasă sau amuzantă și nici nu știu să port o conversație sclipitoare. Și deși într-o vreme credeam că este imposibil să ajung fată bătrână, iată-ne aici, și nimeni nu m-a vrut vreodată cu adevărat. Și nu mă aștept să încep cu un duce frumos.

El rămase tăcut un moment mai îndelungat, iar stingherеala ei crescu.

– Te rog, pleacă, adăugă ea.

– Pari să te pricepi să porți o conversație sclipitoare cu mine.

Ea ignoră faptul că el nu o contrazise la celelalte aprecieri.

– Ești un străin în întuneric. Totul este mai ușor în întuneric.

– Nimic nu este mai ușor în întuneric, zise el. Dar nu asta contează. Greșești și de asta sunt eu aici.

– Ca să mă convingi că mă pricep la conversație?

Dinții lui sclipiră și el se ridică, umplând camera cu înălțimea lui. Felicity se tulbură în vreme ce îi evalua corpul, frumos și lung, cu umerii largi și șolduri înguste.

– Am venit să îți dau ceea ce vrei, Felicity Faircloth.

Promisiunea din șoapta lui curse prin ea. Teamă simțise? Sau altceva? Clătină din cap.

– Dar nu poți. Nimeni nu poate.

– Tu vrei flacăra, zise el încet.

Felicity clătină din nou din cap.

– Nu o vreau.

– Sigur că o vrei. Dar nu vrei doar atât, nu-i așa? Făcu un pas spre ea, apropiindu-se, și ea îi simți mirosul, cald și de fum, de parcă venise dintr-un loc interzis. Tu vrei totul. Lumea, bărbatul, banii, puterea. Și mai vrei ceva. Se apropie și mai mult, dominând-o, invadând-o cu căldura lui, năvalnic și tentant. Ceva mai mult, cuvintele deveniră o șoaptă. Ceva secret.

Ea ezită, detestând faptul că acest străin părea să o cunoască.

Detestând că voia să îi răspundă. Detestând că îi răspunse.

– Mai mult decât pot avea.

– Și cine ți-a spus asta, milady? Cine ți a spus că nu poți avea totul?

Privirea ei căzu pe mâna lui, unde mânerul argintiu al bastonului se afla printre degetele lui mari, puternice, iar inelul de pe degetul arătător strălucі spre ea. Studie modelul de pe metal, încercând să vadă forma de pe baston. După o perioadă care păru un secol, se uită la el.

– Ai un nume?

– Devil.

Inima ei bătu puternic la auzul cuvântului, care părea cumva complet ridicol și incredibil de perfect.

– Ăsta nu este numele tău adevărat.

– Este ciudat cât de multă valoare dăm numelor, nu crezi, Felicity Faircloth? Spune-mi cum vrei, dar sunt un bărbat care îți poate da totul. Tot ceea ce îți dorești.

Nu îl credea. Clar. Nu îl credea deloc.

– De ce eu?

În acel moment el se întinse după ea și Felicity știu că ar fi trebuit să facă un pas în spate. Știu că nu ar fi trebuit să îi permită să o atingă, nu când degetele lui alunecau în jos pe obrazul ei, lăsând în urma lor foc, de parcă își lăsa propria cicatrice pe ea, un semn al prezenței lui.

Dar focul atingerii lui nu semăna cu durerea. Mai ales când el îi răspunse.

– De ce nu tu?

De ce nu ea? De ce să nu aibă ceea ce își dorea? De ce n-ar trebui să facă o înțelegere cu acest diavol care apăruse de niciunde și care în curând avea să dispară?

– Aș vrea să nu fi mințit, zise ea.

– Nu pot schimba trecutul. Doar viitorul. Dar îți pot îndeplini dorința.

– Să torci paiul și să-l transformi în aur?

– Ah, deci suntem într-o poveste până la urmă.

Făcea ca totul să pară atât de ușor – atât de posibil, de parcă el ar putea face un miracol în timpul nopții fără vreun efort.

Bineînțeles că era o nebunie. Nu putea schimba ceea ce spusese ea. Minciuna pe care o spusese, mai mare decât toate. Mai devreme în această seară, ușile se închiseseră în jurul ei, blocându-i orice drum imaginabil. Închizându-i viitorul. Viitorul familiei sale. Îi trecu

prin fața ochilor neputința lui Arthur. Disperarea mamei. Resemnarea lor geamănă. Lacăte de nedesfăcut.

Și acum, acest bărbat... fluturând o cheie.

– Poți să faci să fie adevărat.

Mâna lui se întoarse, căldura lui pe obrazul ei, de-a lungul maxilarului ei și, pentru un moment efemer, el fu regele zânelor. *Era* sub vraja lui.

– Logodna este ușoară. Dar nu vrei doar atât, nu-i așa?

De unde știa?

Atingerea lui împrăștia foc în jos pe gâtul ei, degetele îi sărutau rotunjimea umărului.

– Spune-mi ce mai vrei, Felicity Faircloth. Ce mai dorește prințesa din turn? Lumea la picioarele ei și familia ei din nou bogată și...

Cuvintele se opriră, umplând camera până când răspunsul ieși din ea.

– Vreau ca el să fie molia. El își ridică mâna de pe pielea ei și pierderea fu acută. Vreau să fiu flacăra.

Devil încuviință, buzele lui se curbară ca un păcat, ochii lui erau lipsiți de culoare în întuneric și ea se întrebă dacă s-ar simți mai puțin sub vraja lui dacă i-ar vedea culoarea ochilor.

– Vrei să fie tentat să vină la tine.

O amintire se aprinse, un soț disperat după soția lui. Un bărbat nebun după iubirea lui. O pasiune ce nu putea fi negată, toată pentru o femeie care deținea toată puterea.

– Da.

– Ai grijă cu tentația, milady. Este o treabă periculoasă.

– O spui de parcă ai experimentat-o.

– Da, așa este.

– Femeia care te bărbierește?

Femeia era soția lui? Amanta lui? Iubirea lui? De ce îi păsa lui Felicity?

– Pasiunea taie în ambele direcții.

– Nu trebuie, zise ea, simțindu-se dintr-odată, în mod ciudat, incredibil de confortabil alături de acest bărbat pe care nu-l cunoștea. Sper ca la un moment dat să îmi iubesc soțul, dar nu am nevoie să fiu consumată de el.

– Vrei să fi tu cea care consumă.

Și dorea să fie dorită. Dincolo de orice rațiune. Își dorea să se sufere după ea.

– Vrei ca el să zboare în flacăra ta.

Imposibil.

Îi răspunse:

– Când stelele te ignoră, te întrebi dacă vreodată o să arzi strălucitor. Jenată imediat de vorbe, Felicity se întoarse, rupând vraja. Își drese vocea: Nu contează. Nu poți schimba trecutul. Nu poți șterge minciuna mea și să o transformi în adevăr. Nu îl poți face să mă dorească. Nici măcar dacă ai fi diavolul. Este imposibil.

– Biată Felicity Faircloth, așa de preocupată de ceea ce este imposibil.

– A fost o *minciună*, zise ea. Nici măcar nu l-am *cunoscut* pe duce.

– Și iată adevărul... ducele de Marwick nu va nega ce ai pretins tu.

Imposibil. Și totuși, o mică parte din ea spera că el spunea adevărul. Dacă așa era, ar fi putut să îi salveze pe toți.

– Cum?

El rânji.

– Magia lui Devil.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă reușești asta, domnule, îți vei fi câștigat numele caraghios.

– Pe majoritatea oamenilor îi neliniștește numele meu.

– Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

– Asta măcar e adevărat, Felicity Faircloth

Nu îi plăcea căldura care se răspândea în ea la acele cuvinte, așa că o ignoră.

– Și ai face-o din bunătatea inimii tale? Iartă-mă dacă nu cred asta, *Devil*.

El își înclină capul.

– Bineînțeles că nu. Nu este nimic bun în inima mea. Când se va face și tu îl vei fi câștigat, inimă și minte, voi veni să îmi iau taxa.

– Bănuiesc că ăsta e momentul în care îmi spui că taxa este primul meu copil?

El râse. Încet și secretos, de parcă ea ar fi zis ceva mai amuzant decât își dădea seama. Și apoi:

– Ce să fac eu cu un copil plângăcios?

Buzele ei zvâcniră la asta.

– Nu am nimic să îți ofer.

El o privi un moment mai lung.

– Te subestimezi, Felicity Faircloth

– Familia mea nu are bani de dat, zise ea. Chiar tu ai spus asta.

– Dacă ar avea, nu ai fi în această situație neplăcută, nu-i așa?

Ea se încruntă auzind afirmația firească. Neputința care reieșea din cuvinte.

– De unde știi?

– Că marchizul de Bumble și contele Grout au pierdut o avere? Dragă, toată Londra știe asta. Chiar și noi ăștia care nu suntem invitați la balurile lui Marwick.

Ea se încruntă.

– Eu nu știam.

– Nu până când au avut nevoie să știi.

– Nici măcar atunci, mormăi ea. Abia când nu am mai putut face nimic ca să ajut am aflat.

Bătu cu bastonul de două ori în podea.

– Sunt aici, nu?

Ea își mijì ochii spre el.

– Pentru un preț.

– Totul are un preț, dragă.

– Și bănuiesc că tu deja îl știi pe al tău.

– Da, îl știu chiar.

– Care este?

El zâmbi răutăcios.

– Dacă îți spun ar însemna să nu mai fie amuzant.

Simți furnicături, prin umeri și de-a lungul șirei spinării, calde și excitante. Și înspăimântătoare și pline de speranță. Ce preț pentru familia ei, pentru confortul în siguranța lor? Ce preț pentru reputația ei ca o ciudățenie, da, dar nu ca o mincinoasă?

Și ce preț pentru un soț care să nu îi cunoască trecutul?

De ce nu o înțelegere cu diavolul?

Un răspuns șopti prin ea, o promisiune pentru ceva periculos. Și totuși, tentația bubuia în ea. Dar întâi, asigurarea.

– Dacă accept...

Rânjetul acela din nou, de parcă era un motan cu un canar.

– *Dacă* accept, repetă ea, încruntându-se. Nu va nega logodna?

Diavolul înclină capul.

– Nimeni nu va ști născocirea ta, Felicity.

– Și mă va dori.

– Precum aerul, zise el, cuvintele unei promisiuni încântătoare.

Nu era posibil. Bărbatul nu era diavolul. Și chiar dacă ar fi fost, nici măcar Dumnezeu nu ar putea șterge evenimentele serii și să-l facă pe ducele de Marwick să se însoare cu ea.

„Dar dacă ar putea?"

Înțelegerile taie în ambele direcții și acest bărbat părea mai excitant decât majoritatea.

Poate că în încurcătura pasiunii pentru imposibil cu care îi făcuse promisiunea, ea mai putea câștiga ceva. Îl privi în ochi.

– Și dacă nu o poți face? Îți voi cere eu o favoare?

El rămase tăcut, apoi spuse:

– Ești sigură că vrei o favoare din partea Diavolului?

– Mi se pare că ar fi o favoare mai utilă decât una din partea cuiva care este bun până la perfecție mereu, sublinie ea.

Sprânceana de deasupra cicatricii lui se ridică în semn de amuzament.

– Corect. Dacă nu reușesc, îi poți cere o favoare.

Ea încuviință și întinse mâna pentru o strângere de mână corectă, una pe care o regretă în momentul în care mâna lui mare o atinse pe a ei. Era caldă și mare, cu palma aspră care evoca muncă mult peste ce făceau domnii eleganți.

Era plăcută, și ea îi dădu drumul imediat.

– Nu ar fi trebuit să fii de acord, adăugă el.

– De ce nu?

– Pentru că nu te alegi cu nimic bun din înțelegerile făcute în întuneric. El băgă mâna în buzunar și flutură o carte de vizită. Prin urmare, ne vom vedea peste două nopți, doar dacă nu cumva ai nevoie de mine înainte. Lăsă cartea de vizită pe măsuța de lângă scaunul pe care Felicity credea că de acum înainte avea să-l perceapă ca fiind al lui pentru totdeauna. Încuie ușa asta în urma mea. N-ai vrea să intre peste tine cât dormi vreun individ infam.

– În seara asta, încuietoarea nu l-a ținut în afara camerei mele pe primul individ infam.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Nu ești singura care forțează încuietori în Londra, iubire.

Ea roși în vreme ce el își atinse pălăria și ieși prin ușile balconului înainte ca ea să poată nega că forțează încuietori, cu bastonul lui auriu strălucind în lumina lunii.

Până când ea ajunse la marginea balconului, el dispăruse în noapte.

Se întoarse înăuntru și încuie ușa. Privirea îi căzu pe cartea de vizită de pe masă.

Ridicând-o, studie emblema elaborat de pe ea:

BKB

Pe spate se afla o adresă – o stradă de care nu auzise niciodată – și sub ea, un mâzgălit masculin:

Bun venit din partea lui Devil.

Capitolul 6

Două nopți mai târziu, în vreme ce ultimele raze de soare dispăreau în întuneric, Bastarzii Bătăuși umblau pe străzile murdare din cel mai îndepărtat colț din Covent Garden, unde cartierul, cunoscut pentru taverne și teatre, lăsa loc unuia cunoscut pentru crime și cruzime.

Covent Garden era un labirint de străzi înguste, care șerpuiau și se intersectau una cu alta până când un vizitator neștiutor era prins în această plasă de păianjen. O singură cotitură greșită după ce pleca de la teatru și un bogătan se trezea fără punga de bani și într-un șanț sau mai rău. Străzile care duceau adânc în mahalaua din Garden nu erau amabile cu vizitatorii – mai ales cu domnii cumsecade îmbrăcați în haine fine –, dar Devil și Whit nu erau cumsecade și nu erau domni și toată lumea de acolo știa că nu era bine să le tai calea Bastarzilor Bătăuși, oricât de bine îmbrăcați erau.

Mai mult, frații erau veneratți în cartier, pentru că ei înșiși se ridicaseră din mahalale, luptându-se, furând și dormind în mizerie alături de cei mai buni dintre ei și nimănui nu-i plăcea un om bogat cum îi place unui sărac cu aceleași obârșii. Nu strica nici faptul că mare parte din afacerile Bastarzilor treceau prin această mahala – unde bărbați puternici și femei deștepte lucrau pentru ei și băieți buni și fete iștețe țineau sub observație orice ieșea din comun, raportând ceea ce aflau pentru o monedă de aur de o coroană.

O coroană putea hrăni o familie o lună aici, iar Bastarzii cheltuiau banii de parcă ar fi fost apă, ceea ce îi făcea pe ei – și afacerile lor – de neatins.

– Domnule Beast. O fetiță se prinse de pantalonii lui Whit, folosind numele pe care el îl folosea cu toți, mai puțin cu frații săi. Îi aci! Când mai mâncăm înghețată cu lămâie?

Whit se opri și se lăsă pe vine, vocea îi era aspră de la nevorbit și cu accentul puternic din tinerețea lor care ieșea la iveală doar când venea aici.

– Ascultă aici, păpușică. Nu vorbim despre gheață pe străzi.

Ochii albaștri strălucitori ai fetiței se lărgiră.

Whit îi ciufuli părul.

– Tu păstrează-ne secretele și mai primești dulciuri cu lămâie, nu-ți face griji. Zâmbetul știrb al fetiței arăta că recent îi căzuse un dinte. Whit o trimise în altă parte. Du-te și caut-o pe mama ta. Spune-i că vin să-mi iau hainele curate după ce termin la depozit.

Fetița dispăru ca din pușcă.

Frații își reluară drumul.

– Este bine că îi dai lui Mary să îți spele hainele, zise Devil.

Whit mormăi.

Asta era una dintre puținele maghernițe din Londra care avea apă proaspătă pentru comunitate – pentru că Bastarzii Bătăuși se asiguraseră să o aibă. Așa cum se asiguraseră să aibă și un chirurg și un preot, o școală unde cei mici să învețe literele înainte de a pleca pe străzi să-și caute de lucru. Dar Bastarzii nu le puteau da totul și săracii care locuiau aici erau oricum prea mândri ca să accepte.

Așa că Bastarzii angajau cât de mulți puteau din ei – o adunătură de bărbați și femei bătrâni și tineri, puternici și inteligenți din toată lumea – londonezi și oameni din nordul țării, scoțieni și galezi, africani, indieni, spanioli, americani. Dacă ajungeau în Covent Garden și erau apți de muncă, Bastarzii le dădeau o slujbă în una dintre numeroasele lor întreprinderi. Taverne și ringuri de lupte, măcelării și magazine cu plăcinte, tăbăcării și vopsitorii și încă vreo alte șase afaceri împrăștiate prin cartier.

Dacă nu era suficient că Devil și Whit crescuseră în noroiul din acest loc, munca pe care ei o ofereau – pentru salarii decente și în condiții sigure – le cumpărase loialitatea locuitorilor din mahala. Asta era ceva ce alți proprietari de afaceri nu înțeleseseră niciodată despre mahalale, crezând că pot angaja, în vreme ce burțile de la un metru distanță pot sta goale. Depozitul de la marginea cartierului, care acum era în proprietatea fraților, fusese folosit pe vremuri pentru a produce smoală, dar când compania care îl construise descoperise că rezidenții nu le erau loiali și furau tot ceea ce rămânea nepăzit, îl abandonase.

Acum când afacerea avea vreo două sute de oameni din cartier angajați nu mai era așa. Intrând în clădirea care acum era depozitul principal pentru afacerile Bastarzilor, Devil salută vreo șase oameni împrăștiați prin interiorul întunecat, păzind lăzi de alcool și dulciuri,

piei și lână – dacă era taxat de Coroană, Bastarzii Bătăuși vindeau lucrul respectiv, și îl vindeau ieftin.

Și nimeni nu fura de la ei, de teama pedepsei promise de numele lor – un nume pe care îl primiseră cu zeci de ani în urmă și când aveau mai puține kilograme, când se luptau cu pumnii mai rapid și mai puternic decât ar fi trebuit pentru a revendica teritoriu și nerătându-le pic de milă dușmanilor.

Devil se duse să-l salute pe bărbatul voinic care conducea paza.

– Totul în regulă, John?

– Totul în regulă, domnule.

– Copilul s-a născut?

Dinții albi străluciră în contrast cu pielea închisă la culoare.

– Săptămâna trecută. Un băiat. Puternic ca taică-su.

Zâmbetul proaspătului tată era o rază de soare în camera slab luminată și Devil îl bătu pe umăr.

– Nici nu mă îndoiam. Și soția ta?

– Sănătoasă, slavă Domnului. Mult prea bună pentru mine.

Devil încuviință din cap și își coborî vocea.

– Toți sunt, omule. Mai buni decât noi toți la un loc.

Se întoarse de la sunetul râsului lui John și-l văzu pe Whit stând lângă Nik, supraveghetoarea depozitului, tânără – abia dacă avea douăzeci de ani – și cu o minte pentru organizare nemaiîntâlnită de Devil la nimeni. Haina grea a lui Nik, pălăria și mănușile îi ascundeau mare parte din piele și lumina slabă ascundea restul, dar ea întinse mâna pentru a-l saluta pe Devil.

– Cum suntem, Nik? întrebă Devil.

Norvegianca blondă privi în jur și apoi le făcu semn să meargă spre colțul mai îndepărtat al depozitului, unde un paznic se întinse și le deschise ușa care dădea în pământ, spre abisul negru și mare de dedesubt.

Un fior de nervozitate îl străbătu pe Devil și el se întoarse către fratele lui.

– După tine.

Semnalul făcut de Whit cu mâna însemna mai mult decât cuvintele, dar el se lăsă pe vine și coborî în întuneric fără ezitare.

Devil îl urmă, întinzând mâna în spate pentru a accepta un felinar neaprins de la Nik, în vreme ce ea îi urmă, uitându-se în sus la paznic pentru a-i spune:

– Închide.

Paznicul făcu cum i se ordonase fără ezitare și Devil fu sigur că întunericul din gaura cavernoasă rivaliza doar cu cel al morții. Se strădui să își păstreze respirația constantă. Să nu își amintească.

– La dracu'. Whit mormăi în întuneric. Lumină.

– E la tine, Devil, spuse Nik cu accentul ei scandinav.

Dumnezeule! Uitase că el ținea lumina. Căută ușița felinarului, lucru care dură mai mult din cauza întunericului și a propriilor emoții care îl nelinișteau. Dar într-un final, găsi cremenea și binecuvântata lumina se aprinse.

– Repede acum. Nik luă felinarul de la el și îi conduse. Nu vrem să facem mai multă căldură decât este nevoie.

Zona de depozitare, neagră ca smoala, conducea spre un pasaj lung și îngust. Devil o urma pe Nik și la jumătatea coridorului aerul începu să devină proaspăt și rece. Ea se întoarse și spuse:

– Pălăriile și hainele, vă rog.

Devil își închise haina până sus, în vreme ce Whit făcea același lucru, trăgându-și pălăria peste frunte.

La capătul coridorului, Nik scoase un inel cu chei și începu să lucreze la o serie lungă de încuietori ale unei uși grele din metal. Când toate fură descuiate, ea deschise ușa și începu să lucreze la al doilea rând de încuietori – în total douăsprezece. Se întoarse înainte de a deschise ușa.

– Intrăm repede. Cu cât ușa stă mai mult deschisă...

Whit o întrerupse cu un mârâit.

– Ce vrea să spună fratele meu, zise Devil, este că am umplut gaura asta de mai mult timp de câți ani ai tu, Annika. Ea își mijì ochii în lumina lămpii la auzul numelui ei întreg, dar deschise ușa. Haideți atunci.

Odată înăuntru, Nik trânti ușa și erau din nou în întuneric, până când ea se întoarse, ridicând lumina pentru a descoperi camera mare și cavernoasă, plină cu blocuri de gheață.

– Cât a supraviețuit?

– O sută de tone.

Devil scoase un fluierat jos.

– Am pierdut treizeci și cinci la sută?

– Este luna mai, explică Nik, trăgându-și în jos fularul de lână ca să poată auzi. Oceanul se încălzește.

– Și restul încărcăturii?

– Totul este la locul lui. Scoase o foaie de transport din buzunar. Șaizeci și opt de butoaie de coniac, patruzeci și trei de butoiașe

de whisky american, douăzeci și patru de cutii de mătase, douăzeci și patru de cutii de cărți de joc, șaisprezece casete cu zaruri. De asemenea, o cutie cu pudră pentru față și trei cutii cu peruci franțuzești, care nu sunt pe listă și nu o să le bag în seamă, dar presupun că le vreți livrate la adresa obișnuită.

– Exact, zise Devil. Nici o pagubă de la gheața topită?

– Nimic. A fost bine împachetată la capătul celălalt.

Whit mormăi aprobator.

– Mulțumită ție, Nik, zise Devil.

Ea nu își ascunse zâmbetul.

– Norvegienilor le plac norvegienii. Făcu o pauză. Mai e ceva. Două perechi de ochi întunecați îi găsiră chipul. Era cineva de strajă pe docuri.

Frații se uitară unul la celălalt. În vreme ce nimeni nu îndrăznea să fure de la Bastarzi în mahala, caravanele fraților fuseseră compromise de două ori în ultimele două luni, jefuite cu arma în mână după ce ieșiseră din siguranța oferită de Covent Garden. Făcea parte din afaceri, dar lui Devil nu îi plăcea creșterea actelor de hoție.

– Ce fel de strajă?

Nik își înclină capul.

– Nu știu sigur.

– Încearcă, zise Whit.

– Hainele păreau a fi de la concurența de pe docuri.

Avea sens. Erau numeroși contrabandiști care lucrau pentru francezi și americani, deși nici unii nu aveau o asemenea metodă etanșă de import.

– Dar?

Ea își strânse buzele într-o linie subțire.

– Cizmele erau prea curate pentru un băiat din Cheapside.

– Coroana?

Exista mereu un risc la operațiunile de contrabandă.

– Posibil, zise Nik, dar nu părea sigură.

– Lăzile? întrebă Whit.

– Nu au fost deloc la vedere. Gheața a fost mutată cu o căruță cu platformă și cu calul, lăzile erau sigure în căruță. Și nici unul dintre oamenii noștri nu a văzut ceva ieșit din comun.

Devil încuviință.

– Produsul stă aici o săptămână. Nimeni nu intră sau iese. Informează-i băieții de pe străzi să fie atenți dacă văd pe cineva ieșit din comun.

Nik încuviință.

– Este făcut.

Whit lovi un bloc de gheață.

– Și produsul?

– Pur. Suficient de bun ca să fie vândut.

– Asigură-te că prăvăliile din mahala care vând mărunțaie primesc o parte în seara asta. Nimeni nu mănâncă carne stricată când avem sute de tone de gheață aici. Devil făcu o pauză. Și Beast a promis copiilor niște înghețată cu lămâie.

Nik ridică din sprâncene.

– Frumos din partea lui.

– Așa zice toată lumea, rosti Devil sec. Oh, Beast ăsta este așa de amabil.

– Amesteci și siropul de lămâie, Beast? întrebă ea cu un rânjet.

Whit mârâi.

Devil râse și lovi un bloc de gheață cu mâna.

– Trimite unul și la birou, da?

Nik încuviință.

– Am făcut-o deja. Și o ladă cu whisky din colonii.

– Mă cunoști așa de bine. Trebuie să mă întorc.

După o tură prin mahala avea nevoie de o baie. Avea treabă pe Bond Street.

Și apoi avea treabă cu Felicity Faircloth.

Felicity Faircloth, cu pielea care se transforma în aur la lumina lumânării, cu ochi căprui mari și inteligenți, plini de teamă, foc și furie. Și capabilă să boxeze cum nu mai întâlnise pe cineva de ceva vreme.

Mai voia un meci.

Își drese vocea la acest gând, întorcându-se spre Whit care se uita la el cu o expresie atotcunoscătoare.

Devil o ignoră, strângându-și haina în jurul lui.

– Ce? Este foarte frig aici.

– Voi ați ales să faceți afaceri cu gheață, zise Nik.

– Este un plan prost, zise Whit, privindu-l direct.

– Ei bine, e cam târziu să îl schimbăm. Corabia, cum ar spune cineva, adăugă Nik rânjind, a plecat.

Devil și Whit nu zâmbiră la glumă. Ea nu-și dăduse seama că Whit nu se referea la gheață; se referea la fată.

Devil făcu stânga împrejur și se îndreptă spre ușa halei.

– Haide atunci, Nik, zise el. Adu lumina.

Ceea ce ea făcu și ieșiră toți trei, Devil refuzând să se uite în ochii cunoscători ai lui Whit în vreme ce o așteptau pe Nik să încuie ușa dublă din oțel și să îi conducă prin întuneric spre depozit.

Continuă să evite privirea fratelui său în vreme ce ridicară hainele lui Whit și își reluară drumul înapoi spre inima Covent Garden, croindu-și drum pe străzile pietruite spre birourile și apartamentele lor dintr-o clădire mare de pe Arne Street.

După un sfert de oră de mers în tăcere, Whit spuse:

– Îți întinzi capcana pentru fată.

Lui Devil nu-i plăcu ce insinua.

– Întind capcana pentru amândoi.

– Tot intenționezi să o seduci pe fată chiar sub nasul lui.

– Pe ea și pe toate cele care vor veni după, dacă este nevoie, răspunse Devil. Este la fel de arogant ca de obicei, Beast. Crede că va avea un moștenitor.

Whit clătină din cap.

– Nu, crede că o va avea pe Grace. Crede că vom renunța la ea ca să-l împiedicăm să procreeze un duce nou cu fata asta.

– Greșește. Nu o va avea nici pe Grace, nici pe fată.

– Două trăsuri care se îndreaptă una spre alta, mormăi Whit.

– Va întoarce.

Ochii fratelui îi găsiră pe ai lui.

– Nu a făcut-o niciodată.

Amintirile îi trecură prin fața ochilor. Ewan, înalt și slab, cu pumnii ridicați, ochii umflați, buza spartă și refuzând să cedeze. Nedorind să dea înapoi. Disperat să câștige.

– Nu este același lucru. Noi am răbdat mai mult de foame. Am muncit mai mult. Titlul l-a făcut un om moale.

Whit mormăi:

– Și Grace?

– Nu o va găsi. Nu o va găsi niciodată.

– Ar fi trebuit să-l omorâm.

Toată Londra s-ar fi prăbușit în jurul lor dacă îl omorau.

– Prea riscant. Știi asta.

– Asta și faptul că i-am făcut o promisiune lui Grace.

Devil încuviință din cap.

– Și asta.

– Întoarcerea lui ne amenință pe toți, și pe Grace mai mult decât pe oricine.

– Nu, zise Devil. Întoarcerea lui îl amenință pe el cel mai mult. Adu-ți aminte – dacă cineva descoperă ce a făcut... cum a dobândit titlul... atârnă în laț. Un trădător al Coroanei.

Whit clătină din cap.

– Și dacă este dispus să riște pentru o șansă cu ea?

O șansă cu Grace, fata pe care cândva o iubise. Fata al cărui viitor îl furase. Fata pe care el ar fi distrus-o dacă nu erau Devil și Whit.

– Atunci va sacrifica totul, zise Devil. Nu primește nimic.

Whit încuviință din cap.

– Nici măcar moștenitori.

– Niciodată moștenitori.

– Există oricum planul original. Îl umflăm pe duce și-l trimitem acasă.

– Nu va opri căsătoria. Nu acum. Nu când crede că este aproape de a o găsi pe Grace.

Whit își îndoi o mână, pielea neagră a mănușii sale scârțâind de la mișcare.

– Ar fi însă extrem de amuzant. Merseră în tăcere câteva minute, înainte ca Whit să adauge: Biata fată, n-avea de unde să știe că minciuna ei inocentă o va face să aterizeze în pat cu tine.

Era o metaforă, desigur. Dar imaginea îi apăru oricum – și Devil nu îi putu rezista, Felicity Faircloth, părul negru și fustele roz întinse în fața lui. Deșteaptă și frumoasă și cu o gură dulce precum păcatul.

Ruinarea reputației ei avea să fie o plăcere.

Nu băgă în seamă mica împunsătură de vinovăție care îl străbătu. Nu era loc de vinovăție aici.

– Nu va fi prima fată a cărei reputație este ruinată. O să-i dau tatălui niște bani. Și fratelui. Vor cădea în genunchi și vor plânge de recunoștință că au fost salvați.

– Ce amabil din partea ta, zise Whit sec. Dar cum rămâne cu salvarea fetei? Este imposibil. Nu va avea reputația ruinată. Va fi exilată.

„Vreau ca ei să mă vrea înapoi."

Tot ce își dorea Felicity Faircloth era să revină în acea lume. Și asta nu se va întâmpla niciodată. Nici măcar după ce el îi promisese acest lucru.

– Este liberă să își aleagă următorul soț.

– Bărbații aristocrați fac coadă la fetele bătrâne cu reputația pătată?

Ceva neplăcut îl rodea.

– Atunci se va mulțumi cu cineva care nu este aristocrat.

O bătaie. Și apoi:

- Cineva ca tine?

Dumnezeule! Nu. Bărbații ca el erau așa de mult sub Felicity că ideea era de râs.

Când el nu răspunse, Whit mârâi din nou:

- Grace nu trebuie să afle niciodată.

- Normal că nu, răspunse Devil. Și nu va afla.

- Nu va putea să stea departe de tot ce se întâmplă.

Niciodată Devil nu fusese așa de fericit să vadă ușa birourilor lor. Apropiindu-se de ea, scoase cheia, dar înainte să apuce să descuie, o mică fereastră se deschise, apoi se închise. Ușa se deschise și ei pășiră înăuntru.

- Era și timpul.

Devil se holbă la femeia înaltă și roșcată care închise ușa în urma lor, sprijinindu-se de ușă, cu o mână în șold, de parcă-i aștepta de ani de zile. Cu chipul împietrit, se uită imediat la Whit. Ochii întunecați ai acestuia îi întâlniră pe ai lui cu calm.

„Grace nu trebuie să afle niciodată."

- Ce s-a întâmplat? întrebă sora lor, uitându-se de la unul la celălalt.

- Ce s-a întâmplat cu ce? întrebă Devil, scoțându-și pălăria.

- Arătați ca atunci când erați copii și hotărați să vă bateți între voi fără să-mi spuneți.

- Era o idee bună.

- Era o idee proastă și știi asta. Aveți noroc că nu ați fost omorâți în prima noapte când ați ieșit, erați așa de mici. Amândoi ați avut noroc că am ajuns în ring. Se legănă pe călcâie și își încrucișă brațele peste piept. Acum ce s-a mai întâmplat?

Devil ignoră întrebarea.

- Te-ai întors cu nasul rupt după prima noapte.

Ea rânji.

- Îmi place să cred că umflătura îmi oferă ceva în plus.

- Îți oferă ceva, asta e clar.

Grace tuși și se mișcă.

- Am trei lucruri de zis și apoi am de lucru, domnilor. Nu pot să stau să lenevesc pe aici, așteptând ca voi doi să reveniți.

- Nu ți-a cerut nimeni să ne aștepți, zise Devil, trecând de sora lui arogantă spre holurile întunecate și cavernoase de dincolo și urcând pe scări spre apartamentele lor.

Cu toate astea, ea îi urmă.

– Prima este pentru tine, zise ea către Whit, dându-i o bucată de hârtie. În seara asta sunt trei meciuri stabilite, fiecare într-un loc diferit într-o oră jumătate; două vor fi corecte, unul va fi trucat. Adresele sunt aici și băieții sunt deja afară, iau pariurile.

Whit mârâi aprobator și Grace continuă:

– A doua, Calhoun vrea să știe unde este whisky-ul lui. Zice că dacă ne este prea greu să-l aducem, o să caute pe unul dintre concetățenii lui pentru treaba asta – serios, există vreo nație mai arogantă decât americanii?

– Spune-i că este acolo, dar nu se mișcă încă, așa că poate să aștepte ca noi toți sau este liber să aștepte cele două luni cât este nevoie să dea o comandă în State și să-o aștepte.

Ea încuviință din cap.

– Bănuiesc că același lucru este valabil și pentru livrarea de la Îngerul Căzut?

– Și tot ce mai avem de livrat din acest transport.

Grace mijii ochii la el.

– Suntem urmăriți?

– Nik crede că este posibil.

Sora lui strânse din buze, apoi spuse:

– Dacă Nik crede asta, atunci probabil este adevărat. Ceea ce ne aduce la al treilea lucru: mi-au sosit perucile?

– Împreună cu mai multă pudră de față decât vei putea folosi vreodată.

Ea rânji.

– O fată poate să încerce totuși, nu?

– Transporturile noastre nu sunt pentru pachetele tale personale.

– Ah, dar mărfurile mele sunt legale și nu trebuie plătite taxe pentru ele, frate, deci nu este cel mai rău lucru din lume ca tu să primești trei cutii cu peruci. Se întinse ca să frece capul tuns scurt al lui Devil. Poate vrei și tu una... ți-ar prinde bine mai mult păr.

El îndepărtă mâna surorii lui.

– Dacă nu am fi de același sânge...

Ea rânji.

– Păi, de fapt chiar nu suntem de același sânge.

Erau când conta.

– Și totuși, te suport, din anumite motive.

Ea se aplecă.

– Pentru că fac bani pentru voi, bădăranilor. Whit mârâi, și Grace râse. Vezi? Beast știe.

Whit dispăru în camera lui și Devil își scoase cheia din buzunar, vârând-o în ușa camerei sale.

– Altceva?

– Știi că ți-ai putea invita sora la un pahar. Dacă te cunosc, ai găsit o cale ca whisky-ul *tău* să ajungă la timp.

– Credeam că ai de lucru.

Ea ridică din umeri.

– Clare se poate ocupa de treabă până ajung eu acolo.

– Put a mahala și trebuie să ajung undeva.

Sprâncenele ei se uniră.

– Unde?

– Nu trebui să faci să pară ca și cum nu am nimic de făcut seara.

– Între apus și miezul nopții? Nu ai.

– Asta nu este adevărat. Era vag adevărat. Roti cheia în încuietoare, privind în spate la sora lui în vreme ce deschidea ușa. Ideea este să mă lași acum.

Orice ar fi răspuns Grace – și Dumnezeu îi era martor că Grace mereu avea un răspuns – i se pierdu pe buze când ochii ei albaștri sclipiră peste umărul lui spre cameră, lărgindu-se suficient ca Devil să se îngrijoreze.

Se întoarse, urmărindu-i privirea, știind cumva, în mod imposibil, exact ce avea să găsească.

Pe cine avea să găsească.

Lady Felicity Faircloth, stând la fereastra din capătul îndepărtat al camerei, de parcă acolo îi era locul.

Capitolul 7

Era o femeie cu el.

Dintre toate lucrurile la care Felicity se așteptase să se întâmple când se prefăcuse bolnavă și se strecurase afară din casă în amurg pentru a chema o birjă care să o ducă la misterioasa adresă mâzgălită pe spatele cărții lui de vizită – și erau multe lucruri – nu se așteptase la o femeie.

O femeie înaltă, frapantă, perfectă și cu părul ca un apus de soare, îmbrăcată complet, cu fuste cu volane de culoarea ametistului și un corsaj decorativ în cea mai bogată nuanță de violet pe care Felicity

o văzuse vreodată. Femeia nu era tocmai frumoasă, dar era mândră, încrezătoare și uluitor de... uluitoare.

Era genul de femeie de care bărbații se îndrăgosteau nebunește. Nu exista nici un dubiu.

Exact genul de femeie cum Felicity visa deseori să fie ea însăși.

„Oare Devil era înnebunit după ea?"

Felicity nu fusese niciodată mai fericită că se afla într-o cameră slab luminată decât în acel moment, chipul îi era îmbujorat de panică și fiecare centimetru din ea voia să fugă. Problema era că bărbatul care își spunea Devil și companioana lui îi blocau singura ieșire - doar dacă nu lua în considerare posibilitatea de a sări de la fereastră.

Se întoarse și se uită la ochiurile întunecate de geam, calculând distanța până la alea de dedesubt.

– Prea departe ca să sari, zise Devil, de parcă era în mintea ei.

Ea se întoarse cu fața spre el, îndurând rușinea.

– Ești sigur?

Femeia râse și răspunse:

– Foarte. Și ultimul lucru de care are nevoie Dev este o doamnă cu titlu turtită. Se opri, familiaritatea diminutivului umplând spațiul dintre ei. Ai titlu, nu-i așa?

Felicity clipi.

– Tatăl meu are, da.

Femeia trecu pe lângă Devil de parcă el nu ar fi fost acolo.

– Fascinant. Și ce titlu are?

– Este...

– Nu-i răspunde, zise Devil, intrând în cameră, punându-și pălăria pe o masă din apropiere și aprinzând lampa cu gaz de pe ea, inundând astfel spațiul cu lumina galbenă și luxuriantă. Se întoarse cu fața spre Felicity și ea își stăpâni dorința de a se holba.

Dar nu reuși.

Chiar se holbă la el, studiindu-i paltonul - prea gros pentru sezon - și cizmele înalte, pline de noroi de parcă ar fi umblat cu porcii pe undeva. El își dădu jos paltonul și îl puse pe un scaun alăturat fără prea mare grijă, dezvăluind o ținută mai relaxată decât văzuse vreodată la bărbați. Peste cămașa de in purta o vestă cu model, ambele erau în nuanțe de gri, dar fără lavalieră. Nimic nu umplea deschiderea cămășii - nimic în afară de mușchii gâtului și un triunghi de piele lung și adânc, cu puțin păr închis la culoare.

Nu mai văzuse așa ceva înainte - putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori îi văzuse pe Arthur sau pe tatăl ei fără lavalieră.

Nu mai văzuse vreodată ceva atât de masculin în viața ei.

O obseda acel triunghi de piele.

După o pauză prea lungă, Felicity își dădu seama că se holba și își întoarse atenția asupra femeii, ale cărui sprâncene erau ridicate, arătând că știa precis ce făcuse Felicity. Neputând să facă față curiozității celeilalte femeie, privirea lui Felicity reveni la Devil - de data asta la chipul lui. Altă greșeală. Se întrebă dacă se va obișnui vreodată cu cât era de frumos.

Acestea fiind spuse, se putea descurca și fără ca el să se uite la ea ca și cum ea era o insectă pe care o descoperise în terciul său.

Nu părea genul de bărbat care să mănânce terci.

El își mijì ochii, și ei îi fu de ajuns.

- Ce mănânci la micul dejun?

- Ce naiba... El clătină din cap de parcă ar fi vrut să-și limpezească mintea. Poftim?

- Nu mănânci terci, nu-i așa?

- Sfinte Dumnezeule! Nu.

- Asta este fascinant, zise femeia.

- Nu pentru tine, răspunse el.

Felicity se zbârli la tonul dur.

- Nu ar trebui să-i vorbești așa.

Cealaltă femeie rânji la asta.

- Sunt absolut de acord.

Felicity se întoarse.

- Cred că o să plec.

- Nu ar fi trebuit să vii, zise el.

- Hei! Cu *siguranță*, nu ar trebui să îi vorbești așa, zise femeia.

Devil se uită în tavan de parcă cerea răbdare.

Felicity trecu pe lângă el.

- Stai. Se întinse ca să o oprească. Pentru început, cum ai ajuns aici?

Ea se opri.

- Tu mi-ai dat adresa.

- Și a venit pe jos până aici din Mayfair?

- Ce contează cum am ajuns?

Întrebarea îl agită.

– Pentru că ți se putea întâmpla orice pe drum. Ai fi putut fi atacată de hoți. Răpită de bandiți pentru răscumpărare.

Inima începu să-i bubuie în piept.

– Oameni infami?

– Exact, fu el de acord.

Făcu pe inocenta.

– Genul care s-ar putea strecura într-un dormitor neanunțați?

El rămase nemișcat. Apoi se încruntă.

– Oooh! Cealaltă femeie bătu din palme. Nu știu ce înseamnă *asta*, dar este *delicios*. Asta e mai bine decât orice poți vedea pe Drury Lane.

– Taci din gură, Dahlia, zise el exasperat.

„Dahlia." Părea numele potrivit pentru ea. Genul de nume pe care Felicity nu l-ar putea purta niciodată.

Când Dahlia nu răspunse, el reveni la Felicity.

– Cum ai ajuns aici?

– Am luat o birjă.

El înjură.

– Și cum ai ajuns *aici?* În camerele mele?

Ea rămase nemișcată, foarte conștientă de acele prinse în părul ei. Nu îi putea spune adevărul.

– Nu era încuiat.

El își mijii ochii spre ea; știa că era o minciună.

– Și cum ai intrat în clădire?

Ea se gândi la un răspuns care să pară plauzibil – orice în afară de adevăr. Negăsind unul, hotărî pur și simplu să îl ignore. Dădu din nou să plece.

– Îmi cer scuze, zise. Nu mă așteptam să fii aici cu... Căută cuvântul... prietena ta.

– Nu este prietena mea.

– Bine, dar asta nu e foarte amabil, obiectă Dahlia. Și când mă gândesc că într-o vreme erai preferatul meu.

– Nu am fost niciodată preferatul tău.

– Hmm. Acum, cu siguranță, nu. Se întoarse spre Felicity. Sunt sora lui.

Sora.

Un puternic val de ceva ce nu voia să numească o străbătu când auzi cuvântul. Își înclină capul.

– Soră?

Femeia zâmbi, curajos și larg și, preț de o clipă, Felicity aproape că văzu o asemănare.

– Singura.

– Și slavă Cerului pentru asta.

Fără să bage în seama remarca sarcastică a lui Devil, Dahlia se apropie de Felicity.

– Ar trebui să vii să mă vizitezi.

Înainte ca ea să răspundă, Devil interveni:

– Nu are nevoie să te viziteze.

O sprânceană roșcată se arcui.

– Pentru că te vizitează pe *tine*?

– *Nu* mă vizitează.

Cealaltă femeie se întoarse cu fața spre ea cu un zâmbet cunoscător.

– Cred că înțeleg.

– Eu *nu* cred că înțeleg, dacă asta ajută, zise Felicity, simțind că trebuia să intervină ca să pună capăt ciudatei conversații.

Cealaltă femeie se bătu cu degetul pe bărbie, studiind-o pe Felicity.

– Vei înțelegere într-un final.

– Nimeni nu se vizitează cu nimeni! Dahlia, ieși afară!

– Așa de bădăran, zise Dahlia, înaintând cu mâinile întinse spre Felicity. Când ea își puse mâna între al ei, Dahlia o trase pe Felicity mai aproape și o sărută pe un obraz, apoi pe celălalt, zăbovind la ultimul pentru a șopti: Shelton Street, numărul 72. Spune-le că Dahlia te primește. Se uită la fratele ei. Să rămân și să joc rolul însoțitoarei?

– Ieși afară.

Sora lui zâmbi.

– Rămâi cu bine, frate.

Apoi plecă, de parcă întregul scenariu era ceva normal. De fapt, nu era, pentru că începuse cu Felicity care se furișase prin grădina din spate și luase o birjă ca să vină aici, chiar în mijlocul cartierului Covent Garden, unde nu mai fusese niciodată și asta dintr-un motiv bun – sau cel puțin așa își imagina.

Doar că acum era aici, în acest loc misterios, cu acest bărbat misterios și femei misterioase îi șopteau adrese misterioase la ureche, iar Felicity nu era în stare să se gândească la un motiv bun pentru care să nu se afle aici. Totul era incredibil de palpitant.

– Nu mai arăta așa, zise el, închizând ușa în urma surorii lui.

– Așa cum?

– De parcă ar fi palpitant.

– De ce nu? Este palpitant.

– Uită orice ți-a spus.

Felicity râse.

– Nu cred că se va întâmpla asta.

– Ce ți-a spus?

– Mă gândesc că dacă voia să știi ce-mi spune, ar fi făcut în așa fel încât să auzi și tu.

El își uni buzele într-o linie subțire, cicatricea albindu-i-se puternic. Nu îi plăcu răspunsul.

– Stai departe de Dahlia.

– Îți este teamă că mă va corupe?

– Nu, zise el abrupt. Îmi este teamă că tu o vei distruge.

Felicity rămase cu gura căscată.

– Poftim?

El își întoarse privirea, spre un bufet unde se afla o decantor din cristal, plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Precum un câine care simte vânatul, se duse acolo, își turnă un pahar și bău o gură mare înainte de a se întoarce spre ea.

– Nu, mulțumesc, zise ea acru. Nu beau ce-o fi acolo și nu mi-ai oferit.

El bău din nou

– Whisky.

– Whisky american? El nu răspunse. Whisky-ul american este exorbitant de scump ca tu să-l bei ca pe apă.

El îi aruncă o privire rece înainte de a turna un al doilea pahar și de a se îndrepta spre ea, întinzându-i-l cu brațul lui lung. Când ea se întinse după pahar, el își retrase brațul, legănându-l astfel încât ea să nu-l poată lua. Inelul lui de argint de pe degetul mare străluci în lumină.

– Cum ai intrat?

Ea ezită. Apoi zise:

– Oricum nu vreau băutura.

El ridică din umeri și turnă conținutul paharului ei în al lui.

– Bine. Nu vrei să răspunzi la întrebarea asta. Dar la asta? De ce ești aici?

– Avem o întâlnire.

– Intenționam să vin eu la tine, zise el.

Ideea că el s-ar cățăra pe spalierul ei nu era neplăcută, dar spuse:

– Am obosit așteptându-te.

El ridică dintr-o sprânceană când auzi răspunsul.

– Nu sunt la dispoziția ta.

Ea trase adânc aer în piept la auzul cuvintelor reci, displăcându-i faptul că o deranjau. Displăcându-i și el, dacă era să fie sinceră.

– Ei bine, dacă nu te așteptai ca eu să vin aici, poate că nu ar fi trebuit să îmi lași cartea de vizită cu adresa ta.

– Nu ar trebui să fii în Covent Garden.

– De ce nu?

– Pentru că vrei să te măriți cu un duce, Felicity Faircloth, și să îți reiei locul de drept ca podoabă a înaltei societăți. Și dacă te vede vreun aristocrat bătrân pe aici, asta nu s-ar mai întâmpla *niciodată*.

Avea dreptate, dar în mod ciudat, în nici un moment de a lungul călătoriei ea nu se gândise la înalta societate. Fusese prea entuziasmată în legătură cu ce avea să o întâmpine la celălalt capăt al cărții de vizită.

– Nu m-a văzut nimeni.

– Sunt convins că nu ai ieșit în evidență precum o margaretă în noroi.

Sprâncenele ei se ridicară.

– O margaretă în noroi?

Buzele lui se subțiară.

– Este o figură de stil.

Ea își înclină capul.

– Este?

El bău.

– Covent Garden nu este pentru tine, Felicity Faircloth.

– De ce nu?

Știa oare că spunând asemenea lucruri o făcea să își dorească să exploreze fiecare colțișor din acest loc?

El o privi o vreme, ochii lui închiși la culoare erau enigmatici, apoi încuviință o dată din cap, se răsuci pe călcâie și merse spre capătul îndepărtat al camerei, unde trase de un cordon. Poate că știa.

– Nu trebuie să chemi pe nimeni să mă însoțească afară, zise Felicity. Am găsit singură intrarea...

– Asta măcar este clar, milady. Și nu mă interesează să te însoțească nimeni. Nu pot să risc să fii văzută.

Era un om enervant și răbdarea lui Felicity începea să se termine.

– Îți este teamă că te voi distruge, ca și pe sora ta?

– Nu este ceva imposibil. Nu ai – nu știu – o cameristă sau o însoțitoare sau ceva?

Întrebarea o neliniști.

– Sunt o fată bătrână de douăzeci și șapte ani. Foarte puțini oameni s-ar gândi de două ori dacă am sau nu o însoțitoare.

– Sunt sigur că fratele tău, tatăl tău și orice alt grangure din Mayfair s-ar gândi mai mult decât de două ori dacă te-ar vedea venind singură la biroul meu.

Felicity îndură situația jenantă.

– Crezi că dacă aș avea o însoțitoare ar fi mai acceptabil să fiu aici?

El se încruntă.

– Nu.

– Mă crezi mai periculoasă decât sunt.

– Cred că ești periculoasă și așa cum ești.

Cuvintele, atât de directe și de tăioase, o făcură să tacă și să simtă ceva ciudat trecând prin ea. Ceva foarte asemănător cu puterea. Trase aer adânc, iar el o făcu una cu pământul cu o privire.

– Nici asta nu este palpitant, Felicity Faircloth.

Ea nu era de acord, dar se gândi că ar fi mai bine să nu îl contrazică.

– De ce insiști să mi te adresezi cu ambele nume?

– Îmi amintește că ești o prințesă din povești. Bine îmbrăcată, într-adevăr. Cea mai frumoasă dintre toate.

Minciuna duru și se detestă că permise să se întâmple asta, mai mult decât îl detestă pe el pentru că o rostise. Dar în loc să spună asta, ea se forță să râdă la gluma lui nesărată.

Sprâncenele lui se unire.

– Te amuzi?

– Nu asta îți era intenția? Nu te-ai crezut incredibil de inteligent?

– Cum anume eram eu inteligent?

O făcea să spună – și acest lucru o făcea să-l deteste și mai mult.

– Pentru că sunt opusul la cea mai frumoasă. El nu spuse nimic și nu își întoarse privirea, iar ea simți că trebuia să continue. Ca să-și susțină punctul de vedere. Sunt cea mai comună dintre toate.

Când el continuă să tacă, ea începu să se simtă stupidă. Și enervată.

– Nu acesta este aranjamentul nostru? sublinie ea. Nu trebuie să mă faci frumoasă?

Acum o privea și mai intens, de parcă era un specimen curios sub sticlă. Și apoi spuse:

- Da. Te voi face frumoasă, Felicity Faircloth.

Ea se încruntă la folosirea intenționată a ambelor ei nume.

- Suficient de frumoasă să atragi molia în flacăra ta.

Imposibilul făcut posibil. Și totuși...

- Cum ai reușit?

El clipi.

- Ce să fac?

- Cum te-ai asigurat că el nu va nega? Șase doamne din înalta societate au venit la ceai azi-dimineață acasă la noi, crezând că sunt viitoare ducesă de Marwick. *Cum?*

El îi întoarse spatele, îndreptându-se spre o masă joasă plină de hârtii.

- Ți-am promis imposibilul, nu-i așa?

- Dar *cum?*

Nu putea înțelege. În dimineața aceea se trezise cu sentimentul că sfârșitul lumii era iminent, sigură că minciuna ei fusese devoalată, ducele de Marwick o declarase nebună în fața întregii Londre și familia ei fusese ruinată.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplaseră.

Nimic asemănător nu se întâmplase.

Într-adevăr, părea că ducele de Marwick confirmase tacit logodna. Sau, cel puțin, nu o negase.

Ceea ce era *imposibil.*

Doar că acest bărbat, Devil, îi promisese exact acest lucru și se ținuse de cuvânt.

Cumva.

Inima ei bătuse tare la fiecare binevoitor care se holbase la ea și ceva aducând cu speranța îi înflorise în piept, alături de altă emoție – surprinzător de asemănătoare cu uimirea. Față de acest bărbat care părea capabil să-i salveze familia și pe ea.

Așa că normal că venise să-l vadă.

I se păruse, sincer, chiar imposibil să nu o facă.

Se auzi o bătaie în ușă și el se duse să răspundă, deschizând-o și permițând unei duzini de servitori să intre de pe hol în cameră, fiecare cărând găleți mari cu apă fierbinte. Intrară fără să scoată un cuvânt – fără să se uite la Felicity – traversând încăperea spre peretele mai îndepărtat unde o ușă era deschisă spre spațiul întunecat de dincolo.

Privirea ei zbură spre ochii lui Devil.

– Ce este acolo?

– Dormitorul meu, zise el simplu. Nu te-ai uitat când mi-ai descuiat ușa?

Simți că-i iau foc obrajii.

– Nu ți-am descuiat...

– Ba da. Și nu înțeleg cum deprinde o lady abilitatea de a descuia lacăte, dar sper ca într-o zi să îmi spui.

– Poate că asta va fi favoarea pe care mi-o vei cere după ce îmi vei aduce soțul îndrăgostit.

El zâmbi din colțul gurii, de parcă se bucura de conversația lor.

– Nu, milady, povestea asta mi-o vei spune gratis.

Cuvintele ieșiră liniștite și pline de încredere, iar ea fu recunoscătoare pentru lumina slabă a serii pentru că altfel ar fi fost evidentă roșeața neașteptată adusă de ele. Cu o mică tuse inconfortabilă, ea se uită la ușa dormitorului, unde o lumină fusese aprinsă, suficient de puternică pentru a face umbrele să danseze, dar nu suficient cât să dezvăluie ceva din spațiul de dincolo de ea.

Și apoi reveniră servitorii, cu gălețile goale, iar Felicity își dădu seama ce făcuseră. Înainte ca ei să apuce să iasă și să închidă ușa în urma lor, Devil își dezbrăcă vesta și își descheia în grabă butonii de la manșetele cămășii de in.

Ea rămase cu gura căscată și el se întoarse ca să se ducă în camera alăturată, strigând peste umăr în timp ce dispărea:

– Ei bine, am putea să începem.

Ea clipi, strigând după el:

– Să începem ce?

O pauză. Se... *dezbrăca?* Apoi, auzi din depărtare:

– Planurile noastre.

– Eu... Ezită. Poate că înțelegea greșit situația. Mă scuzi, dar vrei să faci cumva *baie?*

El scoase capul pe ușă.

– Da, vreau.

Nu mai avea cămașa pe el. Lui Felicity i se uscă gura când el dispăru înapoi în cameră și ea privi spre intrarea goală câteva minute bune, până când auzi bocănitul geamăn al cizmelor și clipocitul când el intră în cadă.

Clătină din cap în camera goală de zi a apartamentului. Ce se întâmpla? Apoi el strigă:

– Vrei să urli de acolo, Lady Felicity? Sau vii aici?

„Să meargă acolo?"

Ea rezistă dorinței de a-i cere să detalieze și se hotărî, știind că făcând asta o putea transforma ușor în mielul dus la tăiere.

– Vin înăuntru.

Nu, nu miel dus la tăiere.

Molie spre flacără.

Capitolul 8

El o tachinase. Voise să o facă pe inocenta Lady Felicity să-și revizuiască decizia impulsivă de a-și face neinvitată apariția în apartamentul lui, știind că nu exista nici o șansă ca ea să i se alăture în dormitor, darămite să intre acolo când el făcea baie.

Și iată-l, în cada de aramă, cu apa până la brâu, cu un rânjet pe față, felicitându-se pentru că îi dăduse o lecție pe măsură doamnei – care, cu siguranță, nu va mai găsi niciodată un motiv să vină la ușa lui din Covent Garden neînsoțită, ca să nu se mai confrunte cu josnicia cartierului – când doamna în chestiune strigă din camera alăturată:

– Vin înăuntru.

Abia avu timp să-și ascundă surpriza înainte ca Felicity Faircloth să se năpustească în dormitorul lui, având în mână paharul cu whisky-ul lui obținut cu greu, de parcă acolo îi era locul.

Ca să adauge și insulta la rană, el se trezi imaginându-și cum ar fi fost dacă, de fapt, i-ar fi locul acolo. Dacă era perfect normal ca ea să stea pe patul lui și să se uite cum își spăla trupul de mizeria din timpul zilei, curățându-se înainte de a i se alătura acolo, pe acel pat.

Spălându-se pentru ea.

La dracu'. Lucrurile o luaseră razna.

Și nu era nici o modalitate să le remedieze, pentru că era despuiat într-o cadă cu apă, iar ea era complet îmbrăcată, cu mâinile împreunate cu sfială în poală, privindu-l cu un interes avid.

Însă nu doar interesul ei era avid.

Nu că mădularul lui avea să își satisfacă interesul. Acesta nu era genul de femeie pe care să o posezi în întuneric. Era genul de femeie pe care voiai să o cucerești. Nu se exprimase ea poetic despre pasiune în propriul dormitor?

Să o seducă pe Felicity Faircloth ca s-o îndepărteze de fratele lui avea să necesite mai mult de o noapte în apartamentul lui din Covent Garden. Și nu avea să se întâmple deloc în Covent Garden – pentru că nu avea să mai vină vreodată aici.

Nu era obișnuit să fie preocupat de siguranța oamenilor de pe teritoriul Bastarzilor Bătăuși, dar de siguranța ei era. Mult prea preocupat. Încă nu îi era clar cum ajunsese aici fără să dea de necazuri.

Gândul îl sâcâia, însă acest lucru nu îl deranja, permițându-i să depășească prima reacție pe care o avusese față de ea. Nu el era cel care trebuia să fie neliniștit. Ci ea.

Făcu un efort să se lase pe spate, trase o bucată de in de pe marginea căzii și se frecă hotărât cu ea.

– După ce mă spăl, intenționez să te duc înapoi în Mayfair.

Privirea ei urmări brațul care se mișca, frecându-și încet pieptul. El încetini ritmul când ea înghiți în sec, iar pe gâtul ei își făcu loc o îmbujorare slabă. Bău, ochii i se lărgiră și i se umeziră puțin și scoase un mic sunet din fundul gâtului – o tuse pe care clar refuza să o elibereze. După ce își reveni, îl privi, mijindu-și ochii.

– Știu ce faci.

– Și ce fac?

– Încerci să mă sperii să nu mai vin în acest loc. Și ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a mă chema aici.

– Nu te-am chemat eu aici, zise el. Ți-am lăsat adresa mea ca să îmi poți trimite un mesaj, dacă este nevoie.

– De ce? întrebă ea.

El clipi.

– De ce?

– De ce-aș avea nevoie să-ți trimit un mesaj?

Întrebarea îl făcu să dea înapoi. Înainte de a se gândi la ce răspuns să dea, ea continuă:

– Iartă-mă, dar nu ești chiar genul de bărbat la care aș apela pentru ajutor.

Afirmația îi displăcu.

– Ce vrea să însemne asta?

– Doar că un bărbat care se cațără în dormitorului cuiva neinvitat nu este genul de bărbat care te ajută să urci într-o trăsură sau cu care să dansezi la un bal.

– De ce nu?

Ea îi aruncă o privire.

– Nu pari genul care dansează.

– Ai fi surprinsă de cum sunt eu, Felicity Faircloth.

Ea rânji.

– În momentul ăsta faci baie în fața mea.

– Nu erai obligată să intri.

– Nu erai obligat să mă inviți.

Dacă ar fi știut ce femeie dificilă era, nu ar fi permis niciodată ca acest plan să se desfășoare.

Minciună.

Ea se așeză mai bine pe patul înalt, legănându-și picioarele încălțate cu pantofi roz, cu mâinile sprijinite pe cuvertură.

– Oricum nu trebuie să îți faci griji, zise ea. Nu ești primul bărbat pe care l-am văzut dezbrăcat.

Sprâncenele lui se ridicară. Ar fi putut să jure că era virgină. Dar știa cum să descuie un lacăt, deci poate că Lady Felicity era mai mult decât își imaginase el. Entuziasmul se amestecă cu altceva – ceva mult mai periculos. Ceva ce câștigă.

– Pe cine?

Ea bău din nou, mai atentă de data asta și alcoolul nu o mai arse așa de tare pe gâtlej. Sau începea să se priceapă să ascundă asta.

– Nu văd de ce ar fi asta treaba ta.

– Iubire, dacă vrei să te transform într-o flacără, am nevoie să știu toate modurile în care ai mai scânteiat.

– Ți-am spus. Nu am mai scânteiat înainte.

Nu o credea. Femeia era numai scânteie – amenințând constant că se aprinde.

– De asta am fost de acord cu oferta ta, vezi. Mă tem că nu voi scânteia niciodată. Acum sunt clar dată la o parte.

Lui nu i se părea că era dată la o parte.

– Și nu am fost binecuvântată cu o frumusețe de porțelan.

– Nu ai nimic neatrăgător, zise el.

– Te rog, domnule, zise ea sec, îmi vei umple capul cu complimentele tale drăguțe.

Nu îi plăcea felul cum fata asta îl putea face să simtă lucruri pe care nu le mai simțise de zeci de ani. Lucruri precum tristețea.

– Ei bine, nu ai.

– Oh. Bine, mulțumesc.

El schimbă subiectul, simțindu-se dintr-odată ca un idiot.

– Deci, câți bărbați dezbrăcați ai văzut, pe tatăl tău în ținuta lui de la țară?

Ea zâmbi.

– Acum arăți cât de puțin cunoști aristocrația, Devil. Ținuta obișnuită a tatălui meu când este la țară include o lavalieră și o haină, întotdeauna. Ea clătină din cap. Nu. De fapt, pe ducele de Haven l-am văzut.

El rezistă dorinței de a se ridica. Îl știa pe Haven. Ducele frecventa Vrabia Cântătoare – o tavernă la două străzi, deținută de un american și de o bine-cunoscută cântăreață. Dar Haven era nebun după nevastă-sa și asta nu era o bârfă – Devil văzuse cu ochii lui.

– Bănuiesc că ăsta este ducele care te-a dat la o parte pentru soția lui?

Ea încuviință.

– Deci, nu a fost o situație fără haine care să conteze, zise ea. Eram una dintre burlăcițele lui.

O spusese ca și cum asta ar fi explicat totul.

– Ce înseamnă asta?

Ea se încruntă.

– Nu știi că Haven și-a căutat o nouă ducesă?

– Știu că Haven are o ducesă. Pe care o iubește dincolo de orice rațiune.

– Ea a cerut divorțul, zise Felicity. Nu citești ziarele?

– Nu pot să spun cât de puțin mă interesează certurile matrimoniale ale aristocrației.

Ea rămase nemișcată auzind asta.

– Tu vorbești serios.

– De ce nu?

– Ție chiar nu-ți pasă ce s-a întâmplat? A fost în toate paginile de scandal. O vreme am fost chiar faimoasă.

– Nu citesc paginile de scandal.

O sprânceană șatenă se ridică.

– Nu, nu îmi imaginez că ai face asta, la cât de ocupat și important ești.

Devil avu impresia clară că ea îl tachina.

– Interesul meu e strict legat de cum este acest lucru relevant pentru tine, Felicity Faircloth, și atât.

Ea îi aruncă în sfârșit o privire.

– Vara trecută, ducesa de Haven a cerut divorțul. A existat o întrecere pentru a deveni a doua ducesă. Desigur, totul a fost o prostie, pentru că Haven o iubea dincolo de rațiune. Lucru pe care mi l-a spus. În timp ce avea pe el halatul și nimic altceva.

– Nu s-a putut îmbrăca înainte de a-ți spune asta?

Ea zâmbi blând și romantic.

– Nu îți voi permite să faci să pară ridicol ce a spus. Nu am mai văzut pe nimeni așa de distrus din dragoste.

Devil își mijii ochii.

– Și așa ajungem în miezul lucrurilor imposibile pe care le dorești tu.

Ea se opri, iar pe chipul ei se văzură o grămadă de emoții. Rușine. Vinovăție. Tristețe.

– Tu nu îți dorești așa ceva?

– Ți-am spus, milady, pasiunea este un joc periculos. Făcu o pauză. Deci, Haven și-a păstrat ducesa și ce s-a întâmplat cu voi, restul?

– Una dintre noi a plecat la jumătatea competiției pentru a se mărita cu altcineva. Una dintre noi a devenit însoțitoarea unei mătuși bătrâne și se află pe continent, în căutarea unui soț. Ultimele două – eu și Lady Lilith – am rămas nemăritate. Nu este ca și cum am fi fost cele mai desăvârșite diamante.

– Nu?

Ea clătină din cap.

– Nu eram nici măcar diamante de mâna a doua. Și acum, disperarea mamelor noastre de a ne găsi un partener a devenit ceva ca un soi de vag semn negru.

– Cât de vag este acest semn negru?

– Genul care te face să fii vag ruinată. Mă bău puțin. Nu că nu eram vag ruinată înainte de asta.

Mereu îl uimise pe Devil cum femeile ori erau complet ruinate, ori nu erau deloc. Iar ea nu părea deloc ruinată.

Arăta perfect.

– De-aia te-au dat la o parte nefericiții tăi, fără vreun motiv clar? întrebă el. Pentru că ăsta pare un motiv. Un motiv idiot, dar un motiv de care aristocrația s-ar agăța fericită pentru a-și bate joc de unul dintre ai lor.

Ea îl privi.

– Ce știi tu despre aristocrație?

– Știu că bea whisky și joacă cărți. „Și știu că era o vreme când îmi doream foarte mult să fiu unul dintre ei, cum vrei tu, Felicity Faircloth." Se lăsă pe spate în cadă. Și știu că este mai bine să fii primul în iad, decât să zâmbești prostește în rai.

Buzele ei se strânseră într-o linie dreaptă, dezaprobatoare.

– Oricum, partea ta din înțelegerea noastră este mai mult decât o provocare. Ducele de Marwick s-ar putea să nu vrea o soție cu o reputație așa de pătată.

Ducele de Marwick nu avea nici un fel de interes într-o soție, punct.

Devil nu îi spuse asta. Nici nu îi spuse că reputația ei pătată avea să fie făcută praf în curând. Dintr-odată nu se mai simți confortabil și se ridică, apa picurând de pe el.

Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu se bucura de felul cum ochii ei se lărgiră sau de strigătul ei slab scos când sări se de pe pat ca să se întoarcă cu spatele la el.

– Asta a fost foarte grosolan, zise ea cu fața spre perete.

– Nu am fost niciodată cunoscut pentru politețea mea, zise el.

Ea pufni scurt.

– Ce surpriză!

Amuzat, el clătină din cap. Chiar și acum avea replica la ea.

– Regreți curajul de mai devreme?

– Nu. Cuvântul răsună pe un ton mai sus. Bău din nou. Continuă să vorbești.

Fu rândul lui să fie suspicios.

– De ce?

– Ca să fiu sigură că nu te apropii să profiți de mine.

– Dacă aș fi vrut să profit de tine, m-aș fi apropiat din față, Felicity Faircloth. Ca să mă vezi bine și ca să ai bucuria de a mă aștepta, zise el. Dar voi vorbi cu plăcere. Se duse să se îmbrace, privind-o în tot acest timp. O să începem cu o rochie.

– O... o rochie?

Își trase pantalonii.

– Ți-am promis că Marwick va cădea la picioarele tale ca un câine.

– N-am spus că vreau asta, zise ea.

El rânji auzind dezgustul din cuvintele ei în timp ce ridica o cămașă neagră de in și o trăgea peste cap, băgând-o apoi în pantaloni și strângându-și cureaua.

– Nu, ai spus că îl crezi cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată, nu așa ai spus?

O pauză.

– Bănuiesc.

Simți cum se enervează, dar alungă emoția.

– Ai spus că vrei să vină după tine așa cum molia vine la flacără. Știi ce se întâmplă cu moliile care ajung la flacără, nu-i așa? Te poți întoarce.

Ea se întoarse, ochii ei îl găsiră imediat, studiindu-l de la umeri la picioarele goale. Entuziasmul din privirea ei, în vreme ce îl examina atent și deschis, îl făcu să se simtă străbătut de un fior de alertă – și se mișcă de pe un picior la apăsarea bruscă din pantalonii proaspăt călcați.

– Ce se întâmplă? El clipi, iar ea preciză: Cu moliile?

– Ard.

Își puse vesta pe el.

Îi urmărea degetele cu privirea în timp ce-și încheia nasturii de la haină, și el nu se putu abține să nu își încetinească mișcările, urmărind-o cum se uita la el. Lui Devil mereu îi plăcuse privirea unei femei ațintită asupra lui, iar Lady Felicity Faircloth îl privea cu o fascinație feciorelnică, sinceră, făcându-l să își dorească să-i arate tot ce dorea ea.

– Combustia sună mai bine decât înrobirea, zise ea, răsuflând agitată în vreme ce rostea cuvintele.

– O spune femeia care nu face nici una dintre astea. Termină cu nasturii și își netezi vesta peste trunchi. Acum. Dacă mă lași să...

– Oricum, continuă cu înrobirea.

El abia rezistă să nu pufnească în râs.

– Dacă vrei să te dorească dincolo de rațiune, trebuie să te îmbraci adecvat.

Ea își înclină capul.

– Îmi cer scuze. Sunt prea îmbrăcată pentru el?

– Într-adevăr. Ar fi de preferat ceva care să arate piele. Flutură din mână spre rochia ei roz pal cu gât înalt. Asta nu merge.

Era o minciună. Rochia era foarte bună, având în vedere reacția corpului lui Devil.

Ea își duse mâna la gât.

– Îmi place rochia asta.

– Este roz.

– Am observat.

– Ce este rău cu rozul?

– Nimic, dacă ești un bebeluș care se smiorcăie.

Ea își strânse buzele.

– Și ce efect ar avea o rochie diferită?

– Te va asigura că el nu-și va putea lua mâinile de pe tine.

– Oh, zise ea. Nu știam că bărbații sunt așa de sensibili la hainele femeilor, încât îi fac să nu își poată controla mâinile.

El ezită, nu-i plăcea direcția în care duceau cuvintele ei.

– Ei bine, unii bărbați.

– Nu tu, zise ea.

– Sunt mai mult decât capabil să îmi controlez dorințele.

– Chiar dacă aș purta... Ce ai sugera? Ceva care să arate pielea?

Și uite așa ajunse să se gândească la pielea ei.

– Normal.

– Și asta este un beteșug specific masculin?

El își drese vocea:

– Unii ar putea spune că este un beteșug specific *uman*.

– Interesant, îi răspunse ea, pentru că acum câteva momente se putea spune că purtai *ceva cu piele*, și mâinile mele cumva, în mod remarcabil, au rămas liniștite, destul de departe de persoana ta. Ea zâmbi. Deci, eu nu am fost înrobită.

Cuvintele erau precum un steag roșu pentru un taur și vru imediat să se ridice la provocare și să o înrobească pe Felicity Faircloth. Dar acel drum era periculos, pentru că era deja prea intrigat de această doamnă și asta trebuia să înceteze înainte de a începe.

– Îți voi trimite o rochie. Să o porți la balul Bourne. Peste trei zile.

– Tu știi că rochiile nu sunt disponibile oricând le dorește cineva, da? Sunt comandate. Sunt cusute. Este nevoie de *săptămâni*...

– Pentru unii.

– Ah, da, îl tachină ea. Pentru simplii muritori. Am uitat că tu ai elfi magici care cos rochii pentru tine. Bănuiesc că torc firele din paie? Într-o singură noapte?

– Nu ți-am spus că îți voi câștiga ducele?

Ea clătină din cap.

– Nu știu cum l-ai făcut să nu nege logodna noastră, Devil, dar este imposibil ca el să continue să rămână tăcut.

El nu îi spuse că nu există negare la tăcere. Nu îi spuse că intrase direct în capcana lui cu două nopți în urmă, când el o făcuse să creadă că era imposibil să îl cucerească pe duce, care deja hotărâse că ea era o țintă convenabilă. Nu îi spuse că și el hotărâse că Felicity Faircloth era o țintă convenabilă.

Dintr-odată nu mai fu deloc sigur că, în definitiv, ea era convenabilă.

– Ți-am spus, am abilitatea de a transforma imposibilul în posibil, zise el. Iată cum începem: continuă să tratezi minciuna aceea ca pe adevăr, porți rochia pe care ți-o trimit și el îți va ieși în cale. Apoi va mai trebui doar să-l cucerești.

– Oh, răspunse ea, doar simpla chestiune de a-l cuceri. De parcă asta ar fi partea ușoară.

– Este partea ușoară. Îl cucerise deja. Și chiar dacă nu l-ar fi cucerit, ar fi putut cuceri pe oricine dorea. Despre asta Devil nu avea nici un dubiu. Ai încredere în mine, Felicity Faircloth. Poartă rochia, cucerește bărbatul.

– Tot trebuie să fac o probă, Devil Care-Ți-O-Fi-Numele. Și chiar dacă aș purta o rochie magică, cusută de zâne și făcută ca să dea bărbații pe spate, eu rămân – cum ai zis tu? *Nu neatrăgătoare?*

Nu ar trebui să se simtă vinovat de asta. Scopul lui nu era să o facă pe Felicity Faircloth să creadă că era frumoasă. Dar nu părea să se poată abține să nu se apropie de ea.

– Să aprofundez? Ea ridică dintr-o sprânceană, și el aproape râse văzând-o cât de supărată părea. Aș vrea să nu. Nu știu cum am să rezist să nu leșin în îmbrățișarea de foc a complimentelor tale.

Un zâmbet zvâcni.

– Felicity Faircloth, nu ești neatrăgătoare. Ai o față plină, deschisă și ochi care-ți dezvăluie fiecare gând, un păr care îmi imaginez că îți cade în valuri castanii bogate când este desfăcut din coafura severă... Stătea în fața sa. Buzele ei erau puțin deschise – suficient cât ea să tragă puțin de aer. Suficient pentru ca el să observe... și buze pline și moi pe care orice bărbat și-ar dori să le sărute.

Desigur că intenționase să spună asta. Să spună totul și să înceapă să o seducă pe Lady Felicity Faircloth. Să îl pedepsească pe fratele lui și să câștige.

Exact așa cum intenționase să fie aproape de ea – suficient de aproape încât să îi vadă pistruii care îi acopereau nasul și obrajii. Suficient de aproape încât să vadă micuța cută lăsată de anii de când gropița trăia pe chipul ei. Suficient de aproape să îi simtă mirosul de săpun, de iasomie. Suficient de aproape ca să vadă cearcănele cenușii de sub frumoșii ei ochi căprui.

Suficient de aproape încât să își dorească să o sărute.

Suficient de aproape încât să vadă că dacă ar fi încercat, ea i-ar fi permis.

„Nu este pentru tine."

Se retrase în acel moment, rupând vraja pentru amândoi.

– Cel puțin orice bogătaș decent din Mayfair.

În privirea ei trecu emoție după emoție – confuzie, înțelegere, durere – și apoi nimic. Și el se detestă puțin pentru asta. Mai mult decât puțin, când ea își drese vocea și spuse:

– Voi aștepta în cealaltă cameră ca tu să mă însoțești acasă.

Trecu pe lângă el, și Dev o lăsă să treacă, copleșit de regret, un sentiment cu care nu era familiar și care îl tulbura aproape la fel de mult precum atingerea fustelor ei de picioarele lui.

Rămase acolo un lung moment, încercând să își recapete calmul – centrul liniștit și nemișcat care îl ținea în viață de treizeci de ani. Cel care construise un imperiu. Cel care fusese zguduit de apariția în spațiul lui privat a unei singure femei aristocrate.

Și exact când își regăsi calmul, îl pierdu. Pentru că descoperirea fu subliniată de sunetul ușor al ușii de la apartamentul lui.

Se mișcă înainte ca sunetul să se piardă, traversând în grabă camera de zi care acum era goală, îndreptându-se spre ușă, pe care aproape o smulse din balamale pentru a ieși dincolo, ieși pe hol – care era tot gol.

Era iute, la naiba.

Coborî după ea pe scări, hotărât să o prindă. Se îndreptă prin labirintul de coridoare spre ieșire, unde ușa era întredeschisă ca o propoziție neterminată.

Doar că era clar că Felicity Faircloth spusese tot ce avusese de spus.

Deschise ușa și ieși valvârtej prin ea, uitându-se imediat spre dreapta, spre Long Acre, unde ea ar găsi numaidecât o birjă care să o ducă acasă. Nimic.

Dar spre stânga, spre Seven Dials, unde ar da instantaneu de necazuri, fustele ei roz dispăreau deja în întuneric.

– Felicity!

Ea nu ezită.

– La dracu'! urlă el, intrând deja înapoi în clădire.

La dracu', calculase greșit.

Pentru că Lady Felicity Faircloth se îndrepta spre noroiul din Covent Garden, în miezul nopții, iar el era desculț.

Capitolul 9

Felicity se îndepărtă cât de repede putu de Arne Street înapoi spre magistrala principală unde fusese lăsată de birjă mai devreme în timpul serii. Dădu colțul, se opri să își tragă în sfârșit sufletul, încrezătoare că nu mai putea fi văzută din casa lui Devil.

După ce făcea asta, își va găsi o altă birjă și se va întoarce acasă.

Nici de a naibii nu avea să-i permită să o conducă acasă. Era foarte probabil s-o compromită dacă o însoțea.

Se înfurie din nou de indignare.

Cum îndrăznea să îi vorbească așa, aducând în discuție părul și ochii și buzele ei? Cum îndrăznea aproape să o sărute?

„De ce nu o sărutase?"

Fusese aproape un sărut, măcar? Felicity nu mai fusese sărutată niciodată, dar acesta cu siguranță păruse preambulul unui sărut, după cum auzise ea. Sau citise în romane. Sau își imaginase că i se întâmpla. De multe ori.

Fusese așa de aproape – așa de aproape, încât ea îi văzuse inelul negru din jurul auriului catifelat al ochilor lui și umbra bărbii lui, făcând-o să se întrebe cum s-ar fi simțit pe pielea ei și cicatricea aceea, lungă și periculoasă și cumva vulnerabilă, făcând-o să își dorească să se întindă și să o atingă.

Aproape că o făcuse, până când își dăduse seama că el ar fi putut să o sărute și că apoi *asta* era tot ce își dorea. Dar apoi el nu avusese nici un interes să facă asta. Mai rău, îi *spusese* că nu era interesat să o facă.

– Ar lăsa să fiu sărutată de un dandy de Mayfair, zise ea în noapte, cu obrajii arzându-i de rușine.

Niciodată nu fusese așa de mândră de ea însăși că luase taurul de coarne, cum s-ar spune, și că îl lăsase chiar acolo, în camera lui, unde putea reflecta la ceea ce trebuia și nu trebuia să le spui femeilor.

Își întoarse fața spre cer, trăgând adânc aer în piept. Măcar nu fusese o greșeală să vină aici. Nu credea că avea să o uite vreodată pe sora lui – o femeie care își cunoștea propria valoare, fără urmă de îndoială. Și lui Felicity i-ar fi prins bine să știe mai multe despre propria valoare. Își notă mental să ajungă pe Shelton Street, la numărul 72 – orice avea să găsească acolo avea să fie fascinant, cu siguranță.

Și chiar și acum, pe străzile pline de umbre, cu clădirile îngrămădite una în alta, care se ridicau precum munții în jurul ei, Felicity își dădu seama că se simțea... descătușată. Locul ăsta, departe de Mayfair, de prejudecățile de acolo și de remarcile tăioase... îi plăcea. Îi plăcea felul cum ploaia cădea. Felul cum părea să spele mizeria. Felul cum părea să o elibereze.

– Ajutați o fată, milady?

Întrebarea veni de suficient de aproape ca să o sperie, iar Felicity se răsuci și văzu o tânără în spatele ei, udă de la ploaia care

începuse – o burniță tipic londoneză care trecea prin haine și ajungea la piele – cu o rochie zdrențăroasă, cu părul țepos și liber în jurul umerilor. Avea un braț întins, cu palma în sus.

– Po... poftim?

Femeia făcu un semn spre palma deschisă.

– Aveți un șiling? Să îmi iau ceva de mâncare.

– Oh! Felicity se uită la femeie și apoi la mâna ei. Da. Desigur. Băgă mâna în buzunarul fustelor ei, unde ținea o mică punguță cu monede.

O punguță cu monede care nu mai era acolo.

– Oh, zise ea din nou. Se pare că nu... Se opri. Punga mea...

Buzele femeii tresăriră de frustrare.

– Off, nenorociții au ajuns deja la dumneavoastră.

Felicity clipi.

– Au ajuns la mine?

– Da. O doamnă așa drăguță, hoții de buzunare v-au găsit în secunda în care ați pus piciorul în Garden.

Felicity trecu cu degetele prin gaura care îi rămăsese în fuste. Punga ei dispăruse. Și toți banii ei. Cum avea să se întoarcă acasă?

Inima începu să îi bată cu putere.

Tânăra se încruntă.

– Toți sunt hoți pe aici.

– Ei bine, zise Felicity. Se pare că nu mai am nimic de furat.

Fata arătă spre picioarele ei.

– Pantofii ăia-s frumoși. Apoi spre corsajul rochiei. Și panglicile de colo, dantela de la gât, și aia. Privirea ajunse la părul lui Felicity. Și acele de păr. La toți le plac acele de păr.

Felicity ridică o mână spre părul ei.

– Acele mele de păr.

– Da.

– Ai vrea unul?

Ochii fetei străluciră și se bucură de parcă i s-ar fi oferit bijuterii.

– Da.

Felicity ridică mâna și scoase unul, întinzându-i-l fetei, care îl luă fără ezitare.

– Aveți unul pentru mine, doamnă?

– Și pentru mine?

Felicity se întoarse și mai găsi două în spatele ei, una mai bătrână și una care nu avea mai mult de opt sau zece ani. Nu le auzise apropiindu-se.

– Oh, zise ea din nou, ridicând încă o dată mâna spre păr. Da. Desigur.

– Și eu, fato? Se întoarse și văzu un bărbat cu păr puțin și un rânjet hrăpăreț și fără dinți, care o făcu să se înfioare. Ce-ai pentru mine?

– Eu... Ezită. Nimic.

Ochi diferiți, sclipire diferită. Mult mai periculoasă.

– Ești sigură?

Felicity făcu un pas în spate, spre celelalte femei.

– Cineva mi-a luat punga.

– Nu-i problemă – mă poți plăti altfel. Nu ești tu cea mai drăguță fată pe care am văzut-o, dar merge și așa.

O mână o atinse pe păr, cu degete care căutau.

– Îmi mai dai unul?

Îl blocă să ia ceea ce nu oferise.

– Am nevoie de ele.

– Mai ai acasă, nu? scânci fetița.

– Bă... bănuiesc.

Mai scoase un ac de păr și i-l întinse.

– Mulțumesc, zise fetița, făcând o mică reverență și împingând acul în coama ei înnodată.

– Dispari, fetițo, zise bărbatul. Este rândul meu să mă ocup de doamna.

„Nu dispărea", gândi Felicity. „Te rog."

Felicity privi pe strada întunecată spre birourile lui Devil, care nu se mai vedeau. Cu siguranță, își dăduse seama că plecase, nu-i așa? Oare avea să vină după ea?

– Crezi că doamna o să vrea să aibă de-a face cu tine, Reggie? Nu-ți atinge ciocănitoarea aia urâtă nici pentru o coroană.

Zâmbetul dezgustător al lui Reggie dispăru și fu înlocuit de o încruntătură amenințătoare.

– Ceri una peste gură, fato.

Se îndreptă spre ea, cu un braț ridicat, și femeia se dădu înapoi, în umbre. Mulțumit de demonstrația lui jalnică de putere, se întoarse către Felicity și veni mai aproape. Ea se dădu înapoi, ajungând lângă un zid când el se întinse după părul ei, care nemaiavând ace îi căzuse peste umeri.

– Ăsta-i un păr frumos... Îl atinse încet, și ea tresări. Parcă-i mătase.

Se întoarse într-o parte, de-a lungul peretelui, cu regret și teamă în măruntaie.

– Mulțumesc.

– Ah-ah, doamnă.

Își strânse mâna, prinzând o bucată de păr în pumnul lui, și trase puternic. Când ea icni de durere, el zise:

– Vino încoace.

– Dă-mi drumul! țipă ea, întorcându-se, șocul și teama făcând-o să reacționeze. Cu mâna făcută pumn lovi sălbatic spre el, atingându-i ușor obrazul osos când el se eschivă.

– O să regreți lovitura aia, ai să vezi.

O strânse și mai tare, trăgându-i capul pe spate. Ea țipă.

Peste zgomotul făcut de inima ei agitată, de la distanță abia se auziră două bătăi.

– Oh... Reggie, chicoti prima femeie. Acum ai cam dat de necaz... Își coborî vocea până la o șoaptă în vreme ce se afunda și mai mult în întuneric. Diavolul te-a găsit.

Pentru o clipă, Felicity nu înțelese, prea copleșită de frică, confuzie și de imensa ușurare că Reggie îi dăduse drumul. Se retrase rapid într-o parte, departe de cei adunați, spre sunetul pașilor care se apropiau.

– Uită-te la ea, se duce spre el, continuă femeia. Ai atins femeia unui Bastard.

– Nu am știut! strigă Reggie, părăsit de bravada lui insolentă.

Și apoi el ajunse acolo, omul căruia îi spuneau Diavolul – purtând hainele în care îl văzuse cu câteva clipe înainte, pantalonii negri lucioși pe care îi auzise cum alunecă pe pielea lui. Cămașa neagră de in. Vesta. Și acum purta cizme.

În mâna liberă avea bastonul ăla de mers, inelele lui și capul argintiu de leu sclipeau ca o promisiune păcătoasă în lumina lunii. În noaptea în care se întâlniseră, el o asigurase că era o armă. Și acum ea nu mai avea nici un dubiu.

Scoase un mic oftat de ușurare.

– Slavă Domnului!

El nu se uită la ea, prea concentrat pe Reggie în vreme ce învârtea bastonul acela amenințător.

– Dumnezeu nu are loc aici. Nu-i așa, Reggie?

Reggie nu răspunse.

Bastonul se întoarse și Felicity nu își putea lua ochii de pe chipul lui, pe care trăsăturile ascuțite și reci se transformaseră în piatră și cicatricea aceea strălucea în întuneric.

– Dumnezeu ne-a părăsit aici în Garden, nu-i așa, Reggie?

Reggie înghiți în sec. Încuviință din cap.

El continua să se miște, trecu pe lângă ea de parcă era invizibilă.

– Și, fără Dumnezeu, prin a cui bunăvoință vă este permis să rămâneți aici?

Ochii lui Reggie se lărgiră și făcu un efort să privească în sus la celălalt bărbat.

– A dumneavoastră.

– Și eu cine sunt?

– Diavolul.

– Și știi regulile de pe teritoriul meu?

Reggie încuviință din cap.

– Da.

– Și care sunt?

– Nimeni nu se atinge de femei.

– Exact, strigă o femeie din întuneric, curajoasă din nou. *În siguranță din nou.* Cară-te, Reggie.

Devil nu o băgă în seamă.

– Și mai ce, Reggie?

– Și nimeni nu se atinge de copii.

– Sau?

– Sau îl văd pe Diavol.

Devil se aplecă spre el și zise încet:

– Pe amândoi.

Reggie închise ochii.

– Îmi pare rău! Nu s-a întâmplat nimic. Nu voiam să fac ceva.

– Ai încălcat regulile, Reggie.

Devil apucă capul de argint al bastonului și trase. Zgomotul oțelului răsună pe cărămizile aleii.

Felicity icni la apariția șișului lung de șaizeci de centimetri care ieși din baston, oțelul rece sclipea în lumina lunii, iar vârful ajunse instantaneu la gâtul lui Reggie.

Ochii lui Reggie se măriră.

– Îmi pare rău!

Felicity se apropie.

– Așteaptă!

Devil nu se uită la ea. Nu părea să o audă.

– Ar trebui să îți tai gâtul aici, nu crezi? Să las ploaia să spele după tine?

– Îmi pare rău.

Felicity își puse mâna pe brațul lui Devil.

– Nu-i tăia gâtul! Nu a făcut nimic! M-a tras de păr! Atât!

Singurul efect al cuvintelor fu că Devil deveni și mai rece. Sub mâna ei mușchii lui se încordară incredibil de mult. Și pentru o clipă lungă, Felicity se gândi că el ar putea folosi lama aceea blestemată. Că ar putea să taie gâtul unui om. Că sângele ar putea fi pe mâinile ei.

– Te rog, zise ea blând. Nu o face.

Atunci se uită la ea pentru prima dată, furia îi ardea în ochi și ea rezistă instinctului de a-i da drumul.

– Îi cruți viața?

– Da. Desigur.

Voia ca omul să dispară, nu să moară.

Înainte de a vorbi o privi o clipă care păru o eternitate, fără să își ia ochii de la ea.

– Mulțumește-i doamnei, Reggie. În noaptea asta ți-a cumpărat viața de la mine.

Vârful șișului sclipi când el îl băgă înapoi în teaca neagră, iar Reggie căzu în genunchi cu ușurare.

– Mulțumesc, doamnă.

Se întinse spre picioarele ei, dar ea se retrase, evitându-i atingerea.

– Nu... este nevoie.

Devil păși între ei.

– Dispari, Reggie, și rămâi așa. Dacă te mai găsesc pe teritoriul Bastarzilor, îngerul tău nu va mai fi aici să te salveze.

Reggie dispăru înainte să termine de rostit cuvintele.

Devil se întoarse spre femeile care stăteau ascunse în umbre.

– Și voi trei. Băgă mâna în buzunar și scoase un pumn de monede. N-ai nevoie să lucrezi în seara asta, Hester, spuse către prima femeie, lăsând un șiling în mâna ei, apoi se întoarse și îi dădu doi șilingi femeii mai bătrâne și fetei. Mergeți acasă, fetelor, înainte să dați de mai multe necazuri.

Cele trei făcură întocmai, lăsând-o pe Felicity singură cu Diavolul.

Ea înghiți în sec.

– Asta a fost amabil.

El rămase tăcut, privind spre locul unde cele trei dispăruseră în vreme ce secundele treceau ca orele și apoi spuse:

– Nimic nu este bun aici. Se întoarse spre ea. Nu ar fi trebuit să pierzi o învoială pe viața acelui șobolan.

La auzul cuvintelor simți cum nesiguranța tale prin ea. Și totuși...

Trebuia să te las să l omori?

Altii n ar fi lăsat.

Eu nu sunt alții, zise ea simplu. Eu sunt eu.

El se apropie.

- Ai făcut un schimb cu ceva care are foarte puțină valoare.

- Nu știam că am făcut un schimb.

- Nimic nu este gratis în Garden, Felicity Faircloth.

Ea clătină din cap, râzând forțat.

- Ei bine, nu mai am bani și aproape am rămas fără ace de păr, deci, sper că nu valora prea mulți bani.

El îngheță.

- Ai rămas fără bani? Cum credeai că ajungi acasă?

- Credeam că am bani, zise ea. Își bagă mâna în fuste, arătându-i gaura de acolo. Cineva mi i-a furat. Nici măcar nu am simțit.

El privi spre locul unde degetele i se mișcau prin buzunar.

- Hoții noștri de buzunare sunt cei mai buni din oraș.

- Cred că ești foarte mândru.

Încerca să fie frivolă pentru că nu putea să scape de ușurarea pe care încă o simțea. Când el nu-i răspunse, ea zise încet:

- Mulțumesc.

El redeveni de piatră.

- Nu merita îngăduință.

- Nu s-a întâmplat nimic. Ai venit înainte de a se întâmpla ceva. Abia m-a atins.

Cicatricea lui deveni albă și un mușchi i se zbătu pe obraz.

- Te-a atins. Părul tău.

Privirea lui era fixată pe părul ei, unde-i cădea pe umeri, fără ace.

Ea clătină din cap.

- Da, dar nu tare. Părul mi-e desfăcut pentru că le-am dat femeilor acele mele de păr.

- Nu tare? zise el, apropiindu-se mai mult de ea. L-am văzut cu o buclă în laba lui murdară. L-am auzit cum îl descria. „Ca mătasea." Și te-am auzit țipând când el te-a tras de păr. Făcu o pauză, gâtul lui făcu un efort să nu spună cuvintele. Cuvinte care ieșiră oricum. El l-a atins. Iar eu, nu.

Ea își aminti de ceva de mai devreme, din dormitorul lui, cuvintele folosite de el pentru a-i descrie părul. „ Un păr care îmi imaginez

că îți cade în valuri castanii bogate când este desfăcut din coafura severă."

Ochii ei se lărgiră.

– Nu știam că dorești să...

El își ridică brațul, apoi, pentru o clipă, ea se gândi că o va face. Că o va atinge. Pentru o clipă își imagină cum ar fi fost ca el să își petreacă degetele puternice prin părul ei și să îi atingă scalpul, care acum nu mai avea nici urmă de ace de păr și piepteni. Își imagină cum se sprijină pe acea atingere. Cum se sprijină pe el.

El se aplecă spre ea.

– Mi-ar plăcea, șopti el. Plata mea. Ar trebui să-l ating.

Ea clipi la el.

– Da.

Se ducea o luptă în el. Putea și ea să vadă asta. Și îl văzu luând decizia, îl văzu cum cedează în fața dorinței și cum se întinde spre ea. *Slavă Cerului.*

Abia o atingea, dar era cel mai puternic lucru pe care îl experimentase ea. Aerul îi rămase în gât în vreme ce el își trecea degetele prin părul ei. Mâna lui avea să fie caldă? Avea să-și permită să o atingă? *Avea să o sărute?*

– Ar fi trebuit să îl omor pentru că l-a atins, zise el blând.

– Nu a fost... Ezită, apoi șopti: Nu a fost așa.

În întuneric privirea lui o găsi pe a ei.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu îmi voi aduce aminte de el, zise ea. Nu când tu ești acum aici.

El clătină din cap.

– Ești foarte periculoasă, Felicity Faircloth.

Degetele lui Devil – aspre de la muncă și calde – alunecară peste obrazul ei, coborâră pe curbura lui, pe maxilarul ei. Zăboviră acolo.

Ea tremură.

– Să fiu aici... cu tine... mă face să simt că aș *putea* fi periculoasă.

El îi ridică fața către ochii lui scânteietori, către ceața din Covent Garden.

– Și dacă ai fi? Ce ai face?

„Aș rămâne", gândi ea nebunește. „Aș explora lumea asta înfiorătoare, magnifică." Dar nu rosti cuvintele cu voce tare. Se concentră în schimb pe al treilea răspuns – cel șocant. Cel care veni purtat de torentul dorinței.

– Te-aș săruta.

El rămase nemișcat pentru o secundă, apoi trase aer adânc în piept și își ridică cealaltă mână, cuprinzându-i chipul în strânsoarea lui caldă, înainte de a repeta:

– Ești foarte periculoasă.

Ea nu-și dădu seama de unde veniră cuvintele când spuse încet:

– M-ai lăsa?

El clătină o dată din cap, privind-o în ochi.

– Nu ți-aș putea rezista.

Mai târziu ea avea să dea vina pe întuneric pentru acțiunile ei. Pe ploaia de pe străzile pavate. Pe teamă și pe uimire. Avea să dea vina pe mâinile lui calde și pe buzele lui frumoase și pe cicatricea de pe obrazul lui care îl făcea imposibil de frumos. Trebuia să dea vina pe ceva pentru că, vedeți, Felicity Faircloth, fata bătrână și retrasă, nu săruta bărbați.

Și în plus, nu săruta sub nici o formă bărbați care locuiau în Covent Garden și aveau șișuri ascunse în bastoane și purtau numele de Devil.

Cu excepția acelui moment, când se ridică pe vârfuri și făcu asta, își apăsă buzele peste buzele lui pline și moi. Era așa de cald, căldura din el, care ieșea prin inul cămășii și al vestei – vesta de care ea se agăță instantaneu și fără să se gândească, de parcă el ar fi putut să o oprească în nebunia momentului.

De parcă nu din cauza lui simțea că totul este așa de nebunesc, felul cum își petrecuse brațele în jurul ei și o trase lângă el, strângând-o. Mișcarea o făcu să geamă surprinsă. El mârâi – un sunet adânc, delicios, și dinții lui o mușcară de buza de jos înainte să-i șoptească:

– Atunci ia-l. Așa cum vrei.

Și pentru că el îi dădu voie, ea făcu asta, își luă primul ei sărut de la acest bărbat periculos care părea genul de bărbat care nu oferea nimic gratis și totuși se oferi cu totul acestui moment... plăcerii ei.

Dar nu doar a ei. Devil îi linse buza de jos, tachinând gura ei deschisă, ca apoi să poată revendica cu o mângâiere adâncă și neînduplecată. Gemu din nou, iar sunetul trimise un fior de dorință prin ea, împrăștiindu-se adânc în pântecul ei. Mai jos. Geamătul acela, împreună cu sărutului său obraznic și minunat, o făcură să se simtă mai puternică decât se simțise vreodată.

De parcă el ar fi fost un lacăt pe care îl descuiase.

Îi distrugea reputația.

Doar că nu asta simțea. Părea un triumf.

Ea se lipi mai mult de el, dorindu-l mai aproape, dorind mai mult din acest moment și din puterea lui năvalnică. El își ridică fruntea pentru a o privi, respirând scurt și cu ceva asemănător surprizei în ochi. Făcu un pas înapoi, frecându-și o buză cu dosul unei mâini. Clătină din cap

– Ai să mă arzi, Felicity Faircloth.

Un țipăt se auzi la distanță, urmat de strigăte și de voci masculine. Felicity se lipi și mai mult de Devil, dar el nu îi oferi alinarea pe care o căuta, scuturând ferm din cap.

– Nu.

– Nu? zise ea încruntată.

Fără vreun alt cuvânt, o luă de braț cu o mână indiferentă și o trase înapoi spre birourile lui. După ce dădură colțul, se opri.

– Ce vezi?

– Bârlogul tău.

Cu două nopți în urmă i se păruse o descriere absurdă. Dar acum – era un bârlog. Imperiul unui bărbat mai puternic decât își imaginase ea. Un bărbat care putea pedepsi sau proteja în funcție de capriciu.

– Și mai ce? întrebă el.

Ea se uită în jur. Nu se gândise niciodată prea mult cum arată orașul noaptea.

– Este frumos.

El rămase uimit.

– Poftim?

Ea îi arătă.

– Vezi acolo? Unde ceața și lumina au făcut pavajul să pară din aur? Este frumos.

El se uită o clipă la acel punct. Cicatricea îi era albă și furioasă. Și apoi zâmbi. Dar nu era un zâmbet amabil. Sau prietenesc. Era ceva mult mai periculos.

– Crezi că lumea largă este frumoasă, nu-i așa, Felicity Faircloth?

Felicity făcu un pas în spate.

– Eu...

Nu o lăsă să răspundă.

– Crezi că se află aici pentru tine, și de ce nu ai face-o? Ai crescut într-o lume cu putere și bani, fără să simți vreodată că îți merge ceva prost.

– Nu este adevărat, zise ea, indignată. Multe mi-au mers prost.

– Oh, desigur, am uitat, zise el batjocoritor. Ți-ai pierdut îngrozitorii tăi prieteni din centrul lumii tale prostești. Fratele tău nu poate

să țină un ban în buzunar. Nici tatăl tău. Și ești blocată într-o situație în care trebuie să cucerești un duce pe care nu-l vrei.

Fruntea i se încruntă auzindu-i tonul, de parcă era un copil care habar nu avea ce era important. Clătină din cap.

– Eu nu....

El o întrerupse.

– Și partea mea preferată din povestea ta tristă. Nu ai simțit niciodată pasiunea; crezi că pasiunea este dulce și drăguță și bună – iubire dincolo de rațiune. Protecție. Grijă.

Resentimentul izbucni în ea.

– Nu cred. Știu.

– Să-ți spun eu despre pasiune, Felicity Faircloth. Pasiunea este *obsesie*. Este dorința dincolo de rațiune. Nu este a vrea, ci *a avea nevoie*. Și cel mai adesea vine la pachet cu cel mai groaznic dintre păcate, decât cu cel mai bun.

Ea își trase brațul, unde degetele lui se înfipseseră dur în carnea ei.

– Mă rănești.

El îi dădu drumul imediat.

– Fată prostuță. Nu știi ce înseamnă să fii rănită.

Arătă spre ferestrele întunecate de deasupra, spre proeminențele umbrite și spre rănile negre căscate pe o parte a clădirii de cărămidă.

– Încă o dată. Ce vezi?

– Nimic, zise ea. Mânia făcu cuvântul să sune tare și dur. Ce urmează, îmi spui că nu înțeleg cum să mă uit la un acoperiș?

O ignoră, arătând spre drumul curbat pustiu, unde pândeau intrările a vreo șase alei.

– Și acolo?

Ea clătină din cap.

– Nimic. Întuneric.

O întoarse în cealaltă direcție.

– Acolo?

Neliniștea își făcu loc în ea.

– Ni... nimic.

– Bun, zise el. Sentimentul ăla? Frica? Nesiguranța? Ține-le minte, Felicity Faircloth, pentru că așa vei fi în siguranță.

O întoarse cu spatele la el, împingând-o din urmă în timp ce el păși înainte. Bătu cu bastonul de două ori pe pietrele tari ale străzii.

Privi în sus la clădirile întunecate și vorbi, cuvintele ferme și răspicate răsunând peste pietre.

– Nu o atinge nimeni. De-a lungul străzii, strigând către nimeni. Este sub protecția mea.

Apoi, în cealaltă direcție, încă o dată, vorbind spre neant.

– Îmi aparține.

Felicity lărgi ochii.

– Poftim! Ești nebun?

Nu o băgă în seamă. Bătu pământul clar și răspicat. O dată. De două ori.

Ecoul veni ca un tunet. Două bătăi de pretutindeni. Deasupra ei, din fiecare parte, de la ochiurile de ferestre și din pereții de piatră, chiar de pe stradă, lovituri pe piatră și oțel, bătăi de palme și tropot de cizme.

Probabil că erau sute, nici una văzută.

Ea îl privi șocată. Clătină din cap.

– Cum de n-am știut?

Privirea lui întunecată sclipi în noapte.

– Pentru că nu a trebuit să știi vreodată. Du-te acasă, Felicity Faircloth. Ne vedem peste trei nopți. Continuă cu șiretlicul tău până atunci – nu spune nimănui adevărul despre tine și Marwick.

Ea clătină din cap.

– El va...

– Am discutat destul despre acest subiect. Ai vrut dovada că pot face cum am promis, și ți-am dat această dovadă. Reputația nu îți este ruinată, nu? În ciuda celor mai bune eforturi ale tale de a face invers, plimbându-se fără vreun scop prin Covent Garden în miezul nopții.

– Nu m-am plimbat fără vreun scop.

El se întoarse și pentru o clipă ei i se păru că înjurase. Băgă mâna în buzunar și scoase o monedă de aur, o puse în palma ei înainte de a arăta spre drum, în direcția opusă celei din care veniseră.

– În direcția aia pentru birjă. În direcția cealaltă, pentru infern.

– Singură?

Cu sute de ochi urmărind din umbre.

– Nu ai de gând să mă însoțești? continuă ea.

– De fapt, nu, nu te însoțesc, zise el. Niciodată în viața ta nu ai fost mai în siguranță decât acum.

Făcu întocmai cum i se spuse, mergând spre strada principală. Cu fiecare pas, teama o părăsea. La fel și îngrijorarea.

La capătul străzii, un bărbat ieși din umbră și îi chemă o birjă, deschizându-i portiera, atingându-și pălăria în semn de salut în vreme ce o lăsa să urce în mijlocul de transport.

În vreme ce trăsura se hurduca, trecând peste drumul de piatră, Felicity privi orașul de dincolo de geam, transformând întunericul în lumină, până când ajunse acasă.

Devil avusese dreptate. Felicity nu se simțise niciodată mai în siguranță.

Sau mai puternică.

Capitolul 10

Trei seri mai târziu, Devil se afla în grădinile din spatele casei Bourne, privind pe ferestre mulțimea care mișuna prin sala imensă de bal, ascultând muzica ce se revărsa prin ușile deschise, când fratele lui își făcu apariția lângă el.

– Petreci prea mult timp urmărind-o.

Devil nu se întoarse pentru a înfrunta acuzația.

– Urmărind pe cine?

Whit nu îi răspunse. Nu trebuia.

– De unde știi cât timp petrec urmărind-o?

– Pentru că îmi spun băieții unde te duci.

Devil se încruntă.

– Eu nu pun băieții să te urmărească.

– Eu nu plec niciodată din Garden.

– Asta nu mi se pare adevărat în seara asta. Din păcate, așa este. Whit nu spuse nimic, iar Devil adăugă: Avem cercetași care să alerge pe străzi, nu să se furișeze ca să mă spioneze.

– Tu ești singurul care poate spiona oamenii?

Devil nu băgă în seamă răspunsul logic.

– Mă asigur că face ce i s-a spus.

– Când a fost ultima dată când cineva nu ți-a dat ascultare?

– Felicity Faircloth nu se supune regulilor pe care toată lumea le urmează în mod inteligent. Whit scoase un sunet jos, și Devil îi aruncă o privire. Ce înseamnă asta?

Whit ridică din umerii lui mari.

– Crezi că este un plan prost.

– Cred că este un plan care nu se va termina cum îți imaginezi tu.

– Linia Marwick se termină cu Ewan. Am fost de acord cu asta.

Se auzi un mârâit afirmativ.

– Cu toate astea, el este acolo, în casa Bourne, bând limonadă călduță și mâncând brioșe și dansând cadriluri.

Whit se uită la el.

– Brioșe?

– Cum dracu' le zice, mârâi Devil.

– Ne așteaptă să clipim.

– Și noi nu vom clipi, zise Devil încuviințând din cap.

– Nu a întâlnit-o încă pe fată. Pe Felicity Faircloth.

– Nu.

Devil pusese să fie supravegheați și Felicity, și ducele din noaptea balului Marwick și ei tot nu se întâlniseră. Dar tăcerea lui Marwick în legătură cu subiectul făcuse ca toată Londra să vorbească despre viitorul mariaj al ducelui de Marwick cu o fată mai trecută.

– Are un plan, Dev, zise Whit. Mereu are un plan. Și cel de acum îmi place mai puțin decât al tău.

Amintirile reveniră – trei băieți stând unul lângă altul pe marginea unui râu, cu aceiași ochi și cu trei căței. Opri amintirea înainte de a se desfășura complet, clătinând din cap și întorcându-și atenția la bal.

– Nici ție nu îți va plăcea când va veni momentul să folosești cum trebuie fata, zise Whit.

– Nu îmi pasă de fată.

I se păru că vorbele nu ies cum trebuie din gâtul lui, dar ignoră lucrul acesta.

– Am auzit că l-ai izgonit pe Reggie din Garden.

– Reggie are noroc că nu l-am izgonit de pe nenorocitul de Pământ.

– Exact asta voiam să subliniez. Hester a zis că doamna te-a rugat să nu o faci, și tu te-ai înmuiat.

Devil își băgă mâinile în buzunare, ignorând adevărul din cuvinte.

– Am nevoie să fie de partea noastră, nu? Nu o pot ține de partea noastră dacă mă vede tăind gâtul unui om pe o alee.

Mârâitul lui Whit exprima clar ce credea el.

– Punând-o sub protecția noastră?

Partea aia fusese ceva neașteptat. Născută din propria furie la ideea că ea ar fi putut fi rănită pe străzile lor și din frustrarea lui

că nu o putea duce în patul lui și să o țină acolo o noapte. Sau două. *Sau mai multe.*

– Nu-mi permit să am o fetișcană aristocrată moartă la câțiva pași de cartierul nostru general, nu?

– Tu ai invitat-o.

– I-am dat cartea mea de vizită. A fost o greșeală de judecată.

– Tu nu faci greșeli de judecată. Și avem nevoie de o fată aristocrată sub protecția noastră cum are un câine nevoie de diamante.

– Nu este sub protecția noastră pentru mult timp.

– Nu. În curând va fi victima ta. Și a lui Ewan.

– Fără moștenitori, zise Devil. Tu știi învoiala.

Whit își strânse buzele într-o linie dreaptă.

– Da. Dar știu și că există metode mai curate și mai sigure de a obține ce vrem decât să-i cumpărăm unei fete o rochie nouă.

Devil devenea din ce în ce mai iritat.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să tăiem chipul fratelui nostru, ca să fie ca al tău.

Devil clătină din cap.

– Nu. Așa este mai bine. Whit nu răspunse, și Devil auzi dezacordul tacit din tăcerea lui. Pumnii sunt o amenințare. În felul ăsta este o promisiune. În felul ăsta îi reamintim lui Ewan că viitorul lui ne aparține. Așa cum al nostru i-a aparținut cândva lui.

O pauză și apoi:

– Și fata? Ce se va întâmpla când va trebui să îi iei și ei viitorul?

– Voi plăti bine pentru asta. Nu sunt un monstru.

Whit scoase un mic hohot de râs.

– Ce înseamnă asta?

– Doar că ești nebun dacă îți închipui că nu este monstruos să plătești pentru că îi strici reputația. Nu doar că îi va păsa; va veni după tine.

Ideea că Felicity Faircloth, comuna fată bătrână, venind după unul dintre Bastarzii Bătăuși era ridicolă. Devil scoase și el un râs forțat.

– Atunci să lăsăm pisicuța să încerce să îmi ia gâtul. Îmi voi ține sabia pregătită.

– Am auzit că l-a pocnit pe Reggie.

Se simți mândru aducându-și aminte, dar mândria fu alungată de furia legată de același moment.

– Nu l-a nimerit.

– Ar trebui să o înveți cum să lovească cu pumnii.

– Pentru că nu va mai pune piciorul vreodată în Garden, nu va fi nevoie.

Și așa era, seara petrecută pe întunecatele străzi din Covent Garden o convinsese să stea departe de cartier.

Nu mai conta că i se păruseră frumoase acele străzi.

Sfinte Dumnezeule – când îi arătase pavajele acelea scânteind și îi prezentase frumusețea lor, Devil avusese de gând să îi spună că la fel de bine puteau să fie inundate de ploaie sau de sânge.

Chiar dacă avea dreptate – pavajele erau frumoase.

Lucru pe care el nu l-ar fi observat niciodată dacă ea nu i-ar fi zis, la dracu'.

În acel moment, Whit mârâi:

– Cred că vrei să spui că nu mai este nevoie acum, când se află sub protecția Bastarzilor.

– Nu se întoarce, zise Devil. Dumnezeule! Aproape am omorât un om în fața ei.

– Dar nu l-ai omorât.

Bărbatul ăla o atinsese. Cretinul ăla simțise părul mătăsos al lui Felicity înainte ca Devil să simtă asta. Mâna de pe baston ardea să lovească. Mai bine, pentru că atunci când îl ardea să lovească, nu îl ardea să facă altceva. Nu îl ardea să o tragă mai aproape. Nu îl ardea să o sărute din nou.

Minciună.

Clătină din cap.

– Ar fi trebuit să îl omor.

Whit se întoarse cu spatele la ferestrele sălii de bal.

– Dar nu ai făcut-o. Și asta îi va face să vorbească.

– Cu siguranță, te-a făcut pe *tine* să vorbești.

Din fericire, asta îl reduse la tăcere.

Priviră în liniște câteva minute lungi, apoi Whit se legănă ușor pe călcâie, o mișcare neobișnuită pentru un bărbat atât de potolit și de solid. Neobișnuită, dacă nu știai ce înseamnă. Devil spuse:

– Este vreun meci în seara asta?

– Trei.

– Intri în ring?

El ridică din umeri.

– Dacă sunt tentat.

Existau două feluri de boxeri – cei care jucau după reguli și cei care se luptau să câștige indiferent de risc. Whit făcea parte din a doua categorie și participa la meciuri doar când nu se putea abține

să n-o facă. Prefera să organizeze meciurile și să antreneze luptătorii. Dar când intra în ring, era aproape de neînvins.

Se întâmplase o singură dată.

O altă amintire reveni – Whit la pământ, plin de praf și sânge, inconștient. Devil îl acoperise cu propriul corp, încasând el însuși în jur de o duzină de lovituri. O sută. Protejându-și fratele.

Până când evadaseră.

– Grace a întrebat de fata ta.

Devil se uită la Whit.

– Nu i-ai spus cine este.

– Nu, dar sora noastră nu este o proastă și are proprii mesageri – fiecare mai bun decât ai noștri.

Angajații lui Grace – cu excepția câtorva – erau femei și se puteau mișca repede și fără să fie observate în mare parte a Londrei.

Un material auriu sclipind în sala de bal îl scuti pe Devil să mai răspundă. Felicity. O urmări strecurându-se ca lumina soarelui printre oameni, sorbind-o din priviri.

– Este aici, zise el fără să își poată reține moliciunea din voce. O poartă.

Whit mârâi:

– Atunci putem pleca.

Nu.

Devil își înghiți cuvântul și clătină din cap.

– Nu. Trebuie să fiu sigur că se întâlnesc.

Privirea fratelui său se îndreptă spre ferestrele sălii de bal și scoase un fluierat jos.

– Ewan își va pierde mințile când va vedea rochia.

Devil încuviință din cap.

– Vreau să știe că sunt cu un pas înaintea lui. Că voi fi înaintea lui mereu.

– Pot să recunosc un lucru. Lady Felicity este frumos aranjată.

– Termină cu prostiile, zise Devil.

Era tentat să-i tragă un pumn în față fratelui său pentru comentariu. Dar dacă făcea asta ar fi însemnat să nu se mai uite la Felicity și nu dorea asta. Nu era sigur că *putea*, dacă era să fie sincer.

Era imposibil să o ignori.

Arăta de parcă era îmbrăcată în aur lichid. Știuse că croitoreasa o să facă o treabă bună, rochia era magnifică. Decolteul era adânc, expunând foarte multă piele – suficientă să-i facă pe bărbații din

cameră să o observe. Ceea ce era și scopul, bănuia Devil, dar își dădu seama că nu îi păsa de bărbații din salon care o observau.

– Decolteul e prea adânc.

– Ești nebun, zise Whit. Nici măcar Ewan nu va fi în stare să se uite în altă parte.

Nici Devil nu-și putea lua ochii. Asta era problema. Mânecile se potriveau pe umerii ei, acoperind perfect, lăsând brațele lungi și minunate care erau prea repede acoperite de mănuși din mătase aurie care îl făceau să se gândească la lucruri păcătoase.

Bunăoară, cum i-ar plăcea unui bărbat să le dea jos.

Bunăoară, dacă erau suficient de lungi pentru a fi folosite să îi lege încheieturile de tăblia patului. Dacă erau suficient de puternice să o țină în vreme ce el storcea plăcere din ea din nou și din nou, până când amândoi se pierdeau în păcat.

Și toate astea înainte ca Devil să își aducă aminte ce fusese livrat împreună cu rochia și mănușile. Inima lui bătu de la fiorii provocați de curiozitate și de faptul că știa, zornăitul deveni mai rău în vreme ce Felicity era înconjurată de o grămadă de bărbați îmbrăcați în negru – câțiva pe care Devil îi recunoscu ca fiind niște tinere canalii care nu ar fi trebuit să fie primiți într-o sală de bal, cu atât mai puțin să se afle lângă o femeie care părea perfectă așa cum era ea.

Unul mai impertinent atingea cu degetele evantaiul de fildeș care se bălăngănea la încheietura ei – stai un pic. Evantaiul? Sau îi atingea încheietura?

Devil scoase un geamăt jos din gât, și Whit se uită la el.

– Ai dreptate. Nu este nimic în neregulă cu planul ăsta.

Devil se încruntă.

– Destul. Felicity se îndepărtă de atingere, scoțând evantaiul de la încheietură și dându-l bărbatului în chestiune. Cine-i ăla?

– Eu de unde să știu?

Whit se ținea cât putea de departe de aristocrație.

– Intenționez să îi rup mâna dacă o mai atinge o dată. Este clar că ei nu îi place.

Bărbatul din interior scria pe evantaiul ei, apoi îl dădu următorului bărbat din cercul lor, apoi următorului, apoi următorului.

– Ce fac?

– Vreun ritual aristocratic ridicol, fără îndoială. Whit căscă zgomotos. Fata este bine acum.

Nu arăta bine. Arăta... surprinsă. Arăta tânără, perfectă, nesigură, uimită, de parcă nu se așteptase ca rochia să schimbe ceva. De parcă

chiar crezuse că majoritatea bărbaților au în capetele lor suficient creier încât să vadă o femeie pentru adevărata ei valoare, fără găteli care costau o avere. Sau fără pudră. Sau fără puțin ruj. Dacă ei ar fi putut face asta, atunci Felicity Faircloth nu ar fi fost dată la o parte. Ar fi fost măritată de mult, cu un bărbat potrivit, care ar fi avut un trecut potrivit și nu s-ar fi văzut nici o aluzie de răzbunare.

Dar bărbații nu erau așa, drept pentru care nici ea nu era măritată, așa că era surprinsă și poate un pic neliniștită. Devil își dădu seama că voia să meargă la ea, să îi reamintească faptul că se afla acolo dintr-un motiv – să se bucure în strălucirea acestei atenții și să își găsească locul în societate pe care își dorea cu disperare să și-l ia înapoi.

Să accepte promisiunea unui viitor cu un bărbat care într-o zi ar putea să o iubească așa cum merita.

– Ewan este aici.

O promisiune care nu avea să fie niciodată îndeplinită.

Devil își înghiți vinovăția și își mută cu dificultate atenția de la Felicity, descoperindu-l pe duce în mulțime. Privi cum Ewan studia ceata de admiratori. Deși își înclină capul în semn de recunoaștere în vreme ce o femeie mai în vârstă cu un turban enorm îi vorbea, căutarea lui nu se opri.

Ewan o căuta pe Felicity.

– Hai să mergem, zise Whit. Urăsc Mayfairul.

Devil clătină din cap.

– Nu până când nu o vede.

Și atunci ducele își găsi mireasa surpriză, în rochia ei cusută cu fir de aur, și Devil urmări cum fratele lui – cel mai frumos bărbat pe care Felicity Faircloth îl văzuse – se uită cu atenție, mijindu-și ochii spre ea.

– Gata, zise Whit. Mesajul a fost primit. Rochia aurie a fost inspirată.

Fusese menită să-i atragă atenția lui Ewan și să-i trezească amintiri. Să îi aducă aminte de o promisiune făcută cu mult timp în urmă. Una pe care nu o respectase niciodată. Una pe care nu avea să o respecte niciodată.

Rochia aurie transmitea un mesaj – totul fără ca Felicity Faircloth să știe – că Devil ajunsese la ea primul. Că în acest joc era în fața fratelui său. Că el avea să câștige.

Marwick o privi mult timp, și tot ce își dorea Devil să facă era să o răpească.

Fu salvat de acest impuls de un bărbat diferit, cel care îi atinsese încheietura mai devreme. Acesta făcu un semn către orchestră și îi întinse mâna. O invitație la dans. Felicity își puse mâna pe a lui și el o conduse pe ringul de dans, departe de Ewan.

Departe de Devil.

– Eu plec, mârâi Whit.

– Du-te, atunci, zise el. Eu rămân.

– Cu ea?

„Da."

– Cu *ei*.

După un moment lung de tăcere, Whit zise încet:

– Vânătoare plăcută atunci, și îl lăsă pe Devil în întuneric, privind-o cum trecea de la un partener la altul, învârtindu-se prin sala de bal din nou și din nou.

Privi cum zâmbea de la un partener la altul, catalogând în tăcere pașii greșiți ai fiecăruia – o mână prea jos pe talia ei. O privire prea îndelungată la sânii ei. O șoaptă prea aproape de urechea ei.

În vreme ce privea reprezentația, pe Devil începu să-l deranjeze, simțind un dezgust clar față de bărbații care o puteau atinge, o puteau ține în brațe, puteau dansa cu ea. Și își imagină în tăcere cum îi pedepsește așa cum îl pedepsise pe Reggie. Izgonindu-i din preajma ei. Își imagină pentru o clipă ce s-ar întâmpla dacă ar putea face asta – dacă ar putea să-i izgonească unul după altul, până când singurul bărbat rămas ar fi el.

Un bărbat nedemn de ea, pentru că intenționa să se folosească de ea ca să distrugă un alt bărbat, înainte de a o ruina și pe ea.

Dar existase o vreme, cu zeci de ani în urmă, când cel din salon ar fi putut să fie Devil, îmbrăcat în haine elegante, privindu-și logodnica, îmbrăcată în fir de aur, trăgând-o fericit în brațe și dansând cu ea.

Existase o vreme când el ar fi putut să fie ducele. Când ar fi putut să îi ofere lui Felicity Faircloth viața la care visa ea.

Și pentru o clipă efemeră, se întrebă ce ar fi putut să facă pentru a deschide acea ușă dacă ar fi știut că ea era de partea cealaltă.

Orice.

Din fericire, dansul se opri și ea rămase singură la marginea sălii de bal, în spatele unei ferigi în ghiveci, pășind printr-o ușă deschisă spre noaptea de afară.

Noaptea unde el era stăpân.

Capitolul 11

Felicity își petrecuse mare parte din cei douăzeci și șapte de ani ai ei în mijlocul aristocrației. Se născuse într-o familie cu privilegii imense, fiica unui marchiz bogat, sora unui conte și mai bogat, verișoară a unor duci și viconți.

Societatea îi zâmbise, iar când debutase fusese întâmpinată imediat de cei mai puternici copii ai aristocrației. Femeile o invitau în saloanele lor de bârfit, bărbații se târau, se înclinau și se băteau să ajungă la masa de băuturi pentru a-i aduce pahare de șampanie.

Nu fusese niciodată cea mai frumoasă de la bal, dar fusese aproape de frumoasa balului, ceea ce însemna că dansa la fiecare dans, că flirta cu domnii, că simțea un fel de milă vagă pentru cei care stăteau la marginea sălii de bal.

Și nu își dăduse niciodată realmente seama cum era să fii în centrul sălii de bal pentru că mereu fusese acolo.

Asta până când fusese izgonită. Apoi, la fel ca un dependent de opium, tot ce voia era să se întoarcă.

Devil îi promisese această reîntoarcere și cumva reușise. De parcă avea puteri magice. De parcă chiar putea transforma imposibilul în posibil.

În seara acea sosise în rochia trimisă de el, care arăta ca și cum ar fi fost făcută din fir de aur, fusese înconjurată instantaneu de chipuri zâmbitoare și binevoitoare, unul mai politicos decât celălalt, fiecare dorind să-i spună ceva amabil. Să o facă să râdă. Și toate pentru că minciuna ei nu fusese descoperită. În mințile lor ea era următoarea ducesă de Marwick, infinit mai valoroasă în noaptea asta decât fusese cu o săptămână în urmă – și o primiseră cu brațele deschise.

Dar nu era o întoarcere atât de dulce cum și-o imaginase Felicity.

Pentru că nu era cu nimic diferită de cum fusese în urmă cu o săptămână.

Și acum, la jumătatea balului, după ce dansase de șase ori și flirtase cu ceva efort, pentru că îi fusese greu să știe când să râdă și când un râs ar fi putut fi perceput ca o mare insultă, și pentru că fusese îngrozită ca ar fi putut să spună sau să facă ceva greșit și să strice unica ei șansă de a-și salva familia, Felicity Faircloth știu adevărul.

Să fie favorita aristocrației era ca un șemineu plin cu lemne lăsate în ploaie – plin de speranță și fără valoare. Toată Londra umbla după ea și îi zâmbea prostește pentru că ducele nu negase logodna lor și nu părea interesat să facă asta în acea seară. Londra părea să o fi redescoperit pe Felicity Faircloth, simpla fată bătrână și retrasă, îi schimbaseră numele în fascinantă, logodită și sociabilă.

Ceea ce ea, desigur, nu era. Astăzi nu era mai diferită de cum fusese în urmă cu o lună, doar că astăzi urma să se mărite cu un duce. Asta se presupunea.

Și revenirea ei în societate datorită acestei logodne – nu era nici pe de parte atât de satisfăcătoare precum sperase.

Fugind de îmbulzeală, Felicity se ascunse după un o ferigă în ghiveci, lângă o ușă din fericire deschisă. Tot ce își dorea să facă era să pășească peste prag și să fugă în întuneric, să se ascundă până când era momentul să plece.

Dar nu putea să facă asta, pentru că mai avea trei dansuri promise.

Trei dansuri, și nici unul cu ducele de Marwick, care se presupunea că era logodnicul ei. Măcar nu negase logodna și îi trimisese un bilet tatălui ei anunțându-l că în curând urma să vină să discute detaliile iminentei nunți. Acest lucru o făcuse pe mama ei să jubileze și pe Arthur să zâmbească din nou. Până și tatăl lui Felicity își mărâise mulțumirea la turnura evenimentelor, și marchizul de Bumble rareori avea timp pentru treburi domestice, darămite să-și și mai exprime mulțumirea pentru ele.

Nimeni nu păruse îngrijorat de faptul că ducele nu venise la ușa lui Felicity deloc.

– Cu siguranță, va apărea la un moment dat, răspunsese mama ei când Felicity subliniase cât de ciudat evoluaseră lucrurile și cât de invizibil era așa-zisul ei logodnic. Poate că este pur și simplu ocupat.

Felicity credea mai degrabă că un bărbat care avea timp să corespondeze despre o logodnă, ar găsi timpul să-și pună în mișcare ideea, dar asta părea irelevant.

Pe lângă toate astea, Devil îi promisese că rochia pe care o va purta îl va ademeni pe duce, i-l va scoate în cale și o va ajuta să îl cucerească, dar până acum nu fusese nici urmă de triumf. Oare plecase din Londra? Și dacă era așa, ce-ar trebui să facă Felicity – să continue așa și să mintă pe toată lumea?

La un moment dat, ducele de Marwick își va da seama că ei, de fapt, nu erau logodiți. Și nici o rochie – trimisă de Devil sau

de altcineva – nu era suficient de magică să o protejeze de adevăr odată ce avea să trebuiască să se uite la însuși ducele de Marwick.

Nici măcar rochia *asta*, care părea mai magică decât își putuse ea imagina vreodată.

Era perfectă.

Era un mister cum reușise – dar îi promisese o rochie care se va potrivi perfect și sosise una în acea dimineață, de parcă ar fi fost cusută de ființe magice. Fusese de fapt cusută de Madame Herbert, cea mai cunoscută modistă a Londrei, deși Felicity nu mai fusese la croitoreasă de luni bune – din cauza, își dădu ea seama acum, sărăciriii familiei sale, dar și din cauza lipsei de interes pentru rochii, acum când nu mai era bine-venită în centrul acestei lumi.

Cu toate astea, se părea că Herbert știa ce fel de rochie avea să trezească interesul. Și Felicity trebuia să admită că era clar o rochie interesantă. Chiar dacă sprâncenele lui Arthur nu s-ar fi arcuit când ea își făcuse apariția în rochie, Felicity știuse de îndată ce deschisese marea cutie albă care avea pe ea un H auriu în relief că avea să fie cea mai frumoasă rochie pe care o purtase vreodată.

Dar nu fusese doar rochia. Erau acolo și pantofi, ciorapi, mănuși și lenjerie intimă – roși când își aduse aminte, fiecare piesă avea panglici de un roz așa de vibrant că părea scandalos.

„Îmi place rozul", îi spusese ea mai devreme în timpul săptămânii.

Se simțea păcătoasă să poarte acea uimitoare lenjerie intimă din mătase și satin, știind că vine de la el. Aproape la fel de păcătoasă cum se simțea să poarte rochia, pentru că nu se putuse abține să nu se gândească să o poarte mai degrabă pentru bărbatul care o trimisese, decât pentru bărbații care o văzuseră în seara aceea.

Lăsase ușa balconului deschisă toată ziua, gândindu-se că poate el avea să se strecoare din nou. Că poate își dorea să o vadă îmbrăcată în rochie. Că poate își dorea să vadă ce drăguța era în ea.

Dar el nu venise.

O sărutase în întuneric, oferindu-i gustul ticăloșiei și al păcatului, ispitind-o cu puterea lui, promisese că avea să o vadă peste trei nopți și apoi... o abandonase.

Nu era ca și cum un bărbat care locuia în Covent Garden și purta un baston cu șiș fusese invitat la un bal găzduit de unul dintre cele mai vechi titluri din Anglia. Chiar dacă Felicity își dorea asta.

– Nu a venit bastardul, șopti pentru sine și pentru întunericul de cerneală de dincolo.

– Așa un limbaj, Felicity Faircloth.

Inima începu să îi bată mai tare când se întoarse spre el.

– Ești un diavol adevărat? Te-am invocat cu gândurile mele?

Pe buzele lui apăru un zâmbet strâmb.

– Te-ai gândit la mine?

Ea rămase cu gura căscată. Dacă admitea, însemna că băuse prea multă șampanie.

– Nu.

Zâmbetul deveni un rânjet de lup și el se retrase în umbre.

– Mincinoaso. Te-am auzit, vorbăreața mea. Te-am auzit cum mă blestemai că nu am venit. Eram așteptam în camerele tale?

Ea roși, recunoscătoare că era întuneric.

– Bineînțeles că nu. Acum îmi țin ușile încuiate.

– Păcat atunci că nu știu pe cineva care să spargă încuietori. Ea tuși, iar el râse încet, întunecat și delicios. Vino în întuneric, Felicity, ca nu cumva să fii prinsă țopăind cu dușmanul.

Sprâncenele ei se uniră, dar îl urmă oricum.

– Tu ești dușmanul?

El dădu colțul, unde lumina de la sala de bal lăsa loc întunericului.

– Doar pentru toți din Mayfair.

Ea se apropie mai mult de umbra lui, dorindu-și să îi poată vedea chipul.

– De ce?

– Sunt tot ceea ce ei se tem, zise el încet și sumbru. Toată lumea are un păcat și talentul meu este să îl știu. Le citesc pe oameni.

– Care este al meu? șopti ea, cu inima bubuind, deopotrivă dornică să-i audă răspunsul și îngrozită de acest răspuns.

El clătină din cap.

– În seara asta, Felicity Faircloth, ești prea înflăcărată pentru păcat. Ai ars totul. Ea zâmbi, cuvintele lăsând-o fără aer. Așa că, spune-mi: Ai revenit în rândul aristocrației?

Ea își deschise brațele larg.

– Nu mai sunt floarea retrasă la perete.

– Păcat, zise el.

– Nimeni nu vrea să fie o floare retrasă precum micșuneaua galbenă, zise ea.

– Mereu am crezut că micșuneaua galbenă e cea mai bună în seră, răspunse el. Dar spune-mi, orhideea mea, ce molii ai ademenit?

Ea își încreți nasul.

– Amesteci metafore.

– Ai grijă, trecutul tău de floare retrasă își face apariția. Nici o favorită a *aristocrației* nu ar visa să critice gramatica unui bărbat.

– Nici o favorită a *aristocrației* nu ar visa să se întâlnească pe ascuns cu un bărbat ca tine.

Buzele lui se strânseră într-o linie fermă și pentru o clipă ea simți împunsătura regretului față de vorbele spuse înainte ca el să se sprijine de zidul casei.

– Spune-mi despre incidentul din dormitor.

Ea rămase nemișcată. Nu ar fi trebuit să fie o surpriză faptul că știa despre asta – toată lumea știa. Dar nu știa despre celelalte scandaluri din viața ei, deci de ce ar fi trebuit să știe despre acesta?

„De ce trebuia să știe despre acesta?" Înghiți în sec.

– Ce incident?

– Cel care te-a transformat într-o femeie cu o eligibilitate îndoielnică.

Ea tresări auzind descrierea.

– De unde știi despre asta?

– Vei descoperi, milady, că sunt puține lucruri pe care nu le știu.

Ea oftă.

– Nu este nimic de spus. A fost un bal. Și din greșeală, eu am ajuns în dormitorul unui bărbat.

– Din greșeală.

– În mare parte, se eschivă ea.

El o privi un moment mai lung, apoi o întrebă:

– Te-a atins?

Întrebarea o surprinse.

– Nu... el... de fapt, a fost chiar revoltat să mă găsească acolo, lucru pentru care bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare. Pentru că dacă nu ar fi fost revoltat, eu aș fi putut să... Se opri și încercă din nou: Nu sunt cea mai mare frumusețe a lumii și să adaug și...

Se opri.

– Ce?

– Nimic.

– Nu cred că *asta* este adevărat.

Ea oftă.

– Am plâns.

O bătaie.

– În dormitorul unui străin.

– Putem să încheiem subiectul ăsta?

– Nu. Spune-mi de ce plângeai.

În vocea lui era ceva ce nu observase înainte.

– Aș prefera să nu spun.

– Trebuie să îți reamintesc că îmi ești datoare pentru rochia aia frumoasă, Felicity Faircloth?

– Trăiam cu impresia că rochia face parte din înțelegerea inițială.

– Nu și dacă nu-mi spui de ce plângeai.

Era un bărbat enervant.

– Aș prefera să nu îți spun pentru că este o prostie.

– Nu mă deranjează prostiile.

Ea nu se putu abține să nu râdă.

– Mă scuzi, dar pari genul de persoană căreia îi pasă de prostii *excesiv de mult*.

– Spune-mi.

– Făceam... parte dintr-un grup. Aveam prieteni.

– Viperele de acum câteva seri?

Ea ridică din umeri.

– Credeam că îmi sunt prieteni.

– Nu erau.

– Da, bine, nu erai acolo să-mi spui asta, așa că... Se opri. Oricum, de asta eram... într-o stare. Eram inseparabili. Și apoi... Făcu o pauză, rezistând nodului de emoție care i se punea de fiecare dată când se gândea la acel moment, când fusese favorita societății și lumea părea să-i fie la picioare. Dintr-odată... nu mai eram. Ei continuau să fie strălucitori și se iubeau unul pe celălalt. Dar nu mă mai iubeau pe mine. Și nu știam de e.

El o privi o vreme îndelungată.

– Prietenia nu este mereu ceea ce credem noi. Dacă nu suntem atenți, deseori devine ce doresc ceilalți.

Ea îl privi.

– Tu nu pari genul de bărbat care pierde prieteni.

El ridică o sprânceană.

– Cred că vrei să spui că nu par genul de bărbat care să aibă prieteni.

– Ai?

– Am un frate și o soră.

– Mi-ar plăcea să fiu prietena ta.

Mărturisirea îi șocă pe amândoi și ea își dori să o poată retrage. Și mai mult când el îi răspunse:

– Pentru tine nu sunt nici un fel de prieten, Felicity Faircloth. Nu greșea, dar tot ustura. Să-ți spun eu de ce te-au părăsit așa-zișii tăi prieteni?

– Tu de unde ai putea ști?

– Pentru că sunt un om umblat prin lume și știu cum se petrec lucrurile.

Ea îl credea.

– De ce?

– Te-au părăsit pentru că nu le mai erai utilă. Ai încetat să mai râzi la glumele lor stupide. Sau ai încetat să te mai hlizești după rochiile lor decolorate. Sau ai încetat să le mai încurajezi cruzimea îndreptată spre toți ceilalți. Orice-a fost, ai făcut ceva care le-a dat de înțeles că nu mai erai interesată să le lingi cizmele. Și nimic nu înfurie mai mult pe bârfitorii ca ăia patru decât pierderea unui lingușitor.

Ea detestă raționamentul lui, chiar dacă știa că era corect. Dar el continuă:

– Fiecare bărbat și femeie din sala asta de bal este un parazit, inclusiv Faulk, Natasha Corkwood și Lord și Lady Hagin. Și îți este mai bine fără ei, frumoasa mea flacără.

La aceste cuvinte, se uită înapoi în sala de bal, privind mulțimea de petrecăreți care discutau și bârfeau și dansau și râdeau. Erau oamenii ei, nu? Era lumea ei, nu? Și chiar dacă avusese același gând mai devreme, dar nu în așa de multe cuvinte, ar trebui să își apere lumea de acest bărbat – de acest străin, credea ea.

– Nu toți aristocrații sunt paraziți.

– Nu?

– Eu nu sunt.

El se desprinse de zid, ridicându-se cât era de înalt, iar ea își înclină fața în sus pentru a-l privi în ochi.

– Nu. Tu ești doar atât de disperată să faci iarăși parte din lumea asta, încât ești dispusă să faci un pact cu însuși Diavolul.

„Și dacă mă răzgândesc?"

Rezistă acestui gând.

– Trebuie să îmi salvez familia, șopti ea, cu obrajii arzând. „Nu am de ales."

– Ah, da. Loialitatea față de familie. Este admirabil, dar mi se pare că ar fi trebuit să îți spună în ce situație se află înainte de a te arunca la lupii care caută să se însoare.

În acel moment îl urî puțin. Îl urî pentru că rostea cuvintele pe care ea abia îndrăznea să le gândească.

– Nu voi fi o soție rea.

– N-am spus niciodată că vei fi.

– Mă voi ocupa de casă și îi voi oferi moștenitori.

Privirea lui o întâlni pe a ei, fierbinte și concentrată în întuneric.

– Ăsta este visul atunci? Să fii mama viitorului duce de Marwick?

Felicity analiză întrebarea o vreme.

– Nu am avut niciodată aspirația de a fi mama unui duce, dar îmi plac copiii, da. Cred că aș fi o mamă bună.

– Ai fi. El își întoarse privirea. Își drese vocea: Dar ăsta nu este singurul vis, nu-i așa?

Ea ezită, întrebarea se învârtea în jurul lor. Secretele pe care părea că le înțelege. Dorința de a fi acceptată de acei oameni. De a avea un loc printre ei.

– Nu mai vreau să fiu singură.

El încuviință din cap.

– Și mai ce?

– Vreau să fiu dorită.

Când ieși la iveală, adevărul duru, lăsând o suferință în gâtul ei.

– De asta ai mințit la început.

– Și de asta am fost de acord cu înțelegerea noastră, zise ea încet. Vreau totul. Ți-am spus. Cu mult mai mult decât pot avea.

– Ești mai valoroasă decât ei toți adunați la un loc, zise el. Dar nu este suficient să auzi asta de la mine, nu-i așa?

După căldura care se împrăștie prin ea la cuvintele lui, se părea că era mai mult decât știa el. Și totuși, nu era suficient.

– Nu știi cum era. Cum *este*.

O privi o vreme.

– De fapt, milady, știu exact cum este să pierzi oamenii pe care crezi că te poți baza. Să fii trădat de ei.

Ea reflectă asupra cuvintelor lui și asupra a ceea ce știa despre viața acestui bărbat străin și nelegiuit – genul de viață unde trădarea s-ar putea afla după fiecare colț. Încuviință din cap.

– Nu contează, nu-i așa? Nici unul dintre bărbații cu care am dansat nu ține la mine; nu există nici un motiv să cred că ducele o va face.

– Părea să le pese de tine când s-au îngrămădit în jurul tău să îți țină evantaiul din cine știe ce motiv.

Ea se întinse după obiectul în chestiune, deschizându-l ca să arate numele scrise pe fiecare băț de pin.

– Ordinea la dansuri. Și le pasă de mine doar pentru că ei cred că voi fi...

– Mai ai un dans neluat.

Evantaiul era la el în mână, iar ea era legată de el.

Rămase fără aer când Devil trase de el, și pe ea cu un pas mai aproape.

– Eu... eu mă gândeam să las unul pentru logodnicul meu fictiv. Făcu o pauză. Nu este chiar așa de fictiv dacă citești corespondența tatălui meu. Cum ai reușit?

– Magie, răspunse el, cu cicatricea de pe chip albă în umbră. După cum am promis. Ea începu să îl preseze pentru un răspuns mai bun, dar el continuă, refuzând să o lase să vorbească. O să îți ceară dansul ăla destul de curând.

Atenția ei zăbovi pe acel spațiu gol de pe evantai, la felul cum părea să strige lumii cât de falsă era. Preț de un singur moment nebunesc se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi cerut Devil acel dans. Se întrebă dacă și-ar scrie numele blasfemator cu creion negru.

Ce s-ar întâmpla dacă ar păși în sala de bal cu ea, dacă ar lua-o în brațe și ar dansa cu ea? Desigur, un bărbat ca Devil nu știa să danseze precum cei din aristocrație. Putea doar să privească din umbre.

Gândul o inspiră.

– Stai. M-ai urmărit toată seara?

– Nu.

Fu rândul ei să spună:

– Mincinosule!

El ezită, și ea ar fi dat orice ca să-i vadă fața.

– Trebuia să mă asigur că porți rochia.

– Normal că port rochia, zise ea. Este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată. Aș vrea să o pot purta în fiecare zi. Deși tot nu înțeleg cum ai reușit să faci rost de ea. Madame Herbert are nevoie de săptămâni ca să facă o rochie. Mai mult.

– Herbert, ca majoritatea oamenilor de afaceri, este dispusă să muncească mai repede pentru un preț mai mare. Făcu o pauză. Asta, și se pare că te place.

Felicity se înduioșă auzind cuvintele.

– Mi-a făcut trusoul de nuntă. Sau, mai degrabă, toate hainele care le-am luat cu mine vara trecută ca să-mi câștig un soț. Făcu o pauză. Ca să mă pierd, bănuiesc.

O bătaie, apoi:

– Ei bine, fără ele nu ai fi avut rochia asta. Și asta ar fi cu adevărat o crimă.

Roși la cuvinte – cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva.

– Mulțumesc.

– Ducele nu și-a putut lua ochii de la tine, răspunse el.

Ea rămase cu gura deschisă și privi peste umăr.

– M-a văzut?

– Da.

– Și acum?

– Acum vine după tine, zise el.

Ea înghiți în sec auzind promisiunea pe care o aduceau cuvintele. Imaginea pe care o invocau, a unui bărbat diferit care venea după ea. Nici un fel de duce.

– De unde știi?

– Pentru că nu va putea rezista felului cum arăți în rochia asta.

Inima ei bătu puternic.

– Și cum arăt?

Întrebarea o surprinse prin indecența ei și aproape că și-o retrase. Ar fi putut să facă asta dacă el nu îi răspundea:

– Cauți complimente, milady?

Ea își plecă ușor capul la întrebarea blândă.

– Poate.

– Arăți cum ar trebui, Felicity Faircloth – cea mai frumoasă dintre toate.

Obrajii îi luară foc.

– Mulțumesc. „Pentru că spui asta." Pentru rochie. Ezită. Și... pentru celelalte lucruri.

El se mișcă în întuneric și ea fu perfect conștientă de acest loc secret – așa de aproape de toată lumea și cumva doar pentru ei doi. Nu știa ce mai putea să spună după ce mulțumise unui străin pentru lenjeria intimă.

– Scuzele mele. Sunt sigură că nu ar trebui să discutăm despre... acelea.

– Să nu-ți ceri niciodată scuze pentru că discuți despre acele lucruri. Încă un moment de tăcere, apoi el spuse pe un ton moale și jucăuș: Sunt roz?

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu cred că ar trebui să îți spun asta.

Lui nu părea să-i pese.

– Îți place rozul.

Niciodată în viața ei nu fusese atât de recunoscătoare umbrelor.

– Așa e.

– Și deci? Sunt roz?

– Da. Abia se auzi șoptind cuvântul.

– Bun.

Cuvântul ieși cu un mârâit și ea se întrebă dacă și el era la fel de tulburat de conversație cum era ea.

Se întrebă dacă el se gândise la ea purtând hainele trimise de el măcar jumătate din cât se gândise ea la a le purta pentru el. La el sărutând-o în aceste haine.

– Bărbaților pare să le placă linia, zise ea în vreme ce degetele ei acoperite cu satin alergau de-a lungul marginii de sus a rochiei, chiar dacă știa că nu ar fi trebuit să atragă atenția spre acel loc. Chiar dacă voia ca el să observe. Ce îi făcea acest bărbat? *Magie*. Mama a zis că este... nereușită.

„Indecentă" fusese cuvântul folosit de marchiza de Bumble, înainte de a insista ca Felicity să aducă o pelerină *imediat*.

– Mama ta este mult prea bătrână și mult prea femeie ca să poată judeca succesul sau eșecul unei rochii. Cum i-ai explicat primirea rochiei?

– Am mințit, mărturisi ea, simțindu-se de parcă era un lucru ce trebuia spus în șoaptă. Am spus că este un cadou de la cunoștința mea Sesily. Este destul de scandaloasă.

– Sesily Talbot?

– O cunoști?

Normal că o cunoștea. Era un individ cu sânge fierbinte, și Sesily era tot ceea ce visa un bărbat. Lui Felicity nu-i plăcu junghiul de gelozie care o năpădi.

– Vrabia Cântătoare este la două străzi de birourile mele. Este proprietatea unei cunoștințe de a ei.

– Oh!

Se simți ușurată. Nu o cunoștea pe Sesily. Cel puțin nu în sensul biblic.

Nu că ar conta pe cine cunoștea în sens biblic.

Lui Felicity nu îi păsa.

Clar. Nu avea nici o legătură cu ea.

– Oricum, zise ea, rochia este frumoasă. Și niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de aproape de a fi frumoasă cum mă simt când o port.

Mărturisirea era onestă și ușor de făcut pentru că o spusese către silueta lui.

– Să-ți spun ceva, Felicity Faircloth? zise el blând, făcând un pas către ea. Cuvintele se înfășurară în jurul lor, provocându-i durere lui Felicity. Să îți dau un sfat care te va ajuta să îți ispitești molia?

„Te va ispiti pe tine?"

Se abținu să întrebe. Nu voia să îl ispitească. Întunericul o zăpăcea. Și oricare ar fi fost răspunsul lui... acolo exista pericol.

– Cred că ar trebui să plec, zise ea întorcându-se. Mama...

– Stai, zise el brusc.

Și atunci o atinse. Mâna lui veni spre a ei și ea ar fi dat orice ca mănușa ei aurie să dispară. Măcar o dată doar să-i simtă atingerea.

Felicity se întoarse, iar el veni în lumină, asigurându-se să nu fie observați. Acum îi putea vedea chipul, concentrarea de pe el, cicatricea de a lungul obrazului, privirea lui de chihlimbar, neagră în întuneric, căutând-o pe a ei înainte de a-și ridica mâna spre fața ei, plimbându-și-o de-a lungul maxilarului ei, peste obraz. Inelul lui de argint era rece în contrast cu pielea lui caldă.

„Mai mult", ar fi vrut ea să spună. „Nu te opri."

Era așa de aproape, ochii lui se plimbau pe chipul ei, sorbindu-i micile defecte, descoperindu-i secretele.

– Ești frumoasă, Felicity Faircloth, șopti, iar ea simți respirația cuvintelor pe buzele ei.

Amintirea sărutului lor de pe străzile din Covent Garden se răzvrătea în ea, împreună cu dureroasa frustrare pe care el i-o lăsase în acea seară. Felul cum visase că el va repeta sărutul. Era așa de aproape – dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri, poate că el ar fi făcut-o.

Înainte ca ea să apuce să facă asta, el îi dădu drumul, lăsând-o să dorească sărutul. Să-l dorească pe el.

– Nu, zise ea simțind rușinea fierbinte când exclamă cuvântul.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Dar nu voia să o sărute din nou?

Se părea că nu. El făcu un pas în spate, enervant bărbat.

– Ducele tău te va găsi în seara asta, milady.

Ea izbucni iritată:

– Nu este ducele meu, pufni ea. De fapt, cred că mai degrabă este al tău.

El o privi o vreme înainte de a spune blând:

– Poți să îi cucerești pe toți. Pe oricare din ei. Molia aristocrată pe care o alegi. Și ți-ai ales ducele din momentul în care ai spus că este al tău. În seara asta, când va fi atras de tine, vei începe să-l cucerești.

„Și dacă nu-l vreau?

Dacă nu vreau nici o molie aristocrată?

Dacă vreau o molie care nu este nici măcar aproape de Mayfair?"

Nu rosti cuvintele cu voce tare, zise în schimb:

– Cum îl voi cuceri?

El nu ezită:

– Exact așa cum ești. Era o prostie. Dar lui nu părea să îi pese. Noapte bună, milady.

Și atunci se mișcă, revenind în umbre, unde îi era locul. Ea îl urmă până în capătul treptelor din piatră care duceau spre grădinile de dincolo de casă.

– Stai! strigă ea, căutând ceva care să-l facă să revină. Ai promis că mă ajuți! Ai promis magie, Devil.

El se întoarse la baza scărilor, dinții albi strălucind în umbre.

– O ai deja, milady.

– Nu am magie. Am o rochie frumoasă. În rest sunt absolut la fel. Ai trimis un porc la modistă. Este o pălărie minunată, dar porcul e tot porc.

El chicoti în întuneric și ea se enervă că nu vedea zâmbetul care venea odată cu sunetul. Nu zâmbea destul.

– Nu ești un porc, Felicity Faircloth.

Și cu asta dispăru, iar ea se duse la balustradă, punându-și mâinile pe piatra rece pentru a privi grădinile, nervoasă și frustrată și întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă l-ar urmări. Își dorea să îl urmeze. Știind că nu putea. Își așternuse patul și dacă voia ca ea sau familia ei să aibă șansa de a supraviețui, trebuia să se întindă în el. Ca un porc cu pălărie sau fără.

– La dracu', Devil, șopti ea în întuneric, fără să-l poată vedea, dar știind cumva că el era acolo. Cum?

– Când te întreabă, spune-i adevărul.

– Asta este cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată.

El nu îi răspunse. O făcuse să fie văzută de întreaga Londră, îi promisese partida anului și o lăsase singură cu un sfat îngrozitor și fără să se țină de promisiune. De parcă ea era flacără pe care el o asigurase că va fi.

Doar că nu era.

– Asta e cea mai mare greșeală făcută vreodată. În istorie, vorbi ea către ea și către noapte. Este la fel ca acceptarea Calului Troian în dar.

– Ții o prelegere despre mitologia greacă?

Se întoarse și îl zări pe ducele de Marwick stând la nici trei pași de ea.

Capitolul 12

Pentru că nu era absolut sigură ce ar trebui să-i spună unui bărbat despre care declarase că era logodnicul ei, Felicity se mulțumi cu:

– Bună.

Tresări când rosti cuvântul care nu era deloc magic.

Privirea lui se abătu spre grădinile întunecate unde dispăruse Devil, apoi reveni la ea.

– Bună.

Ea clipi.

– Bună.

Oh, da, lucrurile mergeau chiar bine. Era toată o flacără. Sfinte Dumnezeule! Era doar o chestiune de timp înainte ca el să fugă înapoi în sala de bal, să oprească orchestra și să o denunțe public.

Dar ducele nu fugi. Făcu în schimb un pas către ea și ea se lipi de balustrada din piatră. El se opri.

– Întrerup ceva?

– Nu! zise ea prea vehement. Deloc. Eu eram doar... aici... respirând. Sprâncenele lui se ridicară la auzul cuvintelor și ea clătină din cap. Respir aer. Iau aer. Vreau să zic. Este destul de cald în sala de bal, nu credeți? Își făcu vânt cu mâna la gât. Foarte cald. Își drese vocea: Zăpușeală.

Privirea lui alunecă spre talia ei.

– Ați fost prevăzătoare să aduceți ceva pentru a combate asta.

Ea privi în jos la evantaiul din lemn care îi atârna de încheietură.

– Oh! Îl deschise și își făcu vânt ca o nebună. Da, desigur. Bine. Sunt foarte prevăzătoare.

„Nu mai vorbi, Felicity."

Sprâncenele lui se ridicară din nou.

– Da?

Sprâncenele ei se apropiară.

– Da.

– Întreb doar pentru că mi se pare că cineva care nu știe de această calitate specială s-ar putea să creadă că sunteți chiar opusul unui om prevăzător.

Ea reuși să nu rămână cu gura căscată.

– Cum adică?

Nu îi răspunse imediat, venind în schimb aproape de ea la balustrada balconului, întorcându-se cu spatele la grădini, încrucișându-și brațele la piept și privind petrecăreți din sala de bal frumos luminată. Lumina îi făcea părul blond să sclipească precum aurul în vreme ce făcea ca unghiurile feței sale să pare mai dure – pomeți înalți și maxilar puternic; ceva din el îl făcea să pară familiar, deși nu își dădea seama ce. După o tăcere îndelungată, spuse:

– Cineva ar putea susține că este lipsă de previziune să spuneți lumii că sunteți logodită cu un duce pe care nu l-ați cunoscut niciodată.

Și așa adevărul acțiunii ei se afla între ei. Felicity nu se simți rușinată sau jenată așa cum își imaginase că va fi. În schimb, se simți foarte ușurată. Ceva apropiat de putere – cam cum se simțea când descuia un lacăt, de parcă trecutul era în urma ei și orice se putea întâmpla.

Ceea ce, desigur, era un fel de nebunie, pentru că acest bărbat avea soarta ei și a familiei sale în mâinile lui și viitorul pe care el îl împărțea putea să fie chiar periculos. Cu toate astea, nebunia părea să fie stăpână.

– De ce ați confirmat asta?

– De ce ați spus asta?

– Eram furioasă, zise ea încet. Ridică din umeri. Știu că nu este o scuză bună... dar asta e.

– E o scuză onestă, zise el, revenind cu atenția la sala de bal. Și eu am fost furios.

– Furia dumneavoastră a dus la o logodnă tacită cu o persoană pe care nu ați cunoscut-o niciodată?

El o privi și era ca și cum o vedea pentru prima dată.

– Îmi aduceți aminte de cineva.

Schimbarea de subiect era evidentă.

– Eu... da?

– Ea ar fi adorat rochia asta; cândva îi promisesem să o port în haine din fir de aur.

– V-ați ținut promisiunea?

Buzele lui se strânseră într-o linie dreaptă și rece.

– Nu.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Clătină din cap, de parcă voia să scape de o amintire. Nu mai este acum. Iar eu mi-am dat seama că am nevoie de un moștenitor pentru...

Felicity nu-și putu reține micul hohot de râs surprins.

– Zic că ați venit în locul potrivit, Excelență, pentru că nimic nu-i place Londrei mai mult decât un duce aflat exact în situația neplăcută în care sunteți.

El o privi direct în ochi și acea stranie familiaritate reveni.

– Dacă trebuie să ne logodim, e nevoie să înțelegeți care îmi este scopul.

– Trebuie? Să ne logodim?

– Nu trebuie? Nu ați luat această decizie în urmă cu cinci nopți în casa mea?

– Ei bine, nu i-aș spune chiar o decizie, zise ea încet.

– Cum i-ați spune?

Întrebarea nu i se păru relevantă, așa că Felicity dori să știe:

– Cum v-a convins?

El se uită la ea.

– Cine?

– După cum am spus, ați fi putut nega și ați fi putut alege o altă fată fără ezitare. Cu ce v-a amenințat ca să mă alegeți pe mine?

Nu credea că Devil era genul de bărbat care amenința că face rău fizic, dar bănuia că nu îl cunoștea prea bine și că el se cățărase pe spalierul ei și îi intrase în dormitor neinvitat, deci poate avea mai puțină conștiință decât credea ea.

– Ce vă face să credeți că a trebuit să fiu amenințat?

Ducele era clar un actor excelent. Felicity aproape crezu că Devil nu-l convinsese să se însoare cu ea. Aproape.

Apoi el spuse:

– V-am acceptat propunerea, nu?

– Dar de ce? Nu ne-am întâlnit niciodată.

– Ne-am întâlnit cu câteva minute în urmă.

Ea clipi.

– Sunteți nebun?

Era o întrebare onestă.

– Dumneavoastră sunteți? o contră el.

Felicity bănuia că era corect.

– Nu.

El ridică din umeri.

– Deci, atunci probabil că nici eu nu sunt.

– Nu mă cunoașteți.

El o privi.

– Ați rămâne surprinsă de câte știu despre dumneavoastră, Felicity Faircloth.

Se simți copleșită de neliniște auzind cum îi spusese numele, așa cum făcea și alt bărbat. „Cea mai frumoasă dintre toate."

– Sunt convinsă că da, Excelență, la fel cum sunt surprinsă și că știați că exist.

– Ca să fiu sincer, nu știam până târziu în noaptea propriului meu bal, când șase doamne din înalta societate – apropo, de nici una din ele nu știam că există – m-au încolțit în drum spre toaletă pentru a confirma logodna cu – cum v-au spus – biata Felicity Faircloth. Mi s-a părut că voiau să fie sigure că știu ce fel de vacă cumpăram.

– Porc, îl corectă ea, regretând imediat cuvintele.

El o privi.

– Nu sunt sigur că asta este mai flatant, dar dacă preferați. Înainte ca ea să îi spună că nu era încântată de nici una dintre descrieri, el continuă: Ideea este că abia am scăpat de cârdul de gâște și apoi de bal – ar trebui să vă mulțumesc.

Ea clipi.

– Ar trebui?

– Da. Vedeți, nu mai am nevoie de baluri, pentru că altcineva a făcut munca în locul meu.

– Și ce muncă adică?

– Munca de a găsi o soție.

– Și un moștenitor, zise ea.

El ridică din umeri.

– Exact.

– Și ați crezut că o nebună care v-a declarat logodnicul ei este o alegere bună pentru mama viitorilor voștri copii?

El nu zâmbi.

– Mulți ar spune că o nebună este cea mai potrivită partidă pentru mine.

Ea încuviință.

– Sunteți un nebun atunci?

El o privi o vreme, până când ea crezu că nu avea să mai vorbească din nou. Și atunci spuse:

– Iată ce cred eu despre dumneavoastră, Felicity cea Terminată. Știu că erați cândva o opțiune perfect viabilă pentru căsătorie – fiica unui marchiz, sora unui conte. Știu că ceva s-a întâmplat de ați ajuns în dormitorul unui bărbat cu care nu erați căsătorită și care a refuzat să se însoare cu dumneavoastră...

– Nu e cum... simți ea că trebuia să explice.

– Nu mă interesează, zise, și ea îl crezu. Ideea este că după aceea ați devenit tot mai curioasă, o ciudățenie la marginile sălilor de bal. Și apoi tatăl și fratele dumneavoastră au pierdut o avere și ați devenit singura lor speranță. Fără să știți, v-au răpit libertatea și v-au trimis – am nimerit-o aici – într-o competiție pentru mâna unui duce însurat?

– Da, zise ea cu obrajii roșii.

– Pare subiectul unui roman ridicol de dragoste.

– Nu a fost ridicol. Și a fost foarte romantic pentru femeia deja măritată cu ducele.

– Hmm, zise el. Deci, am dreptate? O fată bătrână, respinsă și săracă?

Felicity cam detesta să fie redusă la trei cuvinte neonorante.

– Da. Aveți. Excepție face partea în care am declarat că sunt logodită cu un duce pe care nu l-am cunoscut niciodată.

– Ah. Da. Aproape că uitasem de asta.

Cuvintele nu erau seci. Erau oneste. De parcă chiar uitase de ce conversau.

Ar putea fi nebun.

Felicity insistă.

– Îmi pare rău, Excelență, dar pentru ce motiv dumneavoastră – un duce tânăr, chipeș, cu un trecut curat – ați alege să vă logodiți cu *mine?*

– Încercați să mă convingeți să *nu* rămânem logodiți?

Încerca asta?

Normal că nu. Până la urmă era un duce tânăr, chipeș și cu un trecut curat, nu-i așa? Ea mințise că era logodnicul ei, aruncându-se pe ea însăși și familia ei în ruina socială și financiară sigură, și acum el era aici, oferindu-se să o salveze.

„Ți-am promis imposibilul, nu?"

Pentru un moment straniu și irațional, lui Felicity i se păru că nu ducele era cel care îi oferea salvarea – ci Devil, cu ofertele lui scandaloase și înțelegerile lui nebunești și faptele lui nelegiuite.

O molie ducală, direct în flacăra ei.

Și aici era.

Magie.

– Dar... de ce?

El își întoarse privirea, revenind la grădinile întunecate, căutând cu privirea, așa cum și ea căutase înainte ca el să apară.

– Cum i se spune? Căsătorie de convenienţă?

Cuvintele se așezară între ei, simple și nesatisfăcătoare. Desigur, oferta unei căsătorii de convenienţă ar fi trebuit să o bucure foarte mult pe Felicity. Însemna că salva reputația familiei și pe a ei. Însemna bani în cuferele tatălui său, restaurarea proprietății, protecția numelui.

Și toate astea erau înainte ca ea să devină o ducesă, puternică, acceptată din nou în sălile strălucitoare și luminoase de bal ale Londrei. Nu ar mai fi fost singură, scandaloasă, ci ar fi fost apreciată. Revenea în locul unde fusese înainte – comună, dar puternică. Ducesa de Marwick.

Era tot ceea ce-și dorise vreodată.

Mă rog, nu *tot*. Dar *mult*.

Ceva.

– Lady Felicity? o solicită ducele din nou, făcând-o să își părăsească gândurile.

Ea privi în sus la el.

– O căsătorie de convenienţă prin care primiți un moștenitor.

– Iar dumneavoastră primiți un duce foarte bogat. Mi s-a zis că este un produs foarte prețios. O spuse ca și cum abia aflase acest lucru mai devreme în timpul zilei, de parcă toată istoria dinainte nu povestea despre femei care erau forțate să găsească partide bogate.

Mama ei ar fi fost extrem de mulțumită.

– Ce spuneți? întrebă el.

Ea clătină din cap. Era posibil să fie așa de simplu? O singură întâlnire și minciuna ei devenea adevăr? Își miji ochii la duce.

– De ce? repetă ea. Când ați putea să o aveți pe oricare dintre ele?

Își flutură mâna la ușa deschisă a sălii de bal, unde nu mai puțin de șase femei îi priveau deschis, așteptând ca Felicity să facă un pas greșit și ca ducele să își dea seama de greșeala lui. Se simți frustrată și familiar de indignată – emoția care pusese nebunia asta în mișcare. Rezistă acestor emoții în vreme ce privirea lui o urmă pe a ei, zăbovind pe unele fete nemăritate mai drăguțe, mai tinere, mai distractive, studiindu-le.

Când își întoarse atenția la ea, Felicity se aștepta ca el să își fi dat seama că ea nu era cea mai bună mireasă pentru el. Își imagina deja dezamăgirea din ochii mamei când această logodnă falsă nu va mai exista. Căuta deja o soluție pentru cuferele goale ale lui Arthur. Și pentru cele ale tatălui ei. Poate că îl putea convinge pe duce să rupă logodna fără să dezvăluie greșeala ei stupidă. Nu părea un om rău. Părea pur și simplu... ei bine, sincer, părea neobișnuit.

Doar că el nu rupse logodna cum se aștepta ea. În schimb, ochii lui îi întâlniră pe ai ei și pentru prima dată părea că o *vede*. Și pentru prima dată ea îl vedea pe el, rece și calm, deloc deranjat de faptul că ea se afla acolo și că ei erau pe cale să se logodească. De fapt, părea să nu îi pese deloc.

– Nu le vreau. Ați apărut la momentul potrivit, așa că de ce nu dumneavoastră?

Era ridicol. Căsătoriile cu duci nu se întâmplau așa. Căsătoriile în general nu se întâmplau așa – pe balcoane pustii, dintr-un vag capriciu născut din conveniență.

Și totuși... se întâmpla.

Ea reușise.

„Nu, Devil reușise. Ca prin magie."

Cuvintele șoptiră prin ea, incredibil de adevărate și teribil de false. Devil nu făcuse nici o magie. Ducele ăsta nu era o molie. Felicity nu era o flacără. Era *convenabilă*.

– Mai aveți loc pe evantai pentru încă un dans? zise ducele, întrerupând revelația pe care avea.

Privi în jos spre evantai, la locul rămas gol. Ecoul a ceva ce se întâmplase mai devreme. O imagine vagă a altui bărbat marcând acel loc. Pretinzând acel dans. Un bărbat care dispăruse în întuneric, înlocuit de acesta – care domnea peste lumină. Încercă să zâmbească.

– Da, chiar am loc.

El se întinse după evantai, oprindu-se înainte de a-l atinge, așteptând ca ea să i-l ofere. Devil nu așteptase. Devil nu ar fi așteptat. Ea întinse mâna spre duce și el ridică evantaiul, luând în mână micul creion care atârna de el și scriindu-și numele pe locul gol. „Marwick."

Felicity își imaginase că ar fi trebuit să rămână fără aer – dar nu se întâmplă asta. Nici măcar când el dădu drumul evantaiului și îi luă mâna, ridicând-o într-un gest deliberat lent, până când buzele lui pline și frumoase îi atinseră degetele.

La asta clar ar fi trebuit să rămână fără aer. Dar nu se întâmplă nici acum, și nici el nu era fără aer. Și privind cum ducele de Marwick – logodnicul ei proclamat devenit real – își ridică ușor capul, un singur gând îi veni în minte.

„Aripile ducelui au rămas neatinse."

Ceea ce însemna că Devil nu își îndeplinise partea lui de înțelegere.

Capitolul 13

Noaptea următoare când păși prin ușa bine păzită a depozitului Bastarzilor, Devil își dorea atât de mult o luptă, încât sunetul făcut de încuietoarea întoarsă în ușa din oțel nu îl liniști așa cum ar fi trebuit.

Își petrecuse mare parte din zi încercând să se concentreze pe registrele contabile, spunându-și că erau mai importante decât orice altceva – că avea suficient timp să o caute pe Felicity Faircloth și să afle ce se întâmplase între ea și Ewan.

De fapt, știa ce se întâmplase. Omul pe care îl pusese s-o supravegheze o văzuse mergând acasă la doar două ore după ce plecase el – împreună cu mama ei, lăsate acasă de fratele ei – după care nimeni nu părăsise reședința Bumble, nici pe la ieșirile de la parter, nici pe spalierul de la dormitorul lui Felicity. În acea zi, doamnele își petrecuseră dimineața în Hyde Park cu câinii marchizei și se întorseseră pentru prânz și ceai și să scrie scrisori sau ce mai făceau doamnele după-amiaza.

Nu se întâmplase absolut nimic ieșit din comun.

Cu excepția faptului că Felicity îl cunoscuse pe Ewan. Devil îi urmărise din întuneric cum vorbeau, rezistând impulsului de a se duce la ea și a opri conversația. Și apoi Ewan o sărutase – pe degetele înmănușate, dar, oricum, o sărutase – și Devil împietrise și cumva se întorsese cu spatele la scenă ca să nu cedeze celui de-al doilea impuls, mai primar, care era să îl distrugă pe duce, să o ducă pe Felicity în Covent Garden, să o pună în pat și să termine sărutul început ultima dată când fusese acolo.

Dar ea nu era pentru el. Nu încă.

Nu până când sosea momentul să o fure de lângă fratele lui și să-i reamintească acestuia cât de ușor putea să fie ridicat, doar pentru ca apoi să fie scăpat jos, tare și iute, asigurându-se că Ewan nu va mai lua niciodată în considerare să zboare prea repede sau prea departe.

Din acest motiv Devil fusese atât de amabil cu ea. Așa de atent. Pentru că Felicity Faircloth era un mijloc pentru un scop precis. Nu pentru că el chiar credea că era frumoasă. Nu pentru că lui chiar îi păsa dacă ea purta lenjeria roz. Nu pentru că el chiar își dorea ca ea să creadă în propria valoare.

Nu îi păsa. *Nu putea.*

Și astfel, își spuse că nu doar o curiozitate generală îl trimitea la depozit să îl vadă pe Whit într-o cămașă cu mâneci scurte, cu un cârlig în mână, supraveghind distribuirea încărcăturii care se afla în hala de gheață de mai bine de o săptămână, așteptând să fie mutată.

Curiozitatea generală legată de afacere, și nu amintirea buzelor lui Ewan pe degetele lui Felicity. Nici pe departe.

Până la urmă, își spuse Devil, un imperiu de contrabandă nu se conducea singur și muncitorii trebuiau plătiți, contractele semnate, o nouă încărcătură sosea săptămâna viitoare, plină cu alcool și alte lucruri de contrabandă, care nu aveau unde să fie depozitate dacă nu scăpau de marfa din hală.

Curiozitatea generală și o nevoie clară de a rezista dorinței de a se duce la casa Faircloth în acea după-amiază, să se cațăre pe nenorocitul de spalier și să vorbească cu fata.

Era un om de afaceri. Cea ce conta era munca.

În depozit, două duzini de bărbați puternici se mișcau la unison, mușchii li se întindeau sub greutatea lăzilor pe care le treceau de la unul la altul de-a lungul liniei, de la gaura din podea până la una dintre cele cinci căruțe pregătite să mute marfa pe uscat: două la vreo douăzeci de adrese din Londra, una în vest, la Bristol, una în nord, la York; și ultima la granița cu Scoția, unde avea să fie redistribuită la Edinburgh și prin zonele muntoase.

Existau numeroase momente în viața unui contrabandist care aduceau pericol și nesiguranță, dar acestea erau cele mai rele, știind că odată ce bunurile ieșeau din depozit, transportul era în mai mare pericol decât oricând. Nimeni nu putea dovedi că Bastarzii Bătăuși făceau contrabandă cu bunuri pe vasele de gheață cu care lucrau; nu exista nici o metodă de a verifica conținutul vaselor când intrau în port, aproape scufundându-se din cauza gheții topite în calele lor. Dar în acest moment, cu bunuri netaxate și nedeclarate

în mâinile oamenilor lor loiali, nimeni nu ar putea nega activitatea lor infracțională.

În nopțile când mutau marfa, fiecare individ apt din organizația lor ajuta să termine cât mai repede posibil. Cu cât era mai lungă noaptea peste mahala, cu atât mai în siguranță era marfa și viitorul lor.

Devil ajunse la Whit și Nik, își dădu jos haina și vesta, își schimbă bastonul cu un cârlig pentru cutii mai mare. Se duse la groapă, lângă Whit care ridica lăzile și le dădea unui alt bărbat, apoi altuia și altuia. Un al doilea rând de oameni îi urma imediat, formând un șir nou, dublând ritmul de muncă.

Nik era în groapă, marcând lăzile și butoaiele cu cretă albă în vreme ce treceau, strigându-le destinațiile și notându-le în micul caiet care nu ieșea niciodată din buzunarul ei.

– St. James's. Fleet Street. Edinburgh. York. Bristol.

Nu afacerea clandestină făcea o știre scandaloasă; lăzile cu bunuri de contrabandă nu erau interesante până când nu erau deschise și folosite. Dar cumpărătorii acelor lăzi? Cei mai puternici oameni din guvern, biserică și presă? E destul să spunem că lumea ar fi curioasă să arunce măcar o privire pe lista clienților Bastarzilor Bătăuși.

Devil agăță un butoi de whisky care se îndrepta spre catedrala din York și îl ridică cu un geamăt zgomotos.

– Dumnezeule, lucrurile astea sunt grele.

Whit nu ezită să tragă o ladă, respirația lui întretăiată indica doar că sarcina istovitoare avea impact asupra lui.

– Cârpă.

Nik pufni într-un scurt râs, dar nu își ridică ochii din listă. Devil se întinse după următoarea ladă, ignorând felul cum mușchii umerilor lui se întindeau când trăgea lada în sus și o dădea bărbatului din spatele lui. Reveni cu atenția la Nik.

– Să știi că eu sunt fratele inteligent.

Ea ridică ochii la el, clipind.

– Serios? Marcă o ladă. Banca Londrei.

Whit mârâi și se aplecă în groapă.

– Și cărțile pe care insista să le citească când eram copii continuă să îi țină de cald noaptea.

– Hei! zise Devil, agățând un alt butoi. Fără cărțile alea nu aș fi aflat niciodată de calul troian și atunci unde am fi fost?

Whit nu ezită.

– Îmi închipui că ar fi trebuit să născocim noi înșine că putem pune un lucru în altul. Cum oare am fi făcut asta? întrebă el cu un mic mârâit în vreme ce trăgea în sus un butoi cu coniac. Slavă Cerului pentru cunoștințele tale primitive despre greci.

Devil profită de cârligul lui gol și făcu un gest obscen către fratele său, care se întoarse spre bărbații adunați cu un rânjet larg și alb și spuse:

– Vedeți? Dovada că am dreptate. Whit se uită din nou la Devil și adăugă: Deși după cum ar putea cineva să sublinieze, nu este deloc un semn de inteligență.

– Ce s-a întâmplat cu tine care erai fratele care nu vorbea?

– Azi nu mă simt prea bine. Whit se opinti cu o ladă grea. Ce te-a aduce aici, frate?

– Mă gândeam să verific încărcătura.

– Credeam că ai alte lucruri de verificat în seara asta.

Devil scrâșni din dinți și se întinse după o cutie cu cărți de joc.

– Ce vrea să însemne asta?

Whit nu-i răspunse.

Devil insistă.

– Ei bine?

Whit ridică din umerii aflați sub bluza umedă de transpirație.

– Doar că ai un plan măreț de urmărit, nu?

– Ce plan măreț? întrebă de jos etern curioasa Nik. Dacă plănuiți ceva fără mine...

– *Noi nu* plănuim nimic. Whit se întinse iarăși spre groapă. Doar Dev.

Privirea albastră și profundă a lui Nik se muta de la un frate la altul.

– Este un plan bun?

– De fapt, este un plan prost, zise Whit.

Devil fu copleșit de nervozitate și răspunsul îi rămase blocat în gât. Era un plan bun. Era genul de plan care îl pedepsea pe Ewan.

Și pe Felicity.

Exista o singură cale de a răspunde. Un alt gest obscen.

Whit și Nik râseră, înainte ca ea să intervină de la locul ei de dedesubt.

– Ei bine, oricât de mult detest să închei conversația asta fascinantă, asta-i ultima.

Devil se întoarse să se uite cum oamenii de pe linie puneau ultima ladă în căruța mare din oțel, în vreme ce Whit încuviință din cap în jos și zise:

– Bine, atunci. Spune-le băieților să trimită sus gheața.

Dându-i cârligul lui Nik, Devil primi un altul, rece precum marfa pe care-o ținea – primul dintre blocurile de gheață de treizeci și opt de kilograme. Se întoarse și pasă cârligul și captura lui următorului bărbat din rând, care îi dădu un cârlig gol, pe care Devil la rândul lui îl dădu în jos pentru următoarea pradă de gheață. Al doilea bloc fu ridicat și Devil dădu mai departe un alt cârlig gol și așa continuară, ritmic și istovitor, până când căruțele din oțel erau pline ochi cu blocuri de gheață.

Era o plăcere în munca istovitoare, în rândul de bărbați care munceau la unison pentru un scop comun și realizabil. Majoritatea scopurilor nu erau așa de ușor de atins și prea des cei care aspirau la ele se trezeau dezamăgiți când le atingeau. Nu de data asta. Nu era nimic mai satisfăcător decât a te întoarce și a descoperi că munca s-a terminat cu bine și era momentul pentru o bere.

Dar în acea zi nu era nici o satisfacție.

Tocmai se întindea în jos spre groapă când John îl strigă, se întoarse și-l văzu pe bărbatul masiv venind de la intrarea din spate a depozitului, cu un băiat în urma lui. Devil își mijì ochii pentru a-l recunoaște. Brixton era unul dintre cei care o supravegheau pe Felicity.

Scăpă cârligul pe podeaua plină de praf, neputându-se abține să nu iasă în întâmpinare.

– Ce i s-a întâmplat?

Băiatul ridică bărbia, puternic și mândru.

– Nimic!

– Cum adică nimic?

– Nimic, Devil, răspunse Brixton. Doamna este bine.

– Atunci de ce nu ești acolo?

– Eram până când ăsta m-a luat de acolo.

John îi aruncă băiatului o privire amenințătoare, iar Devil se întoarse spre șeful securității depozitului.

– Ce căutai în Mayfair?

John clătină din cap.

– Nu eram în Mayfair. Am fost de pază afară.

În seara asta mutau o încărcătură, deci drumurile care ieșeau din mahala erau supravegheate de o echipă de oameni angajați de ei. Nimeni nu intra și nu ieșea fără aprobarea Bastarzilor.

Devil clătină din cap. Nu înțelesese bine. Nu era posibil. Își mijì privirea spre băiat.

– Unde este?

– La ușă!

Inima începu să îi bată.

– A cui ușă?

– A ta, zise într-un final John, permițându-i în sfârșit zâmbetului pe care îl reținuse să iasă la iveală. Doamna ta încearcă să îți spargă încuietoarea.

Devil se încruntă.

– Nu este doamna mea. Și cu siguranță nu are ce dracu' să caute în mahala.

– Și totuși, iată-ne aici, rosti Whit care apăruse în spatele lui Devil. Te duci să iei fata, Dev? Sau o lași afară să fie măcelărită ca un miel?

La dracu'!

Devil se îndrepta deja spre ușa din spate. Se auzi un hohot jos de râs, care nu îi putea aparține fratele său, pentru că Whit, cu siguranță, nu voia să ucidă.

O găsi ghemuită la ușa depozitului, o mare de fuste deschise la culoare, abia vizibile, vălurindu-se în jurul ei, și imensul sentiment de ușurare de a o vedea teafără se transformă repede în enervare și apoi într-un interes supărător. Se opri la colțul clădirii, pentru că nu voia să o alerteze cu prezența lui.

Ocolind-o larg, se apropie de ea din spate. Capul ei era aplecat peste încuietoare, dar nu ca s-o vadă – era miezul nopții și, chiar dacă nu ar fi fost înnorat, lumina lunii nu i-ar fi fost suficientă pentru a vedea spațiul de lucru.

Lady Felicity vorbea din nou singură.

Sau mai degrabă vorbea cu încuietoarea, fără să știe că era o încuietoare ce nu putea fi descuiată oricum – creată nu doar pentru a proteja, ci și pentru a pedepsi pe cei care se credeau mai buni decât ea.

– Așa, draga mea, șopti ea blând, și Devil înlemni pe loc. Nu voi fi dură cu tine. Sunt ca briza verii. Sunt aripile unui fluture.

Ce minciună era asta! Amenința să incinereze toți fluturii din Anglia.

– Bravo, fato, șopti ea. Asta este trei și... Mișcă acele! Hmmm. Le mișcă și mai mult. Cât de multe ai? Le mișcă din nou. Mai important, ce este așa de important aici de ceva așa de frumos ca tine protejează clădirea asta... și pe stăpânul ei?

Devil se înfioră de entuziasm când auzi cuvintele. Aici, în întuneric, ea vorbea despre el și, deși nu ar fi recunoscut față de alții și nici chiar față de el însuși, lui Devil îi făcea mare plăcere.

Chiar dacă ea nu ar trebui să fie aici, stând cu hainele ei elegante în mizerie.

Cu toate astea, aici era, șoptind blând în întuneric, de parcă ar putea convinge încuietoarea să se deschidă, și Devil aproape crezu că ea ar putea face asta.

– Încă o dată, draga mea, șopti ea. Te rog. Din nou.

Pentru o clipă, el închise ochii, imaginându-și șoapta acea în urechea lui, învăluită într-un altfel de întuneric, în patul lui. *Te rog.* Își imagină pentru ce ar fi putut ea să pledeze. *Din nou.* Se întări de la posibilități. Și apoi...

– Ah! Da!

Încă un lucru care i-ar plăcea să o audă strigând în alte împrejurări. Degetele lui tânjeau s-o atingă, mușchii brațelor și ai spatelui nu mai erau obosiți de la munca din depozit, erau acum mai mult decât dornici să încerce să o ridice, să o lipească de el și să o așeze undeva pe jos unde să fie moale, cald și intim.

– La naiba!

Cu toate astea nu își dorea să audă vorbe dezamăgitoare ca acestea. Cuvintele frustrate îl făcură să abandoneze fanteziile și sprâncenele i se ridicară.

– Cum... Felicity mișcă încuietoarea în toate direcțiile... Ce...

Era rândul lui.

– Mă tem, Felicity Faircloth, că această încuietoare specială este imună la farmecele tale.

Ar fi mințit dacă ar fi zis că nu îi plăcuse felul cum umerii ei se îndreptară și gâtul i se lungi. Dar nu se ridică din poziția în care era – nu dădu drumul acelor din încuietoare.

– Deși trebuie să recunosc că erau niște șoapte drăguțe, adăugă el.

Ea abia își întoarse capul.

– Bănuiesc că această încuietoare este destul de blestemată.

El era recunoscător pentru întuneric, pentru că îi ascundea zvâcnirea buzelor.

– Asta depinde. Se pare că încerci să pătrunzi prin efracție.

– N-aș zice asta, spuse ea calmă.

Felicity Faircloth mereu dornică să îndure situația.

– Nu?

– Nu. Păi... adică bineînțeles că încerc să intru. Dar nu am intenționat să o fac prin efracție.

– Ar trebui să încetezi să mai intri în clădirile mele neinvitată.

Atenția ei era din nou atrasă de încuietoare.

– Am crezut că asta facem unul cu celălalt. Agită acele. Se pare că am stricat fără să vreau încuietoarea.

– Nu ai stricat-o.

Ea se uită la el.

– Te asigur că mă pricep destul de bine la încuietori și i-am făcut ceva acesteia. Este blocată.

– Este așa pentru că așa trebuie să fie, micuța mea infractoare.

Înțelese.

– Este un Chubb.

Ceva asemănător cu mândria izbucni în el când auzi cuvintele, împreună cu ceva precum plăcerea la respectul din cuvintele ei. Nu îi plăcu nici una dintre aceste emoții legate de Felicity Faircloth. Își dublă eforturile de a rămâne distant.

– Da, așa este. Cum se întâmplă că niciodată nu ai o însoțitoare?

– Nimeni din familia mea nu se așteaptă ca eu să fac ceva de genul acesta, zise ea vag, întorcându-și atenția la încuietoare, încastrată perfect în ușa grea din metal.

– N-am văzut niciodată un Chubb.

– Fericit să fiu de ajutor. Familia ta ar trebui să știe mai bine. Ce te-a apucat să vii la miezul nopții într-un cartier rău famat din Londra? Ar trebui să chem autoritățile.

Ea ridică din sprâncene.

– *Autoritățile?*

El își înclină capul.

– Furtul este o încălcare serioasă a legii.

Ea râse scurt.

– Nu așa de serioasă față de ce ai tu aici, *Devil*.

Prea inteligentă pentru propriul bine.

– Importăm gheață, Lady Felicity. Totul este foarte cinstit.

– Oh, da, îl sfidă ea. *Cinstit* este unul din primele trei adjective pe care le-aș folosi ca să te descriu. Urmat imediat de *potrivit* și *neinteresant*.

El râncji.

– Cuvintele astea trei înseamnă același lucru.

Ea scoase un hohot scurt, și noaptea de iunie deveni incredibil de caldă.

– Ai cheia pentru a debloca încuietoarea?

Încuietorile Chubb erau cunoscute pentru siguranța lor perfectă. Era imposibil să fie sparte pentru că la primul semn (sau, în cazul lui Felicity, la al nu știu câtelea semn) că se încerca asta, se blocau și puteau fi deschise cu o cheie specială.

– Da, chiar o am.

Scoase cheia din buzunarul pantalonilor, și ea sări în picioare, întinzându-se după ea.

– Pot?

El o retrase.

– Ca să-mi înveți secretele? De ce-aș permite asta?

Ea ridică din umeri.

– Oricum le voi afla, nu văd vreun motiv pentru care nu mi-ai putea economisi niște timp.

Dumnezeule, îi plăcea fata asta!

Nu. Nu-i plăcea. Nu putea să îi placă. Dacă o plăcea, nu putea să se folosească de ea cum avea nevoie.

Ținu cheia spre ea, așteptând să se întindă s-o ia. Când o făcu, el o retrase.

– Cum ai găsit depozitul?

Ea îl privi în ochi.

– Te-am urmărit.

Ce naiba...

– Cum?

Era imposibil. Ar fi observat că cineva îl urmărește.

– Îmi imaginez că prin metoda normală prin care urmărești pe cineva. Din spate.

Dacă nu ar fi fost așa de consumat de gândurile despre balul din noaptea anterioară, ar fi observat. „Dumnezeule! Ce îi făcuse fata asta?"

– Nu te-a oprit nimeni.

Ea clătină veselă din cap.

Plătea oameni cu o grămadă de bani ca să se asigure că nu era omorât pe străzile din Covent Garden. Ai fi crezut că unul dintre ei s-ar fi gândit să-l avertizeze că femeia asta îl urmărea prin mahalale.

– Ai fi putut să fii omorâtă.

Mai rău.

Ea își înclină capul.

– Nu cred. Cred că ai fost mai mult decât clar că sunt de neatins. Fix înainte să primesc mână liberă pe teritoriul tău.

– Nu ai primit niciodată mână liberă pe teritoriul meu.

– Cum ai spus? Își puse mâinile în șolduri, își coborî vocea pe un ton care presupunea el că semăna cu al lui. „Nimeni nu se atinge de ea. Îmi aparține." Își relaxă brațele și zâmbi. A fost cam primitiv, deși, trebuie să recunosc, destul de mobilizator.

La dracu'!

– De ce ești aici?

– Îți spun dacă îmi dai cheia de la Chubb.

Tentativa ei de negociere îl făcu să râdă.

– Nu, nu, pisicuțo. Aici nu ai putere.

Ea își înclină capul.

– Ești sigur?

Dacă era să fie sincer, nu era. Băgă din nou cheia în buzunar.

– Numai eu am putere aici.

Privirea ei zăbovi asupra locului unde cheia dispăruse și pentru un moment lungi și îngrozitor, el crezu că ea ar putea veni după cheie. Îngrozitor, pentru că în acel moment el își dorea ca ea să facă asta.

Dar naiba să o ia de femeie, se întoarse cu spatele la el și se chirci iarăși la încuietoare. Băgă mâna în coafură și scoase un alt ac de păr.

– Bine atunci. O s-o fac de una singură.

Încăpățânată femeie. O privi cum îndreaptă acul de păr și îl îndoaie la vârf.

– Draga mea, Chubb nu poate fi desfăcut.

– Până acum, da, așa este.

– Încerci să îl desfaci în mijlocul nopții.

– Da, chiar da, zise ea. Știu că cheia ta funcționează invers decât cheile normale, nu? Restabilește butucul. Caz în care, dacă reușesc să umblu la mecanismul care blochează, pot învăța cum funcționează încuietoarea.

O privi cum bagă noul ac în încuietoare, lângă al doilea ac și o ocoli pentru a se sprijini de ușă, încrucișându-și cizmele și brațele și privind-o.

– De ce m-ai urmărit?

Ea zgârie interiorul încuietorii.

– Pentru că plecai când am ajuns eu.

– Și de ce-ai venit să mă vezi?

Încă un efort inutil.

– Pentru că tu nu ai venit să mă vezi.

El înlemni la cuvintele ei, la implicația că ea își dorise ca el să se ducă să o vadă.

– Aveam o întâlnire?

– Nu, zise ea calm, de parcă se aflau în Hyde Park, în mijlocul zilei și nu într-unul dintre cele mai periculoase cartiere din Londra în crucea nopții. Dar credeam că vei veni să mă verifici.

O verificare. Avea oameni care o verificau în fiecare minut din zi.

– Cu ce scop?

– Să vezi dacă ți s-a îndeplinit promisiunea.

– Promisiunea mea?

– Ducele de Marwick, nebun după mine.

El scrâșni din dinți, aducându-și aminte de buzele lui Ewan pe degetele ei acoperite de mătase. Acum nu purta mănuși, și Devil ar fi vrut să ardă orice amintire a atingerii lui Marwick cu propriile buze. Pe pielea ei goală.

– Și s-a îndeplinit?

Ea nu îi răspunse. Era atentă la acele ei din încuietoare.

– Felicity Faircloth, repetă el.

– Hmm? Tăcu un moment, apoi zise: Ah, observ. Încă un moment de tăcere. Scuze, ce să fie?

– Promisiunea. S-a îndeplinit? L-ai întâlnit pe duce?

– Oh, zise ea din nou. Da. Ne-am întâlnit. Era foarte chipeș. Și posibil... ei bine... s-ar putea să fie adevărat ce se spune despre el.

– Ce se spune despre el?

– Că este nebun.

Ewan nu era nebun. Era obsedat.

– Dansul a fost de vis.

Această afirmație nu ar fi trebuit să-l deranjeze pe Devil. Nu asta își dorise? Ca Ewan să creadă că o câștigase pe Felicity? Ca să doară mai mult când Devil avea să i-o fure?

Îi venea să dea cu pumnul în perete când se gândea la ei doi dansând. Nu se putu abține să nu se încrunte.

– De vis?

– Mmm, zise ea absentă. Are o siluetă minunată. Te face să te simți ca pe un nor.

– Un nor, zise Devil, făcând un efort să nu-și încleștеze maxilarul.

– Mmm, zise ea din nou.

Îl deranja atât de mult imaginea dansului ca pe un nor, că pufni.

– Nu vii pur și simplu să mă vezi, Felicity.

– De ce nu? Am ceva de discutat cu tine.

– Nu contează. Când avem lucruri de discutat, te caut eu. Nu apari pur și simplu în mahala.

– Asta este o mahala? Nu am fost niciodată într-una.

El ar fi râs, dacă totul nu era așa de lipsit de umor. Mahalalele erau pline de mirosuri urâte și mizerie, moarte și distrugere. Posedau ce era mai rău pe lume – mult prea des oferit celor care meritau ce era mai bun pe lume. Normal că Lady Felicity Faircloth nu fusese niciodată într-o mahala. Cum nu fusese niciodată pe Lună.

– Este foarte liniște. Credeam că e altfel.

– Este liniște pentru că te afli în mijlocul celei mai protejate zone din ea. Dar te-ai fi putut pierde cu ușurință.

– Prostii. Am venit în urma ta. Se aplecă spre ușă și șopti: Așa, draga mea.

Devil împietri. Se îndreptă, dezlipindu-se de ușă și băgându-și mâinile în buzunare pentru a nu o lăsa să observe supărarea lui prematură. Își drese vocea și spuse:

– A fost o mare greșeală să îți dau adresa mea, pentru că pari incapabilă să transmiți un mesaj scris către biroul meu, ca orice altă femeie normală. Făcu o pauză. Oare nu știi să scrii? Sărăcia fratelui tău a redus cantitatea de cerneală din casa ta? Cantitatea de hârtie?

– Hârtia nu este cel mai ieftin produs.

Clic.

Devil rămase cu gura căscată. *Imposibil.*

– Superbă, superbă fată. Foarte bine. Felicity Faircloth se ridică, își ridică brațele, punându-și cu dexteritate acele de păr la loc. Așa, acum să vedem cât de *cinstit* ești?

Capitolul 14

Îl șocase.

Devil cel de neclintit, puternic și cel care controla, cel impenetrabil și dominator, iar ea îl șocase. Știa și ea asta, pentru că ochii i se lărgiră și rămase cu gura căscată, și preț de o secundă ea se gândi că poate el înghițise ceva prea mare. Se uită la ea, apoi la încuietoare, apoi din nou la ea.

– Ai reușit.

– Am reușit, zise ea veselă.

El clătină din cap.

– Cum?

Felicity nu își putea stăpâni un zâmbet de mândrie.

– Ai grijă, Devil. Am să încep să cred că mă vedeai ca pe o persoană fără un talent.

– Se presupune că așa trebuie să fii!

– Poftim, zise ea. Doamnele nu se presupune că nu au talente. Trebuie să vorbim câteva limbi, să cântăm la pian, să brodăm cu aplomb și să organizăm jocuri antrenante de baba-oarba la petreceri.

El își mută privirea și trase aer adânc în piept, făcând-o să se gândească că probabil căuta să se calmeze.

– Toate atât de folositoare. Faci toate lucrurile astea?

– Vorbesc engleza și o franceză imperfectă.

– Și restul?

Ea ezită.

– Mă pricep destul de bine la cusut. El îi aruncă o privire, și ea adăugă: Detest cusutul, dar mă pricep destul de bine.

– Și pianul?

Ea își înclină capul.

– Mai puțin.

– Baba-oarba?

Ea ridică din umeri.

– Nu îmi aduc aminte ultima dată când am jucat.

– Deci, am rămas cu spartul încuietorilor și al lacătelor.

Ea zâmbi.

– Mă pricep foarte bine la asta.

– Și este folositor?

Adunându-și curajul, Felicity puse mâna pe clanța ușii mari din metal pe care tocmai o descuiase.

– Hai să vedem, nu?

Nu așteptă, prea nerăbdătoare să vadă interiorul depozitului și prea temătoare că el ar putea-o împiedica. Trase de ușă, folosindu-și întreaga greutate pentru a o deschide doi centimetri înainte ca el să o oprească.

Ușa se închise la loc, una din enormele lui mâini așezată pe capul ei. Ea își fixă privirea pe acea mână, la inelele de argint care sclipeau în întuneric, când el se apropie de urechea ei și zise:

– Nu ar fi trebuit să vii.

Ea înghiți în sec, refuzând să-l lase să câștige.

– De ce nu?

– Pentru că este periculos, zise el liniștit, trimițând un fior de încredere prin ea. Pentru că mahalalele nu sunt un loc pentru fete drăguțe care abia așteaptă o aventură.

Ea clătină din cap.

– Eu nu sunt așa.

– Nu?

– Nu.

Devil așteptă o vreme, apoi spuse:

– Eu cred că exact așa ești, Felicity Faircloth, cu rochia ta drăguță, cu părul tău drăguț ridicat pe capul tău drăguț, în lumea ta drăguță unde nimic nu merge niciodată prost.

Cuvintele o jigneau.

– Eu nu sunt așa. Lucrurile merg prost.

El exclamă dezaprobator:

– Ah, da, am uitat. Fratele tău a făcut o investiție proastă. Tatăl tău la fel. Familia ta este suficient de săracă, încât să se teamă de exilul social. Dar uite care-i buba, Felicity Faircloth – familia ta nu va fi niciodată suficient de săracă încât să se teamă de sărăcie. Nu se vor întreba niciodată când vor mânca data viitoare. Nu se vor teme niciodată pentru acoperișul de deasupra capetelor lor.

Atunci ea își întoarse capul, aproape privindu-l, auzind indiciul din cuvintele lui; el știa ce însemna sărăcia.

El continuă înainte ca ea să poată vorbi:

– Și tu... Vocea lui coborî. Deveni mai întunecată. Cu un accent diferit. Fetiță prostuță... vii în Covent Garden precum soarele, crezând că poți să te plimbi cu noi și să fii în siguranță.

Se uită la el atunci, blestemând umbrele de pe ochii lui, care îl transformau într-un bărbat diferit. Unul mai înspăimântător. Dar nu îi era teamă. Dacă era să fie sinceră, vocea joasă și înjurătura o făceau să se simtă foarte diferit de înspăimântată. Își îndreptă umerii și îi răspunse:

– Sunt în siguranță.

– Nu ești nici pe de parte în siguranță.

Poate că nu cunoștea locul ăsta – poate că nu ar fi cunoscut niciodată o viață ca cele duse în acest loc –, dar știa ce însemna să îți dorești mai mult decât poți avea. Și știa că acum era la îndemâna ei. Ridică bărbia și îl provocă:

– Atunci ar fi bine să intrăm, nu crezi?

Pentru o clipă crezu că el avea să o facă să plece. Să o urce într-o birjă și să o trimită acasă, exact cum făcuse înainte. În schimb, după o tăcere îndelungată se întinse în spatele ei și deschise enorma ușă aproape fără efort, mâna lui ajunse apoi pe talia ei pentru a o conduce în încăperea cavernoasă de dincolo. Era mai bine ca el să țină mâna acolo, pentru că ea intră pe ușă cu ochii mari și neîncrezători.

Nu mai văzuse niciodată ceva așa.

Ceea ce de afară părea o clădire mare, din interior părea să fie de mărimea parcului St. James. De-a lungul laturilor îndepărtate ale încăperii imense se aflau șiruri de butoaie și lăzi puse una peste alta pe șase sau șapte rânduri. Agățate de tavan, la marginea exterioară, erau cârlige imense de fier, fiecare din ele prinse de bare din oțel.

Era magnific. Se uită la Devil, care o studia mai atent decât i-ar fi plăcut ei.

– Este al tău?

Ochii lui scânteiară de mândrie, și ceva se strânse în pieptul ei.

– Da.

– Este magnific.

– Da, este.

– Cât ți-a luat să îl construiești?

Și dintr-odată mândria dispăru. Înlocuită de ceva mai întunecat.

– Douăzeci de ani.

Ea clătină din cap. Douăzeci de ani însemna că începuse de când era copil. Nu era posibil. Și totuși... auzi adevărul din cuvintele lui.

– Cum?

El clătină din cap. Pe subiectul ăsta atât avea să primească de la Devil.

Schimbă tehnica – revenind pe teren sigur.

– Pentru ce sunt cârligele?

El îi urmări privirea.

– Pentru marfă, răspunse el simplu.

În timp ce ea se uita în jur, un bărbat se apropie de unul dintre cârlige și aruncă o frânghie peste el, trăgându-l în jos, iar alți doi bărbați ridicară o ladă legată cu sfori și o atârnară de cârlig. Odată prinsă, o împinseră prin încăpere aproape fără nici un pic de efort. La capătul celălalt al încăperii, lada fu scoasă și așezată într-una dintre cele cinci căruțe care se afla cel mai aproape de Felicity. Fiecare căruță era legată de șase cai puternici. În jurul lor se aflau duzini de oameni, unii cărând baloturi de fân, unii verificând hamurile pentru cai și și mai mulți grăbindu-se din spatele depozitului – unde era

prea întuneric ca să vadă – ținând cârlige mari din metal cu care cărau blocuri masive de...

– *Este* gheață, zise ea.

– Așa zic și eu, răspunse Devil.

– Pentru ce? Deserturi cu lămâie? Zmeură?

El rânji.

– Îți plac dulciurile, Felicity Faircloth?

Ea roși, deși nu ar fi putut spune de ce.

– Nu le plac tuturor?

– Mmm.

Sunetul jos vui prin ea. Își drese vocea:

– Este numai gheață?

– Ți se pare că este și altceva, în afară de gheață în căruțele alea?

Ea clătină din cap.

– Aparențele nu sunt realitate.

– Dumnezeu știe că așa este, Felicity Faircloth, cea comună, modestă, neinteresantă, care desface încuietori și lacăte. Făcu o pauză. Ce cred prietenii tăi cei fără de noroc și îngrozitori despre pasiunea ta?

Ea roși.

– Nu știu despre ea.

– Și familia ta?

Ea își mută privirea, copleșită de frustrare și de un val de căldură.

– Nu... Făcu o pauză, gândindu-se de două ori la răspuns. Nu le place.

El clătină din cap.

– Nu asta urma să spui. Spune-mi ce voiai să spui inițial, te rog. Adevărul.

Ea îi întâlni privirea, încruntându-se.

– Le este rușine.

– Nu ar trebui să le fie, zise el simplu, sincer. Ar trebui să fie al naibii de mândri.

Ea ridică sprâncenele.

– De?

– Ei bine, nu o să fii criticată pentru apucăturile tale de infractor aici, iubire. Dar nu. Ar trebui să fie mândri de asta pentru că ai viitorul în propriile mâini de fiecare dată când ții în mână un ac de păr.

Ea rămase fără aer, iar inima îi bubuia la evaluarea calmă a talentului ei nebunesc și ilegal. El era prima persoană care înțelegea. Neștiind cum să-i răspundă, schimbă subiectul.

– Ce mai este în căruțe?

– Fân, zise el. Izolează gheața la spate, în apropiere de deschiderea ușilor.

– Hei! Dev!

Atenția lui Devil se îndreptă spre sunetul din întuneric

– Ce este?

– Rupe-te de fată și uită-te la documente.

El își drese vocea la afirmația impertinentă și se întoarse spre Felicity.

– Tu. Stai aici. Nu pleca. Sau nu comite vreo infracțiune.

Ea ridică o sprânceană.

– O să te las pe tine să comiți toate ilegalitățile, hoțule.

Buzele lui se strânseră într-o linie dreaptă și trecu în întuneric, lăsând-o pe Felicity singură. Singură să cerceteze.

În mod normal, dacă aceasta ar fi fost, să spunem, o sală de bal sau o plimbare în Hyde Park, lui Felicity i-ar fi fost prea teamă să se apropie de un loc așa de plin de bărbați. În afară de bun-simț pur – bărbații erau deseori mai mult periculoși decât nu – interacțiunile lui Felicity cu sexul opus rareori se terminau cu altceva decât o insultă. Fie îi dezaprobau prezența sau se simțeau îndreptățiți să facă asta și nici unul dintre aceste lucruri nu o făcea pe o femeie să fie interesată să petreacă timp cu un bărbat.

Dar acum, cumva, se simțea în siguranță între ei. Și nu era doar simplu fapt că Devil o înfășurase în mantia protecției lui; era și faptul că bărbații adunați nu păreau să o observe. Sau, dacă o observau, nu părea să le pese că era o femeie. Fustele ei nu erau interesante. Nu o judecau cum îi arăta părul sau cât de curate avea mănușile pe care nu le purta.

Munceau și ea era acolo, și nici un lucru nu avea impact asupra celuilalt. Acest lucru era neașteptat și minunat. Și plin de oportunități.

Se îndreptă spre căruțe, mai mari decât cele obișnuite și nu erau făcute din lemn și pânză cum erau făcute cele de pe străzile Londrei, ci din metal – plăci mari din ceea ce părea a fi oțel. Se apropie de cel mai apropiat transport, întinzându-se pentru a-l atinge, lovindu-l ușor pentru a auzi zgomotul încărcăturii de dincolo.

– Curioasă?

Felicity se întoarse spre un bărbat înalt din spatele ei. Nu, nu un bărbat. O femeie incredibil de înaltă – posibil mai înaltă decât Devil – în formă și deșirată, suficient de deșirată încât să fie confundată cu un bărbat pentru că era îmbrăcată cu pantaloni și cu cămașă bărbătească și cu cizme înalte și negre care nu făceau altceva decât să o lungească. Așa că părea că își putea lungi brațele peste cap și putea atinge norii cu ele. Dar chiar și fără să fie așa de înaltă, Felicity ar fi fost fascinată de această femeie – de atitudinea ei relaxată și de mulțumirea ei evidentă. De felul cum părea să stea în depozitul prost luminat și să îl revendice ca fiind al ei. Nu trebuia să desfacă un lacăt pentru a intra... Ea avea cheia.

Cum era oare să fii o astfel de femeie, cu capul înclinat într-o parte, privind în jos spre Felicity?

– Poți să te uiți, dacă vrei, zise femeia, fluturând o mână spre partea din spate a căruței, cu o voce cu un accent ciudat, moale pe care Felicity nu îl recunoscu. Devil te-a adus aici, deci înseamnă că are încredere în tine.

Pe Felicity cuvintele o uimiră, certitudinea femeii că Devil nu ar face rău acestui loc sau oamenilor care lucrau aici și ceva se aprinse în ea – ceva teribil de asemănător cu vinovăția.

– Nu cred că are încredere în mine, răspunse ea, neputându-se abține să nu se uite în direcția spre care făcea femeia semne, dorindu-și nimic mai mult decât să o urmeze și să se uite în interiorul acestei căruțe mari. Am intrat singură.

Pe buzele celeilalte femei se văzu un zâmbet.

– Crede-mă, dacă Devil nu te-ar fi vrut aici, nu ai fi fost aici.

Felicity acceptă cuvintele așa cum veniră și se îndreptă spre spatele deschis al căruței, plimbându-și degetele de-a lungul oțelului, care devenea din ce în ce mai rece pe măsură ce se apropia de destinație.

Femeia se întoarse către un bărbat din apropiere.

– Samir, asta-i gata pentru tine. Rămâi pe North Road și nu te opri până nu răsare soarele. Ține-te de opririle planificate și vei vedea granița în șase nopți. Îi dădu omului câteva hârtii. Documentele și adresele pentru celelalte livrări. Ai înțeles?

Samir, care Felicity își imagina că va conduce căruța, își duse mâna la pălărie.

– Da, domnule.

Femeia puse mâna pe umărul lui.

– Bine, omule. Drum bun. Se întoarse spre Felicity. Devil se va întoarce imediat. Tocmai verifică încărcăturile.

Felicity încuviință din cap, terminând de ocolit căruța pentru a descoperi un perete de fân până în vârf. Se uită la femeie.

– Nu există o rută mai bună de a duce gheață în Scoția decât prin Londra?

Femeia făcu o pauză, apoi spuse:

– Nu una de care să știm.

Felicity se întoarse cu spatele la căruță și se întinse ca să atingă paiele aspre care ascundeau ce se afla înăuntru.

– Ciudat că nimeni nu și-a dat seama că Inverness este exact de partea cealaltă a Mării Nordului față de Norvegia. Făcu o pauză. De unde vine gheața, nu?

– Te deranjează, Nik?

Felicity își retrase mâna și se răsuci spre întrebarea spusă mult prea aproape de urechea ei. Devil se întorsese să inspecteze căruța deschisă și pe Felicity, după cum se părea.

– Nu, răspunse femeia cu numele de Nik, și lui Felicity i se păru că o aude râzând. Dar îmi imaginez că te va deranja pe tine chiar destul.

Devil mârâi și se uită la Felicity.

– Nu o deranja pe Nik. Are treabă.

– Da, am auzit, îi răspunse Felicity. Se asigură că gheața ta este expediată sute de kilometri înapoi spre locul de unde a venit. El se uită peste umăr, iar ea îi urmări privirea spre Nik, care rânjea la el. Se simți entuziasmată. Pentru că nu este gheață, nu-i așa?

– Uită-te singură.

El se întinse pe lângă ea, dădu jos din căruță un balot, descoperind un bloc de gheață din spate, apoi se încruntă.

Felicity ridică din sprâncene.

– Ești surprinsă?

Ignorând-o, el mai luă un balot, apoi altul, dându-i jos pentru a-i descoperi un perete de gheață lung cât căruța și ridicându-se până aproape de tavan. Se uită la Nik, păcătoasa de cicatrice deveni albă în lumina slabă.

– Așa ne topim.

Femeia oftă și strigă în întuneric:

– Mai avem nevoie de un rând aici.

– Bine, se auzi un cor de voci bărbătești din întuneric.

Apărură aproape instantaneu, cărând cleşti mari din metal în care se aflau blocuri solide de gheață. Unul câte unul, îi dădură blocurile lui Devil, care se cățărase sus pe căruță și le aranja cu grijă în spațiul

rămas gol în vârful încărcăturii, asigurându-se că rămânea cât mai puțin loc posibil.

Felicity ar fi fost fascinată de proces dacă nu ar fi fost atât de fascinată de el, cum atârna cumva de marginea căruței, aranjând blocurile mari de gheață aproape deasupra capului său de parcă era un zeu. De parcă era însăși Atlas, sigur pe picioarele lui și susținând cerul. Nu purta o haină sau o vestă și inul cămășii sale albe se întindea și se flexa pe mușchii lui în vreme ce ei făceau același lucru, iar Felicity se întreba dacă cămașa s-ar putea rupe sub forța lui.

Toată lumea discuta despre decolteul femeilor și despre cum corsajele deveneau tot mai senzuale și fustele tot mai strâmte, dar văzuse vreunul dintre acești oameni un bărbat fără haină? Dumnezeule!

Ea înghiți în sec în vreme ce el așeză ultimul bloc de gheață la locul lui și sări jos, ridicând ceva straniu din fier de la baza căruței – înaltă de aproximativ treizeci de centimetri și așa de bine prinsă de laturile vehiculului că scoase un zgomot care se auzi în tot depozitul.

– Pentru ce este asta? întrebă ea.

– Nu lasă gheața să alunece când începe să se topească, zise el fără să se uite la ea.

Ea încuviință din cap.

– Ei bine, oricine se uită în căruțele astea cu siguranță ar zice că ești un furnizor foarte bun de gheață.

În acel moment se uită la ea.

– Sunt un bun furnizor de gheață.

Ea clătină din cap.

– Aș crede-o dacă ar fi gheață.

– Te înșală ochii?

– Da, de fapt chiar da. Dar atingerea nu.

Fruntea lui se acoperi de cute.

– Ce vrei să spui?

– Doar că dacă această căruță din metal ar fi plină cu gheață, toată partea exterioară ar fi la fel de rece ca partea din spate.

Nik tuși.

Devil îi ignoră cuvintele, întinzându-se să închidă ușa mare a căruței, zăvorând-o în trei locuri diferite. Felicity privi cu grijă cum el închise încuietorile și îi dădu cheile lui Nik.

– Spune-le oamenilor că sunt gata.

– Da, domnule. Nik se întoarse spre bărbații adunați. Gata de plecare, domnilor. Drum bun.

La auzul cuvintelor, oamenii se împrăștiară, vizitiii sărind pe locurile lor, secunzii alăturându-li-se. Felicity îl privi pe cel mai aproape de ea cum bagă un pistol într-un toc legat de picior. Încă doi oameni se urcară pe treapta din spate a căruței, trăgându-și fâșii late de piele sub funduri.

Felicity se întoarse spre Devil.

– N-am mai văzut așa ceva – locuri de stat pentru cei din afară? Ca să nu stea în picioare tot drumul?

El se uita cum unul dintre bărbați se lega de căruță cu fâșia de piele.

– Parțial pentru confort, răspunse el, întorcându-se ca să accepte ceva de la bărbatul din stânga lor. Parțial pentru că s-ar putea să aibă nevoie de mâini pentru altceva decât să se țină.

Făcu un pas în față și îi dădu unuia dintre oamenii din afara căruței o pușcă și partenerului lui o alta.

– Ah, da. Acum văd că este totul numai gheață, zise ea sec. De ce altceva ar fi nevoie de așa de mulți oameni înarmați?

El nu o băgă în seamă.

– Să țintiți bine, băieți.

– Da, domnule.

Răspunsul veni la unison.

– Voi înainte de orice, zise Devil și privirea ei rămase pe chipul lui, observând seriozitatea cuvintelor lui și încă ceva – ceva precum îngrijorarea. Nu pentru încărcătură, ci pentru oameni. Felicity simți cum i se strânge inima.

– Da, domnule.

Încuviințară din cap, petrecându-și armele peste piept și verificând legăturile de la scaune înainte de a se lovi de marginea căruței.

La capătul liniei, alți bărbați tineri se pregăteau la fel, legându-se de căruțe și petrecându-și puștile peste piepturi. Zgomote metalice răsunară în încăperea mare, până când fiecare căruță fu gata de plecare. Se auzi un scârțâit când câțiva oameni împinseră ușa metalică mare pentru a o deschide – suficient de mare pentru a lăsa să treacă o căruță prin ea.

– Granița, strigă Nik, și căruța cea mai apropiată de Felicity porni, ieșind pe ușa deschisă în noapte. Ea se lovi cu spatele de Devil, brațul lui îi cuprinse mijlocul pentru a o echilibra în vreme ce Nik zise: York.

O altă căruță se mișcă, și lui Felicity îi trecu prin cap că ar trebui să se îndepărteze de atingerea lui. Că o altă femeie cu siguranță așa ar face. Doar că... ea nu voia.

Alături de el, cu caii tropăind și cu oamenii strigând comenzi, se simțea ca stăpâna unui castel medieval, cu fustele umflate de vântul scoțian în timp ce stătea lângă moșierul ei și privea cum clanul ei se pregătea pentru război.

– Prima pentru Londra, strigă Nik deasupra zgomotului făcut de roțile căruței.

Semăna puțin cu războiul. Ca și cum acești oameni se antrenaseră împreună, devenind frați de arme. Și acum plecau temporar spre un scop mai important.

Pentru Devil.

Devil, al cărui braț o ținea mai aproape decât trebuia. Mai strâns decât trebuia. Și exact cum își dădu ea seama că dorea. De parcă ea era partenera lui și el al ei.

– Bristol, strigă Nik, punând o altă căruță în mișcare. A doua pentru Londra.

Înainte ca ultima căruță să iasă din depozit, ușa se închise prin alunecare, câțiva bărbați se duseră să pună o grindă mare de lemn peste ea pentru a nu putea fi deschisă de afară. Când se auzi zgomotul făcut de încuietoarea grea, Devil îi dădu drumul, îndepărtându-se, de parcă strânsoarea lui nu fusese mai mult decât o fantezie.

Ea încercă să destindă atmosfera.

– Și așa, gheața ta a ieșit de sub controlul tău.

– Gheața mea este sub controlul meu până când ajunge la destinație, zise Devil, privind cum un alt bărbat se apropia, acesta având părul închis la culoare și pielea cafeniu-aurie. Îți reamintesc, milady, că exercit destulă putere fără prezență fizică.

Cuvintele, care se auziră ca un murmur jos, o făcură să simtă un fior – amintindu-i de felul cum păruse să emane putere din momentul în care îl cunoscuse. Cumva îl împiedicase pe duce să nege afirmația ei legată de logodnă. Descoperise secretele familiei sale fără măcar să încerce. O făcuse să se simtă sigură în Covent Garden chiar și când nu era cu ea. Poate că era Diavolul până la urmă, atotputernic și atotștiutor, manipulând lumea fără efort, adunând datorii în timpul ăsta.

Dar nu adunase încă datoria de la ea.

Poate că ducele se oferise să se însoare cu ea, dar o căsătorie de conveniență nu era în planul ei. Așa că se afla în acest loc magnific,

care nu semăna cu nimic din ce văzuse ea vreodată, pregătită să îl înfrunte pe Diavol din nou. Şi să-i aducă aminte că partea lui din înțelegere nu fusese îndeplinită.

– Nu este suficientă putere, răspunse ea.

El își îndreptă din nou atenția asupra ei, mijindu-și ochii și făcându-i inima să bată cu repeziciune.

– Ce-ai spus?

Înainte să apuce să-i răspundă, celălalt bărbat li se alătură, tot într-o cămașă cu mânecile suflecate peste antebrațe, dezvăluind un model de cerneală neagră pe care Felicity l-ar fi luat mai în serios în considerare dacă bărbatul nu ar fi pășit în lumina aurie care îi dezvăluia chipul – frumos peste măsură. Genul de chip pe care pictorii îl fac îngerilor.

Ea nu-și putu reține un icnet.

Bărbații se uitară la ea.

– Este vreo problemă?

Ea clătină din cap.

– Nu. Doar că... el este foarte... Privi spre bărbat, dându-și seama că era nepoliticos să vorbească despre el ca și cum nu s-ar fi aflat în fața ei. Adică, domnule, *sunteți* foarte...

Se opri. Era cuviincios să-i spui unui bărbat că era frumos? Mama ei cu siguranță ar face o criză de isterie. Deși, dacă era să fie dreaptă, mama ar face o criză de isterie dacă ar ști că fiica ei era oriunde în apropierea Covent Garden – darămite adânc în mahalale. Așa că trecuse de mult de orice încercare de a înțelege ce era cuviincios.

– Felicity?

Nu se uită la Devil.

– Da?

– Intenționezi să îți termini gândul ăla?

Ea rămase încremenită privindu-l pe nou-venit.

– Oh. Da. Îmi cer scuze. Nu. Își drese vocea. Nu. Clătină din cap. Clar nu.

O sprânceană neagră se arcui, curioasă și evaluând.

Era familiară.

– Frați! izbucni ea, privind de la el la Devil și înapoi.

Apoi înaintă un pas, făcându-l pe el să se dea un pas în spate, privirea lui zbură spre a lui Devil, oferindu-i lui Felicity ocazia de a-i studia ochii – aceeași culoare misterioasă ca a lui Devil –, cumva aurii și cumva căprui și cu un inel întunecat în jurul lor și incredibil de neliniștitori.

– Frați, repetă ea. Sunteți frați.

Bărbatul cel frumos își înclină capul.

– El este Beast, zise Devil.

Ea râse ușor de numele absurd.

– Bănuiesc că asta se vrea a fi o ironie?

– De ce?

Se uită peste umăr la Devil.

– Este cel mai frumos om pe care l-am văzut vreodată.

Devil strânse din buze, iar ei i se păru că aude un mic mormăit de amuzament din partea bărbatului pe nume Beast, dar când reveni cu atenția la el, el nu se mișcase. Continuă:

– Ochii vă sunt la fel. Oasele obrajilor, maxilare. Curbura buzelor.

În acel moment mormăitul păru să vină de la Devil.

– O să-ți mulțumesc dacă încetezi să-i mai cercetezi forma buzelor.

Obrajii ei se încălziră.

– Îmi pare rău. Se uită la Beast. A fost chiar nepoliticos din partea mea. Nu ar fi trebuit să observ.

Nici unuia din frați nu părea să îi pese de scuze, Devil deja se îndepărtă, așteptându-se ca ea să-l urmeze. Bănuia că nimeni nu avea să stea ceremonios într-un depozit din Covent Garden și să facă prezentările, așa că se hotărî să o facă singură. Îi zâmbi fratelui lui Devil.

– Eu sunt Felicity.

Sprânceana aceea se ridică și el se uită la mâna întinsă, dar nu o luă.

Serios. Erau frații crescuți de o lupoaică?

– Asta este partea unde îmi spui numele tău real; știu că nu este Beast.

– Nu vorbi cu el, zise Devil, care cu picioarele lui lungi traversa încăperea pentru a ieși din depozit.

– Dar crezi că numele lui este Devil?

Întrebarea veni pe o voce joasă și hârâit, de parcă Beast nu își folosea vocea.

Ea clătină din cap.

– Oh! Nu. Nu cred deloc. Dar tu pari mai rezonabil.

– Nu sunt, îi răspunse el.

Felicity ar fi trebuit probabil să se simtă neliniștită de răspuns, în schimb descoperi că îi plăcea de acest al doilea frate mai tăcut.

– Nu mă uitam la buzele tale, știi, zise ea. Doar că am observat că ale tale și ale lui sunt la fel...

Nu mai continuă atunci când el ridică sprâncenele. Bănuia că nu ar fi trebuit să recunoască nici asta.

El mârâi și Felicity își imagină că asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai relaxată.

În mod ciudat, așa se întâmplă. Îl urmară împreună pe Devil, care dispăruse deja în umbrele depozitului – spera că suficient de departe încât să nu o fi auzit. În vreme ce mergeau, ea căută un subiect care ar fi putut să facă un bărbat nesociabil mai dispus să converseze.

– Vă ocupați de afacerea cu gheață de mult timp, deci?

El nu-i răspunse.

– De unde vine?

Tăcere.

Căută un alt subiect.

– Ați proiectat voi căruțele de transport? Sunt impresionante.

Din nou tăcere.

– Trebuie să spun, Beast, știi cum să faci o femeie să se relaxeze.

Dacă nu ar fi fost așa de atentă la el, ar fi putut să nu audă micul zgomot ieșit din gâtul lui. Un fel de râs. Dar ea îl auzi și o făcu să se simtă triumfătoare.

– Aha! Poți răspunde!

El nu spuse nimic, dar între timp îl ajunseră pe Devil.

– Ți-am spus să nu vorbești cu el.

– M-ai lăsat cu el!

– Asta nu înseamnă că ar trebui să vorbești cu el.

Se uită de la un frate la celălalt și oftă, apoi flutură o mână la bărbații împrăștiați prin încăperea enormă.

– Aceștia sunt toți angajații voștri?

Devil încuviință din cap.

Beast mârâi.

Felicity auzi și se întoarse spre fratele lui.

– Asta. Ce vrea să însemne?

– Nu vorbi cu el, zise Devil.

Ea nu se întoarse.

– Eu cred că voi vorbi, mulțumesc foarte mult. Ce a însemnat zgomotul ăla?

– Aceștia sunt angajații lui.

Privirea lui Beast se desprinse de a ei. Ea clătină din cap.

– Însă nu doar asta a vrut să însemne, nu-i așa?

Beast îi întâlni privirea și ea știu că orice urma să spună era important. Și adevărat.

– Genul de angajați care ar sări în foc pentru el.

Cuvintele se rostogoliră în întuneric, umplând depozitul, ajungând până la colțuri și încălzindu-i. Încălzind-o. Ea se întoarse spre Devil, care stătea la câțiva pași distanță, cu mâinile în buzunare, cu o expresie iritată pe chip. Dar nu se uita la ea. Nu putea.

Era rușinat.

Ea încuviință din cap, apoi spuse blând:

– Cred asta.

Și chiar credea. Credea că acest individ care își spunea Devil era genul de bărbat care genera o profundă și statornică loialitate celor din jurul lui. Credea că era un bărbat de care nu îți băteai joc și un bărbat care se ținea de cuvânt. Și credea că era genul de bărbat care își îndeplinea partea lui dintr-o înțelegere.

– Cred asta, repetă ea, dorindu-și ca el să se uite la ea. Când el se uită, ea își dădu seama că ochii lui nu erau la fel cu cei ai fratelui său. Privirea lui Beast nu făcea să-i bată inima. Înghiți. Deci, te ajută să faci contrabandă?

Fruntea lui Devil se încreți.

– Ne ajută să mutăm gheață.

Ea clătină din cap. Nu credea nici o secundă că acești doi bărbați, cu felul cum eliminau pericolul, erau doar simpli negustori de gheață.

– Și unde ții presupusa asta gheață?

El își îndreptă brațele și strânse mâinile în pumn în buzunare, legănându-se pe călcâie și uitându-se la tavan. Când răspunse, cuvintele lui erau pline de frustrare.

– Avem o hală dedesubt, Felicity.

Ea clipi.

– Dedesubt.

– Sub pământ.

Cuvântul suna ca un lucru interzis în încăperea slab luminată, rostit pe o voce joasă precum păcatul, de parcă el era Diavolul, invitând-o nu doar sub pământ – dar așa de departe sub pământ, că ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

O făcu să își dorească să experimenteze tot ce promitea. O făcu să ceară această experiență fără ezitare.

– Arată-mi.

Nu se mișcă nimeni un moment și Felicity crezu că ceruse prea mult. Că presase prea mult. Până la urmă, nu fusese invitată aici; desfăcuse încuietoarea ca să intre.

Dar fusese bine-venită aici. El o lăsase să desfacă încuietoarea. Îi dăduse liber prin depozit, o lăsase să stea printre oamenii lui și să vadă activitatea și, pentru o clipă, îi permisese să se simtă altfel decât singură. Îi dăduse acces liber în lumea lui într-o manieră cum nici un alt bărbat nu o făcuse. Și acum, beată de puterea care venise cu accesul, voia totul. Fiecare centimetru.

Mai mult.

– Te rog? adăugă ea în tăcerea care urmă cererii ei – de parcă politețea avea să îi influențeze răspunsul.

Și așa se întâmplă. Pentru că Devil se uită la fratele lui, care nu dezvălui nici unul din gândurile sale în vreme ce îi dădea lui Devil un inel mare de chei de alamă. Când cheile fură în mâna sa, Devil se întoarse, luând-o înspre o trapă mare de fier plasată în podea în apropiere, aplecându-se și deschizând-o, scoțând la iveală o gaură neagră în pământ. Felicity se apropie, iar el se întinse după un cârlig din apropiere, aducând o haină.

– O să ai nevoie de asta, zis el. Va fi frig.

Ochii ei se lărgiră când se întinse după ea. Se întâmpla. El avea să îi arate. Își puse paltonul mare și greu peste umeri, mirosul de flori de tutun și ienupăr învăluind-o. Rezistă tentației de a-și îngropa nasul în rever. Haina era a lui. Îl privi.

– Ție nu-ți va fi frig?

– Nu, zise el, întinzându-se după un felinar din apropiere și dispărând în groapă.

Ea se apropie de margine și privi în jos după el, chipul îi era umbrit de lumina pâlpâitoare.

– Încă un lucru pe care-l controlezi? Nu te deranjează frigul?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Puterea mea stă în legiune.

Ea se întoarse și coborî pe scara încorporată în lateralul trapei, încercând să rămână calmă, încercând să nu observe că lumea ei se schimba cu fiecare pas. Că bătrâna, comuna, respinsa Felicity rămânea în urmă și în locul ei era o femeie nouă, ciudată care făcea lucruri precum spartul lacătelor care deschideau ușile, în loc să le închidă, și vizitatul vizuinilor de contrabandiști și purtatul de haine care miroseau a bărbați frumoși și înfricoșători care își spuneau Devil.

Dar un adevăr ca acesta era imposibil să nu fie observat.

Era ceva de zis când erai într-o alianță cu Diavolul.

Când Felicity ajunse la sol, vorbi către stinghiile scării.

– Nu sunt sigură că exerciți puterea pe care crezi, domnule.

– Și de ce spui asta? întrebă el, cu o voce liniștită din întuneric.

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Mi-ai făcut o promisiune și nu ai îndeplinit-o încă.

– Cum adică? Se apropiase? Sau era în întuneric făcând șiretlicuri. Din ce mi-ai spus, se pare că ducele tău este câștigat. Cum ai spus? Dansează de vis? Ce ai vrea mai mult?

– Nu mi-ai promis un duce, insistă ea.

– Exact asta ți-am promis, zise el în vreme ce urcă câteva stinghii ale scării și trase ușa pentru a o închide în urma lor, rămânând în întuneric.

Ea clipi.

– Este nevoie să ne închizi înăuntru?

– Ușa rămâne mereu închisă. Previne dezghețul și curiozitatea oricui ar putea fi interesat de ce facem în interiorul depozitului.

– Nu, mi-ai promis o molie, zise ea, fără să știe de unde venea curajul. Fără să-i pese. Mi-ai promis aripi arse și pasiune.

Ochii lui se aprinseră cu atenție.

– Și?

– Vezi tu, ducele nu riscă să ia foc, răspunse ea. Și am crezut că este corect să te informez că, dacă nu ești atent, riști să fii *tu* cel care *îmi* este dator.

– Hmm, zise el, de parcă ea făcuse o remarcă de afaceri importantă. Și cum sugerezi să schimbăm asta?

– E destul de simplu, șopti ea. El *era* mai aproape. Sau poate pentru că ea îl dorea mai aproape. Trebuie să mă înveți cum să-l ispitesc.

– Să îl ispitești.

Ea trase aer adânc în piept, înconjurată de căldura lui, iar mirosul de flori de tutun și ienupăr o îmbătă de putere. De dorință.

– Exact. Aș vrea să mă înveți cum să-l fac să mă dorească. Dincolo de rațiune.

Capitolul 15

Ideea că nu orice bărbat ar dori-o pe Felicity Faircloth dincolo de rațiune depășea înțelegerea. Nu că Devil intenționa să îi spună asta.

Dar era important de observat că atunci când gândul îl lovise în hala întunecată de sub depozitul Bastarzilor Bătăuși din Covent Garden, Devil nu se număra și pe el în acel anumit grup de bărbați.

Normal, *el* avea nenumărate motive când venea vorba despre Felicity Faircloth. *El* nu era aproape de dincolo. Nici măcar când ea stătea la câțiva centimetri de el, purtându-i haina și vorbind despre a transforma bărbații în cenușă.

El era imun la farmecele doamnei.

„Adu-ți aminte de plan." Cuvintele reverberară prin el în vreme ce mâinile îi ardeau după ea, încordându-și degetele, dorindu-și nimic mai mult decât să se întindă după reverele hainei lui și să o tragă lângă el, suficient de aproape pentru a o atinge, până când nu își va mai putea aminti numele ducelui de Marwick, darămite felul cum dansase omul.

„Ca un vis, pe dracu'."

La acest gând, își drese vocea:

– Vrei o căsătorie din dragoste. Cu Marwick. O sfidă. Ești prea în vârstă și prea înțeleaptă ca să te hlizești, Felicity Faircloth.

Ea clătină din cap.

– N-am zis nimic despre o căsătorie din dragoste; vreau să mă dorească. Vreau pasiune.

Ar fi trebuit să fie ilegal ca o femeie precum Felicity Faircloth să pronunțe cuvântul *pasiune*. Invoca imagini cu întinderi mari de piele și șuvițe frumoase castanii împrăștiate pe cearșafuri albe. Făcea un bărbat să se întrebe cum și-ar arcui ea spatele la atingerea lui, cum ar putea să ceară atingerea lui. Cum ea ar putea să o dirijeze. Cum s-ar simți mâna ei în mâna lui, mișcându-i degetele spre locul unde ea le voia. Cum degetele ei s-ar simți pe scalpul lui în vreme ce ea i-ar muta gura spre locul unde ea o voia.

Slavă Domnului că se aflau la patru metri și jumătate de o hală plină cu gheață.

De fapt...

– Pe aici.

Ridică felinarul și porni pe coridorul lung și întunecat, spre hala cu gheață, uitând pentru prima dată că nu îi păsa de întuneric. Recunoscător pentru această distragere, vorbi în timp ce mergeau:

– Îți dorești pasiune.

„Adu-ți aminte de plan."

– Da.

– De la Marwick.

– Este viitorul meu soț, nu?

– Este doar o chestiune de timp, zise el, știind că ar trebui să fie mai implicat în acest demers, ținând cont că Ewan și Felicity trebuiau să fie logodiți înainte ca el să o fure. Logodna făcea parte din plan. O parte din lecția pentru Ewan. Pe care Devil dorea să i-o aplice.

– M-a întrebat aseară.

Se părea că el nu dorea să se întâmple așa de repede. Se întoarse spre ea.

– Te-a întrebat ce?

Când îi zâmbi, părul ei sclipi ca arama în lumina lumânării.

– Dacă nu mă căsătoresc cu el. A fost destul de simplu. S-a prezentat, mi-a spus că era fericit să se însoare cu mine. Că era în căutarea unei soții, și eu... cum a zis? Oh, a fost teribil de romantic. În timp ce ea își căuta cuvintele, Devil scrâșni din dinți. Oh, da. *Am apărut* la momentul potrivit.

Sfinte Dumnezeule! Ewan nu se pricepuse niciodată la vorbe, dar asta era cu adevărat rău. Dovedea că și ducele avea un plan. Ceea ce însemna că poate cererea lui Felicity Faircloth nu era o idee chiar așa de îngrozitoare.

– Într-adevăr, foarte romantic, zise el.

Ea ridică din umeri.

– Dar este foarte chipeș și dansează de vis, cum am spus.

Nu i se părea posibil ca ea să-l tachineze. Cum ar fi putut să știe cât îl iritau cuvintele?

– Și ăsta este un lucru pe care toate femeile îl caută la soții lor.

Ea rânji.

– Cum de ai știut?

Îl tachina. Îl tachina și lui îi plăcea. Și nu ar fi trebuit.

– Vrei ca omul să fie nebun după tine.

– Ei bine, eu încă nu sunt convinsă că nu e nebun, dar da. Nu asta vrea orice femeie de la soțul ei?

– Din câte știu eu, nu.

– Ai multă experiență cu soții?

El îi ignoră întrebarea.

– Nu știi ce ceri, zise el, luând o curbă pe coridor.

Ea îl urmă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Doar că pasiunea nu este un lucru cu care să te joci – odată ce aripile sunt arse, este treaba ta să te ocupi de molie.

– Din vreme ce molia va fi soțul meu, îmi imaginez că va trebui să mă ocup de el oricum.

„Dar nu va fi soțul tău." Devil rezistă tentației de a rosti asta cu voce tare. Rezistă și emoției care îl chinuia în timp ce gândea cuvintele. Vinovăția.

– Mi-ai promis, Devil, zise ea blând. Am făcut o înțelegere. Ai spus că mă vei transforma într-o flacără.

Nu avea nimic de făcut ca s-o transforme într-o flacără. Ardea deja prea strălucitor.

Ajunseră la ușa exterioară a halei și el se lăsă pe vine, punând felinarul pe podea și luând inelul de chei. Ea veni lângă el, întinzându-se spre rândul de lacăte, degetele ei trecând peste fiecare de parcă le-ar fi putut deschide doar cu atingerea. Și la felul cum se ocupase de Chubb mai devreme, o credea pe jumătate în stare.

Frigul trecea prin ușa de metal și el își strânse umerii, vârând o cheie în primul lacăt.

– De ce desfaci lacăte?

– Asta este relevant?

El îi aruncă o privire piezișă.

– Sunt sigur că îți dai seama cum poate fi de interes.

Îl privi desfăcând al doilea lacăt.

– Lumea este plină de uși. Cerul știa că asta era adevărat. Îmi place să îmi pot deschide propriile uși.

– Și ce știi despre uși încuiate, Felicity Faircloth?

– Aș vrea să încetezi să mai faci asta, zise ea. Să mă tratezi de parcă niciodată nu am vrut nimic în viața mea. De parcă totul mereu mi-a fost la îndemână.

– Nu așa a fost?

– Lucrurile importante nu. Iubirea nu. Prietenia... nu. Familia abia.

– Îți este mai bine fără acei prieteni.

– Te oferi să îmi fi un nou prieten?

„Da."

– Nu.

Ea scoase un mic hohot de râs, întinzându-se pentru a lua de pe ușă unul dintre lacăte, în vreme ce el își continua treaba. Cu colțul ochiului, o vedea cum îl tot învârtea în mână.

– Descui lacăte pentru că pot. Pentru că sunt foarte puține lucruri pe lume pe care le pot controla și la lacăte mă pricep. Sunt o barieră

peste care pot trece. Și un secret pe care pot să-l cunosc. Și la sfârșit, se apleacă în fața voinței mele. Ridică din umeri. Îmi place asta.

Își putea imagina să se plece în fața voinței sale. Nu ar trebui să-și imagineze asta. Dar putea. Deschise prima ușă grea, aerul rece trecu peste ei în vreme ce apăru a doua ușă. Începu să lucreze la următorul rând de lacăte.

– Nu este genul de abilitate pe care te-ai aștepta să o aibă o femeie.

– Este exact genul de abilitate pe care *ar trebui* să o avem. Întreaga noastră lume este construită de bărbați. Pentru ei. Și noi suntem aici doar ca decorațiuni, aduse după ce se termină tot ce este important. Ei bine, eu m-am săturat de sfârșituri. Lacătele sunt începuturi.

Se întoarse ca să uite la ea, consumat de dorința de a-i oferi un infinit de începuturi.

Ea continuă să vorbească, aparent hipnotizată de cheile lui în timp ce el lucra.

– Ideea este că înțeleg ce înseamnă să vrei să fii de partea cealaltă a ușii. Înțeleg ce înseamnă să știi că încăperea nu este a mea să o iau. Așa de multe uși sunt închise pentru toți, cu excepția câtorva dintre noi. El deschise ultimul lacăt, și ea încheie încet: De ce-ar trebui să decidă alții care sunt ușile pentru mine?

Întrebarea, atât de onestă, de directă, îl făcu să-și dorească să spargă fiecare ușă la care ea ar fi ajuns de acum până la sfârșitul timpului.

Devil se hotărî la cea din fața lui, împingând-o pentru a dezvălui hala de gheață. Un zid de frig îi întâmpină și dincolo de el, întuneric. Începu să devină neliniștit – reticența față de întuneric, o dorință mult prea cunoscută de a fugi.

Felicity Faircloth nu avea o astfel de dorință. Păși direct în încăpere, înfășurându-și brațele în jurul ei.

– Deci, este gheață.

El o urmă, ridicând felinarul chiar când spațiul cavernos înghiți lumina.

– Tot nu mă credeai?

– Nu întru totul.

– Și ce credeai că îți arăt aici jos?

– Bârlogul tău misterios de sub pământ?

– Bârlogurile de sub pământ sunt supraevaluate.

– Sunt?

– Nu sunt ferestre și te faci ca dracu' pe cizme.

Micul ei râs era o pâlpâire în întuneric.

- Mă aștept să am de dat niște explicații mâine-dimineață când camerista îmi va vedea tivul de la fustă.

- Ce-o să-i spui? întrebă el.

- Oh, nu știu. Oftă. Grădinărit noaptea târziu? Nu contează. Nimeni nu se așteaptă să explorez caverne subterane din Covent Garden.

- De ce nu?

Ea făcu o pauză și el ar fi dat orice să îi vadă chipul, dar era prea ocupată să cerceteze prin întuneric.

- Pentru că sunt comună, zise ea simplu, distrasă. Teribil de comună.

- Felicity Faircloth, zise el, în cele câteva zile de când te cunosc, am aflat un adevăr de netăgăduit. Nu ești deloc comună.

Se întoarse repede și pe neașteptate când auzi asta și, în lumina felinarului, îi observă obrajii rozalii de la frig, ceea ce o făcea destul de... fermecătoare.

Whit l-ar fi mâncat la cină dacă ar fi știut că lui Devil doar îi venise în minte cuvântul *fermecător*. Era un cuvânt ridicol. Genul de cuvânt folosit de vreun filfizon sau dandy. Nu de un bastard care purta asupra lui un baston cu șiș. Și ea nu era fermecătoare. Era un mijloc pentru a atinge un scop. O fată bătrână și nedorită, aflată în orbita lui cu un singur scop – sfârșitul fratelui său.

Și chiar dacă ea nu ar fi fost așa, clar nu ar fi fost pentru el. Felicity Faircloth era fiica unui marchiz, sora unui conte și atât de sus față de statutul lui, că ai fi zis că e din altă lume. Pielea ei de porțelan era prea perfectă, mâinile ei prea curate și lumea ei prea grandioasă. Încântarea din ochii ei mari față de depozitul lui din Covent Garden și zâmbetul mândru când spărsese încuietoarea la viața lui de infractor demonstrau exact acest lucru. Lady Felicity nu ar ști niciodată ce însemna să fii comun.

Doar asta și ar fi trebuit să fie suficient.

Însă ea zâmbi înainte ca el să pună capăt acestei nebunii, iar lumina lumânării juca feste, fiindcă din fermecătoare deveni dată naibii de frumoasă. Și asta înainte să spună:

- Deloc comună; cred că ăsta a fost cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Dumnezeule!

Trebuia să o scoată de acolo.

- Bine, acum ai văzut cala.

– Nu, nu am văzut-o.

– Asta este tot ce e de văzut.

– Este întuneric, răspunse ea întinzându-se după felinar. Pot?

El îi dădu drumul fără tragere de inimă, îngrijorat la ideea că nu mai controla el lumina. Respiră adânc când ea se întoarse de la el și merse mai departe în hală pentru a descoperi blocurile de gheață dinăuntru.

Încărcătura corabiei fusese mutată cu grijă printr-un culoar lung și drept tăiat prin înlăturarea blocurilor de gheață, dezvăluind centrul halei, care până cu câteva ore în urmă era plin de butoaie și butoiașe, lăzi și lădițe, acum în drum spre o puzderie de destinații din Anglia.

La dracu' dacă Felicity Faircloth nu o lua direct spre acel drum, de parcă participa la o petrecere cu ceai în mijlocul unui labirint.

– Mă întreb ce voi găsi *în* gheață? strigă ea.

El o urmă.

Nu. Urmă *lumina*. Nu fata.

Nu îi păsa ce se întâmpla cu fata. Să exploreze hala cât voia. Să degere pentru cum zăbovea în ea.

– Mai multă gheață, zise el când ea găsi centrul spațiului și pământul rece și noroios.

– Nu sunt așa de sigură.

Când ea luă colțul, lumina dispăru, iar întunericul se năpusti asupra lui din spate. Trase aer adânc în piept, menținându-și privirea pe umbra încețoșată a capului și umerilor ei de deasupra gheții... până când dispăru și umbra și n-o mai văzu. Cu siguranță, alunecase în băltoacele murdare din hală – pericolul când lucrai cu gheață.

– Ai grijă, îi atrase atenția, grăbind pasul, ajungând în mijlocul gol al încăperii unde o găsi ghemuită, ținând felinarul în fața ei cu abilitatea unui căutător de comori pe malul Tamisei.

Ea se uită în sus la el.

– Aici nu este nimic.

El expiră.

– Nu.

– Doar urme a ceea ce a fost aici, zise ea cu un zâmbet crispat. O ladă grea acolo. Schimbă direcția. Și acolo, un butoi sau ceva de genul ăsta.

El ridică din sprâncene.

– Copoilor din Bow Street le lipsesc instinctele tale de detectiv.

Zâmbetul deveni rânjet.

– Poate în drum spre casă mă opresc pe acolo. Ce era?

– Gheață.

– Hmm, zise ea. Bănuiesc că era ceva alcoolic. Și îți mai spun ceva...

El își încrucișă brațele la piept și îi răspunse sec:

– Aș vrea să o faci.

Arătă triumfătoare cu degetul spre el.

– Bănuiesc că era ceva ce a intrat în țară fără taxe.

Era așa de mândră de ea însăși, încât el aproape îi spuse că era whisky american. Încât el aproape că făcea o mulțime de lucruri.

Aproape o ridică în picioare și sărută munca de detectiv de pe buzele ei.

Aproape.

În schimb își frecă mâinile și suflă peste ele.

– Excelente deducții, milady. Dar este al naibii de frig aici, așa că ar trebui să ne întoarcem ca să îți poți efectua arestarea cetățenească pentru acuzațiile pe care le aduci și pentru care nu ai nici o probă.

– Ar fi trebuit să porți palton.

Îl dădu la o parte și se duse înapoi la zidul din blocuri de gheață.

– Ce faci acum cu gheața?

– O expediem în toată Londra. Case, măcelării, cofetării și restaurante. Și tu îmi porți paltonul.

– Este foarte amabil din partea ta, răspunse ea. Nu aveai o vestă?

– Scoatem profit de pe urma gheții, altfel nu am face-o, zise el. De obicei nu mă îmbrac pentru munca brută.

– Am observat, zise ea și Devil tresări la cuvintele ei joase și blânde.

– Ai observat.

– Era aproape indecent, zise ea cu voce tare, în defensivă. Nu sunt sigură cum aș fi putut să nu observ.

El se apropie de ea, neputându-se abține, iar ea se dădu înapoi. Întinzându-se, puse o mână pe zidul de gheață, retrăgând-o imediat când simți frigul.

– Ai grijă, zise el.

– Ți-e teamă că o să înghet?

El spuse adevărul:

– Mi-e teamă că o s-o topești.

Ea ridică o sprânceană spre el.

– Uiți că nu am învățat încă să fiu o flacără.

Niciodată în viața lui nu avea să înțeleagă de ce nu se oprise acolo. De ce nu luase felinarul și nu o scosese de acolo.

– Tu și dorința ta de a ne incinera pe toți, Felicity Faircloth; ești foarte periculoasă.

– Nu pentru tine, zise ea blând în vreme ce el se apropia, ademenit de cuvintele șoptite ca de cântecul unei sirene. Tu niciodată nu te vei apropia suficient de mult încât să arzi.

Era deja destul de aproape.

– Atunci, ar fi bine să ții privirea spre altul.

„Nu. Ține-o pe mine."

„Putem să ardem împreună."

Era suficient de aproape să o atingă.

– Atunci mă înveți?

Orice. Orice ar cere.

– O să-mi arăți cum să îi fac pe bărbați să mă adore?

Doamne, era tentant. Ea era tentantă.

„Dacă Ewan o adoră, va suferi mai mult când o vei lua de lângă el. Dacă va fi înnebunit de pasiune, îl vei pedepsi mai mult."

Dar asta nu era tot. Acum era Felicity. Și dacă ea își permitea să simtă pasiune față de Ewan, nu va fi doar distrusă de desfacerea logodnei lor, va fi devastată.

Va fi o victimă a războiului, vechi de zeci de ani, un război cu care nu avea nici o legătură. Avea să fie rănită în proces; și asta nu fusese niciodată în plan.

„Rahat. Asta mereu a fost în plan."

Planul era să-i arate lui Ewan că Devil mereu avea să poată trage sforile. Că Ewan trăia prin bunăvoința fraților săi și nimic altceva. Că putea termina orice căsătorie pe care el credea că o începe. Că îl puteau termina pe *el*.

Să o învețe pe Felicity Faircloth despre pasiune avea să fie cea mai ușoară modalitate prin care Devil să își pună în acțiune planul. Putea să îi facă curte fetei în timp ce ea îi făcea curte ducelui, și apoi, exact înainte de a se căsători, să o seducă și să îi trimită un mesaj clar: „Fără moștenitori. Fără căsătorie. Fără liber-arbitru. Niciodată pentru tine".

Aceasta era înțelegerea pe care o făcuseră, nu? Promisiunea pe care frații o făcuseră în întunericul nopții când monstruosul lor tată îi manipulase și îi pedepsise, gândindu-se la ei doar ca la niște candidați care urmau în lunga linie de descendenți Marwick.

Cei trei băieți juraseră să nu îi dea niciodată tatălui lor ceea ce ceruse.

Dar Ewan câștigase întrecerea. Și după acea el luase titlul, casa, averea, lumea pe care tatăl lor le-o oferise... rupsese rândurile și încercase să obțină și mai mult. Un moștenitor pentru un titlu care nu ar fi trebuit să fie al lui oricum.

Un fiu nelegitim, dispus cândva să ucidă pentru legitimitate, venea acum după ea pe o altă cale. Una pe care jurase că nu va merge.

Și Devil avea să-l învețe o lecție.

Ceea ce însemna că Felicity va trebui să o învețe și ea.

El ridică felinarul din mâinile ei și îl puse pe blocul de lângă ea. Lumina pâlpâia peste gheața tulbure, oferindu-i o strălucire ciudată, gri-verzuie. Îi vedea pulsul agitat la gât în vreme ce făcu asta, așa de aproape era de ea.

Sau poate că nu putea. Poate că doar voia ca pulsul ei să fie agitat.

Poate că pulsul lui îl simțea.

Îi întâlni privirea, dornică și frumoasă, și se aplecă spre ea.

– Ești sigură că vrei să deschizi ușa asta, Lady Spărgătoare de Lacăte? zise el, detestându-se pentru cuvinte.

Știa că dacă ea accepta, avea să îi ruineze reputația. Nu avea de ales decât să îi ruineze reputația.

Dar ea nu știa asta. Sau, dacă o știa, nu îi păsa. Ochii ei scânteiau, în adâncul căprui pâlpâia lumina lumânării.

– Foarte sigură.

Nici un bărbat de pe planetă nu îi putea rezista.

Și astfel el nu mai încercă să îi reziste.

Se întinse după ea, mâna îi atinse obrazul, degetele trecură peste pielea imposibil de fină a maxilarului ei, urmând forma oaselor, spre păr, zăbovind acolo, prinzându-se în buclele dese castanii, în acele ei de păr îndoite în lacăte, legându-l de ea. Buzele ei se deschiseră la atingere, iar inspirarea moale și uimitoare de aer îi dezvăluia entuziasmul. Dorința ei.

Dezvăluind-o pe a lui.

Cu mâna liberă îi atinse cealaltă parte a feței, explorând-o. Bucurându-se de mătasea pielii ei, de felul cum obrajii ei se înroșeau și făceau gropițe, în mica cută de la colțul gurii ei, unde o gropiță apărea când ea îl provoca. Se aplecă spre ea, înnebunit, intenționând să își pună buzele pe acea cută. Să o guste.

– Baba-oarba, șopti ea. Mâinile tale... Sunt ca jocul.

Un joc de copii. Fântâna casei de țară. Un jucător legat la ochi, încercând să identifice un altul prin atingere. De parcă Devil nu ar cunoaște-o de Felicity Faircloth după atingere pentru tot restul timpului.

– Închide ochii, zise el.

Ea clătină din cap.

– Nu așa se joacă jocul.

– Nu mă joc un joc.

Privirea ei o găsi pe a lui.

– Nu?

Nu în acest moment.

– Închide ochii, repetă el.

Ea îi închise și el veni și mai aproape, aplecându-se și punându-și buzele pe urechea ei.

– Spune-mi ce simți.

Putea auzi ce efect avea asupra ei – respirația care îi rămase blocată în piept, tremurând prin coloana lungă a gâtului ei când expiră, subțire și mlădios, de parcă îi era greu să tragă aerul în plămâni.

Devil înțelegea sentimentul, chiar și mai mult când una din mâinile ei se ridică pentru a plana deasupra umărului său – tachinându-l fără a-l atinge. El vorbi din nou, respirația lui suflând peste pometele înalt al obrazului ei, unde voia să o sărute.

– Felicity, cea mai frumoasă dintre toate... șopti el. Ce simți?

– Eu... începu ea. Nu simt frigul.

Nu, nici el nu-și imagina că-l simțea.

– Ce simți? întrebă el din nou.

– Simt...

Mâna ei poposi pe umărul lui, greutatea fiind precum focul. El scoase un geamăt. Bărbații adulți nu gemeau la atingerea umărului lor cu o mână.

Nici măcar dacă era o flacără, fierbinte și imposibilă în camera glacială.

– Ce simți?

– Cred că trebuie să fie...

„Spune-o", zise el, cuvintele unei rugăciuni către un Dumnezeu care îl părăsise cu zeci de ani în urmă, dacă vreodată fusese binecuvântat de El. „Spune-o, ca să îți pot oferi totul."

Era posibil ca el să fi rostit cuvintele cu voce tare pentru că ea răspunse, frumoșii ei ochi căprui, negri în întuneric, îi găsiră pe ai lui, degetele ei se încordară pe umărul lui, mâna ei liberă ajunse

să se odihnească sus pe pieptul lui când ea șopti complet surprinsă și oarecum sigură:

– Dorință.

– Da, zise el, apropiindu-se, strângând-o mai puternic și trăgând-o spre el, reușind cumva să găsească puterea de a nu o săruta. Și eu o simt.

Ochii ei închiși, genele lungi și întunecate ca o rană neagră pe pielea ei, strălucitori în lumina diafană și glacială pentru o jumătate de secundă înainte de a se deschide din nou, îi găsiră pe ai lui.

– Eliberează-mă, șopti ea.

Cuvintele erau ciudate, perfecte, irezistibile, iar Devil făcu cum îi ordonă ea, degetele lui alunecară în părul ei, degetul mare îi mângâia obrazul, sorbindu-i buzele, o dată, de două ori, blând, savurându-i gustul – delicat și incredibil de dulce.

Își ridică puțin capul, lăsând un spațiu infim între ei, suficient cât ea să deschidă ochii. Degetele ei se prinseră de materialul cămășii lui, trăgându-l pentru a-l aduce înapoi.

– Devil?

El clătină din cap, incapabil să se oprească.

– Când eram copil, șopti el, aplecându-se ca s-o mai guste, lingând-o încet, m-am furișat la târgul de May Day din Hyde Park. Încă un sărut, de data asta mai lung, terminându-se cu suspinul ei, frumos precum păcatul. O sărută pe obraz, apoi în colțul buzelor, unde se afla gropița, zăbăvi cu limba în acel loc până când ea se întoarse spre el. El se retrase, vrând dintr-odată ca ea să audă povestea. Era un stand plin cu vată de zahăr pe băț, albă și pufoasă precum norii – nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Ea îl privea, și el se aplecă să o sărute blând, neputând să se abțină din a nu-i linge buza plină de jos, adorând felul cum devenea alunecoasă la atingere, felul cum ea se deschidea către el.

– Copiii cereau zgomotos acea bunătate, șopti el, și părinții, preocupați de festivități, erau mai generoși decât de obicei.

Ea zâmbi.

– Și ți-a cumpărat cineva una?

– Nimeni nu mi-a cumpărat niciodată nimic.

Zâmbetul ei pieri.

– Am privit cum zeci de alți copii își primeau dulcele, iar eu îi uram pentru că știau ce gust au acei nori albi. Făcu o pauză. Aproape am furat una.

– Aproape?

Fusese alungat de paznicii târgului înainte să o poată fura.

– Ani în șir mi-am spus că ideea acelui dulce era mai bună decât orice gust ar fi putut avea.

Ea încuviință din cap.

– Spune-mi care e ideea.

– Eu nu puteam să am același gust cum mi-l imaginam că îl are dulcele. Nu puteam să fiu la fel de dulce sau la fel de păcătos sau la fel de delicios. Se apropie mai mult de ea, cuvintele lui erau o răsuflare pe buzele ei. Dar tu... Buzele îi alunecară peste ale ei, o atingere de mătase. Tu, Felicity Faircloth, ai putea să fii toate acele lucruri. Încă o atingere, micul scâncet care-i scăpă îl făcea să vrea să facă lucruri păcătoase, minunate. Tu s-ar putea să fii mai mult.

Degetele ei se încordară, amenințând să rupă materialul cămășii lui.

– Devil.

– Am să te fur pe tine, în schimb, zise el, știind că ea avea să audă cuvintele ca parte a poveștii și nu cum ar trebui – ca adevăr. Am să te fur pe tine, mărturisi el din nou. Am să te fur și am să te fac a mea.

– Nu este un furt dacă eu permit asta, șopti ea.

Fată prostuță; normal că era un furt. Dar asta nu avea să-l oprească.

Capitolul 16

Era atât de dulce, de impetuoasă, senzuală și moale, la fel ca vata de zahăr din anii trecuți. Era păcat, sex, libertate, plăcere și ceva mai mult, ceva mai rău, iar el era pierdut în senzația pe care o ofereau buzele ei și în gustul ei când i se deschise ca și cum l-ar fi așteptat întreaga viață.

Felicity Faircloth era perfecțiunea – prima gură gustată de Devil.

„Avea gustul promisiunii."

Ea suspină, el gemu, strângând-o mai tare, degetele lui încurcându-se în părul ei în vreme ce ale ei atingeau barba de pe obrazul lui, unghiile ei răzuind peste obrazul lui până când ea îi trase capul în jos spre ea, de parcă așteptase toată viața ei pentru acest sărut și voia să merite.

„La naiba, voia să-l facă să merite."

Își înfășură brațele în jurul ei, trăgând-o spre el așa de repede, încât ea gemu. El îi eliberă buzele și spuse:

– Vreau să te țin cum te țineam mai devreme, când ne uitam cum pleacă marfa, zise el.

Dumnezeule, de ce îi spunea ei asta?

Ea se ridică pe vârfuri și își apăsă fruntea peste a lui.

– Vreau să mă ții așa, șopti ea.

Cum putea el să reziste la asta?

Reveni la buzele ei, jucându-se cu ele, blând, atâțând-o cu limba până când ea suspină, deschizând ca să-l primească, dulce toată, o căldură de mătase și o promisiune senzuală. Și apoi Felicity Faircloth, cea comună, bătrână, respinsă, îl sărută la rândul ei, întâlnindu-i limba, răspunzându-i pe măsură ca un înger decăzut.

Ca o zeiță.

Iar el se desfăta cu asta, cu plăcerea ei, cu suspinele și cu gemetele ei și cu fiorul care o străbătu când el îi deschise haina – nu, haina *lui* – și puse mâinile pe ea. Se desprinse din sărutul lor cu un geamăt.

– Devil.

– Ți-e frig?

La naiba, normal că îi era frig. Erau înconjurați de gheață.

– Nu, răspunse gâfâind, în timp ce mâinile îi strângeau cămașa în pumni, trăgându-l mai aproape. Nu, ard.

Strânsoarea ei aproape îl răvăși – era magnifică, o regină în întuneric. Dădu la o parte reverele hainei, rezistând când îl trase spre ea, pentru a-și privi mâinile pe ea, pe rochia aceea frumoasă și roz care nu avea ce să caute în locul ăsta care era prea întunecat, prea murdar și prea păcătos pentru ea. Locul lui Felicity nu era aici, dar asta nu-l oprea să o atingă.

– Arzi, zise el, urmărind cu privirea mișcarea propriilor mâini, în sus pe corsaj spre linia gâtului, unde mătasea lăsa loc pielii imposibil de catifelate. O atinse acolo, unde respirația devenea greoaie și rapidă, descoperindu-i plăcerea. Nu ai nevoie de lecții despre foc. Ești un infern.

Ea încuviință din cap.

– Simt asta.

El aproape zâmbi.

– Bun.

– Ai vrea să... Se opri, apoi continuă: Ai vrea să mă săruți din nou?

Da. Dumnezeule! Da.

– Unde?

Ochii ei se măriră.

– Unde?

– Să-ți arăt unde ți-ar putea plăcea?

Buzele ei se curbară într-un zâmbet magnific.

– Da, te rog.

Departe de el să refuze o doamnă. Reveni cu mâinile pe talia ei, o trase mai aproape și își puse buzele pe obrazul ei, lăsând să-i alunece limba de-a lungul maxilarului.

– Aici, poate?

– Oh, da. Oftă. Este destul de drăguț.

– Hmm, zise el. Cred că putem mai bine de drăguț. Coborî cu dinții de a lungul gâtului. Dar aici?

Degetele ei alunecară peste părul lui tuns scurt, unghiile îi zgâriau scalpul, trimițând fiori de plăcere prin el în vreme ce sugea locul unde gâtul ei se întâlnea cu umărul, știind că trebuia să fie atent. Știind că nu putea să îi lase semne. Dorindu-și cu disperare să îi facă semne. Ea scânci.

– Ce vrea să însemne asta?

Privirea ei alunecă spre a lui, iar sclipirea din ochii ei aproape îl puse în genunchi acolo în hală.

– Este *foarte* drăguț.

Femeia îl tachina. Și era delicios. Era tare ca fierul și își mai slăbi strânsoarea, apucându-i talia și ridicând-o pentru a sta pe gheața din spatele ei. Când țipă surprinsă, el alunecă între picioarele ei, deși fustele ei îi făceau imposibil să ajungă prea aproape, ceea ce era probabil mai bine.

Clar era mai bine.

Și în același timp și mai rău.

– Asta nu este...

Tăie singură cuvintele rostite fără aer.

El reveni la ea.

– Nu este genul de lucruri pe care-l fac doamnele.

Ea clătină din cap, mușcându-și buza de jos.

– Așa este, dar am descoperit că nu îmi pasă.

El râse atunci, un hohot scurt, ca un lătrat nedorit.

– Este delicios. Arată-mi alt loc.

Și râsul lui se topi într-un geamăt.

Cu o mână o trase mai aproape, iar pe cealaltă și-o puse pe glezna ei goală și moale de sub fuste.

– Nu porți ciorapi, șopti el la urechea ei.

– Este iunie, zise ea.

– Și în iunie doamnele pot să se lipsească de ciorapi?

Ea își lăsă capul în jos, și el adoră jena ei.

– Nu mă așteptam să vadă cineva.

– Nu pot să văd, șopti el, lăsând frustrarea să îi umple cuvintele și adorând râsul provocat de cuvinte.

– Nici eu nu mă așteptam să mă atingă cineva.

– Mmm, răspunse el, urcând mai mult cu mâna. Asta este problema când ești o flacără, Felicity... moliile vor să atingă.

– Arată-mi, șopti ea.

Dumnezeu să-l ajute, asta făcu, sărutând-o pe buze și urcând mai mult cu mâna, săltându-i fustele deasupra genunchiului, descoperind un picior lung și fin. Îi cuprinse coapsa în mână, ridicându-i piciorul, apăsând mai mult și la naiba dacă ea nu veni pe marginea blocului de gheață pentru a-l întâmpina. O sărută de mai multe ori pe umăr, coborî apoi pe panta unuia dintre sâni spre linia decolteului rochiei.

– Aici? șopti el, jucându-se la locul unde sânul ei se ridica din dantela rochiei.

Ridică o mână, trase de corsaj, descoperind mai multă piele, suficientă cât să scoată la iveală marginea de sus a sfârcului.

– Aici?

Linse pielea fină, adorând felul cum se încrețea sub atingerea lui. Ea șuieră de la senzație și el se depărtă de ea.

– Ți-e frig?

Ea clătină din cap.

– Nu. Nu. Nu. Nu. Degetele i se încordară în părul lui, apoi ea se ridică spre el, reducând distanța dintre ei. Din nou, te rog.

„Orice ce vrea ea. Totul."

El gemu și trase mai jos de linia rochiei, descoperindu-i sfârcul pentru a-l atinge cu buzele și limba, pentru a-l ronțăi în timp ce împingea spre ea mădularul. Pantalonii dintr-odată îi deveniseră prea strâmți. Ea țipă ușor, apoi mai tare când el supse, apoi îi șopti numele în întuneric.

– Devil.

„Devon", șopti mintea lui, dar îndepărtă gândul, refuzând să îl accepte. Nimeni nu îi spunea pe numele lui adevărat. Cu siguranță, nici o femeie. Și nu avea să o lase pe Felicity să fie prima.

Dar avea să o lase să facă alte lucruri – avea să o lase să-l atingă, să îi direcționeze gura unde voia ea, să o lase să se apese mai mult peste mădularul lui lung, pulsând, chiar dacă ea nu știa cât îl ispitea. Ce cerea.

– Vreau...

– Știu, răspunse el, împingându-se în ea, lăsând-o să guste plăcerea pe care i-o putea oferi.

Ea se prinse repede și Devil se lăsă folosit de ea. Gemu și supse mai adânc, adorând țipetele pe care le scotea în părul lui în vreme ce el lucra asupra ei cu limba și buzele. În vreme ce ea lucra asupra lui. Era foc.

Iar el era în flăcări.

Tot ce dorea era să o întindă pe spate pe bucata asta de gheață și să o venereze cu mâinile, gura și mădularul lui până când ea avea să învețe miile de feluri în care el îi putea oferi plăcere. Avea să-i permită. Era pierdută în plăcere, împingându-se în el, milogindu-se pentru ea.

– Te rog.

Ea suspină.

„Nu în seara asta."

Rămase nemișcat, ridicându-și buzele de pe sânii ei, oprind mișcarea mâinii pe coapsa ei unde se juca la cusătura lenjeriei.

„Nu încă. Anunțul căsătoriei nu a fost publicat."

Șoapta veni din adâncul lui, din locul care plănuise răzbunarea împotriva fratelui său. Din locul care îl detestase pe fratele său timp de douăzeci de ani. Din locul care îl urâse pe tatăl lui de și mai mult timp.

Ura nu avea nici o treabă cu Felicity Faircloth.

„Va avea. Avea să vină o vreme când ea îl va urî."

O bătaie grea în ușa din metal a camerei sublinie gândul și amândoi se întoarseră spre ea. Nu era încuiată, dar Whit și Nik știau mai bine decât să intre fără permisiune. Știau de asemenea să nu bată la ușă decât dacă se întâmplase ceva rău.

El se retrase brusc, degetele ei îi eliberară capul, el îi coborî fustele, lăsându-le peste genunchi și făcând un pas în spate – lăsând loc între ei în vreme ce respirațiile lor grele răsunau în spațiul cavernos.

Ea se întinse după el ca o zeiță.

El clătină din cap, găsind cumva voința de a o refuza.

– Nu, șopti el. Gata în seara asta, Lady Flacără.

– Da...

El auzi frustrarea din cuvânt – aceeași frustrare care se furișa în el. Îl dorea. Dorea totul. Dar Felicity Faircloth nu știa cum să ceară asta, slavă Cerului, și se mulțumi cu un:

– Te rog!

Dumnezeule, voia să îi ofere totul.

„Nu în seara asta. Prea curând."

N-ar trebui să îi ofere niciodată.

Bătaia din nou. Urgentă și nedorind să fie ignorată.

El îi îndreptă corsetul și trase haina strâns în jurul ei când ea tremură, pentru că frigul în sfârșit o găsise.

– Vino, zise el și ea veni, urmându-l prin gheață spre ușa din metal.

În spatele ușii, Nik.

– Este A doua pentru Londra. Din nou.

Devil înjură.

– Cât a trecut? O oră?

– Suficient cât să iasă din mahala, zise ea. Ne așteptau. I-au oprit înainte să traverseze Long Acre. Se îndreptau spre Mayfair.

Ieșeau deja pe ușa din metal, care zăngăni în urma lor, neîncuiată în vreme ce ei mergeau pe coridorul lung și întunecat spre trapa prin care aveau să urce în depozit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Felicity lângă cotul lui. Este Coroana?

El o privi, pe jumătate recunoscător că ea știa adevărul și pe jumătate iritat că îl știa.

– Ce ar vrea Coroana de la gheață? Apoi, fără să ezite, se uită la Nik. Băieții?

– Dinuka s-a întors. Era unul dintre călăreții care însoțeau transportul. A tras asupra lor. Crede că l-a omorât pe unul. Niall și Hamish sunt împușcați.

– La naiba, am schimbat ruta.

Era a treia deturnare a aceleiași livrări în două luni.

Suspinul lui Felicity îl făcu să nu mai înjure la aflarea veștii.

– Împușcați de cine?

Nik se uită la ea.

– Nu știm.

Dacă ar fi știu, Devil i-ar fi omorât deja. Înjură din nou când Nik ajunse la scară și începu să urce. Niall era unul dintre cei mai buni

vizitii ai Bastarzilor; scoțianul era cu ei de când era copil. Hamish era fratele lui - abia ieșit din copilărie, nici măcar nu îi crescuse barbă.

– În viață? strigă el în sus spre Nik, întorcându-se să o ajute pe Felicity să iasă din hală.

Norvegianca se uită în jos la el.

– Nu știm.

Încă o înjurătură când ridică felinarul și Felicity se aplecă să îl ia de parcă făcuse asta de sute de ori, și nu doar o singură dată.

– Devil, zise ea blând și detestă mila din propria voce, de parcă înțelegea emoțiile care se luptau în el acum. Aceștia erau băieții lui. Fiecare din ei, el trebuia să aibă grijă de ei.

Și în noaptea aceea, trei dintre ei fuseseră amenințați.

El își întoarse privirea, uitându-se în spate, spre hala de gheață.

Greșeală.

Era întuneric peste tot acum, că îi dăduse felinarul, și apropierea lui, felul cum se furișa în colțurile conștiinței lui era prea mult. Urcă scara, disperat să scape de el. Doar că niciodată nu putuse să scape de întuneric. Trăia în întuneric.

Dar acolo, la suprafață, era Felicity, lumină și speranță și tot ceea ce el nu putea avea. Tot ceea ce cândva îi fusese promis. Tot ceea ce cândva își imaginase că ar putea fi al lui, într-un ambalaj frumos și strălucitor.

Îngrijorarea din ochii ei era aproape pierzania lui.

Urlă un ordin către Nik să închidă trapa la hala de gheață.

Ce fusese în capul lui?

Ce *făcuse*?

Locul ei nu era aici – în acest loc sau în viața lui. El clătină o dată din cap și traversă depozitul, îndreptându-se spre ușa pe care ea nu ar fi trebuit să intre niciodată, unde Whit stătea de gardă, cu ochii întunecați care vedeau totul, zăbovind pe un loc de lângă coapsa lui Devil. Mâna lui Devil se încordă sub privirea atentă a fratelui său și își dădu seama că o ținea pe Felicity de mână.

Nici nu băgase de seamă.

Devil îi dădu drumul la mână, prinzând bastonul cu șiș pe care Whit i-l aruncase înainte să iasă pe ușă și să-l strige pe John, care sări de pe acoperiș, cu pușca în mână. Fluturând mâna spre Felicity fără să se oprească, Devil ordonă:

– Du-o acasă.

Răspunsul lui Felicity fu la fel de sonor precum focul unei arme în curtea depozitului.

– Nu.

Devil nu se uită la ea.

John încuviință din cap.

– Da, domnule.

– Stai! Fugi după Devil. Ce s-a întâmplat? Unde te duci? Lasă-mă să vin. Pot să ajut.

Trebuia să plece de aici. Era în pericol tot mai mare cu fiecare moment cu care zăbovea. Devenea tot mai periculoasă pentru el cu fiecare moment cu care zăbovea. Dacă ea nu ar fi fost aici? Poate că ar fi decis să conducă el echipa. Atunci Niall nu ar fi avut un glonț în el.

Privirea lui o întâlni pe a lui Whit, calm, adunat și fără să-l judece, dar Devil simți imediat că era judecat.

Ce naiba făcea, jucându-se de-a pasiunea în hala de gheață în vreme ce oamenii cu vieți, familii și viitor erau împușcați în numele lui? Dumnezeule! N-ar fi trebuit să o lase niciodată să intre. Nu o spusese Whit? Nu o știuse Devil?

„Ce încurcătură nenorocită."

Repetă ordinul către John.

– Du-o acasă. Împușcă pe oricine îți stă în cale.

– Da, răspunse John, întinzându-se după mâna lui. Milady.

Ea se retrase.

– Nu. Cuvântul fu ferm, și John ezită. Devil. Pot să ajut. Dacă este Coroana – nimeni nu se atinge de fiica unui marchiz.

În acel moment, Devil se opri, întorcându-se către ea, neputându-și reține frustrarea crescândă.

– Îți închipui fie și pentru o clipă că dacă cineva vine cu o pușcă la tine, o să le pese că ești fiica unui marchiz? Crezi că le va păsa că ești o doamnă care brodează și vorbește două limbi străine și știe unde să pună nenorocita de lingură de supă și este logodită cu un duce?

Ochii ei se lărgiră, iar el ar fi trebuit să se oprească, dar nu o făcu. Era furios. Pe el, dar și pe ea, pentru inocența ei tinerească și certitudinea că lumea nu era amară și crudă.

– Nu o vor face. Nici pentru o secundă. De fapt, vor ținti spre tine, care arăți ca o rază de soare și miroși a iasomie, pentru că știu că bărbații crescuți în întuneric vor face orice pentru lumină. Ea rămase cu gura căscată, și el o opri înainte să poată vorbi. Crezi că ne poți ajuta? Râse scurt și fără veselie. Ce vei face, vei sparge lacăte?

Spatele ei se îndreptă și el detestă fiorul de vinovăție care veni cu suferința din ochii ei.

– Nu ești de nici un ajutor. Crezi că ăsta este un joc; crezi că întunericul este o jucărie nouă strălucitoare. Ei bine, iată cea mai importantă lecție pentru tine – întunericul nu este pentru prințese. A sosit momentul să te duci înapoi în turnul tău din poveste. Nu te mai întoarce.

Întoarse spatele fetei, lăsând-o în tăcere și îndreptându-se către calul înșeuat care îl aștepta în mijlocul curții.

Felicity Faircloth nu era pregătită pentru tăcere.

– Deci încalci înțelegerea? strigă după el, cu o voce puternică și fermă, un cântec de sirenă.

Roti calul ca să o poată vedea în umbrele felinarelor risipite prin curte. Vântul îi foșnea fustele și câteva șuvițe de păr pe care le eliberase când o sărutase îi atârnau pe lângă față.

Pieptul i se strânse la această imagine – la linia dreaptă a umerilor ei și la bărbia mândră.

– Ai ducele, nu?

– Nu cum mi-a fost promis.

A naibii pasiune, diferită de orice trăise el. Nu ar fi trebuit să accepte niciodată cererea asta, pentru că acum era dispus să facă orice pentru a o reține să împartă același aer cu fratele lui – darămite să o împartă pe ea cu el.

– Ar trebui să știi mai bine decât să crezi promisiunile unui bărbat ca mine. Înțelegerea s-a terminat. Du-te acasă, Felicity. Nu ești bine-venită aici.

Ea îl privi un moment îndelungat și fiecare centimetru din el știu că ar trebui să se întoarcă înainte ca ea să vorbească din nou. Dar nu putu. Și atunci ea vorbi, cuvinte sarcastice și usturătoare ca o lovitură de bici.

– Spune-mi, Devil, ce vei face ca să mă ții departe? Vei încuia ușile?

Ce naiba... Îl provoca? Avea idee cine era el? Ce fel de bărbat era? Dădu să descalece. Să se apropie de ea și...

Dumnezeule! Voia să o sărute până la leșin.

Ce naiba făcuse?

– Devil, îl avertiză Whit, călare pe propriul cal, oprind mișcarea lui Devil.

Existau lucruri mai importante decât să îi dea o lecție lui Felicity Faircloth. Privi în jos spre ea de pe calul lui mare și negru – aruncându-i o privire rece, de gheață care înspăimântase bărbați mai mari, mai puternici.

Nu mai puternici.

– Du-o acasă, zise el fără să se uite la John.

Ea nu își luă privirea de la el în vreme ce omul lui se apropia de ea. Într-adevăr, o sprânceană șatenă se ridică într-o frumoasă sfidare.

Devil își întoarse calul cu fața spre Whit, care îl privea cu chipul împietrit.

– Ce? mormăi Devil.

– Mirosind a iasomie? zise Whit pe un ton sec.

Înjurătura lui Devil se pierdu în vânt în vreme ce Bastarzii dădeau pinteni cailor pentru a-i pune în mișcare, îndreptându-se spre Fleet Street pentru a-și salva oamenii răniți.

Capitolul 17

– Ar putea să fie mort.

Două dimineți mai târziu, Felicity împungea acul în broderia ei din gherghef cu o violență care egala gândul, ratând pe puțin să-și dea sângele – nu că amenințarea asta îi încetini următoarea împunsătură. Sau cea care urmă.

– Nu-mi pasă dacă este mort, adăugă ea, adresându-se verandei din casa Bumble, în ciuda faptului că nu se afla nici o creatură vie în ea. A fost nemilos și nu va conta deloc dacă este mort.

Doar că Devil, înainte de a fi nemilos, nu fusese deloc nemilos.

Înainte ca Devil să fie nemilos, fusese opusul.

O sărutase, o atinsese și o făcuse să suspine în feluri în care ea nu știa că o persoană poate suspina. O făcuse să simtă lucruri pe care nu le mai simțise niciodată.

– Nu că ar conta vreunul din lucrurile astea, de vreme ce în ultima perioadă a fost nemilos și probabil este mort, își repetă ea, împungând din nou acul în broderie cu o forță periculoasă.

Nu era mort.

Cuvintele șoptiră prin mintea ei în vreme ce-și continua proiectul, rezistând tentației de a găsi o bucată de hârtie și de a-i trimite un bilet în care să-i spună detaliat ce putea să-și facă de unul singur dacă era mort. Rezistând tentației și mai mari de a arunca gherghe-ful în foc și de a se duce în Covent Garden în plină zi și să-i vadă chiar ea cadavrul.

Lui Felicity îi trecu prin minte că o femeie ar trebui să poată simți moartea unui bărbat dacă ea aproape își ruinase reputația cu el într-o hală cu gheață de sub un depozit cu doar câteva ore în urmă. Și totuși, ea nu simți așa ceva. Universul era într-adevăr frustrant.

Puse ghergheful în poală și scoase un oftat.

– Ar fi bine să nu fie mort.

– Doamne, Felicity, normal că nu este mort! cântă mama ei din ușă.

Trioul ei de baseți lătrară entuziasmați pentru a sublinia afirmația și trezind-o pe Felicity din reveria ei limbută.

Felicity se întoarse.

– Poftim?

Marchiza își flutură mâna prin aer și râse în maniera aceea a mamelor când nu vor ca fetele lor să le pună în situații jenante.

– Incontestabil nu este mort! Clar are afaceri de care să se ocupe de când l-ai văzut ultima oară.

Felicity clipi.

– Îmi cer scuze, mamă. Cine nu este mort?

– Ducele, desigur! zise mama ei și unul dintre baseți lătră, apoi dărâmă repede coșul de broderie al lui Felicity și începu să roadă mânerul, determinând-o pe marchiză să adauge pe un ton dulce: Nu, nu, Rosie, ăla nu e bun pentru tine.

Câinele mârâi și continuă să roadă.

– Nu sugeram că ducele este mort, zise Felicity, dar aș putea să spun că nu e ceva imposibil, mamă. Până la urmă nu l-am văzut pe duce de câteva zile și deci nu *știm* dacă e în viață.

– Putem presupune că nu a murit în biroul tatălui tău în ultimele cinci minute, răspunse marchiza, aplecându-se pentru a trage câinele de lângă coș – lucru care nu funcționă cum plănuise ea, pentru că basetul strânse mai tare și luă tot coșul cu el în brațele stăpânei.

– Tata este aici?

Felicity ridică din sprâncene. Dacă marchizul de Bumble era acasă, chiar se întâmpla ceva serios.

– Normal că este, zise mama lui Felicity. Unde altundeva ar putea să fie când e vorba despre căsătoria ta? Trase de coș și câinele mârâi. Rosecrantz. Dă-i drumul, dragă.

Felicity dădu ochii peste cap și se ridică, rămânând cu goblenul în mână.

– Despre asta discută? Despre căsătoria mea?

Mama ei zâmbi.

– Ducele tău a venit să ne salveze de o viață în sărăcie.

Felicity împietri când auzi cuvintele, sincere și oarecum frivole. Ecoul cuvintelor lui Devil de cu două seri înainte. „Familia ta nu va fi niciodată suficient de săracă pentru a se teme de sărăcie."

Fusese defensivă când el spusese asta, de parcă el nu o lua în serios.

Dar aici, când cuvintele răsunară sub acoperișul familiei sale, în vreme ce ele erau îmbrăcate în rochiile lor la modă, înconjurate de câinii mamei, care mâncau mai bine decât copiii din mahalaua în care trăia Devil și erau mai în siguranță decât băieții care lucrau pentru el – le înțelegea.

Cum fusese viața lui?

Poate că fusese manipulată în ultimele luni – forțată să se mărite fără să i se spună de ce, dezamăgită fără motiv –, dar nu se îndoise niciodată de dragostea familiei. Nu se temuse niciodată pentru siguranța sau pentru viața ei.

Însă Devil, da – știa asta la fel de bine cum știa gustul sărutului lui. Așa cum știa cum era atingerea lui. Și gândul o mistuia.

Ce îl salvase pe Devil de trecutul lui?

Sau fusese obligat să se salveze singur?

Mama ei îi întrerupse gândurile.

– Foarte bine. Să pui mâna pe un duce singuratic este o treabă incredibil de bună. Știam că o poți face.

Atenția lui Felicity se îndreptă spre marchiză.

– Păi, dacă ești aruncată în calea unui număr suficient de duci, ești obligată să câștigi unul, bănuiesc.

Sprâncenele mamei se ridicară.

– Cu siguranță, nu ești nefericită cu căsătoria. Acesta este infinit mai bun decât ultimul.

– Nu știm, răspunse Felicity.

– Nu fi prostuță, se înfurie marchiza. Ultimul era deja *însurat*.

– Cel puțin ultimul afișa emoții.

– Vrea să se însoare cu tine, Felicity. Tonul mamei devenea din ce în ce mai tăios. Asta este suficientă emoție.

– De fapt, nu m-a cerut, răspunse ea. A spus că sunt convenabilă. Că i-am făcut căutarea unei soții mai ușoară.

– Ei bine. Nu văd o minciună în asta. Într-adevăr, s-ar putea să fie prima dată când te-ai purtat îndatoritoare, răspunse marchiza. Și ca nu cumva să uiți, nu este ca și cum ești de *încercare*... ești fiica unui marchiz, sora unui conte!

– Și am dinți excelenți.

– Exact! răspunse marchiza.

Dar ea era mai mult de atât. Oare mama ei nu vedea? Nu era doar fata respinsă de la bal, disperată să facă orice era necesar pentru a cuceri un bărbat și a salva finanțele familiei. „Arăta ca razele soarelui și mirosea ca iasomia."

Gândul o făcu să simtă un val de căldură prin ea. Când el o spusese în urmă cu două nopți, avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-i ceară explicații. Nu păruse un compliment chiar dacă sunase ca cel mai frumos compliment pe care îl auzise.

„Bărbații crescuți în întuneric ar face orice pentru lumină."

Se întrebă dacă el își dădu seama cât de mult dorea ea să exploreze întunericul.

Doar că nu putea. Dorințele ei veneau pe locul doi, după nevoile familiei sale. Era singura lor speranță – și nu conta că nu fusese niciodată liberă de jugul pe care ei îl doriseră pentru ea. Nu conta că ea abia zărise un pic din întuneric și își pierdea gustul pentru lumină.

Nu conta că nu o interesa să cheme ducele la flacăra ei. Că dorea o altă molie. O pereche diferită de aripi arse.

O molie care părea să nu aibă nici un interes să zboare în apropierea ei.

Și așa rămânea aici: lipsită de flacără. Doar Felicity.

Ultima șansă a familiei sale.

Întâlni privirea mamei.

– Ducele a venit aici pentru mine?

– Bine, a venit să se întâlnească cu tatăl tău. Și cu fratele tău. Să stabilească detaliile căsătoriei cu tine.

– Este aici să ne umple cuferele din nou.

Mama ei înclină din cap – recunoaștere tacită. Mi s-a spus că este bogat precum diavolul.

Felicity se abținu să-i spună mamei că îl cunoștea pe Diavol și el era mai bogat decât oricine cunoscuse ea vreodată. Nu conta desigur, pentru că banii lui Devil nu aveau să fie salvarea cerească a marchizului de Bumble. Nu aveau niciodată să-l salveze pe fratele ei de la ruina sigură.

Și pe ea? Oare o putea salva?

Nu. Banii lui Devil nu erau ca să o salveze pe Felicity. Nici bărbatul nu era pentru asta.

„Nu te mai întoarce."

Cuvintele reverberară prin ea, reci și clare.

Deci, rămânea aici cu ducele. Ducele promis de Devil. Ducele pe care cumva i-l adusese. Cumva... fără să-i spună cum. Fără să-i spună *de ce*. Cu siguranță, exista un motiv, nu? Dar nu era suficient de important ca ea să știe, exact cum nu fusese suficient de important pentru familia ei să-i spună de planurile lor. Să-i spună temerile lor. Să-i spună cum trebuia ea să-i salveze.

Exact cum nu era important pentru ducele de Marwick să-i spună de ce în primul rând era așa de dispus să se însoare cu ea.

„Încă o ușă încuiată."

De data asta avea să o descuie.

Felicity oftă din nou.

– Bănuiesc că ar trebui să merg să îl salut.

Ieși din camera de zi, cu marchiza bombănind în urma ei și ajunse în fața ușii închise a biroului tatălui ei în câteva secunde.

Bătu ferm la ușă, apăsând deja pe clanță când tatăl ei strigă:

– Intră!

Când intră, fratele ei se ridică. Tatăl ei rămase în spatele biroului, dar îi trebui lui Felicity un moment ca să-l găsească pe ducele de Marwick, care stătea în picioare lângă ușile franceze, în partea îndepărtată a camerei.

– Felicity... începu Arthur.

– Nu! Nu! Accident! cântă mama ei de pe hol, cu cei trei baseți venind în urma ei. Accident! Asta în timp ce intra în cameră fluturând dintr-o mână. Felicity nu și-a dat seama că era o întâlnire între bărbați, Excelență.

Ducele se întoarse, întâlnind privirea lui Felicity.

– Ce credeați că se întâmplă?

Nu era un om obișnuit ducele. Nu părea periculos – ci mai degrabă... ieșit din comun.

– Credeam că discutați despre căsătoria noastră și legătura cu situația financiară a fratelui și a tatălui meu.

El încuviință o dată din cap.

– Chiar despre asta discutam.

O invita înăuntru? Conta?

– Atunci sunt sigură că nu vă deranjează dacă mă alătur.

Mama ei era în pragul apoplexiei.

– Nu poți face asta. Conversația asta nu este pentru femei!

– Fato! o avertiză tatăl ei din spatele biroului.

Fără să își ia privirea de la duce, Felicity spuse:

– Aș vrea să cred că este pentru femei, pentru că întregul scop este să se stabilească un preț, nu-i așa?

– Ai grijă, Felicity, o avertiză tatăl ei, iar Felicity își dădu seama că în trecut ar fi plecat la acel avertisment rece și indiferent.

De dragul proprietății. Ca să rămână cu eticheta de fiică bună și ascultătoare față de un bărbat care niciodată nu-i acordase prea multă atenție. Nici măcar când era singura lui șansă de salvare.

Dar își dădu seama că în acest moment nu mai ținea neapărat la proprietate.

Nici nu mai voia să își lase familia să ia decizii legate viitorul ei. Nu când ea era singura lor monedă de negociere.

Dar ducele o scuti de toate astea.

– Normal că ar trebui să rămâneți.

Și așa hotărârea fu luată. El reveni la fereastră și Felicity observă că părul lui strălucea ca aurul în cameră, de parcă omul călătorea cu propria sursă de lumină.

Bănuia că o altă femeie l-ar găsi incredibil de frumos. Și ei i se păruse așa, nu? La un moment dat nu se referise la el ca fiind cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată? Desigur, fusese o minciună. Spusă altui bărbat, mai frumos.

Un bărbat care nu ar trebui să fie așa de frumos, dar, de fapt, era atât de frumos, încât o făcea să-i vină să scuipe la cât de enervant era.

– Unde rămăseserăți?

– Discutam termenii căsătoriei noastre.

Ea încuviință din cap.

– Fără mine.

– Felicity... zise mama ei înainte de a se întoarce spre duce. Iertați-o, Excelență. Am crescut-o mai puțin implicată.

– Asta pentru că ați preferat să nu îmi spuneți nimic despre planurile voastre legate de viitorul meu, zise Felicity.

– Nu am vrut să te îngrijorăm, răspunse Arthur.

Ea se uită la fratele ei.

– Să vă spun ce mă îngrijorează pe mine? El nu răspunse, dar văzu vinovăția de pe chipul lui. Bun. Faptul că chiar după tot ce s-a întâmplat, voi tot nu puteți să vedeți dincolo de problemele voastre.

– La naiba, fato. Așa se face, interveni tatăl ei. Femeilor le place să creadă că o căsătorie este despre dragoste. Nu este. Este o afacere. Discutăm afaceri.

Ea se uită la tatăl ei, apoi din nou la Arthur.

– Atunci, cu siguranță, veți înțelege că mă îngrijorează faptul că mă credeați o marfă care urmează să fie tranzacționată fără consimțământul meu.

– Cineva ar putea susține că v-ați dat consimțământul când ați anunțat jumătate din Londra că ne vom căsători, sublinie ducele – care avea dreptate.

Ea traversă camera spre el.

– Cu toate astea, Excelența Sa cu siguranță va înțelege că am toate drepturile să fiu interesată de termenii cu care eu am fost de acord?

Logodnicul ei era mai calm decât oricând, atenția lui fiind îndreptată spre un gard viu distant.

– Cu siguranță, înțeleg, pentru că sunt mai mult decât termenii cu care *ați* fost de acord.

Felicity ezită. Era posibil ca acest om să îi fie aliat? Era greu de spus cum putea să fie la cât de impenetrabil era.

– Desigur. Am uitat că tata și Arthur vorbesc în numele meu.

– Felicity... începu Arthur.

Ducele îl întrerupse.

– Nu sunt sigur că cineva din lume vorbește în numele dumneavoastră.

– Asta este o insultă? întrebă ea.

– Nu, de fapt nu este.

Era un bărbat ciudat.

– Și deci? Cu ce am fost de acord?

– Anunțurile se vor face imediat și ne vom căsători peste trei săptămâni. După aceea, ați fost de acord să locuiți în Londra, într-o casă aleasă de dumneavoastră.

– Aveți mai mult de o casă în Londra?

– Nu, dar sunt foarte bogat și sunteți bine-venită să cumpărați alta, dacă găsiți una care să vă placă.

Ea încuviință din cap.

– Și nu sunteți interesat unde vom locui?

– Din moment ce *noi* nu vom locui acolo, nu sunt.

Cuvintele o surprinseră. Se uită la tatăl ei, pe al cărui maxilar se observă iritarea, apoi la mama ei, care rămăsese cu gura un pic deschisă, apoi la Arthur care părea încremenit pe covor. Reveni cu atenția la duce.

– Vreți să spuneți, cum *dumneavoastră* nu veți locui acolo.

El își înclină capul și reveni cu atenția la grădinile de dincolo de fereastră.

Ea îl privi o clipă.

– Nu vă interesează să vă căsătoriți cu mine.

– Nu în mod deosebit, răspunse el absent.

„Cam atât despre molii și flăcări."

– Dar o veți face oricum.

El rămase tăcut.

Felicity își mijì privirea.

– Și apoi?

O parte a gurii lui se curbă într-un zâmbet crispat.

– Veți fi foarte bogată, Lady Felicity. Sigur veți găsi ceva de făcut.

Ea deschise gura. Mama ei icni. Tatăl ei tuși. Arthur rămase tăcut.

Cuvintele nu erau crude. Ducele nu era furios, înverșunat și nici nu o pedepsea. Era pur și simplu direct. Și era ceva în acel adevăr pe care i-l spusese lui Felicity... suficient cât să o facă să se întrebe ce anume plănuia.

– Lucrurile nu merg cum mă așteptam eu.

– Și cum credeați că vor decurge?

– Credeam că doriți... Se opri.

– Credeați că ne vom iubi?

Nu. Iubirea nu făcuse niciodată parte din asta. Cel puțin nu cu el. Poate cu un alt bărbat când era mai tânără. Un alt soț fără chip. Înalt, misterios, cu ochi aurii și buze făcute pentru păcat.

Ea îndepărtă gândul.

– Nu.

El încuviință din cap.

– Așa mă gândeam și eu. Privirea lui coborî spre ghergheful pe care ea continua să îl țină în mână. Aceea este o vulpe?

Ea ridică goblenul, privind surprinsă spre el. Uitase ce făcea înainte ca el să ajungă aici și totul se stricase.

– Da, este.

– Cu o găină?

Într-adevăr, era. Animalul portocaliu cu alb ținea o găină de un cafeniu mătăsos în gură.

– Da.

– Sfinte Dumnezeule!

Ea ridică ochii la el.

– Mă pricep la cusut.

– Observ. Făcu un pas înainte, fără să își ridice privirea. Sângele este destul de...

Se uită la gherghef, apoi spuse:

– Macabru?

El încuviință din cap.

– Macabru.

– Eram furioasă când am început.

Devil o izgonise din lumea lui și plecase înarmat Dumnezeu știa unde. Ar putea să fie mort.

Nu era mort.

Conta? O trimisese acasă și îi spusese să nu se mai întoarcă niciodată. Ar putea la fel de bine să fie mort pentru că scăpase de el. Nu-i plăcu felul cum i se strânse pieptul la idee. Ea nu era pregătită să scape de el. Sau de lumea în care el trăia sau de semnele de magie pe care el i le arătase.

Dar el era pregătit să scape de ea, iar Felicity era aici, negociind termenii unei căsătorii fără iubire cu acest duce ciudat care propune nimic asemănător magiei.

Iat-o din nou singură.

– Așa vă arătați emoțiile? insistă Marwick curios. Prin brodat?

– Și mai vorbesc și singură.

– Dumnezeule, fato... te va crede nebună.

Ea nu se uită la tatăl ei.

– Asta-i în regulă pentru că și eu îl consider un pic nebun.

– Felicity!

Mama ei amenința fără îndoială aerul. Unul dintre câini lătră și atacă piciorul în formă de labă de animal al biroului.

– La naiba, Catherine, țipă tatăl către mama ei.

– Gilly! Oprește-te! Fără mușcat! Guildenstern! Destul!

Câinele continuă.

Arthur se uită fix în tavan și oftă.

Ducele nu părea deranjat de haos. Ochii lui reveniră la ferestre.

– Atunci ne-am înțeles?

Ea bănuia că da. Se uită la fratele ei, întâlnind ochii căprui la fel de cunoscuți ca ai ei. Văzu rugămintea. Speranța. Și nu putu opri enervarea care o copleși.

– Și așa ne-am înțeles. Ne căsătorim și trăim fericiți până la adânci bătrânețe.

Fratele ei avu bunul-simț să afișeze o privire vinovată.

– O meriți, zise ea, neputând să-și rețină tristețea din voce. Și din minte. Tu și Pru și copiii. Meritați orice v-ați dori vreodată. Meritați

să fiți fericiți. Și vi-o voi oferi fericită. Dar nu sunt sigură că nu vă voi mai invidia uneori pentru ea.

Arthur încuviință din cap.

– Știu.

Se întoarse și-l găsi pe duce privind-o pentru prima dată cu altceva pe chip decât plictiseală. Ceva precum dorul. Ceea ce, desigur, era imposibil. Acest duce nebun nu părea genul căruia să îi fie *dor*. Și cu siguranță nu de ea. Niciodată nu avea să înțeleagă de ce îl întrebase.

– Ați vrea să vedeți grădinile?

– Nu, interveni tatăl ei, cu frustrare evidentă. Nu am terminat.

– Aș vrea, de fapt, spuse ducele, înainte de a se întoarce către marchiz. Putem să discutăm despre frânghia pe care vă voi arunca-o amândurora ca să nu vă înecați când mă întorc.

Și cu asta, puse mâna pe clanță și deschise ușa spre balcon. Stând într-o parte, îi permise ei să iasă înainte de a o urma afară, închizând ferm ușa în urma lor.

Felicity nu apucase să facă trei pași când el spuse:

– Nu-mi pasă de familia dumneavoastră.

– Nici mie în acest moment, răspunse ea. Apoi, bănuind că trebuia să ofere o explicație, spuse: Sunt disperați.

El o depăși, îndreptându-se spre treptele de piatră care duceau spre grădini, așteptându-se ca ea să-l urmeze.

– Ei nu știu ce înseamnă disperarea.

Cuvintele erau așa de familiare – un ecou al vorbelor lui Devil de la depozit –, dar păreau ridicole după locul și omul care le rostise primul și Felicity își dădu seama că o deranjau.

– Ce știe un duce bogat ca un rege despre disperare?

El se întoarse spre ea, având ceva suficient de neliniștitor în ochi, încât să o facă să se oprească.

– Știu că tatăl dumneavoastră este marchiz, fratele, conte și chiar dacă nu v-au măritat încă, nu reușesc să înțeleagă nivelul de dorință pe care bărbații îl pot atinge. Și mai știu că dacă simt măcar un dram de dragoste pentru dumneavoastră, vor regreta că vă sacrifică pentru propria fericire.

Ea inspiră adânc când auzi cuvintele, clare și pline de onestitate. Deschise gura. O închise. Apoi mai încercă o dată.

– Sunt familia mea. Vreau să îi protejez.

– Ei ar trebui să vă protejeze, îi răspunse.

– De dumneavoastră?

Păru că se luptă cu răspunsul, apoi se hotărî.

– Nu aveți de ce să vă temeți de mine.

Ea încuviință din cap.

– Mai ales că nu aveți nici o intenție să interacționăm după ce ne căsătorim. De ce să mă tem... că mă pierd în grămezile dumneavoastră de bani?

El nu zâmbi.

– Vă așteptați să interacționăm?

Întrebarea nu ar fi trebuit să invoce viziunea din urmă cu două nopți – interacțiunea pe care Devil i-o oferise. Sărutul care îi furase aerul și gândurile mai mult decât ar fi trebuit. Dacă *acesta* era modul obișnuit de a interacționa la cuplurile căsătorite, cu siguranță nu se aștepta la el. Își apăsă mâinile pe obraji să îndepărteze roșeața care veni cu amintirea și răspunse:

– Nu știu. Nu mă așteptam la nimic din toate astea. El nu răspunse și ea îl întrebă: De ce căsătoria cu mine, Excelență?

– Aș prefera să nu îmi spuneți așa.

Ea își înclină capul.

– Excelență?

– Nu îmi place.

– Bine, zise ea încet, mai puțin surprinsă de cerere și mai mult de felul simplu cum fusese făcută cererea, de parcă era ceva perfect normal. De ce te însori cu mine?

Privirea lui nu se dezlipi de gardul verde de la capătul grădinii.

– Ai mai întrebat. Răspunsul nu s-a schimbat; ești convenabilă.

– Iar eu sunt clar leșinată, zise ea sec.

El îi aruncă o privire și ea îi zâmbi. El nu.

– De ce te sacrifici pentru familia ta?

– Ce alegere am?

– Alegerea de a trăi viața pe care o dorești.

Felicity zâmbi blând.

– Are cineva viața pe care o dorește cu adevărat?

– Unii dintre noi au șansa asta, răspunse el, distras din nou.

– Dar nu tu.

El clătină din cap.

– Nu.

Se întrebă ce făcuse ca acest bărbat – un prinț între oameni, frumos și bogat și cu un titlu, atât de pierdut pentru propriul viitor încât să aleagă o căsătorie fără dragoste în ciuda șansei unei vieți așa cum și-o dorea.

– Ai o familie?

– Nu.

Răspunsul fu sec și lipsit de emoție.

Știa că tatăl lui murise cu ani în urmă.

– Fără mamă?

– Fără.

– Frați?

– Morți.

Ce tragic! Nu era de mirare că era așa de ciudat.

– Îmi pare rău, zise ea. Poate că sunt supărată pe Arthur acum, dar țin la el.

– De ce?

Ea se gândi un moment.

– Păi, este un frate bun și un soț bun. Un tată bun.

– Nu am văzut nici o dovadă despre cum este ca soț sau tată, dar pot să spun că nu pare un frate bun.

Ea își strânse buzele la această evaluare.

Se așternu tăcerea, până când Felicity aproape crezu că el uitase că ea se afla acolo. Se uita la gardul verde distant cu privirea goală. Și apoi, după un moment lung, el zise:

– Cred că este frumos să ai un partener în trecut, spuse el.

Era. Arthur o înnebunea și ea era iritată că el ținuse secretă situația finanțelor familiei față de ea, cu atât mai mult cu cât el încercase să îi manipuleze viitorul pentru asta. Dar era fratele și prietenul ei și îi era greu să creadă că el nu își dorea cel mai bun pentru ea. Chiar și învăluită de incertitudine, știa că familia ei îi dorea binele – nu o obligaseră să facă această căsătorie; ea făcuse pasul.

Chiar dacă acum nu mai dorea asta.

Chiar dacă acum dorea altceva.

Chiar dacă acum dorea un partener diferit. Un viitor diferit. Un viitor imposibil. Dar nu era imposibil pentru el și ea simți că trebuie să sublinieze asta.

– Îți dai seama că fără mine... încă ai putea găsi o parteneră în viitor?

De parcă el ar fi fost departe, reveni la ea, și Felicity își dădu seama cât de închis era, recunoscu conflictul din ochii lui de un frumos căprui auriu – un ecou ciudat și neliniștitor al altei perechi de ochi care amenințaseră să o consume.

Înainte de a permite gândurilor ei să umble după Devil, ducele vorbi:

– Nu pot să o găsesc.

– Eu nu sunt ea.

Felicity îi oferi un mic zâmbet.

– Și eu nu sunt el.

„Nu. Nu ești."

Ea trase aer în piept.

– Și deci?

– Și așa anunțurile vor fi publicate, iar eu voi trimite luni unul la *News*. Așa de simplu era. Și în trei săptămâni o poți lua de la capăt, o ducesă, cu familia care va avea din nou bani, putere, succes. Cu o singură condiție, zise ducele absent, întorcându-și atenția la gardul verde. Un sărut.

Ea împietri.

– Poftim?

– Cred că am fost clar, zise ducele. Aș vrea un sărut.

– Acum?

El încuviință din cap.

– Exact.

Ea se încruntă. Nu știa multe despre bărbați, asta recunoștea, dar nu exista nici un dubiu în mintea ei că acesta nu își dorea să o sărute. Nu chiar.

– De ce?

– Contează?

– Ținând cont că ai fost mai mult decât clar că nu ai nici un interes pasional față de mine, sincer, da. Contează.

El se apropie de ea.

– Destul de corect. Motivul este pentru că îl doresc.

– Eu... Se opri. Un sărut?

Își coborî capul spre ea, blocându-i priveliștea spre grădini cu umerii lui lați și chipul lui frumos.

– Doar unul.

„De ce nu?" se gândi ea. De ce să nu-l sărute și să vadă dacă toate săruturile sunt la fel de minunate precum acela pe care i-l dăduse Devil în hala de gheață?

Ducele era aproape.

– Nu te voi săruta, dacă tu nu îmi permiți.

Privirea ei zbură spre a lui. Poate că sărutările cu Devil nu fuseseră speciale. Poate că fusese un sărutat comun și obișnuit.

– De ce n-ar fi toate sărutările la fel? șopti ea.

Nu avea să o știe decât dacă săruta un alt bărbat și tocmai se întâmpla să aibă unul acum.

– Vorbești singură, zise el, privind-o, văzând cu ochii lui de chihlimbar mai mult decât voia ea. Nu voi fi primul care te sărută, nu-i așa?

– Nu văd de ce este asta treaba ta, zise ea obraznic. Nici eu nu voi primul tău sărut.

El nu-i răspunse, își puse în schimb mâinile peste brațele ei și o întoarse în așa fel încât ea era cu spatele la gardul viu pe care el îl găsise așa de fascinant toată după-amiaza. Când fu așezată cu grijă – din cine știe ce motiv –, el reveni cu atenția la ceea ce avea de făcut, se aplecă și își puse buzele peste ale ei.

Fu... lipsit de evenimente. Buzele lui erau ferme și calde și complet nemișcate. Și nu doar în sensul că sărutul în sine nu o mișca. Nici el, literalmente, nu se mișca. Își pusese buzele peste ale ei și o săruta de parcă el era o statuie. O statuie frumoasă, asta putea să admită, dat totuși o statuie.

Nu era nici pe departe ceva asemănător cu sărutul primit de la Devil.

Ea abia își dădu seama de asta când el își înălță capul și îi dădu drumul, de parcă fusese ars – și nu în felul în care se ardeau moliile. Ci în felul care se termina cu tratament medicamentos.

Privi în jos spre ea și spuse:

– Destinul este un lucru crud, Lady Felicity. Într-un alt timp, într-un alt loc, ai fi putut avea un alt duce care te-ar fi iubit dincolo de rațiune.

Înaintea ca ea să apuce să îi răspundă, el o împinse din calea sa și sări spre gardul verde, dând la o parte crengile și întinzând un braț lung prin el.

Era nebun.

Clar.

Ea făcu un pas în tentativa de a-l opri.

– Un... duce?

El mârâi răspunsul, pe jumătate în gardul viu.

– Cu riscul de a fi impertinentă, pot să te întreb de ce ești așa de interesat de gardul viu?

Ea nu știa ce avea el să zică. Bănuia că el ar putea să-i spună că îi amintea de cineva sau de ceva – orice era ce îl transformase în acest om ciudat. Ar fi putut să își imagineze că el avea să îi spună că are o afinitate pentru natură – până la urmă era un cunoscut pustnic al Londrei, pentru că își petrecuse întreaga viață la țară.

Nu ar fi surprins-o dacă el i-ar fi zis că era interesat de o anumită specie de pasăre văzută sau vreo buruiană răsărită pe jos.

Dar nu se aștepta deloc să scoată un băiat din gardul verde.

Felicity rămase cu gura căscată când ducele de Marwick se ridică și târî băiatul în picioare.

– Cunoști spionul nostru?

Copilul părea să nu aibă mai mult de zece sau unsprezece ani, lung și slab ca o scândură, cu o față acoperită de funingine și o șapcă trasă jos peste frunte. Ea făcu un pas înainte și ridică marginea pentru a-i vedea ochii, albaștri ca marea și la fel de sfidători. Clătină din cap.

– Nu.

Ducele atrase atenția băiatului.

– Mă urmăreai?

Băiatul nu spuse nimic.

– Nu, zise ducele. Nu ai fi în grădini dacă mă urmăreai. Ai fi în față, așteptându-mă să plec. O urmăreai pe Lady Felicity, nu-i așa?

– Nu-ți zic nimica, se răsti băiatul.

Inima lui Felicity începu să bată puternic.

– Ești din mahala.

Ducele ridică din sprânceană, dar nu zise nimic.

Nici băiatul nu spuse nimic, dar nici nu trebuia. Felicity nu avea nevoie de confirmare. Ceva asemănător cu panica o străbătu. Panică și disperare.

– Este în viață? întrebă ea, privind cum băiatul nu îi răspunde. Se aplecă, privindu-l direct în ochi. Este?

Încuviință slab din cap.

Un val de ușurare.

– Și ceilalți?

Ridică sfidător din bărbie.

– Au găuri în ei, dar da.

Ea închise ochii pentru o clipă, revenindu-și. Apoi spuse:

– Am un mesaj pentru angajatorul tău, zise ea privind spre duce. Spune-i că în curând mă voi căsători și nu mai am nevoie de atenția lui – sau a ta. Înțelegi?

Băiatul încuviință din cap.

– Cum te cheamă? îl întrebă ea blând.

– Brixton, zise el. Sprâncenele ei se încruntară auzindu-i numele, și băiatul deveni defensiv. Acolo m-a găsit.

Ea încuviință din cap, detestând felul cum cuvintele îi apăsau în piept.

– Ar fi bine să te întorci, Brixton. Privi spre duce. Dă-i drumul.

Marwick se uită la băiat, de parcă tocmai descoperea că ținea un copil sus și zise:

– Ai grijă să-i spui despre sărut.

Îl puse pe Brixton jos fără să ezite și băiatul dispăru ca o săgeată, peste gardul viu și în lumea de dincolo. Ea se uită după el mai mult decât ar fi trebuit, dorindu-și să-l urmărească mai mult decât putea.

Dorindu-și, punct.

Se întoarse într-un final spre duce, care nu părea deloc surprins de turnura evenimentelor. Într-adevăr, era o lumină în ochii lui căprui care nu fusese acolo înainte. Ceva ce semăna cu satisfacția, deci nu avea nici un sens de ce se vedea asta. Ea trase aer adânc.

– Mulțumesc.

– Vrei să îmi spui despre angajatorul băiatului?

Ea clătină din cap.

– Nu.

El încuviință.

– Spune-mi atunci asta. Aveam dreptate sau nu?

– În legătură cu ce?

– Dacă sărutul merită sau nu să fie raportat de micul nostru paznic.

Pentru o clipă Felicity își permise să lase fantezia să se dezvolte – ideea că lui Devil i-ar păsa că ducele a sărutat-o. Că anunțuri se vor face. Că s-ar putea să îi pese că ea se întorsese acasă după ce el o aruncase afară și hotărâse să își vadă de viața ei cu un alt bărbat. Că el și-ar putea regreta acțiunile.

Dar asta era tot ceea ce era – o fantezie.

Întâlni privirea logodnicului ei.

– Nu aveai dreptate.

Capitolul 18

Venise să îi spună că ea nu îi putea folosi băieții ca mesageri.

Venise să îi spună că el avea lucruri mai importante în viața lui – responsabilități care cântăreau mai greu decât o fată plictisită pricepută la spart încuietori pentru care el avea puțin timp și și mai puțin interes.

Venise să îi spună că el nu îi aparţinea şi că nici pentru o secundă ea nu ar trebui să gândească că el îi aparţine.

Nu venise pentru că Ewan o sărutase.

Şi dacă venise pentru că Ewan o sărutase, nu era din cauza lui Felicity. Era pentru că îşi cunoştea fratele suficient de bine încât să ştie că Ewan încerca să demonstreze ceva. Încerca să-i trimită propriul mesaj lui Devil, că îşi avea căsătoria şi moştenitorul la o întindere de mână.

Oricum, nu venise pentru Felicity.

Cel puţin asta îşi spusese Devil în vreme ce traversa grădinile din spatele casei Bumble la câteva ore după ce Brixton se întorsese în mahala cu veşti despre sărut, descoperirea lui ulterioară, şi faptul că Felicity Faircloth îl trimisese înapoi ca să livreze o dojană angajatorului său.

Devil îşi puse bastonul sub braţ şi începu să urce spalierul de trandafiri de sub fereastra ei. Era la câţiva paşi deasupra pământului când ea îi vorbi de dedesubt.

– Am crezut că ai murit.

Înlemni, agăţându-se de stinghii şi de butuci mai mult decât voia să admită, detestând felul cum vocea ei îl făcuse să rămână fără aer şi inima să-i bată mai puternic decât ar trebui. Nu era din cauza ei, îşi spuse el. Era pentru că era încă pe muchie faţă de ultima dată când o văzuse. De la vestea că transportul Bastarzilor fusese atacat şi oamenii lor răniţi. De la faptul că el fusese cu ea în loc să aibă grijă de oamenii lui.

Asta era tot.

Privi în jos spre ea.

O greşeală.

Soarele apunea peste acoperişurile din Mayfair, trimiţând raze de lumină de culoarea cuprului în grădini, prinzându-se în părul ei şi aprinzându-l, ca şi satinul rochiei. Roz din nou, care era acum culoarea iadului mulţumită jocului luminii. Nu că Devil ar fi trebuit să observe că era roz. Nu ar fi trebuit. Nu ar fi trebuit nici să se întrebe dacă purta lenjeria pe care el o cumpărase pentru ea cu câteva zile în urmă. Cu siguranţă nu ar fi trebuit să se întrebe dacă lenjeria avea panglici roz de satin aşa cum ceruse el.

Să întrebe despre ele era un alt lucru pe care nu ar fi trebuit să îl facă.

Dumnezeule! Era magnifică.

Nici asta nu ar fi trebuit să observe, dar era imposibil să nu observe, la felul cum arăta de parcă fusese creată în foc și păcat. Era frumoasă și era periculoasă. Făcea un bărbat să vrea să zboare chiar la ea. Nu ca o molie. Ca Icar.

Singurul lucru pe care ar fi trebuit să îl observe era că această femeie nu era pentru el.

– După cum poți vedea, nu sunt mort.

– Nu, ești chiar sănătos.

– Nu trebuie să pari așa de dezamăgită, răspunse el, coborând câțiva pași înainte de a sări pe pământ și de a-și lua bățul în mână.

– Am crezut că ai murit, repetă ea când el se întoarse cu fața spre ea, ochii ei căprui și catifelați fiind o tentație periculoasă.

Era prea aproape, dar el era cu spatele la spalier și nu se putea mișca.

– Și ai fost foarte mulțumită?

– Oh, da, am sărit într-un picior de mulțumire, zise ea obraznic. Și apoi, după o clipă: Prostule!

El ridică din sprâncene.

– Poftim?

– Tu m-ai trimis acasă, răspunse ea, vorbind încet de parcă el era un copil care nu putea să își amintească evenimentele din urmă cu două seri. Te-ai urcat pe un cal cu arma ta idioată – care nu oferă nici un fel de protecție împotriva gloanțelor, aș adăuga eu – și ai plecat în întuneric fără să te mai gândești la mine. Stând acolo. În curtea depozitului tău. Sigură că vei fi ucis. Obrajii ei se înroșiră, nările îi fremătau, iar pulsul de la gât se precipită. Era mai frumoasă decât fusese vreodată. Și apoi omul tău m-a împachetat într-o trăsura și m-a dus acasă. De parcă totul era în regulă.

– Totul era în regulă, zise Devil.

– Da, dar eu nu *știam* asta! zise ea, cu vocea ridicată. Am crezut că ești mort!

El clătină din cap.

– Nu sunt.

– Nu. Nu ești. Ești doar un nemernic.

Și cu asta, ea făcu stânga împrejur și-l lăsă, nedându-i altă alternativă decât să o urmeze ca un câine în lesă.

Nu-i păsa de comparație, nici de potrivirea ei, dar îi păsa să o urmeze.

– Ai grijă, Felicity Faircloth, sau voi începe să cred că te îngrijorează bunăstarea mea.

– Nu sunt, zise ea fără să se uite în urmă.

Supărarea din cuvinte îl făcu să zâmbească, ceea ce era ciudat.

– Felicity?

Ea flutură o mână în aer în vreme ce trecea printre arbuștii dezordonați și înalți din spatele grădinii.

– Nu ar trebui să fii aici.

– Tu m-ai invocat, zise el.

Ea se întoarse spre el la auzul cuvintelor, frustrarea ei de mai devreme transformându-se în furie.

– Nu am făcut așa ceva!

– Nu? Nu mi-ai trimis băiatul pachet să mă aducă?

– Nu! insistă ea. L-am trimis pe Brixton pachet pentru că *spionii* tăi nu sunt bine-veniți în gardul meu viu.

– L-ai trimis cu un mesaj clar pentru mine.

– Nu a fost deloc clar dacă tu crezi că voiam să te chem.

– Cred că mereu vrei să mă chemi.

– Eu... începu ea, apoi se opri. Asta-i ridicol.

El nu se putu opri să nu se apropie de ea, să nu o tragă aproape.

– Cred că ai emis o provocare în curtea depozitului meu, arătând ca o regină și când eu nu te-am băgat în seamă, ai zis să mă aduci la tine. Ai crezut că apar aici, disperat după tine.

– Nu mi-am imaginat că ești disperat după mine.

El se aplecă.

– Atunci nu ești așa de creativă cum am crezut eu. Acum două nopți nu ai zis către toți cei adunați că nu ai terminat cu mine?

– Nu, chiar nu am zis asta. Am spus că nu am terminat cu Covent Garden. Este un lucru cu totul diferit.

– Nu când Covent Garden este al meu.

Ea se întoarse, avansând mai mult pe drumul cu gard viu.

– Îmi pare rău să te aduc la realitate din infatuata părere de sine pe care o ai, domnule, dar nu ai fost în gândurile mele, cu excepția faptului că eram pregătită să-mi iau datoria.

El rămase nemișcat, neplăcându-i cuvintele.

– Datoria ta?

– Într-adevăr, aruncă ea peste umăr. Am crezut că vrei să știi că lecțiile tale au funcționat.

Dintre toate lucrurile pe care ea le-ar fi putut spune, acestea erau cuvintele cele mai probabile să-l stârnească pe Devil.

– Lecțiile mele?

– Lecțiile tale despre pasiune, normal. Ducele a fost aici azi-dimineață ca să discute termenii căsătoriei noastre, și eu am luat frâiele în mână.

Strânse mai tare bastonul cu șiș, instinctul făcându-l să-și dorească să scoată arma din el și să o pună la gâtul fratelui său vitreg.

– Despre ce vorbești?

Ea se întoarse, fără să se oprească, întinzând larg mâinile în timp ce mergea cu spatele, cu obrajii roșii.

– Despre sărutat, normal. Și apoi, de parcă făcuse o remarcă despre vreme, completă cercul și continuă îndepărtându-se de el: Nu ți-a spus Brixton?

Devil bătu cu bastonul de două ori în palmă. Un fior de neliniște trecu prin el. Normal că Brixton raportase că Ewan o sărutase. Dar când Devil făcuse presiuni asupra băiatului pentru mai multe informații, acesta îi spusese că fusese scurt și superficial – exact opusul a ceea ce se întâmplase cu el în hala de gheață în urmă cu două nopți.

Nu fusese nimic superficial când el și Felicity fuseseră împreună.

Deci, ce se întâmplase după ce Ewan îl expediase pe băiat? Ea nu purta mănuși. Se atinseseră? Piele pe piele? O sărutase cu pasiune?

Sfinte Dumnezeule! *Îl* sărutase *ea?*

Imposibil. Și totuși...

„Am luat frâiele în mână."

Devil o urmă, ocolind un colț pentru a o vedea îndreptându-se spre capătul unei bănci enorme din piatră, care avea probabil vreo șase metri lungime.

– L-ai sărutat.

– Nu trebuie să o spui ca și cum ai fi șocat. Nu ăsta era scopul lecțiilor tale?

Nu. Poate că sărutul lor începuse ca ceva educativ, dar se terminase ca erotism – plăcere pură și liberă. Plăcere pe care Devil refuza să creadă că ea o resimțise cu Ewan.

Plăcere pe care el își imagina că nu o va mai putea simți cu altcineva.

Dar Devil nu spuse nimic din toate astea. Întrebă în schimb:

– Și? Ai fost satisfăcută de rezultat?

Ea se așeză, desfăcându-și fustele și ridicând un gherghef de broderie de pe bancă.

– Desigur.

Sângele îi țiuia în urechi – suficient de tare încât să-l facă să se întrebe dacă înnebunea.

– Ce ai făcut?

Ea își înclină capul.

– Ce am făcut?

– Cum l-ai câștigat?

– Ce vrei să sugerezi? Că nu îi voi putea arde aripile până la urmă? Ce s-a întâmplat cu „Nu ești un porc, Felicity Faircloth?" Cu o apreciere așa de plastică din partea ta cum să nu-l fi câștigat?

– Nu ești un porc, răspunse el, simțindu-se ca un măgar. Simțindu-se dezechilibrat. Dar nu asta e ideea. Nu vei obține niciodată pasiune de la Marwick.

– Poate că i-am câștigat inima cu sărutul meu remarcabil.

Buzele ei se curbară într-un arc perfect, făcându-l să-și dorească să nu discute despre sărutat, dar făcând fix asta.

– Imposibil.

Ei îi căzu fața și el se detestă pentru felul cum o lăsase fără putere. Dorindu-și imediat să i-o aducă înapoi, chiar dacă nu ar fi trebuit. Chiar dacă redându-i puterea ar fi făcut-o doar mai periculoasă.

– Da? Nu mi-ai promis tu asta? Nu ai spus că va fi sclavul meu? Arzându-și aripile?

Își lovi bastonul de cizmă.

– Am mințit.

Ea se încruntă.

– Cumva asta nu mă surprinde.

– Marwick nu este bărbatul care să-ți ofere pasiune.

– Nu știi asta.

– De fapt, știu.

– De unde?

„Pentru că l-am văzut cum i-a întors spatele fără să se gândească de două ori."

Ea își miji ochii la el.

– Nimeni în Londra nu-l cunoaște. Dar tu da, nu-i așa?

El ezită.

– Da.

– Cum?

– Nu este important.

Ce minciună era asta.

– Din moment ce va fi soțul meu, mi se pare important.

„Nu va fi soțul tău." Nu-i putea spune asta, așa că tăcu.

– Ar fi trebuit să îmi dau seama de la început, zise ea. Din momentul în care mi l-ai promis. Ce este el pentru tine? Ce ești tu pentru el? Cum de ai un asemenea control asupra lui?

– Nimeni nu-l controlează pe ducele de Marwick.

Asta măcar era adevărat. Asta măcar îi putea spune.

– Cu excepția ta, zise ea. Cine este? Un rival de afaceri? Fruntea ei se încruntă. Din cauza lui au fost împușcați oamenii tăi?

– Nu.

Cel puțin Devil nu credea asta.

Ea încuviință o dată din cap, pierdută în fața amintirii nopții din mahala. Privirea ei o găsi pe a lui, plină de îngrijorare.

– Oamenii tăi. Brixton a zis că nu erau...

I se strânse pieptul când își dădu seama că chiar și acum, chiar și când ea își vărsa nervii pe el, se îngrijora de starea oamenilor lui – băieți pe care nu-i cunoștea.

– Marfa s-a dus, dar oamenii sunt în viață.

Cei doi bărbați avuseseră noroc ținând cont de totul. El și Whit îi găsiseră inconștienți, nu de la sângele pierdut, ci de la fisurile din craniu. Stătuse treaz aproape două nopți, amenințând doctorii ca să se asigure că rămân în viață.

– Se vor face bine.

Ea scoase un oftat.

– Sunt recunoscătoare pentru asta.

– Nu la fel de mult ca mine.

Ea rânji la el.

– Păcat că ți-a fost furată gheața. Ciudat lucru pe lista unui hoț.

El ridică o sprânceană la observația ei.

– Oamenilor le place să-și țină lucrurile reci.

– Desigur, zise ea. Cum oare ar face asta fără – cum vi se spune – Bastarzii Bătăuși?

El încuviință din cap.

– De ce vi se spune așa?

O amintire îi trecu prin fața ochilor – prima lui noapte în Londra, după trei zile și jumătate nedormite –, el, Whit și Grace îngrămădiți împreună într-un colț, flămânzi și speriați, neavând altceva în afară de unul pe celălalt și lecția învățată de la tatăl lor – luptă cât de murdar poți.

– Când am ajuns în mahala, eram cei mai buni bătăuși pe care-i văzuseră.

Ea îl privi de pe locul ei.

– Câți ani aveați?

– Doisprezece.

Ochii ei se măriră.

– Erați copii.

– Copiii învață să se bată, Felicity.

Ea reflectă puțin, și el se întrebă dacă nu urma o predică – despre drepturile copiilor și cum ar fi trebuit să aibă o copilărie mai bună. Se încordă, pregătindu-se, dar ea nu ținu nici o predică. În schimb, zise:

– Dar nu ar trebui.

Dumnezeu știa că asta era adevărat.

Se ridică atunci și privirea lui ajunse pe ghergheful ei.

– Dumnezeule! Vulpea aia omoară o găină?

O aruncă pe bancă.

– Eram furioasă.

– Văd asta.

Ea păși spre el.

– Deci, tu și Beast erați mici și ați învățat să vă bateți.

– Eram tineri și știam *deja* să ne batem, o corectă el. Ne-am bătut pentru resturi pe stradă timp de câteva săptămâni înainte de a fi descoperiți de un om care ținea un ring de lupte. Făcu o pauză. Am ajuns toți trei să fim proprietarii ringului. Și apoi al Covent Gardenului.

– Voi trei?

– Eu, Beast și Dahlia.

– Dahlia se bătea?

Devil rânji, amintindu-și de Grace în rochia ei murdară și apoi de prima ei pereche de ghete frumoase și strălucitoare – cumpărate din ceea ce câștigase.

– Se bătea mai tare decât noi doi la un loc. A adunat suficiente victorii ca să-și înceapă propria afacere cu mult înaintea noastră. Noi eram Copii Bătăuși în comparație. Dahlia... ea a fost Bastardul Bătăuș original.

Felicity zâmbi.

– Îmi place de ea.

– Nu ești singura, zise el încuviințând din cap.

– Dar acum nu mai folosiți pumnii, zise ea coborându-și privirea spre locul unde mâna lui goală ținea bastonul cu șiș.

Propria mână se mișcă și el se întrebă dacă îl va atinge. Se întrebă dacă o va lăsa.

Normal că o va lăsa.

Bătu cu bastonul de două ori pe vârful ghetei.

– Nu. Când înveți să folosești oțelul, nu te mai întorci la pumni.

Ai făcut ce ai putut ca să te protejezi. Să-ți protejezi fratele și sora. Echipa ta. Și o lamă era mai puternică decât un pumn.

– Dar încă te mai lupți.

Felicity se holba încă la degetele lui și el devenea tot mai neliniștit.

Își îndoi degetele. Își drese vocea.

– Doar când trebuie. Lui Beast îi place spectacolul. Privirea ei tremura în a lui.

– Te-ai luptat noaptea trecută?

El clătină din cap.

– Când am ajuns, bunurile nu mai erau.

– Dar ai fi făcut-o.

Se întinse spre el și amândoi erau transfigurați în vreme ce degetele ei îi atingeau degetele, albe de la cât de puternic strângea bastonul, marcate de cicatrici și semne, câștigate în mahala.

– Te-ai fi pus în pericol.

Atingerea ei era destul de veninoasă, făcându-l să-și dorească să îi ofere tot ce dorea ea, tot ce avea el. Ar trebui să se miște.

– Aș fi făcut ce era nevoie pentru a-i proteja pe ai mei.

– Ce nobil, șopti ea.

– Nu, Felicity Faircloth, zise el. Nu mă transforma în prinț. Nu este nimic nobil la mine.

Frumoșii ei ochi căprui îi găsiră pe ai lui.

– Cred că te înșeli.

Degetul ei mare mângâia înainte și înapoi degetele lui și lui Devil îi trecu prin cap că niciodată nu își dăduse seama ce sensibilă era mâna. Cât de puternică putea să fie o atingere. Simțise în degete doar durere și acum ea îl distrugea cu plăcere, făcându-l să vrea să o tragă în brațele lui și să-i arate același lucru.

Doar că el nu trebuia să o dorească.

Scoase mâna de sub atingerea ei.

– Am venit să-ți spun că nu mă poți chema.

Privirea ei căprui și bogată nu șovăi.

– Nu pot veni la tine și nu te pot chema la mine.

– Nu, zise el. Nu este nevoie de nici una.

Ea clătină din cap și vorbi blând, cu vocea joasă și senzuală ca o promisiune.

– Nu sunt de acord.

– Nu poți, zise el de parcă nu însemnase nimic.

Ceea ce nu era așa. De fapt, însemnase așa de puțin că ea schimbă subiectul, privirea ei studiindu-i chipul de parcă încerca să îl memoreze.

– Știi că nu te-am văzut niciodată în lumina soarelui?

– Ce?

– Te-am văzut la lumina lumânării și în strălucirea stranie a halei de gheață, în miezul nopții afară și la lumina stelelor seara pe balconul unei săli de bal. Dar nu te-am văzut niciodată la lumina soarelui. Ești foarte frumos.

Era așa de aproape de el. Suficient de aproape că el îi putea urmări privirea în vreme ce ea îi explora chipul, absorbindu-i toate defectele și unghiurile. Suficient de aproape ca el să exploreze chipul ei – perfect față de defectele lui. Și cumva, nu se putu abține să nu spună:

– Este ciudat. Toate dățile când ne-am întâlnit în întuneric, și eu te-am văzut doar în lumina soarelui.

Ea rămase fără aer, iar el avu nevoie să-și adune toată voința ca să nu o atingă.

Ceea ce nu conta, pentru că ea se întinse în acel moment și îl atinse, degetele ei erau ca focul pe pielea lui, navigând de-a lungul pometelui și în jos spre maxilar unde ea urmări unghiurile ascuțite înainte de a-și atinge într-un final scopul – cicatricea lui. Țesutul de acolo era ciudat și sensibil, nervii nu puteau distinge diferența dintre durere și plăcere și ea părea să știe asta pentru că atingerea ei era remarcabil de blândă.

– Cum te-ai ales cu ea?

El nu se mișcă, îi era prea teamă că dacă se mișca, ea ar putea să înceteze să-l mai atingă. Și prea teamă că ea s-ar putea să-l atingă mai mult. Era agonie.

– Fratele meu.

Fruntea ei se încreți și privirea îi zbură spre a lui.

– Beast?

El clătină din cap.

– Nu am știut că mai ai un frate.

– Nu știi multe lucruri despre mine.

Felicity încuviință din cap.

– Așa este, zise ea blând. Este greșit că aș vrea să știu totul?

Dumnezeule! Avea să-l omoare. El făcu un pas în spate și pierderea atingerii ei amenință cu același lucru. Își feri privirea, disperat să spună ceva. Ceva care să nu implice să o sărute până când nici unul

dintre ei nu-și va mai aminti toate motivele pentru care nu puteau fi împreună.

Motive care erau cu miile.

El își drese vocea, concentrându-se pe forma ciudată a băncii din spatele ei.

– De ce este banca asta curbată?

O perioadă mai lungă ea păru prea ocupată să-l privească pentru a răspunde, concentrarea ei îl făcea să înjure lumina zilei și să-și dorească să existe umbre în care să se ascundă.

Ar trebui să plece.

Doar că ea îi răspunse.

– Este o bancă șoptitoare, zise ea. Acustica este proiectată ca dacă cineva vorbește în șoaptă la capătul ăsta, persoana de la celălalt capăt să audă. Se spune că a fost dăruită uneia dintre doamnele casei de către grădinarul ei. Erau... Roși, frumos și sincer, apoi își drese vocea: Erau amanți.

Roșeața aceea aproape îl omorî.

Analiză banca, apoi se mută la capătul celălalt, sprijinindu-se, cu picioarele deschise, punând o mână peste spatele băncii, făcând un efort să pară relaxat.

– Deci, dacă eu stau aici...

Atunci, ea se mută, așezându-se la celălalt capăt. Privi în jos spre poala ei. Apoi vorbi, cuvintele ajungând în urechea lui ca și cum ar fi fost lângă el. De parcă l-ar fi atins.

– Nimeni nu va ști vreodată ce suntem unul pentru celălalt.

Rareori Devil era surprins, dar banca îl surprinse. Sau poate cuvintele lui Felicity îl surprinseseră. Poate că era ideea că ei ar putea avea ceva – că ei doi ar putea însemna ceva unul pentru celălalt. Se uită imediat spre ea, dar ea rămase cu ochii încremeniți în ghergheful broderiei.

– Nimeni nu va ști vreodată că noi am vorbit, zise el.

Ea clătină din cap.

– Locul perfect de întâlnire pentru spioni.

Buzele lui zvâcniră.

– Observi multe întâlniri clandestine în grădinile tale?

Ea nu fu așa ezitantă cu zâmbetul ei.

– În ultima vreme spalierul meu de trandafiri a tot fost folosit. Privi spre el și șopti: În general trebuie să fii pregătit pentru orice.

El era vrăjit de silueta ei – de coloana dreaptă și de felul cum i se ridicau și îi coborau sânii, de maxilarul delicat și de cum i se umfla

trunchiul. Era Delilah lui Rubens, făcându-l să-și dorească să fie Samson, la picioarele ei, netezindu-i fustele sărutate de soare.

Dispus să îi dea orice, chiar și puterea lui.

– Știi povestea lui Ianus?

Ea își înclină capul.

– Zeul roman?

El se rezemă, întinzându-și picioarele în fața lui.

– Zeul ușilor și al lacătelor.

– Au un zeu?

– Și o zeiță chiar.

– Spune-mi.

Șoapta era plină de nerăbdare și el se întoarse să o privească, vrăjit de ochii ei căprui și calzi.

Nu se putu abține să nu zâmbească.

– De fiecare dată când am încercat să te tentez, Felicity Faircloth, și tot ce trebuia să fac era să îți povestesc despre zeul lacătelor.

– Te-ai descurcat foarte bine să mă tentezi și fără asta, dar oricum aș vrea să aud.

Inima lui Devil tresări la sinceritatea ei și fu un exercițiu de control să rămână unde se afla.

– Avea două fețe. Una vedea mereu viitorul, cealaltă mereu trecutul. Nu exista un secret în lume care să poată fi ascuns de el, pentru că știa totul și pe dinăuntru și pe dinafară. Începutul și sfârșitul. Omnisciența lui îl făcea cel mai puternic dintre zei, rivalizând chiar cu Jupiter.

Ea se aplecă spre el și privirea lui ajunse pe locul unde pielea ei, pistruiată de soare, ieșea de sub mătasea rochiei. Corsetul era strâns bine pe corpul ei și Devil până la urmă era doar un om; zăbovi acolo, privind cum sânii ei solicitau libertate. Era frumos, dar nimic asemănător cu expresia din ochii ei când repetă cererea.

– Spune-mi.

Cuvintele îl făcură să se simtă ca un rege. Voia să îi spună povești pentru tot restul timpului, să o distreze, să zăbovească în prezența ei și să afle ce o fascina... poveștile care o atingeau direct în miezul a ceea ce era ea, frumoasa lui spărgătoare de lacăte.

Nu a lui.

Îndepărtă gândul și continuă.

– Dar să vezi viitorul și trecutul este la fel de mult un cadou, cât este un blestem, vezi tu, și pentru fiecare început frumos el vedea

și un sfârșit dureros. Și asta îl devasta pe Ianus, pentru că vedea moartea din viață, tragedia din dragoste.

– Ce îngrozitor, șopti Felicity în urechea lui de la depărtare.

– Nu dormea. Nu mânca. Nu găsea plăcere la nimeni și în nimic, și își petrecea tot timpul – o eternitate – păzind trecutul, protejându-l de inevitabilul viitor. Ceilalți zei erau rivali unii cu ceilalți și se luptau pentru a avea acces la puterile unii altora, dar nici unul nu se războia cu Ianus... vedeau suferința pe care el o îndura și păstrau distanța.

Ea se aplecă în față, rochia strângându-se și mai mult, tentându-l și mai mult – precum viitorul care putea fi văzut și de care nu te puteai proteja.

– Îmi închipui că nu era un zeu prea vesel.

El scoase un hohot de râs mic.

– Nu era. Ochii ei se lărgiră și se ridică. Ce este?

– Nimic, doar că râzi așa de rar. Făcu o pauză. Și îmi place.

Obrajii lui se încălziră. De parcă ar fi fost un băiat. Își drese vocea:

– Oricum. Ianus putea vedea viitorul și știa că aducea doar tragedie. Doar că era un lucru pe care nu-l putea vedea. Un lucru ce nu-l putea prezice.

Ochii ei căprui sclipiră.

– O femeie.

– Ce te face să spui asta?

Ea își flutură o mână în aer.

– Dacă este ceva impredictibil mereu este o femeie. Suntem schimbătoare precum vremea, nu știai? Spre deosebire de bărbați care mereu au un scop clar și logic în acțiunile lor.

Încheie cu o tuse seacă.

El înclină din cap.

– Era o femeie.

– Ah. Vezi?

– Vrei să îți spun povestea sau nu?

Ea se sprijini de bancă, luându-și capul în mâini.

– Da, te rog.

– Numele ei era Cardea. Și el nu a văzut-o venind, dar când a fost acolo, a văzut-o în culori vii și strălucitoare. Și frumusețea ei era cea mai mare pe care el o cunoscuse vreodată.

– Nu sunt mereu cele mai mari frumuseți femeile astea impredictibile?

– Te crezi așa de deșteaptă, Felicity Faircloth.

Ea rânji.

– Nu sunt?

– În cazul ăsta nu, vezi tu, nimeni altcineva nu îi putea vedea frumusețea. Era comună și neinteresantă pentru restul zeilor. Fusese făcută așa dinainte de naștere, ca pedeapsă pentru mama ei care o înfruntase pe Iunona. Așa că fiica fu pedepsită cu mediocritatea.

– Ei bine, asta cu siguranță pot să o înțeleg, zise ea încet și lui Devil îi dădu prin cap că ea nu intenționase ca el să audă cuvintele.

Nu le-ar fi auzit dacă nu era banca.

– Dar ea nu era comună. Și nu era neinteresantă. Era peste măsură de frumoasă și Ianus putea să vadă asta. Putea să vadă începutul și sfârșitul ei. Și a văzut în ea ceva ce niciodată nu își permisese să vadă.

Buzele ei se deschiseră ca să tragă aer. *A lui era.*

– Ce a văzut?

– Prezentul.

Ar fi rămas acolo pentru totdeauna, pe banca asta, captiv în atenția ei absorbită.

– Nu-i păsase niciodată de prezent. Nu până când ea a apărut, continuă el.

Nu până când ea i-a arătat ceea ce putea să fie.

– Ce s-a întâmplat?

– S-au căsătorit și la consumarea căsătoriei lor, Ianus, zeul cu două fețe, a devenit zeul cu trei. Dar doar Cardea putea să-i vadă a treia față – era doar pentru ea, fața care trăia bucuria și fericirea și bunătatea și iubirea și pacea. Fața care vedea prezentul. Doar Cardea avea privilegiul de a vedea zeul în forma lui completă, glorioasă. Cum doar Ianus era privilegiat să își vadă zeiță în același fel.

– Ea l-a eliberat, șopti Felicity și cuvintele amenințară să-l aducă pe Devil în genunchi.

El încuviință din cap.

– Era cheia lui. Cuvintele răsunară ca o roată pe pietriș. Și pentru că ea i-a dăruit prezentul, el i-a oferit ce a putut din trecut și din viitor, din începuturi și sfârșituri. Romanii îi venerau pe Ianus în prima lună din an, dar prin voința lui, o onorau pe Cardea în prima zi a fiecărei luni – sfârșitul a ceea ce se întâmplase, începutul a ceea ce avea să vină.

– Și apoi? Ce s-a întâmplat cu ei?

– S-au bucurat unul de celălalt, răspunse el. S-au bucurat că în sfârșit au găsit cealaltă ființă din întreaga lume care îi putea vedea

așa cum erau. Nu erau niciodată despărțiți – Ianus, zeul încuietorilor pentru totdeauna, Cardea, zeița balamalelor pentru totdeauna. Și Pământul continuă să se învârtă.

Ea alunecă spre el o clipă, până își dădu seama ce făcea – că nu ar trebui să se miște. Că nu era cuviincios. Nu că ceva între ei fusese cuviincios.

O voia lângă el. Să o atingă. Banca asta era un instrument de tortură.

– Ți-a plăcut sărutul?

Nu ar fi trebuit să o întrebe, dar ea îi răspunse oricum.

– Care?

El ridică o sprânceană.

– Știu că ți-a plăcut cel dintre noi.

– Ce modestie!

– Nu este vanitate. Ți-a plăcut. Făcu o pauză. Și mie.

Ea trase aer brusc, iar el o văzu cum își îndreaptă spatele. Poate că era ușurința șoaptei, dar nu se putu abține să nu adauge:

– Ți-a spus cineva că roșești frumos?

Roșul se furișă pe obrajii ei.

– Nu.

– Da – mă face să mă gândesc la fructele de pădure de vară și la brânza dulce.

Ea privi în jos spre poala ei.

– Nu ar trebui...

– Mă face să mă întreb ce pot să văd că s-a făcut roz. Mă face să mă întreb dacă tot rozul acela este la fel de dulce cum arată.

– Nu ar trebui...

– Știu că buzele tale sunt dulci – sfârcurile la fel. Știai că au aceeași culoare? Rozul acela perfect și frumos.

Obrajii ei erau în flăcări.

– Oprește-te, șopti ea și el ar fi putut să jure că îi auzise zgomotul respirației pe aleea secretă de piatră.

Își coborî vocea la nivel de șoaptă.

– Crezi că jignim banca?

Ea râse ușor, iar Devil se întări să nu fie afectat de acel sunet, așa de aproape și totuși așa de imposibil de departe.

– Pentru că eu îmi imaginez că atunci când banca asta a fost dăruită stăpânei casei, amantul ei stătea la capăt și spunea lucruri mai rele.

Îl privi atunci, și el văzu căldura din ochii ei. Curiozitatea. Felicity voia să audă ce era mai rău.

Mai bine.

– Să-ți zic ce-mi imaginez că spunea? întrebă el.

Ea încuviință din cap. Abia. Dar suficient. Și, în mod miraculos, nu își îndepărtă privirea. Voia să audă mai mult și voia să audă de la el.

– Îmi imaginez că îi spunea că a construit locul ăsta în interiorul labirintului de gard viu ca nimeni să nu vadă. Pentru că, vezi tu, Felicity cea mai Frumoasă, nu este suficient că putem șopti și nu putem fi auziți... pentru că arăți tot ce gândești și simți pe chipul tău deschis și frumos.

Ea ridică o mână la obraz și el își continuă litania blândă:

– Îmi imaginez că amantul doamnei adora felul cum emoțiile jucau pe chipul ei – felul cum buzele ei se deschideau și erau ispita întruchipată. Îmi imaginez că el se minuna de culoarea lor roz, uimit de felul cum se potriveau perfect cu vârful sânilor ei rotunzi și perfecțiunea roz din altă parte. Ea suspină, ochii ei zburând spre el. El tânji. Văd că nu ești așa de inocentă cum ai vrea să te creadă alții, iubire.

– Ar trebui să te oprești.

– Probabil, răspunse el. Dar ai prefera să continui?

– Da.

Dumnezeule, doar cuvântul acela, lauda din el, se revolta în el. Voia să-l audă din partea ei din nou și din nou în vreme ce vorbea, atingea și săruta. Voia să audă când degetele ei treceau prin părul lui, când se prindeau de umerii lui, când îi dăruia gura unde voia ea ca el să se ducă.

Vru să se ridice, să se ducă la ea și să continue cu mâinile și buzele lui, dar ea-l făcu să rămână pe loc.

– Devil. El îi întâlni privirea. M ai mințit.

De o sută de ori. De o mie de ori.

– Despre ce?

– Marwick nu avea să-și ardă niciodată aripile.

– Așa este.

Nu că Devil ar fi lăsat ca lucrurile să ajungă așa de departe. Nu după ce își dăduse seama cât de tare ardea ea.

– Tot vreau aripile arse.

Soarele apunea și întunericul se lăsa și cu el, abilitatea lui de a-i rezista. Își clătină din cap.

– Nu-l pot face să te dorească.

„Nu o voi face."

Ce încurcătură crease! Pierduse controlul asupra tot. Își cedase toată puterea acestei femei, care habar nu avea cum s-o exercite.

Ea clătină din cap.

– Nu îl vreau pe Marwick.

Era la șase metri distanță și cuvintele șoptite răsunau precum un foc de armă la urechile lui, dar tot nu credea că le auzise bine.

– Mai zi o dată.

Felicity îl privea din capătul ei de bancă, ochii ei căprui catifelați erau neclintiți.

– Marwick nu este molia mea.

– Cine atunci?

– Tu, șopti ea.

El venea deja spre ea, consumat de foc, știind că nu avea să îi supraviețuiască.

Capitolul 19

Îl dorea.

Nu în acest moment, pe banca șoptitoare din grădină.

Îl dorea pentru totdeauna.

Și nu doar pentru că nu îl dorea pe ciudatul duce care nu părea interesat de căsătorie și cu atât mai puțin interesat de restul lucrurilor ce țineau de căsătorie. Nu, îl dorea pentru că dorea un bărbat care o sărută de parcă ea era tot ceea ce-și dorea. Dorea un bărbat care o tachina și apoi o vrăjea cu povești de demult. Dorea un bărbat care îi făcea promisiuni de care doar el se putea ține.

Îl voia pe acest bărbat. Devil.

Nu-i cunoștea numele sau trecutul, dar îi știa ochii și atingerea și felul cum o vedea și o asculta, și îl dorea. Ca partener. Pentru un viitor.

Aici, în grădinile casei familiei sale. În Covent Garden. În Patagonia. Unde voia el.

Și când el coborî în genunchi în fața ei, de parcă fusese acolo de mii de ori înainte, punând o mână pe șoldul ei și cealaltă în jurul gâtului ei pentru a o trage spre el și a o săruta, îl dori și mai mult.

Și nu doar pentru că sărutul lui o făcea să își dorească să trăiască aici, pe banca asta, șoaptele lui tentante în ureche, buzele lui pe pielea ei, o făceau să își dorească asta pentru restul vieții.

– Felicity Faircloth, mă vei distruge, șopti el, luându-i gura, furând săruturi printre cuvinte. M-am jurat că vin aici... să îți spun să mă lași în pace... să îți spun să uiți de mine.

Mâinile ei ajunseră pe umerii lui, prinzând materialul cămășii în vreme ce el aluneca cu buzele pe obrajii ei, luându-i lobul urechii între dinți și rozându-l.

– Nu vreau să te las în pace, șopti ea. Nu vreau să te uit.

„Nu vreau să mă mărit cu altcineva."

El se retrase, punând suficientă distanță între ei ca să-i poată vedea chipul.

– De ce?

Cum o putuse întreba asta? Cum putea ea să îi dea un răspuns?

– Pentru că vreau să te văd pe tine în întregime, răspunse ea, ca un ecou al poveștii pe care el abia i-o spusese. Vreau să îți văd trecutul și viitorul.

El clătină din cap.

– Nu sunt un zeu, Felicity Faircloth. Sunt exact opusul. Iar tu ești prea bună pentru trecutul sau viitorul meu.

„Cum rămâne cu prezentul tău?" ar fi vrut ea să-l întrebe. În schimb, îl trase spre ea și el veni, sărutând-o din nou, gemând, lingându-i buzele până când ea le deschise și el putu să intre, tentând-o. Ea suspină, iar el o răsplăti pentru sunet adâncind sărutul, cu o mână amestecându-i acele de păr, în vreme ce cealaltă îi găsi glezna, fină și goală sub fustele ei. Degetele lui calde se înfășurară în jurul gleznei ei, puternice și ferme, apoi începu să urce pe interiorul piciorului.

– Din nou fără ciorapi, zise el. Floarea mea păcătoasă.

– Stai, suspină ea, și el se opri, atingerea lui încetând când ea se retrase, dorindu-și să-i vadă ochii – acei frumoși ochi de culoarea chihlimbarului, cu un cerc negru. De ce mă minți?

– Te mint?

Ea îi cercetă chipul înainte de a spune:

– Cred că da, să știi. Cred că mă minți de fiecare dată când te uiți la mine.

– Mint de fiecare dată când mă uit la altcineva.

– Spune-mi ceva adevărat, zise ea.

– Te doresc.

Cuvintele ieşiră instantaneu şi ea văzu adevărul din ele. Plăcerea se răspândi prin ea.

Dar nu era suficient.

– Şi altceva.

El clătină din cap.

– Nu mai este altceva. Nu acum.

– Încă o minciună, şopti ea, dar se aplecă spre el şi îl sărută oricum, simţindu-i dorinţa.

Egală cu a ei. Când sărutul se sfârşi, amândoi gâfâiau. Devil petrecu o mână mare şi fermă în jurul gâtului ei şi îşi apăsă fruntea peste a ei. Închise ochii şi spuse dureros de moale:

– Este singurul adevăr. Te doresc. Niciodată în viaţa mea nu am visat să doresc pe cineva cum te doresc pe tine. Curată şi perfectă. Deschise ochii, găsind privirea ei imediat. Este ca şi cum aş dori lumina soarelui.

Acest bărbat avea să fie sfârşitul ei. Avea să o ruineze pentru toţi ceilalţi.

– Dar nu poţi să ţii lumina soarelui, şopti el. Oricât de mult îţi doreşti să o atingi, îţi alunecă printre degete, alungată de întuneric.

Ea clătină din cap.

– Greşeşti. Lumina soarelui nu este alungată de întuneric. Este completată.

Şi apoi îi sărută din nou, iar el preluă controlul, temperându-i nerăbdarea cu priceperea lui – încetinind, prelungind, adâncind mângâierile. Degetele lui alunecau pe interiorul piciorului ei.

Ea îl lăsă să o atingă, îl lăsă să se joace cu genunchiul ei, făcu loc atingerii lui pe pielea aceea care nu fusese niciodată atinsă înainte. Suspină când el trecu mai sus, atingerea lui fiind ca o şoaptă, abia simţind-o, dar consumând-o oricum.

El întrerupse sărutul.

– Aşa de fină, zise el, lăsând sărutări calde, pline pe ceafa ei în vreme ce ea gemea de plăcere. Precum mătasea. Continuă să urce cu atingerea, lăsând foc în urma lui, până când atinse o margine de satin şi dantelă. Atinse cu degetele panglica pe care o găsi acolo şi ea o lăsă să se desfacă. Astea sunt...

Ea încuviinţă din cap, ştiind că ar fi trebuit să fie mai jenată. Dar nu-i păsa.

– Cele pe care mi le-ai dat tu.

– Dacă m-aș uita... Trase de legătură, slăbind-o de pe picior și ea închise ochii la senzație. Ar fi roz?

Ea încuviință din cap.

– Pot?

– Să poți ce? zise ea deschizând ochii dintr-odată.

– Pot să mă uit?

Cumva se abținu să spună cuvintele cu voce tare. Dar nu se putu abține să nu încuviințeze din cap, știind că nu ar fi trebuit să o facă. Știind că voia tot ce îi promisese el.

În momentul în care ea încuviință, el se mișcă, așezându-se pentru a-i ridica fustele și a o descoperi. Obrajii ei luară foc când el ajunse la panglicile roz de mătase.

– Îmi voi aminti de panglicile astea roz drăguțe, zise el blând, mai mult către el decât către ea în vreme ce degetele lui calde alunecau pe sub ele, pe sub materiale de-a lungul coapsei, pentru tot restul vieții mele.

Felicity se lăsă pe spate, oferindu-i mai mult acces.

– Îmi voi aminti *asta*.

Privirea lui se îndreptă spre a ei. Mâna lui urca spre talia ei, spre o altă panglică roz, una pe care nu o putea vedea, dar pe care o desfăcu fără eforturi oricum.

– Asta?

Ea gemu.

– Da.

Prinse panglica de la talie.

– Să-ți mai ofer și alte amintiri, iubire?

– Da, șopti ea și el trase, scoțând lenjeria eficient. Te rog.

Aruncând-o într-o parte, reveni cu mâinile pe picioarele ei, acum complet goale, acoperite de rochia din mătase roz.

– Mult mai frumoase fără panglici, șopti el, sărutând-o pe genunchi. Mângâierea trimise un val de căldură prin ea. Deschide, iubire.

Poate că era felul cum simțise ordinul pe pielea pe care nimeni nu o atinsese vreodată.

Poate că era sunetul – mârâitul care îi făcu inima să tresară.

Dar cel mai probabil restul o făcuse pe Felicity să își deschidă coapsele pentru aer, soare și acest magnific bărbat.

Era mângâierea. *Iubire.*

Chiar era periculos.

Pentru că în clipa în care ea făcu cum el îi ceruse, mâinile lui puternice, calde, muncite ajunseră pe interiorul genunchilor ei și o ținură deschisă, privirea lui ajungând la spațiul umbrit dintre coapsele ei, gâtul lui muncea ca și cum el se reținea să...

Ea se întinse după el, degetele ei alunecară pe chipul lui, peste cicatricea lui, palidă din cauza mușchiului care tresărea sub ea.

– Arăți de parcă... El îi întâlni privirea și ce văzu acolo o lăsă fără aer. Arăți...

– Înfometat. Mâinile lui se mișcară atunci, alunecând în sus pe coapsele ei, împingându-i fustele cât de sus se putea. Mi-e foame de tine, Felicity Faircloth. Sunt înfometat după tine. Degetele lui ajunseră la buclele întunecate care îi adăposteau sexul. Vreau să te ating, iubire. Și vreau mai mult. Vreau să te gust.

Cuvintele poate că o șocaseră, dar el le sublinie cu o atingere blândă, o alunecare înceată în vreme ce o deschidea.

– Vreau să știu fiecare centimetru din tine. Ce îți oferă plăcere. O mișcare, un geamăt adânc, delicios. Ești așa de udă pentru mine.

O roșeață în obraji, și el clătină din cap, ridicându-se în genunchi pentru a-i fura un sărut.

– Nu, șopti el. Să nu te rușinezi niciodată de asta. O vrei, nu? Atingerea mea?

Ea închise ochii.

– Da.

Mai mult decât orice.

– Îmi vrei sărutul.

Ea îl trase spre ea și îl luă buzele.

– Da.

– Fată lacomă. O poți primi de fiecare dată când ceri.

Cuvintele trimiseră un lichid de foc prin ea.

– O vreau acum.

El râse jos și aspru la auzul cuvintelor.

– Vreau să ți-o ofer. O mângâie și ea gemu. Îți place asta? Ea încuviință din cap, ridicându-și șoldurile către el. Aici? O atingere lentă și lungă. Sau aici? Un cerc ferm, blând și lent. Ea suspină. Ah... zise el. Acolo.

Încă un cerc și coloana ei era dreaptă, degetele ei încordate pe umărul lui, ochii închiși, gura deschisă.

– Da. Acolo. Te rog.

– Hmm.

Atingerile circulare continuară, leneșe și perfecte și amestecate. Ea se aplecă pentru a-i lua mâna, prinzându-l de încheietură.

– Vrei să mă opresc?

– Nu! Gemu. Da. Eu nu... El se opri, și ea îl detestă puțin pentru asta. Deschise ochii. Nu te opri.

El se aplecă și o sărută din nou, apoi spuse:

– Cred că ar trebui să îți arăt altceva.

– Dar îmi place! protestă ea.

– Îți va plăcea asta mai mult, șopti el.

Se arcui spre el când degetele lui se retraseră.

– Devil, te rog.

– Devon.

Privirea ei se întâlni cu a lui, clară și frumoasă și plină de ceva ce ea nu recunoscu prea bine.

– Poftim?

– Spune-mi Devon.

Inima ei amenința să-i sară din piept, mâna îi alunecă peste obrazul lui.

– Devon.

Ca răspuns el își coborî capul la coapsa ei, de parcă o venera. Ceea ce era o nebunie, desigur. El era cel care merita să fie venerat. Îi mângâie părul, cu degetele care tremurau din nevoia de el. După sărutul lui, da. După atingerea lui, da. Dar *el*.

– Devon, șopti ea din nou.

Numele îl eliberă și o sărută fin pe coapsă, din nou și din nou, alergând pe pielea fină către sexul ei, în vreme ce mâinile ei îi mângâiau în continuare părul scurt și neted. El îi desfăcu petalele, deschizând-o pentru a o privi și pentru o clipă ea se luptă, jenată de acțiunile lui.

Până când el vorbi, cu respirația fierbinte și devastatoare spre ea:

– Așa de frumoasă. O sărută exact deasupra sexului, inspirând adânc de parcă își aduna puterile. Nu ar fi trebuit să îți spun. Acum îmi ești datoare.

Dacă doar ar fi adevărat. Și totuși...

– Devon.

Se uită în sus la ea, iar ochii lui erau tot ce putea să vadă.

– Arată-mi ce-ți place.

Ea clătină din cap.

– Nu știu...

– Vei ști.

Și apoi o sărută, iar ea se pierdu, suspinând de plăcere, în vreme ce el își apăsa limba în moliciunea ei și făcea dragoste cu ea cu acele cercuri lente care descoperise că ei îi plac așa de mult. Felicity era terminată, cu mâinile pe capul lui în vreme ce limba lui îi mângâia centrul umflat, făcând-o să simtă plăcerea în cascade.

Degetele ei se încordară, ținându-l lângă ea. Se mișca spre el, și Devil – Devon – gemea, lăsând-o să-l folosească, savurând-o, de parcă ea era tot ceea ce își dorea. La acel sunet, Felicity îi dădu jenată drumul și el își înălță capul imediat, punând capăt plăcerii ei. *Nu!* Ea clătină din cap, ridicându-și mâinile.

– Îmi pare rău... Eu nu...

El se întinse după una din mâinile ei, sărutând-o în mijlocul palmei în vreme ce o așeza la loc pe capul lui.

– Să nu îți ceri niciodată scuze pentru ceea ce vrei, iubire. Că îmi arăți cum să îți ofer plăcere.

Ea își închise ochii, oripilată de cuvinte, sigură că femeile *nu făceau* așa ceva.

Devil reveni la ce făcea, abia atingând cu limba pe miezul ei. Prea ușor. Abia acolo. Ea deschise ochii.

– Devon.

Numele veni cu un vaiet. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar Felicity văzu neastâmpăr.

– Te rog, zise ea. Mai mult.

– Arată-mi, o îndemnă el, continuând să o provoace.

Știa ce voia el de la ea. Putea să o facă?

El se lăsă pe spate și suflă un curent lung și lent de aer peste ea. Blând. Inutil. La naiba. Ea își ridică șoldurile. Devil îi răsplăti mișcarea cu un supt scurt al cărnii ei încordate până când gemu.

Și apoi, el, monstrul, reveni la atingerea abia simțită.

– Fă-o!

Își înălță capul și îi aruncă o privire clar provocatoare.

– Fă-o tu.

Dumnezeu să o ajute, o făcu, ghidându-l, ridicându-și șoldurile, luându-și plăcerea. Ca răspuns, el își petrecu brațele peste șoldurile ei, trăgând-o mai aproape, strângând-o mai tare și ferm, hrănindu-se din ea în vreme ce Felicity îi suspina numele din nou și din nou, zvârcolindu-se contra lui. Mișcă o mână pentru a-i spori plăcerea, alunecând în ea, găsind un loc care o făcea să vadă stele.

– Devon!

Răspunsul lui fu un geamăt, vibrația adăugă la imensa plăcere pe care i-o provoca; urgența din ea o făcu să își încordeze strângerea, să își ridice șoldurile, să îi sporească plăcerea. Și Felicity se pierdu, fără să poată să facă ceva în afară de a se dărui acestui bărbat magnific și atingerii lui la fel de magnifice, fremătând, strigându-i numele de parcă lumea se clătina și tot ceea ce știa ea se schimbase.

Și cumva, în vreme ce zbura, izbucni în râs.

Era incontrolabil – o exclamație de euforie adâncă, aproape de nesuportat, străbătând-o în vreme ce el invoca plăcerea din ea, iar ea se mișca contra lui și se abandona. Și râse, și râse, și se bucură de acest bărbat, de sărutul lui, de atingerea lui, degetele ei mișcându-se prin părul lui tuns scurt.

Curând gura lui se moleși, iar degetele se opriră în vreme ce ea se liniștea. El își întoarse capul, așezându-și din nou buzele pe coapsă, blând. Felicity îi mângâie capul și chipul, ceafa și frumoșii lui umeri largi, nevrând să îi dea drumul.

– Ăsta a fost...

El o privi și ea putu citi dorința în ochii lui întunecați și păcătoși.

– A fost glorios.

Ea roși.

– Nu mă așteptam... Nu am vrut să râd.

– Știu.

Era normal să râdă? Nu-l putea întreba. Așa că spuse:

– Nu m-am mai simțit niciodată așa.

Ceva licări pe chipul lui, acolo și apoi dispăru înainte ca ea să apuce să citească, înlocuit de un zâmbet șiret, din colțul gurii.

– Știu, iubire. Am fost aici. Te-am simțit pe mine. Strâmtă pe degetele mele. Pulsând pe limba mea. Și râsul ăla... a fost cel mai erotic lucru pe care l-am auzit vreodată. Voi auzi acest râs în visele mele pentru tot restul timpului.

Apoi se ridică, frecându-și palmele peste coapse. În spatele lui, ultimele raze de soare înroșeau cerul.

Era plecat. Încă acolo, dar nu mai era cu ea, de parcă nici nu fusese acolo. Ea avansă pe bancă.

– Devon?

El clătină din cap, abia privind-o.

– Nu ar fi trebuit să îți spun asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu este pentru tine.

Cuvintele o usturară ca o lovitură. Se încordă.

Înjură, încet și urât, trecându-și mâinile peste capul perfect rotund. Ea detesta că observa acea perfecțiune. Detesta că observa tot ce avea legătură cu el – tăietura întunecată peste sprâncenele lui, peste ochii lui, adâncitura dintre ei. Linia dreaptă a nasului și abia perceptibila zimțuire a vârfului. Umbra de barbă de pe obraji, de parcă nu se putea bărbieri suficient pentru a ține întunecimea ei sub frâu. Și acea cicatrice, ticăloasă și frumoasă pentru că era a lui.

„Nu pentru tine."

Niciodată al ei.

El era lacătul pe care ea nu avea să-l deschidă niciodată.

Nu conta că el părea să știe o duzină de metode de a o deschide pe ea.

– Mi-ai cerut ceva adevărat, zise el cu un ton aspru în voce. Mai devreme.

Ea se ridică, vrând să se elibereze de banca care niciodată nu avea să mai fie a ei, pentru că mereu avea să fie a lui.

– Da. Și ai mințit.

– Nu am mințit, zise el. Ți-am spus că te doresc.

„Pentru o clipă, nu pentru totdeauna." Nu spuse asta și fu mândră de ea.

– Și nu am mințit nici când ți-am spus că numele meu nu era pentru tine.

Nu trebuia să o spună de două ori. Nu trebuia să înțepe de două ori.

– Da, *Devil*. Nu sunt bătută în cap. Înțeleg că numele tău primit la naștere este prea prețios pentru a-l împărtăși cu mine.

El își îndepărtă iar privirea. Înjură din nou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Felicity. Când zic că nu este pentru tine, este pentru că nu este deloc prețios. Pentru că te pângărește când îl rostești.

Ea clătină din cap.

– Eu nu...

– Nu este numele primit la naștere; nu am un astfel de nume. Am fost găsit când aveam câteva zile, înfășat în scutece și plângând pe malul râului Culm, cu un bilet prins de scutece, cu instrucțiuni să-i fiu trimis tatălui meu.

„Sfinte Dumnezeule."

I se strânse inima. La imaginea lui, copil. Bebeluș. Abandonat.

– Cine ar face așa ceva?

– Mama mea, zise el fără emoție. Înainte de a-și umple buzunarele și de a intra în apă, crezând că îmi va fi mai bine fără ea.

Lui Felicity i se făcu rău. Ce o fi înfruntat biata femeie? Ce temeri ducea cu ea? Ce tristeți?

Și apoi el adăugă:

– A crezut că el mă va accepta.

Normal că asta crezuse. Cine nu l-ar accepta pe acest bărbat uriaș, mândru, sclipitor și curajos? Cum ar putea un bărbat să nu iubească un astfel de fiu?

Cum putea cineva să nu iubească un asemenea bărbat?

Cum l-ar putea abandona cineva?

Gândul o inundă ca o revărsare de ape. Îl iubea. Cumva se îndrăgostise de el. Ce avea să facă?

Făcu un pas către el, întinzându-se spre el, vrând să-i arate. Vrând să-l iubească.

– Devil.

Clătină din cap la numele șoptit și făcu un pas înapoi, refuzându-i atingerea, rostind cuvinte insensibile. În mod miraculos.

– Nu a venit după mine. Și nimeni din oraș nu voia un paria bastard – așa că m-au trimis la un orfelinat. Nu aveam un nume așa că mi-au spus Devon Culm – din zona de unde veneam și de la râul în care a murit mama mea.

Se întinse din nou spre el, dar el se retrase din nou.

– Tatăl tău... probabil că nu știa... scrisoarea nu a ajuns la el... nu te-ar fi abandonat niciodată.

– Vei fi mamă minunată cândva, zise el. Ți-am mai spus asta, dar vreau să știi că acum vorbesc serios. Va veni o vreme când vei avea fete frumoase cu păr șaten, Felicity, și vreau să ții minte că vei fi o mamă remarcabilă.

Lacrimile îi înțepau ochii la aceste cuvinte – la invocarea acelor copii pe care nu-i voia dacă nu erau împărtășiți cu bărbatul pe care îl iubea. Cu *acest* bărbat, pe care îl iubea.

– Ai vrut adevărul, Felicity Faircloth, și iată-l. Sunt așa de mult sub tine că te murdăresc chiar și cu gândurile mele.

Ea își ridică bărbia.

– Nu este adevărat.

Nu vedea cât de magnific era? Nu înțelegea că făcea cât zece bărbați? Mai puternic și mai înțelept și mai inteligent decât oricare pe care îl cunoscuse ea vreodată?

Atunci el se întinse după ea, degetele îi atinseră obrazul într-o mângâiere care semăna prea mult cu un rămas-bun. Felicity se întinse să îi prindă mâna.

– Devil, repetă ea. Nu este adevărat.

– Am făcut o greșeală, zise el așa de încet, că vorbele aproape se pierdură în vânt.

Cuvintele o răniră și o întristară pe Felicity.

– Asta nu e o greșeală. Este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

El clătină din cap.

– Nu mă vei ierta niciodată, adăugă Devil, privind-o. Dacă te iau de la viața pe care o meriți. Nu mă mai căuta.

Lăsă să îi cadă mâna și se întoarse. Îl privi cum pleacă, dorindu-și să se întoarcă. Spunându-și că dacă el se întorcea, ar însemna ceva. Dacă se întorcea, ținea la ea.

Nu se întoarse.

Frustrarea și supărarea mocneau în ea.

– De ce? strigă ea după el, devenind tot mai nervoasă.

Detesta felul cum el o dezbrăcase și o făcuse să creadă că *conta* – și apoi o abandonase de parcă nu era nimic mai mult decât o distracție de după-amiază. De parcă nu era nimic.

El se opri, dar nu se uită la ea.

Felicity nu se mișcă, refuzând să alerge după el. Chiar și o fată bătrână avea mândria ei. Dar se eliberă de frustrare.

– De ce eu? De ce să mă lași să gust din asta? Din tine? Din lumea ta? De ce să mă lași să o am și apoi să mi-o iei?

Îi era tot mai greu să-l vadă în lumina tot mai slabă și se întrebă dacă el avea să îi răspundă. Când îi răspunse, fu așa de încet încât se întrebă dacă el intenționase ca ea să audă. Dacă își dăduse seama că vântul avea să-i poarte cuvintele la ea așa cum o făcuse mai devreme banca.

– Pentru că ești prea importantă.

Și dispăru în întuneric.

Capitolul 20

Felicity ținuse cont de instrucțiunile lui.

Nu-l căutase, nici nu intrase cu forța în birourile sau în depozitul lui, nici nu fusese văzută în Covent Garden de vreunul dintre

paznicii lui. De fapt, Brixton, care revenise la locul lui, din fața casei Bumble, nu avusese de raportat aproape nici o activitate din partea lui Felicity de când Devil o lăsase în grădinile ei.

Nici măcar nu îi trimisese un bilet.

Trecuseră trei zile și Felicity îl lăsase în pace, iar Devil descoperi cu fiecare secundă care trecea că era din ce în ce mai mistuit de dor.

Poate că ar fi putut evita asta, dacă nu ar fi răspuns la chemarea pe care ea o trimisese prin Brixton. Poate că ar fi putut să o ignore, dacă nu ar fi sărutat-o în grădini. Dacă nu și-ar fi amintit sunetul vocii ei purtat de banca șoptitoare. Dacă nu ar fi știut că râsese când avusese orgasm.

Râsese când avusese orgasm.

Nu cunoscuse niciodată o femeie care să se abandoneze plăcerii așa. Atât de deplin, de complet, încât plăcerea se revărsa din ea ca o bucurie pură, veritabilă. Tot restul vieții lui avea să își amintească sunetul râsului ei în acea grădină, împărtășită cu el, cu asfințitul soarelui, cu copacii și nimic altceva.

Pentru tot restul vieții lui avea să viseze la gustul plăcerii ei și la sunetul ei. Îl distrusese.

Petrecuse trei zile prefăcându-se că ignoră amintirea plăcerii ei, a râsului care se rostogolise glorios și, în final, pentru că eșuase, plecase din birourile lui pentru a întâmpina ultimul transport de gheață pe Tamisa. Soarele abia apusese – trimițând raze aurii și violete peste cerul Londrei – și era flux.

Devil traversă Fleet Street, spre docuri, verificându-și ceasul pe măsură ce mergea – nouă și zece minute. Observă liniștea din cârciumile frecventate de docherii Londrei, majoritatea dintre ei ar fi găsit de lucru în seara asta, ajutând la venirea și plecarea navelor din danele de acostare de pe marginea râului, în vreme ce mareea era înaltă și vasele puteau fi controlate. Când mareea se retrăgea, aveau să treacă douăsprezece ore înainte ca navele să poată fi mutate – și timpul la transportul maritim însemna bani.

Traversând în jos spre marginea râului, mergând cu bastonul în mână, continuă de-a lungul docurilor pe o distanță de câteva sute de metri, spre dana închiriată de Bastarzi în serile când primeau încărcături. O corabie masivă se contura neagră pe cerul gri, abia ancorată, pe jumătate scufundată în apa înaltă din cauza încărcăturii – o sută cincizeci de tone de gheață, mare parte din ea topită în interiorul halei.

Whit era deja acolo, cu pălăria neagră trasă în jos peste frunte, haina mare fluturând în vânt și cu Nik lângă el. Norvegianca frunzărea hârtiile încărcăturii sub privirea nervoasă a căpitanului corăbiei.

– După hârtii totul este acolo, zise ea. Dar nu putem fi siguri până nu ajungem la ea.

– Cât? întrebă Whit, ridicând bărbia în semn de recunoaștere la sosirea lui Devil.

– Miercuri noaptea dacă suntem norocoși. Deci peste două nopți. Dacă începem să scoatem ce s-a topit în hală din noaptea asta, din clipa în care mareea începe să scadă, am putea termina mai devreme.

– Două nopți și nimic mai mult, mârâi Whit. Nu putem risca să stăm mai mult fără o pază completă.

– O să vrem paznici în plus și la mutarea în depozit, zise Devil, bătând cu bastonul lui pe plăcile docului. Nu vreau să mai văd altă încărcătură compromisă.

– Făcut.

– Excelentă treabă, Nik.

Norvegianca înclină abia vizibil din cap în semn de recunoaștere a laudei.

– Mai ales că Devil nu a avut nimic de-a face cu încărcătura asta, adăugă Whit.

Devil privi la el.

– Ce vrea să însemne asta?

– Ai tocat două săptămâni după fată.

– De ce dracu' mă urmărești?

Whit își îndreptă privirea spre doc.

– Atâta vreme cât el este aici, urmăresc pe toată lumea.

Ewan.

– Dacă ne voia, venea după noi.

– O vrea pe Grace.

– Este protejată de acoperirea ei și de paznicii personali.

Whit scoase un mârâit jos și scrâșni.

– Sunt surprins că știai că avem un transport care sosește astăzi, cu tot timpul petrecut cu fata ta.

Ce nemernic era frate-său!

– A trebuit să o conving să aibă încredere în mine dacă vrem să o folosim ca să-l pedepsim.

Whit mârâi.

– Ăsta este în continuare planul, nu?

– Nu, răspunse Devil instantaneu, știind că avea să intre în belele, dar respinse ideea de a o folosi pe Felicity ca un pion în jocul lor atât de detaliat acum că el nu mai găsea tăria să pretindă altceva.

Dumnezeule, făcuse o încurcătură din el.

– Un plan prost, nu? zise Whit și Devil rezistă tentației de a trimite un pumn în fața fratelui său.

– Lasă-mă în pace.

Whit împărți o privire cu Nik, care vorbi în numele amândurora.

– Dacă nu ăsta este planul, atunci ce ai făcut tot timpul ăsta?

– Tu fă-ți griji de corabie, zise Devil. Nu e treaba ta.

Ea ridică din umeri și se întoarse.

– E o întrebare corectă, frate.

Era. Dar asta nu însemna că Devil trebuia să răspundă.

– Ți-ai găsit limba în seara asta?

– Cineva trebuie să te ajute să rezolvi tâmpenia asta.

– Mă ocup, zise Devil.

Se ocupa.

„Urma să se ocupe."

Tot ce trebuia să facă era să înceteze să se mai gândească la nenorocitul ăla de râs.

– Nebuni nenorociți.

Devil se întoarse spre cuvinte.

– Excelent. Se uită la Nik. Pleacă cât încă mai poți.

Norvegianca se îndreptă spre pasarelă pentru a începe să cerceteze hala în vreme ce Grace se apropia, înaltă și mândră și perfect îmbrăcată într-un costum de culoare stacojie. Era flancată de doi dintre locotenenții ei – femei în haine negre croite asemănător. Tot ce se vedea sub îmbrăcămintea exterioară a celor trei erau cizmele negre, dar Devil știa că toate purtau pantaloni – buni pentru mersul rapid și pentru fuga și mai rapidă, dacă aveau nevoie să se folosească de această abilitate. Gărzile se opriră la câțiva metri distanță de ei, iar Grace se apropie.

Whit își ridică sprâncenele și privi peste umăr la sora lor pentru o vreme îndelungată înainte de a reveni cu atenția la corabia pe jumătate scufundată în apă.

– 'Nă seara, Dahlia.

Grace își mijii ochii la Whit.

– Tu de ce naiba ești așa de vorbăreț? Înainte să apuce să răspundă, ea se întoarse spre Devil: Voi doi împreună aveți simțul unui arici tâmpit.

– Sunt convins că cei mai buni și mai străluciți din Londra te găsesc fermecătoare, zise Devil.

– Credeai că nu o să aflu? Credeai că o să se întâmple fără ca eu să știu? Este posibil ca voi doi să vă fi lovit la cap în același timp și să fi uitat că eu sunt mai inteligentă decât voi?

Whit se uită la Devil.

– Pare supărată.

– *Supărată?*

Grace dădu un pumn în urechea lui Whit cu viteza luminii.

– Hei! Whit dansă în spate, cu o mână la urechea vătămată. Ce dracu'!

– Nu ar trebui să vorbești când nu ai mai exersat de atât de mult, Beast. Păși către el, cu degetul ridicat spre nasul lui. *Tu* ar fi trebuit să-mi spui.

– Să-ți spun ce? întrebă Whit aproape văitându-se frustrat.

Ea însă deja îi întorsese spatele, îndreptându-se spre Devil, care își ținea ridicat bastonul pentru a o ține la distanță.

– Iar tu... ar trebui să te arunc în râu. Meriți să puți ca râul zile întregi. Meriți orice creatură perversă din noroi care și-ar găsi calea spre tine.

Devil își coborî bastonul, dând înapoi la cuvinte. Grace fusese mereu cea mai bună la amenințările verbale. Devil era mai bun la a le pune în practică.

– Sfinte Dumnezeule! Asta-i macabru.

– Știi ce zi este?

– Ce?

– Știi. Ce zi. Este.

– Este luni.

Devil deveni nervos.

– Da, chiar este luni. Băgă mâna în buzunar și scoase un ziar. Și știi ce apare în ziarul de luni?

– Rahat.

Whit scoase un fluierat jos.

– Ah! Și deci ne întoarcem la evaluarea mea inițială.

– Arici tâmpiți, zise Whit.

Grace se întoarse și ridică un deget în mănușa neagră la el.

– Arici. La singular. Un creier minuscul să-l împărțiți amândoi.

Reveni la Devil.

– Nu știu ce urmărești, zise el, rezistând rușinii.

– Nici măcar să nu încerci să negi. Și nu face pe prostul, deși ești clar unul. Făcu o pauză și trase aer. Și când vorbi, cuvintele erau mai blânde decât se așteptase el. Pline de mai multă emoție decât se așteptase ea. Anunțurile s-au făcut ieri la Saint Paul. Anunțul logodnei ducelui de Marwick este astăzi în ziarul *News*.

Devil se întinse după ziar.

– Dahlia...

Ea îi lovi mâna cu ziarul rulat și el se feri.

– Când aveai de gând să-mi spui?

– Nu credeam că tu...

Se uită spre Whit, care nu îl ajută deloc. Reveni cu atenția la Grace și înjură.

– Ce credeai că o să fac? Că o să mă arunc de pe cel mai apropiat pod?

Devil întoarse privirea.

– Nu. Normal că nu.

– Că îmi voi rupe hainele?

El încercă un mic zâmbet.

– Poate.

Ea îi aruncă o privire.

– Hainele mele sunt mult prea scumpe pentru a le rupe.

El scoase un mic hohot de râs la asta.

– Normal că sunt.

– Ce atunci?

– Ei bine, crima nu era ceva imposibil, răspunse Devil. Și ultimul lucru de care avem nevoie este un duce mort.

Whit mârâi.

– Nu este ca și cum nu am avut așa ceva înainte.

Grace îi ignoră pe amândoi.

– Nu sunt aici pentru că el se va însura. Sunt aici să-mi explicați de ce fetele mele îmi spun că logodnica lui se află sub protecția Bastarzilor Bătăuși.

El înlemni la acele cuvinte.

Grace observă, cum observa totul, ridicând dintr-o sprânceană roșcată.

– Nu tocmai ai terminat de subliniat că ultimul lucru de care avem nevoie este un aristocrat mort? Trebuia s-o protejez pe fată. Vrea în Garden la fel de mult cum toată lumea de aici vrea să iasă.

– Ce caută fiica marchizului de Bumble în Garden, Dev? întrebă sora lui.

Whit îngreună și mai mult lucrurile.

– Lui Devil îi place de fată.

Grace nu-și luă ochii de la el.

– Îi place?

„Îmi place prea mult."

– Este fata aia ștearsă din birourile tale, nu?

– Nu este ștearsă.

Cuvintele atraseră și atenția lui Whit, și a lui Grace. Whit mârâi, iar sora lui spuse gânditoare:

– Da... Nu cred că e ștearsă.

Devil se simți ca un idiot, dar nu răspunse.

Grace schimbă abordarea.

– De ce nu mi-ai spune că încerci să îl manipulezi?

– Pentru că am fost de acord să nu vă mai întâlniți niciodată. Pentru că ne-am înțeles că nimic ce are legătură cu el nu este sigur pentru tine.

Grace era prea valoroasă. Ducele nu putea să afle niciodată unde era. Grace era dovada unui trecut pentru care Ewan ar fi făcut orice să-l țină secret.

Dacă Grace era descoperită, Ewan ajungea în streang.

Cuvintele fură urmate de o tăcere lungă, iar fata adăugă:

– Am fost de acord cu asta în urmă cu zeci de ani.

– Nu este mai puțin adevărat acum și știi asta. A venit după tine. Își aduce aminte înțelegerea. Fără moștenitori. Și vrea un schimb.

În ochii lui Grace se văzu că înțelegea.

– Un schimb? Sau le vrea pe amândouă?

– Nu primește nici una, răspunse Devil.

Se uită de la un frate la altul.

– Nu mai suntem copii. Whit își băgă mâinile în buzunarele hainei lui mari în vreme ce ea continuă: Nu trebuie să mă mai protejați. Pot să îl înfrunt de la egal pe Ewan în orice zi. Lasă-l să vină după mine și-i voi arăta tăișul ascuțit al sabiei mele.

Nu era adevărat. Ewan era slăbiciunea dintotdeauna a lui Grace. Așa cum ea era a lui.

Și soarta era o curvă crudă pentru că-i făcuse pe fiecare sfârșitul celuilalt.

– Grace... începu Devil blând.

Ea îl întrerupse cu un fluturat de mână.

– Și ce? Ce joc faci, Dev? Doar nu plănuiești să lași fata să se mărite cu el, nu?

– Nu.

Dumnezeule! Nu.

– Atunci ce? Plănuiai să le strici logodna și să-i trimiți un mesaj? Fără moștenitori?

Privi spre Whit.

Whit deschise larg mâinile.

– Am vrut să-l bat măr și să-l trimit înapoi în provincie.

Grace rânji.

– Tot o idioțenie este, dar mai puțin. Dumnezeule, voi doi. Deveni serioasă. Trebuia să fiu implicată în plan, zise ea blând. Ar trebui să fiu de acum înainte.

– De ce?

– Pentru că nu el mi-a furat viitorul.

– Asta-i o minciună nenorocită, zise Whit.

– Ți-a furat viitorul din momentul în care a respirat. Al tău mai mult decât al nostru, fu Devil de acord. Și trecutul ei. Și inima ei – dar nu discutau niciodată despre asta. Tu erai moștenitoarea.

Grace rămase nemișcată, fiecare centimetru din ea se opri la acele cuvinte. Clătină din cap.

– Eu nu am fost niciodată moștenitoare.

Fusese fată. Nu că asta ar fi contat când ducele, tatăl lor, își pusese în mișcare îngrozitorul plan. Devil insistă.

– Tu te-ai născut ducesă, ai creștinat viitorul duce. Și Ewan ți-a furat viitorul la fel cum a făcut-o tatăl nostru.

Grace își întoarse privirea, vântul de pe Tamisa biciuia materialul plin al hainei stacojii în jurul picioarelor ei.

– Tatăl vostru m-a urât de la început, zise ea suficient de tare să fie auzită peste vânt. Mă așteptam la trădarea *lui*; nu conta pe mai mult de la el. Clătină din cap. Dar Ewan...

Devil detesta confuzia din vocea surorii lui.

– Ne-a trădat pe toți. Ne-a furat viitorul tuturor. Dar tu ești singura căreia i-a furat trecutul.

Ea se uită la el, privirea alunecându-i pe cicatricea de pe obrazul lui.

– Aproape te-a omorât.

– Aproape ne-a omorât pe toți, răspunse Devil, cu semnul încordat pe pielea lui.

– Încă ar putea să o facă, zise ea. Și iată celălalt motiv pentru care ar trebui să fiu în plan; eu sunt cea care-l cunoaște cel mai bine. Acest

lucru măcar era adevărat. Și Ewan nu poate fi manipulat; el este cel care manipulează.

– Nu de data asta.

– Nu este un prost; știe că eu sunt păstrătoarea tuturor secretelor lui, zise ea. Ce știu eu – *existența* mea – îl trimite la galere. Nu se va opri până când nu mă va găsi. Nu s-a oprit în douăzeci de ani.

– Îi spunem că ești moartă, zise Whit. Ăsta a fost mereu planul dacă el se apropia suficient cât să te miroasă.

Ea clătină din cap.

– Băiete, nu mă bagi în pământ până nu mor. Este prea aproape ca să nu mă găsească.

– Nu va ști niciodată unde ești.

– Și când am să obosesc să mă ascund?

Whit mârâi, apoi ea se întoarse spre el.

– Bietul Beast! Mereu dorind să dai întâi cu pumnul în ceva.

Se uită la Devil, lăsând accentul de Garden să se audă.

– Nici o grijă, fraților. Nu va fi primul duce cu care ne-am luptat și am câștigat. Făcu o pauză și continuă. Încetați să vă mai faceți griji pentru mine și îngrijorați-vă de înțelegere. Fără moștenitori.

Grace se întoarse spre Whit care mârâi.

– Ce?

– Devil a stricat totul.

Devil își scrâșni dinții.

– Nu am stricat. Am un plan.

Grace îl privi.

– Ce fel de plan?

– Da, frate. Whit se uită la el. Ce fel de plan? Știm că nu o vei răni pe fată.

Ar trebui să-i bată pe amândoi.

– O scot din asta.

– Din căsătorie? răspunse Grace. Când el nu răspunse, ea adăugă: Cum? Dacă el o lasă, va avea reputația ruinată. Dacă ea îl lasă, va avea reputația ruinată. Nu este un scenariu în care fata nu este ruinată și ai știut asta de la bun început.

– Era ruinată înainte ca el să se apropie de ea, zise Whit.

Devil se întoarse către fratele lui.

– Nu era.

O pauză. Apoi Grace spuse:

– Am auzit la fel. Că a fost găsită într-un dormitor care nu era al ei.

– De unde știi asta?

Grace ridică dintr-o sprânceană în direcția lui.

– Trebuie să îți reamintesc că eu sunt cea care are rețeaua de spioni decenți? Să-ți spun ce am auzit despre tine și Felicity Faircloth cea Terminată?

El nu băgă în seamă ironia.

– Ideea este că ea nu este ruinată. Este...

Perfectă.

Ei bine, nu putea spune asta.

– Oh, Doamne, zise Grace.

Whit își scoase pălăria și își frecă capul cu o mână.

– Vezi?

– Ce să vadă? întrebă Devil.

– Ții la fată.

– Nu.

– Atunci arunc-o la lup. Du-o la marginea altarului și ruineaz-o. Demonstrează-i lui Ewan că nu se va căsători niciodată cât ai să trăiești tu. Sau, dacă o face, va fi la fel de păcălit asupra moștenitorilor cum a fost propriul lui tatăl. Că vei elimina posibilitatea ca el să aibă vreun moștenitor. Respectă-ți jurământul.

El își întoarse privirea de la sora lui.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Pentru că ea va avea reputația ruinată în ecuație. Prin mâinile mele.

– Fetele mele îmi spun că este deja ruinată, Devil. Jumătate din Garden te-a văzut sărutând fata în noaptea în care ai zis lumii că ea este intangibilă.

Nu ar fi trebuit niciodată să o atingă în acea noapte. Sau în nici una dintre nopțile de după. Dar nu acesta era felul de ruinare pe care îl avea el în plan. Nu ruinarea prostească ce venea cu un sărut clandestin. O noapte de plăcere – momente furate care nu însemnau nimic. Ca planul lui Devil să funcționeze, el ar fi trebuit să o facă public. În fața întregii lumi.

Și Felicity ar fi exilată pentru asta. Nu ar mai fi niciodată o bijuterie a *aristocrației*. Nu s-ar mai întoarce niciodată la locul de onoare. Nu ar mai fi niciodată în centrul acelei lumi după care ea tânjea.

Grace zâmbi când Devon rămase fără un răspuns.

– Spune-mi din nou că nu îți pasă de fată.

– La naiba!

Normal că îi păsa. Era imposibil să nu îi pese. Și el făcuse o mare încurcătură de la început, din momentul în care o văzuse pe balcon. Din momentul în care se abătuse de la planul de a-și trimite fratele pachet și alesese în schimb să zăbovească cu ea... Îi făcuse promisiuni pe care nu avea nici o intenție să le țină. Îi făcuse promisiuni pe care nu le putea ține nici dacă voia.

– Ai aruncat-o deja la lupi, Dev, zise sora lui. Există doar o cale de a o salva.

El se întoarse spre ea, incapabil să își poată reține furia rece din voce.

– Ewan nu va avea moștenitori. Și cu siguranță nu îi va avea de la Felicity Faircloth.

„Este a mea."

O sprânceană roșie se ridică.

– Nu Ewan.

El se încruntă.

– Cine? Pe cine știm noi care să fie suficient de bun pentru ea?

Grace zâmbi atunci, deschis și necalculat. Privi spre Whit.

– Într-adevăr, pe cine.

– *Beast?*

Devil crezu că își pierde mințile la ideea fratelui său atingând-o pe Felicity.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Whit. Poate chiar ești inteligent cât un arici. Se referă la tine, Dev. Să te căsătorești *tu* cu fata.

Emoția se răzvrăti în el pentru o secundă, forța ei trimițându-l înapoi. Entuziasmul, dorința și ceva periculos, imposibil de aproape de speranță.

Imposibil de aproape și imposibil.

El își închise emoțiile.

– Nu.

– De ce nu?

– Nu mă vrea.

Minciună.

„Nu Marwick este molia. Tu ești."

– Tu o vrei?

„Da. Normal." Nu-și putea imagina că un bărbat ar putea să nu o dorească. Strânse și mai tare capul leului de argint din palma lui.

Grace îi ignoră răspunsul.

– Te-ai putea însura cu ea. Să o salvezi de la ruină.

– Nu aș salva-o. Aș schimba o ruină cu alta. Ce este mai dezastruos pentru o doamnă născută în aristocrație decât viața ca o doamnă în noroiul din Covent Garden? Ce fel de viață ar avea aici?

– Te rog, îl sfidă Grace. Ești bogat ca un rege, Devil. I-ai putea cumpăra toată partea de vest din Berkeley Square.

– I-ai putea cumpăra tot Berkeley Square, adăugă Whit.

Nu ar fi suficient. I-ar putea cumpăra Mayfair. O lojă la fiecare teatru. Dineuri cu cei mai puternici oameni ai Londrei. Audiențe la rege. Ar putea să o îmbrace în cele mai frumoase rochii pe care le-ar putea crea Herbert. Și ea nu ar fi niciodată acceptată de ei. Nu ar fi niciodată bine-venită înapoi. Pentru că se măritase cu un infractor. Unul cu care ei trăiau în pace, dar oricum un infractor. Un bastard, crescut într-un orfelinat și educat în mahala.

„Dacă ar fi fost el cel care ar fi câștigat titlul de duce, ar fi putut să fie diferit." Clătină din cap, detestând gândul – un gând pe care nu-l mai avusese de douăzeci de ani, de când era copil, când foamea îl rodea și era disperat să doarmă altundeva decât pe străzi.

În spatele lor, se auziră pași, iuți și furioși. O fată de cel mult doisprezece ani, blondă și subțire ca o trestie, se opri în fața locotenenților lui Grace.

– Una de-a mea, zise Grace, ridicând vocea și făcându-i semn să înainteze. Lăsați-o să treacă.

Fata se apropie, cu o bucată de hârtie în mână. Lăsă un genunchi în jos.

– Domnișoară Condry.

Grace întinse o mână, luă biletul și îl deschise, nemaifiind atentă la Devil.

Slavă Cerului! Spusese deja destule ca să arate ca un nebun bolnav de dragoste.

Poate că era un mesaj suficient de important pentru ea, încât să nu-l mai întrebe despre Felicity.

Băgă hârtia în buzunar, îi dădu o monedă mesagerei, care deja se întorcea în întuneric.

– Du-te. În siguranță. Grace reveni cu atenția la el. Mă gândeam că ruina doamnei ar trebui să fie propria decizie, nu crezi?

Poate că nu era destul, și Grace avea să vorbească despre Felicity pentru totdeauna, ca o tortură perfectă.

– A luat deja decizia. A mințit că se mărită cu un duce pentru a reveni în societate. L-a ales pe Marwick, un duce pe care nu-l întâlnise niciodată.

„Am vrut să-i pedepsesc", îi spusese ea. „Și am vrut ca ei să mă vrea înapoi."

– Am greșit aducând-o pe Felicity Faircloth în această luptă.

Whit mormăi.

– Dumnezeu știe cât e de adevărat, fu Grace de acord.

– O voi scoate din asta și îi voi salva viitorul.

Grace încuviință din cap, revenind cu atenția asupra bucății de hârtie care îi fusese adusă.

– Nu sunt sigură că îi mai poți controla viitorul.

– Nu sunt așa de sigur că vreodată i l-a controlat, zise Whit, întărindu-se în fața vântului.

Se încruntă la amândoi.

– Voi doi vă puteți duce dracului.

– Spune-mi. Grace nu ridică privirea. Ca parte a aranjamentului tău, doamna a cerut să fie școlită în arta tentației?

Devil înlemni. De unde știa Grace asta?

– A cerut. Da.

Sora lui îl privi.

– Și tu nu i-ai putut oferi instrucțiuni verbale?

– Am instruit-o bine. Whit ridică din sprâncene la asta și Devil avu senzația clară că roțile se desprind de căruță. Dar nu era vorba despre a tenta pe oricine. Era vorba despre a-l tenta pe cel de netentat. Era vorba despre a-l tenta pe *Ewan*, pentru numele lui Dumnezeu. Ca să revină în societate. Să se ridice la potențialul ei. Își vrea restaurată reputația, alături de cea a familiei sale. Nu ai ascultat până acum?

– Fetei nu pare să-i pese nici un pic de reputația ei, Devil, zise Grace. Aș putea să merg așa de departe, încât să zic că nu o interesează câtuși de puțin ce crede societatea despre ea.

– De unde ai știi tu asta? izbucni el. Ai întâlnit-o o dată.

Ea flutură biletul.

– Pentru că este la club chiar acum.

El îngheță.

– Care club?

O sprânceană roșcată perfect arcuită se ridică în vreme ce îi răspunse perfect calmă:

– Clubul meu.

Se auzi o bătaie, urmată de glasul lui Whit.

– Fir-ar al dracului!

Sau poate Devil fusese cel care o spusese. Nu era sigur, pentru că era distras de valul de furie care veni peste el la cuvintele ei.

Plecă într-o secundă, dispărând în întuneric fără să își ia rămas-bun, picioarele sale lungi mâncând pământul până când, nemulțumit de viteză, începu să fugă.

Grace și Whit rămaseră lângă docuri, privindu-și fratele care dispărea în întuneric înainte ca ea să se întoarcă spre el și să spună:

– Ei bine. Asta este neașteptat.

Whit încuviință o dată din cap.

– Îți dai seama că lui Ewan nu-i va plăcea când Devil va câștiga.

– Îmi dau seama.

El o privi.

– Trebuie să dispari o vreme, Gracie.

– Știu, zise ea încuviințând din cap.

Capitolul 21

Felicity era destul de sigură că pe Shelton Street, numărul 72 era un bordel.

Când bătuse la ușă cu o oră în urmă, o mică ușă construită înăuntru se deschisese, dezvăluind doi ochi frumoși dați cu tuș. Și când spuse ochilor că Dahlia o invitase, mica ușă scoase la iveală o ușă mai mare și ea fusese poftită înăuntru.

O frumusețe înaltă, cu păr negru și ochi albaștri precum safirele o întâmpinase într-un salon de recepție încântător, îi explicase că Dahlia nu era prezentă în acel moment și o invitase pe Felicity să o aștepte. Cum curiozitatea lui Felicity era imposibil de domolit, desigur că fusese de acord.

La acel moment primi o mască și fu însoțită într-un salon mai mare, de formă ovală, îmbrăcat în mătase și satin, unde se afla în jur de o duzină de canapele, fotolii și perne turtite. Băuturi erau oferite.

Și apoi sosiră bărbații.

Sau, mai bine zis, începură să sosească.

Salonul se fălea cu șase uși, toate închise, cu excepția momentului când anunțau intrarea unora dintre cei mai frumoși bărbați ai Angliei. Și ei tot soseau, acești bărbați încântători, oferind mai mult

vin, mai multă brânză, dulciuri și prune dulci. Stăteau aproape și îi ofereau poveşti despre forța lor, povestindu-i glume încântătoare și amuzante și făcând-o în general să se simtă de parcă era singura femeie din lume.

Făcând-o aproape să uite motivul pentru care venise.

Acest lucru era remarcabil – acești bărbați încântători o făcură să se simtă centrul lumii lor în ciuda prezenței altor femei, toate purtând măști când intraseră, ale căror veniri și plecări păreau să aibă ca scop să se cupleze cu acești domni (și în unele cazuri cu mai mult de unul).

Fără dubiu pentru a face dragoste.

Lui Felicity îi trecu prin cap că într-o vreme s-ar fi simțit inconfortabil văzând ce se întâmpla pe Shelton Street, numărul 72, dar acum era mai mult decât încântată de decizia de a fi acceptat invitația Dhaliei, pentru că dacă cineva o putea învăța cum să seducă un bărbat precum Devil, acești bărbați, impresionant de fermecători, puteau.

Un bărbat înalt și chipeș o întreținea; se prezentase ca fiind Nelson – *precum eroul, doar că mai chipeș* –, cu un zâmbet în ochii blânzi care aveau niște riduri încântătoare la colțuri și îl făceau să pară genul de bărbat cu care cuiva i-ar plăcea să-și petreacă toată viața, nu doar o seară.

După ce o copleși cu complimente, începu să îi povestească istoria unei pisici pe care o cunoscuse cândva – una care avea o înclinație pentru slujbele din biserică, și nu doar ca să participe la ele.

– Îi plăcea în mod deosebit să se urce la amvon și să se întindă peste Cartea de rugăciuni a Bisericii Anglicane. N-are sens să mai zic că vicarului nu-i păsa și trebuia frecvent să scoată pisica pentru a-și putea continua predica.

Felicity râse închipuindu-și scena în vreme ce Nelson adăugă, cu ochii negri sclipind:

– Mereu mi s-a părut un tratament crud. Biata pisică voia doar să fie mângâiată.

Dublul înțeles al cuvintelor nu-i scăpă lui Felicity și ochii i se măriră la flirt. Era considerat un flirt dacă era atât de fățiș?

Înainte să caute un răspuns, se auziră două bătăi și simți vibrația scândurilor în vreme ce privirea lui Nelson se îndreptă spre locul din spatele ei, urcând până când ochii lui erau și ei mari și el era deja în picioare.

Felicity știu înainte să se întoarcă ce era acolo.

Sau mai degrabă pe *cine* avea să vadă.

Asta nu schimbă felul cum îi bătea inima când îl descoperi pe Devil, înalt în întuneric, îmbrăcat tot în negru, cu bastonul în mână, cu o furtună în ochi. Rămase fără aer în vreme ce el îi căuta chipul, cu maxilarul zvâcnind sălbatic, făcând-o să-și dorească să se întindă și să-l atingă. Să îl liniștească.

Nu. Nu avea să se întâmple așa ceva.

Își îndreptă spatele și spuse:

– Ce cauți aici?

– Locul ăsta nu e pentru tine.

Ea ripostă imediat:

– Nu înțeleg în ce calitate îmi spui asta.

Dacă era posibil, unghiurile feței deveniră mai ascuțite, iar ochii mai întunecați.

– Pentru că locul ăsta este în Covent Garden, și eu sunt stăpânul Covent Gardenului, Felicity Faircloth.

Ea rânji.

– Bine. Atunci îți sugerez să te gândești foarte bine înainte de a da unei prințese din poveste frâu liber pe proprietatea ta.

– La naiba, Felicity, zise el, cu vocea suficient de joasă ca să nu atragă atenția celorlalți din salon. Nu poți să fugi din Mayfair când ai tu chef.

– Se pare că pot, totuși, nu?

Slavă Cerului că era o fată bătrână; nimeni nu se gândea să se asigure că ești în dormitorul tău după ce te-ai retras. Erai destul de mulțumită când evadai din propria casă.

Cu atât mai mult când reușeai să dai o lecție bine meritată unui bărbat arogant. Simțindu-se chiar mândră de ea însăși, se răsuci pe călcâie și traversă salonul, deschizând una dintre frumoasele uși din mahon și trecând direct prin ea – de parcă avea vreo idee unde se ducea.

Avea să se îngrijoreze pentru asta când avea să scape de el.

Felicity închise ușa în urma ei în sunetul înjurăturii lui. Din fericire, era o cheie în ușă, pe care ea o răsuci, apoi o băgă în buzunar. Se uită în jur. Se afla pe casa scărilor, slab luminată și cu pereți acoperiți cu satin auriu și stacojiu, cu trepte din lemn înguste urcând spre ce se afla sus.

Mânerul ușii se mișcă.

– Deschide ușa.

– Nu, zise ea. Nu cred că o voi face.

O pauză. Apoi din nou.

– Felicity! Deschide ușa!

Fremătă de entuziasm. De entuziasm și de un sentiment de libertate cum nu mai simțise niciodată.

– Îmi imaginez că ți-ai dori să ai un talent cu încuietorile acum, nu-i așa?

– Nu am nevoie de talent cu încuietorile, iubire.

Iubire. Alintul umplu spațiul mic și liniștit. Nu ar fi trebuit să se lase încălzită de cuvânt, dar se întâmplă. Nu ar fi trebuit să se lase încălzită de *el*. Nu o rănise el? Nu o izgonise el? Nu o îndepărtase de lângă el?

Oftă furioasă.

Dar tot voia acel alint.

Dar tot dorea acel bărbat.

Felicity se răsuci pe un călcâi și porni în sus pe scări iute, încercând să pună distanță între ei înainte ca el să găsească o cheie și să vină după ea. Sau poate că voia să se distanțeze de sentimentele pentru el. Nu mai conta. Își imagină că avea un minut sau două înainte ca frumoasa femeie care o întâmpinase la ușă să îi dea o cheie.

Urcase trei sferturi din trepte când ușa se deschise, ricoșând în perete doar ca să fie oprită de puternicul braț al lui Devil care intra pe ușă. Gura ei se deschise, iar ea rămase împietrită pe scări.

– Ești *nebun*? Puteam să mă aflu acolo!

– Nu erai, zise el venind după ea.

Ea făcu un pas în spate pe trepte, cu inima bătând puternic.

– Ai rupt ușa surorii tale.

– Sora mea este foarte bogată. O va repara. El continua să se apropie. Nu sunt mulțumit de tine acum, Felicity Faircloth.

Ea continuă să urce, cu o mână ridicându-și fustele pentru a-și oferi libertate de mișcare.

– Pot să văd asta, *pentru că tocmai ai spart o ușă*.

– Nu ar fi trebuit să fac asta, dacă nu apăreai în Covent Garden.

– Nu are nimic de a face cu tine.

Se retrase.

– Are doar cu mine de a face.

El avansă.

– Mi-ai spus să nu te mai caut.

Se apropia de ea. Și Felicity își dădu seama că îi plăcea felul cum pulsul i se accelera cu fiecare pas măsurat.

– Așa că ai căutat un bordel?

Ea făcu o pauză, punând o mână pe perete pentru a se echilibra.

– Bănuiam eu că asta este!

Acum cam regreta că nu îl explorase mai mult.

– O *bănuială?* Devil privi spre tavan cerând parcă răbdare. Ce naiba altceva ar putea să fie? Un al doilea White? Special pentru Covent Garden?

Ea își înclină capul.

– Mi-a trecut prin cap că ar putea fi un... știi... dar nu arăta așa... bordelesc. El aproape ajunse lângă ea. De ce sunt toate doamnele mascate?

– Încă mai fugi de mine?

Ea își înclină capul din nou.

– Pentru moment.

– Doar pentru că ți-am stârnit interesul și acum vrei răspunsuri.

– De ce sunt toate doamnele mascate?

Se opri pe treapta de sub ea și diferența de înălțime îi aduse ochi în ochi.

– Pentru că nu doresc să fie recunoscute.

– Asta e ideea? Clienții nu vor să vadă chipurile femeilor?

– Felicity... Făcu o pauză, în timp ce o umbră de zâmbet apăru pe buzele lui. Draga mea, femeile *sunt* clienții.

De uimire, gura ei se deschise și formă un cerc perfect rotund.

– Oh!

Era un bordel – *pe invers.*

– Oh, repetă ea. Asta ar explica de ce Nelson era așa de încântător.

– Nelson se pricepe foarte bine la ceea ce face.

– Îmi imaginez, zise ea încet.

– Aș prefera să nu.

Devil scoase un mic mârâit.

Ochii ei se lărgiră. Era posibil ca el să fie... gelos? Nu. Asta era imposibil. Bărbații precum Devil nu simt gelozie pentru femei precum Felicity Faircloth.

El îi întrerupse gândurile.

– Ce cauți aici?

„Am venit să învăț cum să te câștig."

– Am o invitație.

– Da, și sora mea este norocoasă că am hotărât să nu o arunc în Tamisa pentru că te-a invitat. Era așa de aproape și vorbea atât

de încet din umbre. Acum, te mai întreb o dată, milady, și ai face bine să îmi spui adevărul. Ce cauți aici?

Pentru prima dată în viața ei, când auzi adresându-i-se cu *milady*, se întrebă cum ar fi să fie realmente doamna cuiva. Cum ar fi fost să stea lângă el? Să-l atingă când vrea? Și el să o atingă pe ea?

Îl dorea.

Dar în loc să zică asta, rosti:

– Mi-ai spus că nu mai pot veni la tine.

El închise ochii cu o clipă mai mult decât ar fi trebuit.

– Da.

Răspunsul deranjă.

– Vrei să îți iei prăjitura și să o mănânci, iar eu nu voi permite. Fie te poți spăla pe mâini de mine sau poți încerca să fii cel care mă păstrează, Devil, dar nu poți avea ambele lucruri. Iar eu nu caut un om să mă păstreze, oricum.

– Pentru că te afli într-un bordel din Covent Garden, cred că ar trebui.

– Sunt într-un bordel din Covent Garden pentru că m-am săturat de paznici și există o lume largă plină de lucruri despre care vreau să învăț.

– Ar trebui să mergi acasă.

– Și ce voi învăța acolo, cum să fiu mielul de sacrificiu? Cum să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc? Cum să salvez o familie despre care am descoperit că o disprețuiesc mai mult decât ar trebui?

Încă un mârâit jos.

– Și ce crezi că te va învăța locul ăsta?

„Cum să te câștig."

Ea înghiți în sec.

– Toate lucrurile pe care tu mi le refuzi.

El își mijì ochii.

– Mai ții minte ce ți-am spus despre pasiune, Felicity? Ți-am spus că nu este precum iubirea – nu este răbdătoare și bună sau cum îi place Bibliei să ne spună. Nu era dorință. Este *nevoie*.

Căldura venea dinspre el în valuri, înfășurându-se în jurul ei precum promisiunea cuvintelor lui. Cum ar fi ca el să aibă nevoie de ea? Ar fi la fel de îmbătător cum simțea ea că are nevoie de el?

Pentru că începea să simtă că avea nevoie de el.

Cu siguranță, de asta o duruse așa de mult când o părăsise.

Nu pentru că-l iubea.

Și apoi el adăugă:

– Pasiunea de cele mai multe ori vine cu cel mai rău dintre păcate decât cu cea mai frumoasă virtute.

Auzi vinovăția din cuvintele lui și nu se putu abține să nu ridice mâna, să nu pună degetele pe obrazul lui, dorindu-și ca mănușile să dispară. Dorindu-și să-l poată simți, piele pe piele.

– Tu știi despre păcate, nu-i așa, Devil?

El închise ochii, lăsându-se atins, transmițând un val de plăcere în adâncul trupului ei.

– Știu mai multe despre păcate decât poți visa.

– Mi-ai spus cândva că îmi poți vedea păcatul, zise ea.

El deschise frumoșii lui ochi, întunecați și atoateștiutori.

– Este invidia. Îi invidiezi pentru pozițiile lor. Pentru viețile lor. Pentru că sunt acceptați de societate.

Poate că așa fusese înainte. Poate că existase o vreme când ar fi făcut orice aibă viața pe care restul societății o avea. Fericirea. Acceptarea. Dar acum nu mai era așa.

– Greșești. Nu acesta este păcatul meu.

Fu rândul lui să ridice o mână. Să o atingă pe obraz cu degetele lui incredibil de calde.

– Care este atunci?

– Este dorința, zise ea abia rostind cuvintele.

El înjură încet în întuneric. Atât de imposibil de frumoasă și aproape.

Ea insistă, știind că nu ar fi trebuit. Dar nu se putea opri.

– Te vreau pe *tine*, Devil. Vreau să *te* cuceresc. Vreau să fiu flacăra *ta*. Dar mă tem... Făcu o pauză, detestând felul cum el o privea, de parcă vedea fiecare cuvânt care venea înainte ca ea să-l articuleze. Și poate că așa era. Nu conta. Mă tem însă că eu sunt molia.

Degetele lui se mișcară, alunecând pe ceafa ei, în părul ei, trăgând-o spre el și făcând-o să ia foc.

Nu era nici un dubiu – ceea ce nu făcu decât să sporească ceața puternică ce veni peste ea. Acum un moment era sigură că el voia să scape de ea și în următorul el îi fura aerul, rațiunea și sănătatea, cuprinzându-i chipul cu o mână în vreme ce cealaltă se înfășura în jurul spatelui ei și o trăgea mai aproape de căldura lui. Gura lui se jucă peste a ei, trimițând valuri de senzații prin ea, nefinisate și perfecte, limba lui caldă și senzuală o atingea pe a ei.

Ar putea la fel de bine să fie ultima dată când el o sărută și era *magnific*.

Ar putea trăi fericită pentru totdeauna aici, în brațele lui, pe această casă a scărilor.

Doar că în urma lui se auzi cineva tușind și, deși părea la kilometri distanță, o copleși panica de a fi descoperită. Îi împinse umerii și Devil își ridică buzele de pe ale ei într-o mișcare lentă și leneșă, de parcă nu avea nici un motiv să facă asta.

– Ce? întrebă el, fără să își ia ochii de la ea.

– Mi-ai spart ușa, zise Dahlia de jos.

El mormăi recunoscându-și fapta, cu ochii la Felicity, ai cărei obraji ardeau. Mâna lui coborî în jos și o luă de mână.

– Avem camere pentru asta, să știi, adăugă Dahlia.

Buzele lui Devil se strânseră într-o linie dreaptă.

– Vezi-ți de treaba ta. Se aplecă și o sărută pe Felicity din nou, iute și temeinic, lăsând-o fără aer când ridică brusc capul și zise: Vino cu mine.

De parcă putea face și altceva.

Urcară scările una câte una. El nu ezită – nu încetini pasul, nici măcar când Felicity se întinse să vadă culoarele frumoase și misterioase de jos, acea promisiune a aventurii și a păcatului. O conduse tot mai sus. Inima lui Felicity bătea din ce în ce mai tare până când el se opri într-un loc de pe casa scărilor negru ca smoala, de unde nu mai era loc de mers mai departe.

Atunci el îi dădu drumul și puse mâinile pe tavan, inelele sclipeau în întuneric la câțiva centimetri deasupra capului și împinse o ușă construită în interior, ridicându-se și ieșind, lăsând-o pe Felicity să se uite uimită la frumosul lui corp profilându-se pe fundalul cerului înstelat.

Când se întinse și îi oferi o mână, ea nu ezită, și el o trase afară în noapte, unde el domnea.

Capitolul 22

O dusese pe acoperișuri.

Știa că nu ar fi trebuit să o facă. Știa că ar fi trebuit să o urce într-o birjă și să o trimită înapoi în Mayfair – neatinsă, la reședința de generații a familiei sale. Știa că era o greșeală să o aducă în lumea asta

care îi aparținea în întregime lui și nu reprezenta nimic pentru ea, care nu avea să facă altceva decât să o murdărească.

Dar dacă dorința era păcatul lui Felicity, era și al lui Devil. Și, Dumnezeule, o dorea.

O dorea mai mult decât dorise orice altceva și Devil își petrecuse mare parte din tinerețe sărac și furios, fiindu-i foame și frig. Ar fi putut să reziste dorinței – dar atunci ea îi mărturisise: „Te doresc. Vreau să fiu flacăra ta... dar mă tem însă că sunt molia ta".

Și tot ce-și dorea Devil era să o ia undeva unde puteau să ardă împreună.

După ce o trase pe acoperișul clubului lui Grace, închise ușa – se ridică și o descoperi holbându-se în noapte, orașul de dedesubt și stelele de deasupra, la fel de clare ca viziunea lui despre viitor.

Cel pe care avea să-l petreacă fără ea.

Dar în seara asta, avea să împartă lumea asta cu ea, chiar dacă știa că avea să regrete asta pentru totdeauna. Cum putea el să reziste?

Mai ales când ea ridică mâna și își scoase masca pe care o primise înăuntru, descoperindu-se în fața nopții calde. Se întoarse încet, absorbind totul cu ochii mari. Apoi ridică privirea spre ochii lui și zâmbetul de pe chipul ei amenință să-l pună în genunchi.

– Este magnific.

– Da, este, zise el, începând și el să respire greu.

Ea clătină din cap.

– Nu mă gândesc niciodată la acoperișuri.

El îi întinse mâna.

– Sunt cea mai bună cale pentru a călători.

Își așeză mâna în a lui, oferindu-i încrederea înainte ca el să o conducă de pe o clădire pe alta, în josul unei străzi de oraș curbată, în sus și peste acoperișuri, de pe o culme pe alta, în jurul coșurilor și peste țiglele sparte.

– Unde mergem?

– Departe, zise el.

Ea se opri la cuvintele lui, dându-i drumul la mână. Când el o privi, ea privea în altă direcție, spre oraș. În vreme ce el privea, ea își întinse brațele larg și-și întoarse fața spre cer, respirând noaptea, cu un mic zâmbet jucăuș pe buze.

Devil îngheță, neputând să își ia ochii de la ea, de la bucuria din ochii ei, de la culoarea dată de entuziasm obrajilor ei, de la părul ei care sclipea argintiu în lumina lunii. Pentru o secundă ea fu Cardea,

nevăzută de întreaga lume cu excepția lui – începutul și sfârșitul, trecutul și viitorul. Prezentul.

La fel de frumoasă precum cerul nopții.

– Ador asta, zise ea. Cuvintele răsunară puternic și pline de pasiune. Iubesc libertatea. Că nimeni nu știe că suntem aici, secrete în întuneric.

– Îți place întunericul, zise el.

Cuvintele ieșiră hârâite, precum roțile de pe caldarâmul de dedesubt.

Ea îl privi cu o licărire în ochi.

– Da. Îmi place pentru că te înfășori în el. Îmi place pentru că tu îl iubești așa de clar.

El strânse mai puternic bastonul, apoi îl lovi de două ori de vârful ghetei.

– De fapt, nu îl iubesc.

Ea ridică din sprâncene și își coborî brațele în lateral.

– Îmi vine greu să cred din moment ce ești stăpân peste el.

El se cățără până în vârful acoperișului, subliniind distanța față de celălalt, ca să nu trebuiască să se uite la ea când spuse:

– Când eram copil, mă temeam de întuneric.

O bătaie, apoi fustele ei fremătând peste țiglele de pe acoperiș în timp ce ea se apropia. Fără să se întoarcă, știa că dorea să ajungă lângă el. Să îl atingă. Și nu crezu că ar putea suporta mila, așa că continuă să meargă în jos spre acoperișul de dedesubt și în sus pe treptele de fier spre următorul. Și în tot acest timp vorbind – mai mult decât vorbise vreodată cu cineva – gândindu-se să o oprească din a-l atinge. Să o oprească din a mai dori vreodată să-l atingă.

– Lumânările erau scumpe, așa că nu le aprindeau la orfelinat, zise el, liniștindu-se pe următorul acoperiș, cu privirea fixată pe un felinar care atârna în afara unei cârciumi îndepărtate. Și în mahala făceam tot ce puteam pentru a evita monștrii care pândesc în întuneric.

Cu toate astea ea avansa, cu numele lui ca o rugăciune pe buzele ei.

Bătu cu bastonul pe țigla roșie, marcând acoperișul de sub gheata lui, dorindu-și să se întoarcă și să o înfrunte, să-i spună: „Nu veni mai aproape. Să nu-ți pese de mine".

– Era imposibil să îi protejez, zise el către orașul de dincolo.

Ea se opri.

– Fratele și sora ta sunt foarte norocoși să te aibă. Am văzut cum se uită la tine; orice ai făcut, i-ai protejat cât de mult s-a putut.

– Asta nu-i adevărat, zise el dur.

– Și tu erai un copil, Devon, zise ea în spatele lui, pronunțând așa de blând cuvintele că el aproape că nu-și auzi numele printre ele.

Minciună. Normal că-l auzise. Numele lui pe buzele ei era izbăvire.

Una pe care nu o merita.

– Faptul că știu asta nu ajută cu regretele.

Felicity ajunse atunci lângă el, dar în mod miraculos nu-l atinse, ci se așeză la picioarele lui pe culmea acoperișului, uitându-se în sus la el.

– Ești prea dur cu tine; cu cât poți fi mai mare?

Ar trebui să încheie conversația aici și să o ducă jos, pe ușa încastrată în acoperișul de mai jos, în birourile lui. Ar trebui să o trimită acasă. Se așeză în schimb lângă ea, cu fața în direcția opusă. Ea puse mâna ei înmănușată pe acoperișul dintre ei. Devil i-o luă într-a lui, trăgând-o în poală, minunându-se de felul cum luna transforma satinul în argint.

Când răspunse, o făcu către acel fir de argint care cumva în mod magic era tors în acest întuneric pe care îl iubea și îl ura deopotrivă.

– Ne-am născut în aceeași zi.

O bătaie.

– Cum este asta...

El îi desenă încet degetele prin mănușă. Sus și jos, ca o rugăciune.

– Femei diferite.

Degetele ei tresăriră sub atingerea lui. Sub cuvintele lui.

– Dar același bărbat.

– Nu și Grace.

– Grace, zise ea încrețindu-și fruntea. Dahlia.

El încuviință din cap.

– Ea are un alt tată. De aceea este probabil mai bună decât noi la un loc.

Degetele lui găsiră nasturii de la mănușa ei și începură să-i desfacă.

Priviră împreună cum apare pielea încheieturii ei, înainte ca Felicity să spună blând:

– Parcă ai zis că nu îți cunoști tatăl.

– Am zis că tatăl meu nu a vrut să mă ia când mama a murit.

– Dar mai târziu?

El încuviință din cap, refuzând să o privească în față, scoțând în schimb mănușa de satin cu o mișcare lungă, lentă care îi atâță dorința.

– Mai târziu, am devenit utili. Făcu o pauză. Când și-a dat seama că Grace va fi tot ceea ce va primi.

Ea clătină din cap.

– Nu înțeleg. Nu era fiica lui.

– Totuși, era căsătorit cu mama ei. Și era așa de disperat să aibă un moștenitor, încât a fost dispus să o accepte ca fiind a lui.

„Un moștenitor însemna..."

– Avea un titlu.

El încuviință din cap.

Avu nevoie de toată energia ca să nu-l întrebe despre ce titlu discutau.

– Dar... el avea fii. De ce să nu aștepte? De ce să nu încerce să găsească un alt moștenitor? Unul legitim?

– Nu era posibil. Nu avea să primească unul niciodată.

Era confuză.

– De ce?

Avea cea mai frumoasă piele. El îi întoarse palma în sus și făcu cercuri pe ea.

– Pentru că nu mai putea face copii după ce mama lui Grace l-a împușcat.

Ochii ei se lărgiră.

– L-a împușcat unde?

Atunci Devil se uită la ea.

– În locul unde face imposibil să mai procreezi moștenitori.

Ea deschise gura. Apoi o închise.

– Așa că a rămas cu o fată. Nici un moștenitor.

– Majoritatea bărbaților ar fi renunțat, zise el. Ar fi lăsat linia să se stingă. Să treacă la vreun văr îndepărtat. Dar tatăl meu era disperat după moștenire.

Mâna ei se strânse în jurul degetelor lui, prinzând-o în căldura ei, făcându-l să-și dorească ca ea să rămână alături de el pentru totdeauna și să țină frigul la distanță.

– Tu și Beast.

El încuviință din cap.

– Whit.

Ea zâmbi auzind numele real al lui Whit.

– Îl prefer pe àsta, dacă e să fiu sinceră. Devon și Whit, zise ea dând drumul degetelor lui și ridicându-și mâna goală spre chipul lui. El închise ochii, știind la ce se gândea ea înainte de a-l atinge și lăsând ca buricele moi ale degetelor ei să parcurgă cicatricea albă și lungă de pe obrazul lui. Și cel care a făcut asta.

– Ewan.

Îi prinse mâna într-a lui, înclinându-se spre atingere în vreme ce îi spunea istoria pentru prima dată în viața lui – detestându-se imediat pentru că aducea la viață trecutul și pentru că îi făcea o plăcere remarcabilă să vorbească în sfârșit despre el.

– Am crezut că sunt salvat când a apărut la orfelinat – tatăl meu. Ea încuviință din cap, iar Devil continuă: Mama mea lăsase câteva monede, dar familia care m-a luat în grijă cât au așteptat un semn de la el și-a luat tălpășița și s-a îmbarcat.

– Pentru un copil?

Șocul ei era palpabil și lui Devil îi trecu prin cap că existau niște lucruri pe care nu avea să i le spună niciodată – lucruri de care o va proteja, să nu știe vreodată că există pe lume.

El bâgă mâna în buzunar și scoase o bucată de pânză. Descusută și uzată. Privirea ei căzu pe ea în vreme ce el își freca degetul mare peste broderie, pe acul de tinichea atașat. Știa că ea ar fi vrut să o ia. Să o analizeze. Dar nu făcu asta, și el se lupta între dorința de a i-o da și a o ascunde – dorindu-și instantaneu să împărtășească, dar îngrozit de ea, de dovada că niciodată nu avea să fie suficient. Alese să țină în palma lui, dezvăluind M-ul care cândva fusese roșu și frumos cusut, acum decolorat spre maro și abia vizibil pe pânză. Talismanul lui.

Trecutul lui.

Voia ca ea să înțeleagă.

– Aveam zece ani când a venit – ironic, noaptea. Veniseră să mă ia din camera băieților și încă mai pot să văd lumina lumânării preotului. Fără să își dea seama, îi strânse mâna. Am crezut că sunt salvat. Tatăl meu m-a dus la țară, pe o proprietate care rivaliza cu tot ceea ce visasem eu. M-a prezentat fraților mei. Făcu o pauză, apoi repetă: Și eu credeam că fusesem salvat.

Strânsoarea ei se încordă, degetele ei împletite cu ale lui, de parcă putea vedea deja trecutul.

– Nu fusesem salvat, zise el. Schimbasem un întuneric cu altul.

Devil putea să simtă interesul viu, neîncetat și ascuțit al lui Felicity. Nu se uită la ea. Nu putea. Continuă în schimb să vorbească

spre mâna ei, întorcând-o, trecând cu degetul mare peste degetele ei, savurând atingerea urcușurilor și coborâșurilor degetelor.

– Ziua în care ne-am născut ar fi trebuit să fie extrem de rușinoasă pentru un tată. Patru copii. Trei băieți și o fată. Clătină din cap. Nu ar trebui să mă bucur de asta, știind cum se termină povestea, dar sunt mândru să spun că tot ce își dorea tatăl meu în ziua aceea era un moștenitor și nu a primit unul. Singurul pe care l-ar fi putut trece drept moștenitor s-a născut fată. Și ceilalți... Privi spre cerul înstelat. Eram toți bastarzi.

Încercă să îi dea drumul, dar ea nu îngădui asta. Mâna ei o strânse pe a lui din ce în ce mai mult în vreme ce el continuă:

– Dar tatăl meu era un om perspicace. Și pentru el, numele era mai important decât averea. Sau viitorul. Sau adevărul. Și a pretins că i s-a născut un moștenitor. Un băiat.

Felicity mări ochii.

– Asta-i ilegal.

„Nu doar ilegal. Poate fi pedepsit cu moartea când moștenitorul avea să preia titlul."

– Nu a descoperit nimeni asta? Nu a zis nimeni nimic?

Devil știa că era greu de crezut. Deseori noaptea târziu se chinuia cu amintirea aceea, fiind sigur că înțelesese ceva greșit. Casa fusese plină de servitori. Mulți ar fi observat. Ar fi trebuit să vorbească.

Dar el fusese acolo. Și amintirile nu mințeau.

Clătină din cap.

– Nimeni nu s-a gândit să se uite. Grace era ținută la țară – niciodată adusă în oraș, lucru cu care mama ei fusese de acord mai mult decât fericită, pentru că și Grace era o bastardă. O mână de jucării, servitori loiali care stăteau cu ei. Și tatăl meu avea un plan. În definitiv, avea trei fii. Nelegitimi, cu siguranță, dar totuși fii. Ne-a adunat când aveam zece ani. Ne-a dus la casa de la țară și ne-a vorbit despre planul lui. Unul dintre noi, vezi tu, avea să fie moștenitorul. Bogat peste măsură. Educat la cele mai bune școli. Nu avea să îi lipsească vreodată ceva. Mâncare, băutură, putere, femei, orice își dorea.

Strânsoarea ei amenința să îi întrerupă circulația sângelui din degete.

– Devil, șopti ea.

El o privi.

– Devon.

Era important ca acum să își amintească asta, numele pe care îl moștenise, nu de la familia lui, ci din nimic. Era important ca și el să țină minte asta aici, cu ea, care era ispita pură – făcându-l să-și dorească să o facă a lui. Nu câștigase întrecerea. Nu el era ducele. El era încă un nimeni.

Amintirile se învârtejeau. Whit, subțire ca o trestie și mic, cu prea mulți dinți pe chipul lui mic, cu zâmbetul șugubăț, mare și strălucitor. Grace, înaltă și voinică, cu ochii plini de tristețe. Și Ewan, numai picioare lungi și oase ascuțite, ca un mânz. Și cu o hotărâre monstruoasă.

– Unul dintre noi avea să moștenească totul. Iar ceilalți aveau să aibă o soartă diferită. Mai puțin importantă.

– Cum? șopti ea către el. Cum a ales?

Devil clătină din cap.

– El ți-ar fi spus că nu a ales el. Ți-ar fi spus că noi am ales.

– Cum?

– Ne-am luptat pentru moștenire.

Ea oftă lung auzind această dezvăluire dură și josnică.

– Cum v-ați luptat?

În acel moment s-a uitat la ea, reușind în sfârșit să îi întâlnească privirea. Dornic să vadă oroarea din ochii ei. Pregătit ca ea să înțeleagă de unde venea el. Și cum. Pregătit ca ea să vadă ce știuse el de la început – că era așa de mult sub ea, încât la fel de bine ar fi putut să fie în iad.

Când ea avea să dispară din viața lui, avea să fie în iad.

– Oricum, ne cerea el.

Felicity îi strânse mâna mai tare decât își imaginase el că ar fi în stare.

– Nu. Asta-i nebunie.

Încuviință din cap.

– Probele fizice erau ușoare. Întâi bețe și pietre. Pumni și foc. Dar cele mentale – acelea erau cele care ne distrugeau. Ne încuia singuri în întuneric. Detesta să îi povestească asta, dar nu putea opri cuvintele din a ieși. Ne spunea că ne va da drumul, ne va lăsa la lumină, dacă alegeam pe un altul cu care să ne batem.

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Ne oferea cadouri, le lua înapoi. Dulciuri. Jucării... Făcu o pauză, o amintire îl șicana la marginea minții. Mi-a dat un câine. L-a lăsat să îmi țină de cald în întuneric timp de zile întregi. Și apoi mi-a

spus că îl pot păstra pentru totdeauna dacă îl dau la schimb pentru unul dintre ceilalți.

Ea se lipi mai mult de el. Își înfășură brațul în jurul lui, de parcă ar fi putut să îndepărteze amintirea.

– Nu.

El clătină din cap și se uită la cer, trăgând aer în piept.

– Am refuzat. Whit era fratele meu. Grace sora mea. Și Ewan...

Ewan fusese singurul căruia i se permisese să-și păstreze câinele.

„Ce făcuse Ewan?"

Felicity clătină din cap. Își lipi chipul de brațul lui.

– Nu.

Brațul lui o cuprinse, mângâind-o pe păr, trăgând-o mai aproape strâns de el. „Ewan nu o va avea niciodată pe Felicity."

– Voia să îi fie moștenitor cel mai puternic dintre noi. Cel mai flămând.

Voia un fiu care să-i ducă moștenirea mai departe.

– La un moment dat, continuă el, am încetat să mă mai întrec. Am încercat pur și simplu să îi protejez pe ceilalți.

– Erați copii, șopti ea, și el auzi durerea din vocea ei, de parcă ei niciodată nu i-ar fi trecut prin cap o asemenea tortură. Cu siguranță, cineva a încercat să-i oprească fărădelegile.

– Sunt fărădelegi dacă sunt descoperite, zise el încet. Am găsit modalități de a sta împreună. De a rămâne întregi la minte. Ne-am făcut promisiuni unii altora, să nu-l lăsăm niciodată să câștige. Să nu-l lăsăm niciodată să ne despartă.

Felicity privea în jos spre poala ei, și el știu că acesta era sfârșitul. Că ea nu avea să se întoarcă în Covent Garden după această poveste. Nu avea să mai vină înapoi la el. Făcu un efort să termine.

– Dar când a venit vorba să ne ținem de promisiune... nu am fost suficient de puternici.

Cicatricea de pe obrazul lui ardea la amintirea sabiei lui Ewan, ascuțită și neplăcută. La ordinul care o provocase. Vocea tatălui răsunând în întuneric.

„Dacă îl vrei, băiete, trebuie să îl iei de la ceilalți."

Ewan venind după el.

Expiră lung, stingând acea amintire.

– Nu am avut de ales, am fugit.

Ea nu se uită în sus.

– Aici.

Devil încuviință din cap.

– Cât ați stat acolo?

– Doi ani. Aveam doisprezece ani când am plecat.

Ea expiră brusc.

– Doi ani.

El o trase mai aproape și o sărută pe tâmplă.

– Am supraviețuit.

Se uită la el, suficient de îndelung ca frumoasa ei privire să-i facă inima să tresalte.

– Mi-aș dori să îți pot da acei ani înapoi.

Îi zâmbi și îi mângâie obrazul moale cu degetul mare.

– I-aș lua. În ochii ei frumoși erau lacrimi. Nu, iubire, clătină el din cap. Fără lacrimi. Nu pentru mine.

Ea își șterse una.

– Nu era nimeni în care să ai încredere?

– Aveam încredere unii în alții, zise el. Și acesta era adevărul. Am jurat că aveam să devenim puternici, bogați ca regii. Și vom împărți pedeapsa unică și interminabilă – tatăl meu mereu și-a dorit moștenitori. Atâta vreme cât aveam să fim în viață, nu avea să-i aibă niciodată.

Ochii ei scânteiau în lumina stelelor, gura era strânsă într-o linie fermă, dreaptă.

– Vreau să moară.

El ridică din sprâncene.

– Știu că este greșit. Știu că este un păcat. Dar tatăl tău – urăsc până și să îi spun așa – nu merită mai mult decât moartea.

Îi luă o clipă să găsească un răspuns.

– A primit-o.

Ea încuviință din cap.

– Sper că a fost dureroasă.

Nu se putu abține să nu zâmbească. Magnifica lui spărgătoare de lacăte, cunoscută de toată Londra ca o floare retrasă, era o leoaică.

– Dacă nu era mort, tu ești suficientă să mă faci să doresc să ți-l aduc ca pe un trofeu.

– Nu este o glumă, Devon, zise ea, cu vocea tremurând de emoție. Nu ai meritat asta. Nici unul dintre voi. Normal că ești îngrozit de întuneric. Doar asta ai avut.

El o strânse, șoptind în părul ei:

– Că o crezi sau nu, iubire, acum îmi este imposibil să îmi aduc aminte felurile cum mă îngrozea întunericul. Așa cum îmi este

imposibil să îmi imaginez că vreodată mă voi gândi la întuneric fără să mă gândesc la seara asta. Fără să mă gândesc la tine.

Felicity se întoarse spre el, luându l de talie, trăgându-l spre ea în vreme ce își îndoia picioarele și se lipea de el. Mișcarea, imediată și neplănuită, îl tulbură și nu putu rezista să nu îi *copieze poziția*, aplecându se spre ea, înfășurându și brațul în jurul ei și trăgând o aproape. Își lipi fața de gâtul ei și îi inspiră mirosul delicios. Iasomia nu va mai fi niciodată la fel pentru el. Avea să îi amintească mereu de această femeie magnifică, cu pielea ei fină și trupul ei senzual și gândul la el – suficient cât să îi sporească dorința.

Abia atunci, când se ghemuiseră unul în altul, în timp ce-i savura prezența, îi simți lacrimile, umezeala de pe gât, respirația agitată. Se retrase și o sărută pe urmele umede de pe obraz.

– Nu, fată dulce. Nu. Fără lacrimi. Nu le merit.

Pumnul ei îi strânse marginea hainei, trăgând de material și pe el mai aproape.

– Încetează să mai zici asta, șopti ea. Încetează să încerci să mă convingi că nu ești valoros.

El îi ridică mâna goală și o duse la buze, sărutându-i palma.

– Dar așa este.

– Nu. Taci din gură.

Își trecu dinții peste carnea plină de la baza degetului ei mare.

– În comparație cu mine, tu ești o prințesă. Regina zânelor. Nu vezi? Linse pielea fină de acolo. Trecutul meu este lipsit de valoare. Viitorul la fel. Dar al tău... Respirația lui era fierbinte pe palma ei. Îți văd viitorul, la fel ca Ianus. Și este glorios.

„Fără mine."

Ea auzi cuvintele pe care el nu le rosti.

– Greșești. Trecutul tău este ceea ce ești – este foarte valoros. Și viitorul meu este nimic fără tine. Singurul lucru glorios este prezentul.

– Nu, iubire. Prezentul nostru... Scoase un mic hohot de râs. Prezentul nostru este tortură.

– De ce?

El se întinse după ea, petrecându-și degetele peste ceafa ei, trăgând-o mai aproape. O ținea nemișcată pentru a o putea privi când avea să îi spună adevărul.

– Pentru că prezentul meu ești doar tu, Felicity Faircloth. Și tu nu poți fi viitorul meu.

Închise ochii la aceste cuvinte, rămânând așa pentru o perioadă imposibil de lungă, în vreme ce buzele îi tresăreau de la frustrare și emoții, iar gâtul lucra și ea respira greu și furioasă. Când în sfârșit îi deschise, în ochii ei frumoși străluceau lacrimile. Lacrimi și furie și ceva ce recunoscu pentru că era exact ce avea și el.

Nevoie.

– Atunci hai să trăim prezentul, șopti ea.

Și îl sărută.

Capitolul 23

Felicity avea să-și amintească pentru tot restul vieții ei căldura lui. Căldura lui și felul cum el își petrecuse o mână prin părul ei când o sărutase. Căldura lui și felul cum îi împrăștiase acele de păr pe acoperiș și o trăsese în poală pentru a-și permite fiecare un acces mai ușor la celălalt și la mângâiat.

Ea își strecură mâinile în haina lui desfăcută, adorând căldura neagră și luxuriantă pe care o găsi acolo, lățimea pieptului său, felul cum se ridicau și se curbau mușchii de pe spate, felul cum el îi permisese accesul la el, geamătul jos de plăcere care îl străbătea, vibrând în ea în vreme ce el își deschidea buzele delicioase și le așeza peste ale ei.

Sărutul era lent și adânc, de parcă aveau tot restul timpului să exploreze. Și în mângâierea aceea lungă, amețitoare așa părea – că acel acoperiș din Covent Garden, sub lună și stele, era doar pentru ei, la fel de intim și de perfect ca însuși sărutul. Când el îi eliberă buzele, ea deschise ochii și îi găsi pe ai lui, privind-o, observându-i plăcerea, luându-și propria plăcere din a ei. Și atunci el spuse:

– N-ai avut nevoie să fii învățată să fii o flacără, Felicity.

Și ea se întinse pentru a-l trage la ea din nou.

– Mereu a fost în tine, șopti el pe buzele ei în timp ce ea suspină de plăcere, lăsându-l să prindă sunetul pentru un moment mai lung, înainte ca el să adauge: Ești cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată și dacă am doar acest moment – prezentul – cu tine, atunci îmi doresc să te fac să arzi până când ai să faci stelele să fie geloase pe căldura ta.

Cuvintele o străbătură ca focul, iute și furios, făcând-o să amețească și să respire repede când el își atinse buzele de obrazul ei, aplecându-se spre ureche.

– Ai face asta? Ai arde pentru mine? În seara asta?

– Da, răspunse ea străbătută de un fior de plăcere în vreme ce el îi chinuia lobul urechii. Da, te rog.

– Așa de politicoasă, zise el încet și delicios. Mergem înăuntru? Abia am mai dormit în patul meu amintindu-mi de tine stând pe el.

Ea se retrase și îi întâlni privirea. Nu-și putu reține uimirea și încântarea din voce.

– Serios?

El îi oferi un mic zâmbet.

– Serios. Mâinile tale pe cuvertură, pantofii tăi roz frumoși legănându-se. Îmi imaginez...

– Spune-mi, zise ea când el se opri.

– N-ar trebui.

– Te rog!

El se aplecă mârâind și îi fură un sărut. Zăbovi cu limba.

– Nu te pot refuza.

– Mă refuzi tot timpul.

El clătină din cap.

– Nu asta. Niciodată asta, iubire.

O sărută din nou, lent și perfect, apoi își lipi fruntea de a ei și spuse:

– Îmi imaginez că îngenunchez acolo, la picioarele tale, că îți scot pantofii și că urc, explorându-ți corpul. Mâna lui urmă linia piciorului de sub fuste. Am obosit să îmi imaginez ce este sub fustele astea roz, milady. Și când stau întins în pat și aștept să adorm, îmi imaginez cum te dezbrac și cum mă încălzesc în tine, așa moale, cu forme, mătăsoasă și perfectă.

Ea expiră lung și tremurător.

– Vreau asta.

– Îți voi oferi asta, flacăra mea. Îți voi oferi orice dorești.

El se ridică, întinzându-se spre ea pentru a o ridica deasupra acoperișului, destul cât buzele lor să fie la același nivel. O sărută din nou, apoi șopti.

– Mereu îți voi oferi ceea ce dorești.

Era o minciună și ea știa asta.

„Spune-mi ceva adevărat."

O ridică în brațe pentru a-i oferi ceea ce promisese, dar ea îi puse mâna pe piept.

– Stai.

O rafală de vânt se învârteji în jurul lor și Devil încremeni, în timp ce vântul îi biciuia haina în spate și îi învăluia pe amândoi în fustele ei. Înlemni, nu se mișcă, ținând-o de parcă nu era deloc grea, cu ochii în ochii ei, așteptând ca ea să continue.

– Orice.

– Nu vreau să intru.

El închise ochii la aceste cuvinte, strânsoarea i se încordă în jurul ei pentru o secundă înainte de a încuviința din cap și de a spune blând:

– Înțeleg. Te duc acasă, milady.

Inima lui Felicity se agită când el se mișcă pentru a o lăsa jos.

– Nu, șopti ea. Nu înțelegi. Nu vreau să intru... Îți petrecu degetele peste părul lui tuns scurt, adorând felul cum se mișca peste pielea ei. Pentru că vreau să stau aici.

Degetele se jucau cu urechea lui și ea adoră felul cum el își apleca supus capul spre atingerea ei, de parcă nu îi putea rezista. Dumnezeu știa că ea nu îi putea rezista.

– În lumea ta, șopti ea. În întuneric. Sub stele.

El continuă să rămână nemișcat încă un moment, singura dovadă că o auzise fiind mișcarea imperceptibilă de pe obrazul său. Și apoi cobori de pe culme, fără să-i dea drumul până când ajunse la acoperișul plat de dedesubt. O puse jos, făcu un pas în spate, își scoase haina, o învârti și o întinse la picioarele sale.

După ce făcu asta, îi întinse un braț lung și puternic, cu palma în sus. O invitație irezistibilă.

Ea se mișcă instantaneu, coborând de pe acoperișul cu țigle în brațele lui care o așteptau și când el o ridică din nou, fu ca să o așeze jos, pe lâna moale a hainei, care o învălui cu căldura și parfumul lui înainte ca el să vină deasupra ei, să-și așeze buzele peste ale ei și să înceapă încet să o scoată din minți. Să o lase fără haine.

– În prima noapte, pe balconul de la balul Marwick... O dezbrăcă de mantaua îmblănită. A fost prea întuneric ca să-ți văd culoarea rochiei... O sărută pe pielea fină de pe maxilar. Și mi-am imaginat că erai înveșmântată în lumina lunii.

Mâinile ei îi mângâiau capul.

– Mă faci să simt ca și cum asta ar fi posibil.

– Orice este posibil, promise el, furându-i buzele din nou.

Printre sărutările lungi și pline de dor, el îi desfăcu panglicile din fața corsajului, dând materialul la o parte pentru a descoperi corsetul, iar sânii se ridicară deasupra. El îi eliberă buzele, coborând cu limba în josul gâtului, apoi spre umărul pe care îl mușcă. Ea suspină spre cer de surpriză și plăcere.

– Îți place asta? zise el blând pe pielea ei.

– Da, zise ea, cu degetele curbate pe ceafa lui, ținându-l acolo.

Apoi făcu magie cu corsetul ei și sânii i se revărsară în noapte, aerul rece năvălind peste pielea ei ținută prizonieră. Încă un suspin, acesta provocând un mic râs pe umărul ei în vreme ce el se mișca, mângâind și făcând cercuri pe lângă capete înainte ca el să își ridice capul, găsindu-i privirea pentru o secundă înainte de a coborî mai jos. Buzele lui se înmuiară în vreme ce el o absorbea și ea se arcuia spre el, cerându-i și mai multă atenție. Mai multă atingere din partea lui.

Mai mult din el.

El îi oferi, coborându-și capul, încercuind un sfârc întărit înainte ca buzele lui să se închidă în jurul lui și să-l sugă blând, muncind sfârcul întărit până când ea strigă, iar degetele ei se flexară pe capul lui perfect, ținându-l acolo, de parcă nu ar fi vrut să îi dea niciodată drumul.

Poate că nu i-ar fi dat drumul, dacă el nu ar fi gemut când sugea ritmic și îndelungat. Dacă lui nu i-ar fi alunecat mâna sub fustele ei. Dacă ea nu și-ar fi ridicat coapsele, în întâmpinarea lui. Dacă mișcarea nu l-ar fi distras de la sarcina lui, făcându-l să se elibereze din sărut, gâfâind sălbatic.

– Dumnezeule, Felicity! Ai gustul păcatului.

Șoldurile lui se loviră de ale ei și o durere se adună în miezul ei – o durere pe care apropierea lui o făcea mai mult sau mai puțin suportabilă.

– Devon. Suspină. Am nevoie...

– Știu, iubire.

Își ridică greutatea de pe ea și se ocupă rapid de rochia ei și de vesta lui înainte de a reveni la ea, cu mâinile alunecând pe pielea ei goală.

– Îți este frig?

Ea râse. Nu se putea abține. Ideea de a-i fi frig alături de el...

– Nu, zise ea. Ard.

Buzele lui le găsiră din nou pe ale ei.

– Dumnezeu știe că ăsta-i adevărul.

Ea îi prinse mâinile în ale ei, alunecând cu degetele peste ale lui, retrăgându-se când dădu de metalul rece acolo. Trecu cu degetul mare încet peste fiecare inel rece de argint și spuse:

– De unde sunt astea?

El îi urmări privirea în jos, cu o expresie uimită pe chip, ca și cum nu se mai gândise la inele de foarte mulți ani. Zâmbi.

– Era un bărbat în Garden care obișnuia să le facă. Nimeni nu avea bani de aur – dar argint puteai să cumperi. Toți luptătorii purtau inele din astea... o etalare a puterii lor. A succesului lor în ring. Arătă spre cel de pe degetul mare. Ăsta este de când am spart primul nas. Apoi arătă spre inelul de pe degetul inelar. Ăsta este de la primul knockout. Și apoi arătă spre al treilea, de pe degetul arătător. Ăsta este de la ultima luptă purtată de nevoie.

Își flexă mâna o dată, de două ori, strângându-și degetele într-un pumn greu.

– Nici măcar nu mă mai gândesc la ele.

Ea îi ridică mâna spre buzele ei, sărutând fiecare dintre inelele de argint.

– Dovada caracterului tău.

El mârâi, trăgând-o spre el pentru a o săruta cum trebuie și ea profită de ocazie pentru a trece cu mâinile peste cămașa sa, trăgând-o din banda pantalonilor, fiindu-i sete de el. Își strecură mâinile sub tiv, găsind pielea caldă și fină, disperată să fie mai aproape de el. Imediat.

– Devil.

– Știu, repetă el.

Și așa era. Îi știa corpul mai bine decât putea ea să viseze. Știa locurile care tânjeau după atingerea lui, pielea care îi voia sărutul. Degetele lui prinseră vârful tare al unui sân, în vreme ce îi lingea gâtul, o dată, de două ori, făcând-o să simtă fiori de plăcere prin ea.

Țipă în noapte, frustrată, dornică și disperată după el.

El se opri la acel zgomot și ea deschise ochii. O privi, în ochii lui de chihlimbar era ceva magnific.

– Acoperișul a fost o alegere excelentă.

Ea se încruntă.

– De ce?

Se aplecă și supse vârful sânului cu gura sa caldă, fierbinte și minunată. Și când ea țipă de plăcere, el îi dădu drumul, lipindu-și fruntea de a ei și răspunzându-i:

– Pentru că atunci când ţipi de plăcere în noapte, poţi fi cât de gălăgioasă vrei.

Ea roşi la cuvintele lui.

– Nu o să mai ţip.

El îşi coborî şoldurile peste ale ei, lipindu-şi mădularul tare de partea ei moale.

– Poate că nu. Poate vei râde.

Roşi şi mai tare.

– Nu am vrut să râd...

Devil clătină din cap.

– Să nu îndrăzneşti să îţi ceri scuze pentru asta, iubire. Voi muri cu sunetul râsului tău în urechi. Plăcerea pură din el. A fost glorios. O sărută din nou. Tot ce vreau să fac este să îl invoc din nou.

Ea îşi închise ochii, în ea luptându-se ruşinea şi dorinţa.

Dorinţa câştigă.

– Vreau să-l invoci din nou.

Îşi ridică din nou şoldurile, bucurându-se de înjurătura printre buze care veni odată cu mişcarea. Dacă era posibil, mădularul lui deveni şi mai tare. Mai lung.

– Dar porţi cu mult prea multe haine decât aş vrea eu.

El îşi exprimă plăcerea printr-un mârâit, rostogolindu-se de pe ea şi ridicându-se în picioare pentru a-şi scoate cămaşa, apoi ghetele şi pantalonii. Mişcările lui erau naturale de parcă era extrem de confortabil cu corpul lui – şi cum să nu fie? Era perfect. Ar fi putut petrece ore privindu-l.

Când se ridică din nou, în pielea goală şi se întoarse spre ea, ea ridică o mână.

– Stai.

El rămase nemişcat, cu privirea fierbinte şi flămândă.

– Ce este?

Ea se ridică în fund, trăgând haina lui în jurul ei.

– Vreau să mă uit.

Cuvintele îl schimbară. Îşi aplecă capul, trecând cu mâna prin părul tuns scurt, mişcare foarte afectuoasă şi care afişa izbitoarea perfecţiune a braţelor şi umerilor lui. Lui Felicity i se uscă gura când mâna lui trecu peste ceafa sa şi alunecă peste piept, frecând înainte şi înapoi înainte de a cădea într-o parte.

– Uită-te cât vrei, milady.

Ea își flutură mâna leneșă în aer, precum o regină, indicându-i să se întoarcă și ca un miracol, el se întoarse. Cu un rânjet pe buze, reveni în poziția inițială.

– Ai decis ce faci cu mine?

Amintirea primei nopți, în dormitorul ei, o tachina. „N-am înțeles niciodată ce poți face cu bărbații extraordinar de frumoși."

Îi întâlni privirea.

– Tot nu sunt sigură ce pot face, dar am descoperit că sunt dispusă să văd ce urmează.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Sunt foarte fericit să aud asta.

Sfinte Dumnezeule! Era splendid – jocul luminii lunii peste pielea lui, părul întunecat de pe pieptul lui. Mușchii sculptați, culmile de pe șolduri, delicioasa curbă a spatelui, mușchii grei ai coapselor. Și între ele, mădularul lui, tare și frumos și pulsând.

– Când te-am văzut în baia ta... sub... începu ea, fără să își poată lua privirea de pe mădularul lui. Am vrut să mă uit la tine... Era tot ce puteam face ca să nu vin la marginea căzii și să văd...

– La naiba, Felicity, gemu el.

Privirea ei zbură spre chipul lui la auzul înjurăturii gemute.

– Ce?

El privi spre cer, expirând lung și frumos.

– Iartă-mă, zise el așa de blând că ea își dădu seama că poate el nu voia ca ea să audă. Și atunci ei se uită din nou la ea. Ți-ai lins buzele, iubire.

Mâna îi zbură la gură.

– Da?

El rânji, dinții albi strălucindu-i și prima ei privire la zâmbetul lui păcătos fu suficientă ca să o lase fără aer.

– Să nu îndrăznești să îți fie rușine. Eu doar – Dumnezeule! – vreau ca asta să fie perfect pentru tine și când te uiți la mine așa – ca și cum o vrei...

Se opri când privirea ei coborî din nou, la mădularul lui, și apoi mâna lui se mișcă și el își luă mădularul în mână, mângâindu-l pe toată lungimea magnifică. Gura ei saliva și o femeie în poziția ei nu putea face prea multe.

Se holbă la mâna lui, la mișcările lui lente, languroase și înghiți. Era așa perfect.

– O vreau.

Sunetul pe care îl scoase – jos și întunecat – o făcu să tremure de dorință, adunându-i-se în locuri adânci pe care abia le descoperea. Și când el se mișcă, venind spre ea, inima începu să îi bată.

– Am să te fac să spui asta de mii de ori înainte să terminăm, mârâi el, îngenunchind lângă ea, îndreptându-se spre haina pe care ea o strânsese în jurul goliciunii ei.

Ea o strânse mai mult.

El își înclină capul.

– Felicity?

Privirea ei zbură din nou spre a lui, absorbindu-i frumusețea brută.

– Sunt...

Se opri. Devil așteptă cu o infinită răbdare. Ea încercă din nou.

– Eu... nu sunt ca tine.

El se lăsă pe călcâie, de parcă se simțea perfect confortabil. De parcă ar fi putut trăi toată viața lui fără haine și fără să se gândească vreodată de două ori. Privirea lui se înmuie.

– Știu asta, iubire. Ăsta-i unul dintre principalele motive pentru care aș vrea să dau haina asta la o parte.

– Vreau să zic... Înghiți. Nu am mai fost vreodată goală. Cu un bărbat.

El îi oferi un mic zâmbet, strâmb și superb.

– Știu și asta.

– Nu sunt... eu nu...

Dădu drumul materialului. Așteptă.

– Ești perfect, zise ea. Dar eu... eu am numai defecte.

El o privi o vreme îndelungată. O eternitate. Secundele durau cât anii. Și apoi, când ea crezu că totul se terminase, el zise liniștit și sigur:

– Iată ceva adevărat, Felicity Faircloth, floare retrasă, spărgătoare de lacăte și minune; nu există un singur lucru defect la tine.

Ea roși. Și cumva, pentru un moment efemer, îl crezu.

– Te rog, iubire. Dă-mi voie să-ți arăt.

O studia de parcă era tabloul unui maestru, veni apoi în lateralul ei și o așeză ca să poată sta unul lângă celălalt, explorându-se cu mâinile și gurile, mâna lui pe pielea ei, degetele ei prin părul lui negru de pe pieptul său. Buzele lui căutau gropițele de pe abdomenul ei rotund în vreme ce picioarele ei se deschideau pentru mădularul lui lung.

– Mai spune-mi o dată, șopti el spre stomacul ei, cu o mână alunecând pe pielea fină de pe interiorul coapsei.

Ea înțelese imediat.

– Te doresc.

Îi exploră curbele mușchilor, dealurile și văile corpului.

O sărută din nou ca răsplată pentru cuvintele ei. Supse. Linse. Alunecă.

Și în tot acest timp mâinile lui se mișcau mai aproape de scopul său.

Și al ei.

– Unde mă vrei?

Ea se zvârcoli sub el, rușinată de întrebare și el o mușcă de piele din nou, o împunsătură mică, suficient cât să o facă să suspine și să-l dorească și mai mult. De unde știa asta? Că o mușcătură delicată poate seduce la fel de bine ca un sărut? Înainte să apuce să întrebe, el desfăcu petalele și zise încet și păcătos:

– Aici?

Încă un suspin.

– Da.

Îi mângâie carnea care pulsa, moale, apoi ferm, răsucind și dezmierdând.

– Mai spune-mi o dată. Îți voi da tot ce vrei – tot ce trebuie să faci este să ceri.

– Îl vreau, gâfâi ea. Se lovi de el, dorind și mai mult atingerea lui. Te rog. Vreau...

Degetul lui mare făcu un cerc, făcând-o să ia foc.

– Să-ți spun eu cuvintele, iubire?

– Da, zise ea. Vreau fiecare cuvânt. Toate cuvintele perverse.

El scoase o altă înjurătură.

– Ai să mă distrugi, Felicity Faircloth.

– Nu înainte de a-mi da cuvintele.

Suspină, adorând faptul că și el era la fel de impresionat ca ea.

– Vrei să termini, zise el. Vrei ca eu să te fac să termini.

O altă atingere, o altă mângâiere. Și încă una, și încă una.

– Da.

– Îmi vrei degetele aici.

El se mișcă și ea țipă când el o umplu, magnific, mâinile ei erau pe capul lui, împingându-l mai jos și mai jos. El gemu din nou.

– Ce fată perversă, îmi vrei și gura.

– Da, zise ea din nou. Da, o vreau.

Şi el i-o dădu, punându-şi limba pe fierbinţeala ei moale, savurându-i gustul, în timp ce degetele lui îşi continuau treaba, făcând dragoste cu ea prin mişcări lente, savuroase. Cu mâna liberă îi ridică un picior pe umărul lui, deschizând-o către el. Nu se putea abţine să nu-şi împingă şoldurile spre el şi nici nu voia – ţipând acelaşi cuvânt din nou şi din nou, ţinându-şi mâinile în părul lui, ţinându-l lângă ea până când ajunse pe culmile extazului, strigându-i numele către lumea întreagă în vreme ce el o muncea cu mâinile şi gura şi limba până când singurul lucru de care mai ştia era plăcerea.

Şi cum cobora din plăcerea ei, limba lui se liniştea, degetele se opreau, iar ea pulsa pe el. Îl trase mai aproape, cu numele lui pe buzele ei, dornică de mai mult.

Dornică după tot.

Îi urmă atingerea, urcându-se peste el, furându-i buzele într-un sărut lung şi dulce. Un sărut care alimenta focul din nou, înainte ca ea să se retragă şi să-şi pună mâinile pe trunchiul lui, alunecând cu ele în jos spre suişurile şi platourile corpului pentru a găsi acea parte din corp care o încremenea.

Când degetele ei îi atinseră mădularul, el îşi îndepărtă şoldurile de ea.

– Stai, iubire.

Felicity deschise ochii.

– Te rog, şopti ea. Te rog, lasă-mă să te ating.

El gemu şi o sărută din nou.

– Nu cred că pot să te las să faci asta, draga mea, zise el pe buzele ei. Nu cred că pot suporta. Nu vreau să se termine.

Ea se opri. Nu se putea termina. Voia şi restul.

Voia totul.

Fiecare atingere, fiecare sărut, fiecare moment care avea să-i lege unul de celălalt.

Încuviinţă din cap, refuzând să renunţe la privirea lui şi zâmbi.

Ochii lui se plimbară spre buze, apoi înapoi.

– Ăsta-i un zâmbet pervers, milady.

– Sunt doamna ta, zise ea blând, cu mâna mişcându-se încet, suficient cât să-l cuprindă. Să-l exploreze puţin.

Şuieră de plăcere.

– Da. La naiba. Da.

Şi atunci se întinse după mâna aceea călătoare şi o duse înapoi pe pieptul lui, un loc mai sigur.

– Într-o zi mă vei lăsa să te ating, spuse ea.

El își întoarse privirea, apoi reveni spre ea. O mișcare abia perceptibilă. Mai puțin de o secundă. Mai puțin de atât. Și totuși fu suficient ca Felicity să știe adevărul. Nu va exista nici un cândva. Nici mâine, nici săptămâna viitoare, nici anul viitor. Nu avea să mai fie o altă noapte aici, pe acoperișul birourilor sau în camerele lui sau în hala de gheață din depozit. Doar noaptea asta era. Își jucase mâna în seara asta.

Noaptea asta era tot ceea ce aveau.

Și mâine el va fi plecat.

Ea își ridică șoldurile către el, adorând felul cum mădularul lui îi atingea petalele ei umede, alunecoase, fine, fierbinți ca soarele. Țipătul ei de plăcere fu întâmpinat de geamătul lui jos, până când el se retrase, coborând din nou.

– Vrei să termini din nou, iubire?

Unde se ducea?

– Stai, zise ea.

Buzele lui erau din nou pe trunchiul ei. Felicity încercă să se ridice.

– Stai, Devon.

El își frecă umbra aspră a bărbii peste pielea ei.

– Voi avea grijă de tine. Întinde-te. Intenționez să îți gust plăcerea de o duzină de ori în noaptea asta. De o sută de ori.

Dar nu în felul în care ea dorea. Nu cu toată ființa lui.

– Stai, repetă ea, ridicându-și de data asta genunchiul, apăsându-l pe el. Îndepărtându-l în vreme ce încerca să se ridice. Nu.

El se opri imediat la acel nu, pierzându-și echilibrul, și puse mâna caldă pe coapsa ei.

– Ce este?

– Nu vreau asta.

Degetul lui mare atinse pielea caldă și moale de pe coapsa ei, și respirația i se opri în piept, urmând un val de căldură, când el zise încet și întunecat:

– Nu vrei?

Normal că voia. Dumnezeule, bărbatul era magnific!

– Vreau să zic, nu vreau să am doar eu orgasm. Vreau cu tine. Vreau să... Ezită. Și apoi o spuse: Împreună.

El îi dădu drumul instantaneu:

– Nu.

– Pentru că dacă te ating așa... Se opri, întoarse privirea spre clădirile din depărtare, întunecate pe cerul înstelat. Și apoi reveni la ea. Felicity... dacă merg până la capăt... îți distrug reputația.

Acest fapt avea menirea să o sperie. Dar o făcu să-l dorească și mai mult.

– Mi-ai spus că îmi vei oferi ce vreau. Asta vreau. Vreau în seara asta. Cu tine. Totul. Te vreau pe tine tot.

– Nu asta. Îți voi da orice, dar nu asta.

Părea încolțit.

– De ce?

– Felicity. Începu să se ridice. Nu sunt pentru tine.

Ea se ridică în genunchi, urmându-l.

– De ce nu?

– Pentru că sunt născut Dumnezeu știe unde și am renăscut aici, în mizeria din Covent Garden. Sunt prea spurcat pentru a mai fi curățat. Și sunt așa de mult sub tine că trebuie să fac un efort pentru a mă uita la tine.

– Greșești, zise ea întinzându-se după el, neștiind ce altceva să facă. El se retrase. Greșești.

– Te asigur că nu. Lucrurile pe care le-am făcut... Făcu o pauză, trecând cu mâna peste cap. Lucrurile pe care le voi face. Se îndepărtă de ea. Nu, Felicity. Am terminat. Îmbracă-te și o să te duc acasă.

– Devil, zise ea, știind că dacă pleca de pe acoperiș avea să-l piardă pentru totdeauna. Te rog. Te vreau. Eu... Ezită din nou. Și apoi spuse singurele cuvinte pe care le găsi: Te iubesc.

Ochii lui se măriră și mâna de lângă el se mișcă. Întinzându-se spre ea? Te rog, să se întindă după ea.

– Felicity... Numele ei răsună aspru pe buzele lui. Nu...

Ea rezistă amenințării lacrimilor. Normal că nu o iubea și el. Nu era genul de bărbat care să o iubească. Cu toate astea, nu se putu abține să nu adauge:

– Ești tot ceea ce-mi doresc. Tu. Asta. Orice vine.

El clătină din cap.

– Crezi că Londra te va primi înapoi dacă te legi de mine? Crezi că îți vei relua locul în sălile de bal din Mayfair? Că o să iei ceaiul cu regina sau ce faceți voi acolo?

– Nu vreau să iau ceaiul cu regina, idiotule, răspunse ea copleșită de frustrare. Am obosit ca alții să îmi aleagă viața. Familia mea decide unde merg, ce fac, cu cine să mă mărit. Aristocrația îmi spune unde îmi e locul într-o sală de bal, la ce pot să sper ca femeie, unde

sunt limitele dorințelor mele. *Să nu ceri prea mult*, m-au avertizat ei. *Ești prea bătrână, prea comună, prea ciudată, prea imperfectă.* Nu ar trebui să vreau mai mult decât ceea ce primesc cu recunoștință – resturile celorlalți.

Atunci el se întinse după ea, dar ea era ocupată cu furia ei.

– Nu sunt prea bătrână.

El clătină din cap.

– Nu ești.

– Nu sunt prea comună.

– Nu ești nici pe departe comună.

– Și toți suntem imperfecți.

– Tu nu.

„Atunci de ce nu mă vrei?"

Își trase genunchii la piept și își mărturisi păcatul:

– Nu vreau să îi salvez.

– Familia ta.

Ea încuviință din cap.

– Sunt ultima lor speranță. Și ar trebui să vreau să sacrific totul pentru ei. Pentru viitorul lor. Dar nu vreau. Mă indignează asta.

– Ar trebui să te indigneze, zise el.

– Nu le pasă de mine, șopti ea către genunchii ei. Bănuiesc că mă iubesc și mă tolerează și le-ar fi dor de mine dacă aș pleca, dar nu sunt sigură că ar observa asta chiar imediat, sincer – mama mea nu a observat că am luat obiceiul de a-mi petrece serile în Covent Garden, iar Arthur își face atâtea griji pentru propria căsnicie, că nu are timp o secundă să se gândească la mine. Iar tatăl meu... Se opri. Abia este un personaj în piesa asta. Este *deus ex machina*, vine și pleacă pentru a semna hârtii și a lua banii.

Privi în sus spre Devil.

– Nu vreau asta.

– Știu.

– Nu am vrut niciodată să îl câștig pe duce. Serios.

– Ai vrut mai mult de atât.

– Da, șopti ea.

– Ai vrut căsătoria, bărbatul, iubirea, pasiunea, viața, lumea largă.

Analiză cuvintele – surprindeau perfect ce voia ea. Dar nu Mayfair. Mayfair nu îl mai voia. Voia aici. Acum. Covent Garden. Cu regele lui.

„Mai mult decât putea avea. Mereu mai mult."

– Să-ți spun ceva adevărat?

El expiră lung, aspru, cu numele ei în acel aer ca o rugăciune.

– Nu.

– Ei bine, tot am să-ți spun, ținând cont că ți-am spus deja ce era mai rău, spuse ea, neputând să oprească cuvintele să iasă. Detest ceaiul. Vreau să beau whisky. Genul ăla cu care tu nu recunoști că faci contrabandă cu el din America cu toată gheața aia. Vreau să fac dragoste cu tine în hala ta de gheață și să fac baie în cada ta enormă. În timp ce tu privești. Vreau să port pantaloni ca Nik și să învăț fiecare colțișor din Covent Garden. Vreau să stau lângă tine aici pe acoperiș și acolo în strada de dedesubt și vreau să mă înveți să mânuiesc un șiș la fel de bine cum sparg un lacăt. Făcu o pauză, bucurându-se și detestând la fel de mult expresia de uimire de pe chipul lui. Dar mai mult decât toate astea... te vreau pe tine.

– Lumea asta este plină de păcate, Felicity, iar eu sunt cel mai rău dintre ele.

Ea clătină din cap.

– Nu. Lumea asta este încuiată. Tu ești încuiat aici. Ca ceva prețios. Îi întâlni privirea. O susținu. Și eu o vreau. În noaptea asta.

Mereu.

– Asta nu are cum să se termine fără distrugerea reputației tale.

– Reputația mea este deja distrusă.

El clătină din cap.

– Nu în felul în care contează.

Felicity se gândi că argumentul era mai mult de semantică. Și apoi, ca o promisiune, o amintire reveni. Sălbatică și nebună, cum era ea în momentul în care o folosi.

– Nu-l voi câștiga niciodată pe duce, știi. Anunțuri sunt făcute, da, dar chiar dacă ar fi să mă mărit cu el, nu l-aș câștiga. Nu îl vreau. Și el nu mă vrea. Nu cu pasiune. Nu cu un scop.

– Pentru el nu este important, zise Devil. El nu știe despre pasiune.

– Dar tu da, răspunse ea.

El înjură în întuneric.

– Da, la naiba! Da, știu despre pasiune. Mă consumă aici, în seara asta, gol pe un acoperiș din Covent Garden unde oricine poate da de noi.

Ea zâmbi la aceste cuvinte, mândria și iubirea agitându-se prin ea. Acest bărbat magnific. Se întinse după el și el o lăsă, o lăsă

să îi atingă coapsa, o lăsă să se apropie, chiar când ea își înmuie cuvintele și spuse:

– Și dacă cineva ar da peste noi...

– Ar trebui să-l omor că te-a văzut goală.

Ea încuviință din cap. Sfinte Dumnezeule! Nu avea să iubească pe nimeni în felul în care îl iubea pe el.

– Devil... șopti ea, cu mâna alunecând pe pieptul lui gol, flirtând cu pielea de acolo.

El îi prinse mâna cu a lui.

– Felicity...

Detesta resemnarea din tonul lui.

– În urmă cu ceva nopți am făcut o înțelegere, zise ea, aplecându-se, sărutându-l în colțul buzelor lui pline și frumoase. Mi s-a promis un sclav.

El își dădu seama spre ce bătea ea. Clătină din cap.

– Felicity...

– Nu. Aia a fost înțelegerea. Doar nu o renegi, nu?

Analiză situația. Ea privi lupta care se ducea pe chipul lui frumos, cicatricea care devenise albă pe obrazul lui în vreme ce el era cu privirea fixă pe un acoperiș în depărtare. Profită de ocazie să se aplece și să-l sărute pe obraz.

– Devil, șopti ea în urechea lui, adorând fiorul din el la acel cuvânt. Conform înțelegerii noastre încă îmi datorezi o favoare.

Mâinile lui se opriră pe ale ei, iar brațele o cuprinseră. O trase mai aproape.

– Da.

– Este o lume minunată.

El râse în urechea ei, încet, hârșâit și fără amuzament.

– Da, așa este.

– Favoarea mea, atunci?

Plăcerea o străbătu când el îi mângâie pielea goală de pe spate.

– Cere.

Ea își lipi buzele de urechea lui.

– Vreau noaptea asta.

Înainte să dispară cuvintele, Devil o întoarse, o puse jos, venind deasupra ei, ținându-i chipul în mâinile lui puternice și răvășind-o cu un sărut – lung și senzual, făcându-i corpul să cânte –, sânii, coapsele, locul acela moale dintre ele care îi plăcea așa de mult și după care încă tânjea.

Felicity își ridică coapsele și se împinse în el, iar el își desprinse gura de a ei cu un șuierat, aruncându-și capul pe spate pentru a-și dezvălui gâtul lung. Când privi spre ea din nou, frumoșii lui ochi de chihlimbar erau plini de dorință și ceva asemănător cu durerea.

– O noapte, zise el. O noapte și apoi mă lași. O noapte și apoi îți iei locul în lumea în care aparții.

De parcă o noapte ar fi putut vreodată să fie suficientă.

– Da, minți ea.

– O voi face cum trebuie, șopti el. Vei fi în siguranță.

Ea încuviință din cap.

– Asta faci.

Acest bărbat frumos își petrecuse viața întreagă protejând.

El îi întâlni privirea.

– Vei avea totul.

„Dar nu pe tine."

Ea îndepărtă gândul din capul ei, întinzându-se spre el.

– Te rog. Își ridică șoldurile spre el. Nu te opri.

Ea expiră și râse lung în același timp, aplecându-se pentru a suge un sfârc până când deveni tare și încordat.

– N-am nici o intenție să mă opresc, fata mea lacomă.

Degetele lui își găsiră calea spre miezul ei, mângâind și zăbovind, întinzând și pipăind, în timp ce ea respira din ce în ce mai repede, traversată de plăcere. Se chinuia să-i țină mâna lipită de a ei, chiar când atingerea lui se înmuia.

– Mai mult, zise ea. Vreau totul.

– Și eu, șopti el, lipindu-și fruntea de a ei și sărutând-o din nou. Doamne, am să ador să fiu în tine când termini.

– Da. Ea-l sărută. Te rog.

– Așa de lacomă.

Ea încuviință din cap.

– Desfrânată.

El pufni într-un mic hohot de râs reținut.

– N-ar trebui să știi cuvântul ăsta.

– M-ai învățat altele mai rele, zise ea.

– Așa e, îi răspunse el.

Cuvintele răsunară strangulate în vreme ce el se împingea în ea.

– Nu le poți retrage, zise ea, desfăcându-și coapsele pentru a-i face loc în vreme ce vârful lui se așeza la intrarea în ea, fierbinte și fin și, oh...

– Mmm, zise el aspru. Oh...

Și apoi aluneca în ea cu un control perfect, încet și fin. Iar ei îi dădu prin cap că senzația ar putea să o înnebunească. El era așa de tare și așa de plin, întinzând-o mai mult decât și-ar fi putut ea imagina, nu era durere, nu era plăcere, ci ceva de nesuportat, o combinație glorioasă a amândurora. Nu. Plăcere. Așa de multă plăcere. Suspină.

El îngheță.

– Felicity? Vorbește cu mine.

Ea clătină din cap.

– Iubire... O sărută blând. Draga mea, spune ceva.

Ochii ei zburară spre ai lui.

– Oh...

– Ceva mai mult decât *oh*, iubire. Nu vreau să te rănesc.

Ea se arcui spre el, iar Devon intră mai adânc în ea. Gemu și închise ochii.

– Oh... zise ea.

El râse din nou, frumos și perfect.

– Draga mea, dacă nu spui altceva în afară de variații ale lui *oh*, mă voi opri.

Ea deschise ochii.

– Să nu îndrăznești.

– Ei bine, asta-i mai mult decât *oh*, zise el ridicând din sprâncene.

Ea îi cuprinse umerii, alunecând cu mâinile peste mușchii lui, unul mai încordat decât celălalt.

– Vrei mai multe cuvinte?

– Am nevoie de el, zise el blând. Am nevoie să știu că îți este bine.

Ea îi zâmbi la asta și se ridică furându-i gura într-un sărut lent. Când termină, își curbă mâna la ceafa lui, privindu-l în ochi și spuse:

– Vreau totul.

Și el, slavă Cerului, începu să se miște. Curse lungi, încete care o făceau să simtă plăcerea din nou și din nou.

– Spune-mi ce simți, iubire.

Voia să o facă, dar îi era imposibil – iar își pierduse cuvintele. I le furase el cu sărutul și atingerea lui și cu lungimea lui delicioasă, mângâind, ghidând, oferindu-i plăcere. Mișcările lui erau lente și delicioase, suficient cât să înlăture ultimele urme de durere care mai rămăseseră, lăsând în urmă doar suspine și gâfâieli și un ritm perfect – un ritm pe care îl egală fericită.

Și când ea făcu asta, el deschise ochi, întâlnindu-i privirea, iar ea își pierdu din nou cuvintele la dorința pură și nealterată din ochii lui. Se întinse după el, alunecând cu degetele de-a lungul maxilarului lui, unde era cicatricea lui albă și zimțată.

– Și tu vrei totul.

– Da... Își sâsâi plăcerea. La naiba, da, vreau totul.

Și apoi șoldurile lui rulară frumos și ea țipă în vreme ce el o atingea în locul acela magic. Se opri, ridicând dintr-o sprânceană.

– Acolo?

Repetă mișcarea.

Ea îi strânse umerii.

– Da.

Din nou.

– Te rog.

Din nou.

– Devil, gâfâi ea.

– Spune-mi din nou, mârâi el, urcând-o tot mai sus. Spune-mi din nou cuvintele.

Ea deschise ochii și îi găsi pe ai lui.

– Te iubesc, șopti ea în vreme ce el se împingea în ea.

– Da.

– Te iubesc. Se prinse de el, cuvintele ei erau ca o rugăciune. O litanie. Te iubesc.

– Da.

Tot timpul el se uită în ochii ei, șoptind acel singur frumos cuvânt, din nou și din nou, în vreme ce îi oferea tot ceea ce ea-și dorise vreodată. Tot ceea ce ea visase vreodată. Iar ea își șoptea dragostea și ei alunecau împreună spre plăcere, greu, iute, perfect, precum adevărul. Și când plăcerea o traversă ca un val, el îi prinse primul țipăt și apoi râsul cu un sărut. Și abia atunci, cu sunetul dezordonat al plăcerii ei în urechile lui, își găsi și el eliberarea, adânc și puternic, cu numele ei pe buze.

Minute mai târziu, poate ore, stăteau în liniște sub stele, dându-și seama uimiți ce făcuseră. Devil inversase pozițiile în care se aflau, capul lui Felicity se odihnea acum peste pieptul lui, în timp ce degetele ei desenau cercuri pe pielea lui.

O ținea strâns lipită de el, cu brațele și haina lui ținându-i cald, cu degetele prin părul ei într-o mângâiere delicioasă și ritmată. Și pentru acea scurtă eternitate, ea își imagină că noaptea aceea îl schimbase și pe el la fel de mult ca pe ea.

Închise ochii, auzindu-i bătaia constantă a inimii în gândurile ei – fantezia liniștită și domestică se termină cu el luându-i mâna în a lui și făgăduindu-se solemn ca fiind al ei pentru totdeauna. Ea trase aer în piept, plin de mirosul lui, tutun, floare de ienupăr și păcat, și își imagină că de acum pentru veșnicie orice aluzie din acest miros avea să îi invoce falsele amintiri pe care le țesea în brațele lui.

O nuntă în Covent Garden, o petrecere gălăgioasă cu vin și cântece și o noapte care urma chiar pe acest acoperiș – repetiția acestei nopți dar mai bine, pentru că nu s-ar termina cu el părăsind-o.

S-ar termina cu o viață împreună. O căsătorie. Un parteneriat. Copii cu ochi frumoși de culoarea chihlimbarului, umeri zdraveni și nasuri drepte și puternice. Copii care ar învăța că lumea este largă și bună și că aristocrația nu este nimic în comparație cu bărbații și femeile care muncesc din greu și care construiesc orașul în care ei trăiesc și îl fac mai bun în fiecare zi.

Bărbați ca tatăl lor. Femei așa cum spera ea să devină alături de el.

Închise ochii și își imagină acei copii. Îi dorea. Îi iubea deja.

Așa cum îl iubea pe tatăl lor.

– Felicity. Îi pronunță numele, pe un ton jos și perfect și ea își înălță capul și îi întâlni privirea. Se apropie răsăritul.

Răsăritul, gata să ardă întunericul și cu el, acele amintiri prețioase și inexistente.

„Nu mă trimite înapoi. Păstrează-mă aici. Aici îmi este locul."

Nu pronunță cuvintele, dar el păru să le audă oricum. Expiră și spuse:

– Meriți mai mult decât asta, zise el. Meriți o noapte a nunții. Cu un bărbat de zece ori mai bun decât ce sunt eu. Cu un bărbat care îți poate oferi aristocrația, titlul, numele și averea, o casă în Mayfair și o proprietate în provincie care a fost în familie de generații.

– Greșești, izbucni ea furioasă.

– Nu.

– Nu vreau lucrurile alea.

O privi îndelung.

– Spune-mi din nou de ce plângeai în acel dormitor, în ziua în care ai spart încuietoarea. În ziua în care prietenii tăi ți-au întors spatele. Spune-mi din nou de ce jeleai.

Se rușină.

– Nu este același lucru, protestă ea. *Eu* nu mai sunt aceeași. Nu îmi pasă de Mayfair și de baluri.

– Dacă aș crede asta... Își îndepărtă privirea, uitându-se la stele. M-aș târî la tine fără să ezit, dar dacă aș face-o, nu ai avea niciodată, viața aceea. Nici acceptarea.

– M ai iubi? șopti ea, abia auzindu-se, abia diferențiindu-se de sunetul vântului peste țiglele acoperișului.

Era sunetul pielii peste piele. Sunetul respirațiilor lor amestecate.

Sunetul speranței.

El expiră lung și întretăiat. Și atunci îi spuse ceva adevărat:

– Nu suficient.

Și acolo, sub stele, în acest loc pe care ajunsese să-l iubească, Felicity hotărî să îi demonstreze că se înșela.

Capitolul 24

În seara următoare, când Felicity cobora din trăsura familiei, își dădu seama că totul se schimbase. Mama ei o urmă imediat, cu fustele bogate din satin roz învolburându-se în jurul ei.

Cu un an în urmă, cu o lună în urmă, cu două săptămâni în urmă, Felicity tânjea exact după acest moment. Era jumătatea lui iunie și vara sosise. Toată Londra se pregătea să împacheteze și să plece în provincie, dar cele mai bune bârfe ale orașului nu visau să plece înaintea acestui anume bal – balul ducesei de Northumberland, vestitorul verii, cel mai fascinant bal al sezonului.

Cu un an în urmă, cu o lună în urmă, cu două săptămâni în urmă, Felicity nu și-ar fi putut imagina un eveniment mai de dorit decât acesta, urcând scările casei Northumberland, ale cărei ferestre străluceau de la lumina lumânărilor. Mama ei tremurând de-a dreptul de încântare lângă Felicity, pentru că o mână de oaspeți adunați afară și înghesuiți în jurul ușii o salutaseră fără ezitare.

O întâmpinaseră.

O revendicaseră.

Doar că totul se schimbase.

Și nu se schimbase doar faptul că ea nu mai era Felicity cea ciudată, fata care stătea pe marginea sălii de bal, fata bătrână.

Nici că era pentru toți cei adunați viitoarea ducesă de Marwick.

Oh, asta era clar motivul pentru care aristocrația credea că totul se schimbase. Dar Felicity știa mai bine. Știa că ceea ce se schimbase, scurt și irevocabil, era faptul că se îndrăgostise de lumea dincolo de aceasta și de bărbatul care i-o dezvăluise. Și adevărul trăda un altul: lumea asta la care cândva ținuse atât de mult nu era nimic în comparație cu lumea lui. Cu *el*.

Lucru pe care el nu-l credea și așa, fără scăpare, Felicity venise în locul acesta plin cu oamenii aceștia, ca să i-o dovedească.

Faptul că știa acest lucru o făcu să își îndrepte spatele și umerii. Își ținea bărbia sus, pentru că dintr-odată nu era dispusă să permită acestui loc – acestor oameni – să aibă putere asupra ei. Exista un singur om care o putea influența. Și o singură speranță de a-l câștiga.

Ceea ce însemna că trebuia să își găsească logodnicul.

– Logodna ta a făcut lumea să ne observe! zise marchiza entuziasmată în vreme ce pășeau în marele foaier al casei Northumberland, înconjurate de o mulțime de oameni. Se uită spre scările principale, pline de petrecăreți și scoase un mic țipăt. Anul trecut nu am fost invitați; nu eram bine-veniți. Din cauza... bine, știi tu.

Felicity încetini și se uită la mama ei.

– Nu știu, de fapt.

Marchiza se uită la ea și își coborî vocea.

– Din cauza scandalului tău.

– Vrei să spui scandalul legat de trimiterea mea la piața de nuntă a ducelui de Haven?

Mama ei clătină din cap.

– Nu doar asta.

– Scandalul că eu sunt o fată bătrână?

– Și asta ar fi putut fi un mic motiv.

– Este mai mare sau mai mic decât motivul că am fost exilată din cercul de nestemate al aristocrației?

– Serios, Felicity.

Mama ei se uită în jur cu un hohot prea zgomotos de râs, evident temându-se că cineva le-ar putea auzi.

Felicity era mai puțin interesată de această eventualitate.

– Aș fi crezut că scandalul care ne-a tăiat numele de pe lista invitaților era cel legat de faptul că tata și Arthur au pierdut toți banii familiei.

Ochii mamei se lărgiră.

– Felicity!

Felicity își strânse buzele, știind că acum nu era nici locul, nici momentul, dar nu prea îi păsa. Se întoarse și se îndreptă spre scările care duceau spre marea sală de bal.

– Nu contează, mamă. Până la urmă suntem aici în seara asta.

– Da, zise marchiza. Asta-i partea cea mai importantă. Așa cum este și ducele. Și vom fi și anul viitor. Și în toți anii ce vor urma.

„Eu nu voi fi."

– Până și tatăl tău plănuiește să își facă apariția în seara asta.

Normal că tatăl ei își va face apariția acum că simțea că își poate arăta fața, când cuferele familiei erau din nou aproape pline.

Felicity se concentră pe capătul scărilor.

– Trebuie să-l găsesc pe duce.

Nu apucă să facă zece pași când o voce o strigă de undeva de sus:

– Felicity!

Vocea era suficient de cunoscută încât o făcu să ezite în mișcarea ei, întorcându-se imediat pentru a da de ochii strălucitori ai Natashei Corkwood, sclipind cu interes în vreme ce îi făcea cu mâna din capătul scărilor, dând din cap și agitându-se pentru a menține contactul cu Felicity. Se întoarse să spună ceva companionului ei, iar Jared, Lord Faulk, privi peste umăr pentru a-i urmări privirea. Citi în ochii lui că o recunoscuse și mai citi ceva. O privire de prădător.

Felicity se uită imediat în altă parte, grăbind pasul cu care urca scările.

Când ajunse sus, Natasha o strigă din nou, mai aproape decât i-ar fi plăcut lui Felicity.

– Felicity!

– Dragă, ar trebui să ne oprim. Lady Natasha și Lord Faulk sunt prietenii tăi.

Și mama ei șterse trecutul, de parcă optsprezece luni de rușine, tristețe și confuzie erau nimic.

„Prietenia nu este mereu ceea ce credem noi."

Cuvintele lui Devil răsunară prin ea, tentând-o să le întoarcă spatele și să-i lase acolo în fața fiecărui londonez a cărui părere bună o curtau. În schimb, se întoarse să îi înfrunte.

– Felicity! zise Natasha fără suflare, cu un zâmbet fals pe chip. Te așteptam!

Mâna ei se așeză pe brațul lui Felicity.

Privirea acesteia căzu pe atingerea ofensatoare suficient de mult încât Natasha să își ia mâna, moment în care Felicity se uită în sus și spuse:

– De ce?

Obrajii Tashei se înroșiră și clipi, un mic râs nervos disimulându-i uimirea.

– De ce... pentru că ne-a fost dor de tine! Ochii ei se mutară la fratele ei. Nu-i așa, Jared?

Lord Faulk rânji, dezvelindu-și dinții mari, aproape prea mari pentru gura lui.

– Desigur.

De parcă trecutul nici nu existase. De parcă avuseseră o vagă neînțelegere după prea multă șampanie, și nu faptul că ei cu toții se prefăcuseră că Felicity nu existase timp de optsprezece luni. De parcă încă mai erau oamenii ei.

De parcă ea mai voia ca ei să fie oamenii ei vreodată.

Nefericiți.

Din nou cuvintele lui Devil, joase și întunecate, șoptite în urechea ei. Amintirea lor o întări.

– Rochia ta este *uimitoare*.

Natasha încă vorbea și mâinile lui Felicity se mișcară spre fustele ample, de un roz strălucitor. Rochia sosise în acea dimineață de la Madame Herbert, modista, împreună cu un bilet în care franțuzoaica îi mulțumea lui Felicity pentru comanda pentru „duci viitori... și pentru oricine altcineva ar putea să apară și să se bucure de tine în roz".

Și era uimitoare, mai luxoasă decât orice purtase vreodată, cu un decolteu adânc care descoperea mult din umeri, cu fuste roz magnifice cusute cu un fir de mătase de culoarea violetelor, dându-i rochiei senzația de apus.

Sau mai bine, ca apusul de soare din Devon.

Își dorea ca Devil să o poată vedea.

Devil avea să o vadă, normal. În momentul în care avea să termine cu ducele, pe care nu-l putea găsi în grămada de oameni. Gândul făcu să îi bată inima și Felicity porni să își caute logodnicul, avansând în salon.

– Mulțumesc, Natasha – tu mereu arăți frumos, spuse marchiza la capătul răbdării, umplând tăcerea când Felicity nu o făcu.

Tasha făcu o reverență.

– Mulțumesc, milady. Și felicitări pentru viitorul ginere!

Marchiza chicoti.

Natasha chicoti.

Jared zâmbi.

Felicity se uită de la unul la altul și spuse:

– Sunt eu nebună sau încerci să fim din nou prietene?

Obrajii Natashei se colorară intens.

– Poftim?

– Felicity! interveni mama ei.

– Sunt chiar serioasă, Natasha. Mi se pare că ai vrea să pretinzi că nu ne-am despărțit niciodată. Că nu m-ai dat niciodată *afară* din grupul tău – nu așa ai spus?

Natasha deschise, apoi închise gura.

Felicity își ignoră fosta prietenă, fără să se arate deloc interesată de ea – pentru prima dată vreodată. Căută prin marea de petrecăreți care se îndreptau spre sala de bal. Libertate. Fără să își ia la revedere, spuse:

– Trebuie să-l găsesc pe duce.

– Oh, normal că trebuie să îl găsească, zise marchiza prea entuziastă, dornică din cine știe ce motiv să nu rămână fără urmăritori. Adăugă mai încet: Cuplurile logodite doresc să fie unul în compania celuilalt cât de mult posibil, știți.

– Oh, *desigur*, se gudură Natasha în beneficiul tuturor celor adunați. Suntem toți *încă* așa de impresionați că ai reușit să pui mâna pe el! Până la urmă, Felicity nu este fix genul de soție după care umblă un *duce*.

– Nu am pus mâna pe el, zise Felicity absentă, mergând mai departe.

Natasha afișă o privire de pisică sălbatică în hambar care tocmai vede un șoarece.

– *Nu?*

Urmă un moment de tăcere, apoi râsul prea sonor al mamei.

– Oh, Felicity! Ce glumă! Normal, anunțurile de căsătorie au fost făcute deja! S-a publicat un anunț în ziarul *News!*

– Bănuiesc că da. Bine, oricum, nu aș fi așa de interesată de asta, Tasha... zise Felicity privind-o rece pe cealaltă femeie, pentru că, chiar dacă am pus mâna pe el, oricum nu ai fi niciodată bine-venită în casa noastră.

Tasha rămase cu gura căscată, iar mama lui Felicity pufni oripilată de bădărănia lui Felicity. Din fericire, Felicity fu salvată și nu mai trebui să continue pentru că își descoperi logodnicul, cu un cap blond mai înalt decât oricine din sala de bal, de partea cealaltă a înghesuielii. În clipa în care îl văzu începu să îi bată inima. Se despărți de tovarășii nedoriți, făcându-și loc prin mulțime pentru a ajunge la el.

Pentru a se elibera de el.

Când ajunse la el era singur, stătea drept și se uita fără scop la mulțime. Se așeză direct în fața lui.

– Vă salut, Excelență.

Privirea lui se îndreptă spre ea, apoi înapoi la bal.

– Te-am rugat să nu îmi spui așa. Făcu o pauză. Cine este femeia aia?

Ea privi peste umăr și o văzu pe Natasha fandosindu-se în apropiere, făcând pe victima cu ochii mari.

– Lady Natasha Corkwood.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că nu este bine-venită în casa noastră.

El se uită la ea.

– De ce nu?

– Pentru că m-a rănit. Și am descoperit că nu mai vreau să fiu rănită.

El ridică din umeri.

– Destul de corect.

– Nu că ar conta, din moment ce noi nu vom împărți o casă.

– Așa, fu el de acord. Dar este o figură de stil frumoasă și sunt sigur că te-a ajutat să acumulezi puncte.

Ea trase aer adânc.

– Dar nu asta am vrut spun.

El o privi și ea văzu în ochii lui înțelegere. Înțelegere și încă ceva. Ceva precum respectul?

– Ce este?

Era normal ca o logodnă începută în fața întregii lumi să se termine tot așa. Măcar Felicity o termina în fața ducelui, și nu în fața unei adunături înnebunitoare de bârfitori.

– Mă tem că nu mă pot mărita cu tine.

Asta-i atrase atenția. O privi o clipă îndelungată și apoi spuse:

– Pot să întreb de ce?

Jumătate din lume se uita la ei și Felicity descoperi că nu îi păsa. Dar ducelui cu siguranță da.

– Vrei să găsim un loc unde am putea... vorbi?

– Nu neapărat, zise el.

Făcu o pauză.

– Exce... Se opri. Duce.

– Spune-mi de ce.

– Bine, zise ea cu inima bătând puternic. Pentru că iubesc pe altcineva. Pentru că eu cred că el mă poate iubi. Tot ce trebuie să fac este să-l conving că-l vreau mai mult decât orice pe lumea asta.

El îi întâlni ochii.

– Îmi imaginez că tatăl tău nu va fi încântat de decizia ta.

Ea clătină din cap.

– Așa cred și eu. Eram cam ultima speranță pentru el.

– Și pentru fratele tău, sublinie el. Mi-au luat banii mai mult decât fericiți.

– În schimbul unei căsătorii fără iubire, zise ea. Clătină din cap. Nu asta îmi doresc.

– Și ce știi despre iubire? întrebă el, ușor batjocoritor.

„Aș trece prin foc pentru el." Whit folosise cuvintele în depozit în acea noapte, explicând loialitatea angajaților lui Devil. Acum înțelegea asta. Îl iubea. Se uită la duce.

– Destul cât să știu că o doresc mai mult decât vreau restul.

El zâmbi afectat

– Și tu ar trebui la fel, adăugă ea. Când el nu răspunse, adăugă la cererea ei ezitant: Mă întreb dacă te pot convinge să investești cumva în fratele meu? Știe foarte multe despre afaceri, în ciuda...

El o întrerupse.

– Spune-mi cum arată.

Ea ezită. Întreba despre... iubire?

– Este imposibil de descris.

– Încearcă.

Ea își feri privirea, ajungând să se uite la un cuplu care dansa, femeia fiind într-o frumoasă rochie de culoarea safirului. Erau pe jumătate întorși, spatele ei era perfect arcuit peste brațul lui puternic, fustele fluturau în spatele ei. Se uita în sus la el, zâmbind, și el se uita în jos la ea absorbit și în acel moment, erau perfecți, suficient cât să îți fure respirația. Nu datorită rochiei ei sau hainei lui sau felului cum se mișcau sau faptului că atunci când se opriră la acea turnantă, fustele ei fluturară în jurul amândurora și el avea să le simtă greutatea pe picioarele sale și să-și dorească senzația pentru o viață.

Tristețea, dorința și hotărârea se luptau în ea când Felicity își îndreptă din nou atenția spre duce.

– Găsește-ți jumătatea. Găsește-o și las-o să te iubească.

– Nu este așa de ușor.

Cuvintele erau aspre.

– Ei bine, ai putea începe prin a o căuta, zise ea.

– O caut de doisprezece ani. Mai mult. De când îmi pot aminti.

Era imposibil să înțelegi greșit cuvintele. Ducele nu vorbea despre o femeie fără nume, fără chip cu care ar putea trăi tot restul zilelor sale. Căuta pe cineva anume.

Ea încuviință din cap.

– Atunci merită așteptarea. Și când o vei găsi, vei fi fericit pentru acel moment.

– Când o voi găsi, voi fi mai nefericit decât am fost vreodată.

O viziune îi trecu prin fața ochilor. Devil, noaptea trecută, spunându-i că nu ar putea niciodată să o iubească suficient. El conducând-o acasă când lumina își făcea apariția pe cer. Sărutul moale pe care i-l dădu în grădini înainte ca ea să se furișeze pe ușa bucătăriilor. Cum îl simțise ca un rămas-bun. Lacrimile care veniseră, spontane și deloc bine-venite, dar acolo oricum, până când ea hotărâse că nu mai voia să fie manipulată și că sosise vremea ca ea să manipuleze.

– Ai vrea să dansezi, Lady Felicity?

Fruntea ei se încruntă

– Poftim?

– Suntem la un bal, nu? Nu este ceva de neimaginat.

Nu voia să danseze.

El continuă:

– Toată Londra ne privește, iar tu nu ești cea mai puțin emotivă persoană pe care am cunoscut-o.

Dar nu toată Londra se uita. Era o mică fracțiune din Londra, una pe care ea o găsea din ce în ce mai puțin tolerabilă. Cu toate astea îl lăsă să o conducă în centrul sălii de bal și să o ia în brațe. Dansară câteva minute în tăcere înainte ca el să spună:

– Deci, crezi că fratele meu este îndrăgostit de tine.

Felicity făcu un pas în spate când auzi asta sau cât de departe putu în timp ce dansa. Sigur nu auzise bine. Sigur nu spusese...

– Pof... poftim?

– Nu este nevoie să faci pe inocenta, milady, zise el. Umblă după tine de la început, nu? Din noaptea în care ai anunțat logodna?

Ea pierdu câțiva pași la aceste cuvinte și brațele lui se încordară în jurul ei, ridicând-o de pe podea într-o secundă, în vreme ce ea își recăpăta echilibrul.

Era confuză, privirea ei se îndreptă spre ochii lui. Nu putea vorbi despre Devil.

Devil, ai căror ochi erau la fel, frumoşi şi de culoarea chihlimbarului, cu cei ai ducelui – pe care ar fi trebuit să-i observe mai devreme. Şi i-ar fi observat mai devreme dacă ai lui Devil nu ar fi fost aşa de plini de căldură, şi aceştia atât de reci.

Dintr-odată îşi dădu seama.

Sfinte Dumnezeule!

„Tatăl lui Devil fusese ducele de Marwick."

Ceea ce însemna că bărbatul de lângă ea era...

– Ewan.

Pentru un observator exterior, numele nu păru să aibă nici un impact asupra lui. Dar Felicity era în braţele lui, la câţiva centimetri de el şi văzu cum îl lovi, ca şi cum şi-ar fi strâns pumnul şi l-ar fi lovit direct în maxilar. Fiecare centimetru din el era încordat. Maxilarul era încordat. Respiraţia i se opri în piept. Mâna lui împietri în a ei şi braţele îi deveniră ca oţelul pe spatele ei. Şi apoi el se uită la ea, ochii lui era plini de adevăr şi ceva de care ar fi trebuit să îi fie teamă.

Dar lui Felicity nu-i era teamă. Era confuză şi şocată şi mai simţea încă vreo jumătate de duzină de emoţii, dar nu găsea loc pentru teamă, pentru că era prea plină de furie. Pentru că dacă ea avea dreptate şi acest bărbat era Ewan, al treilea frate, răpit şi dus în provincie pentru a se lupta pentru un titlu într-un joc monstruos, însemna că el era câştigătorul jocului. Şi în loc să-şi ţină fraţii aproape şi să ţină la ei aşa cum ar fi trebuit – aşa cum *meritau* să aibă grijă de ei – îi lăsase să se lupte şi să cerşească pe străzi, fără să ştie vreodată unde aveau să găsească următorul gest de bunătate. Fără să ştie vreodată unde aveau să găsească bunătate.

Şi doar pentru asta îl detesta.

– Ţi-a povestit despre mine, zise el.

În cuvinte era surprindere. Ceva asemănător cu admiraţie.

Ea tremura de furie. Vru să întrerupă dansul. El nu-i îngădui. Ea făcu presiuni asupra braţului său cu toată forţa de care era în stare.

– Dă-mi drumul.

– Nu încă.

– Mă răneşti.

– Eu rănesc mulţi oameni.

– L-ai tăiat cu sabia pe faţă.

– Te asigur că nu am avut de ales.

– Nu. În mod clar, lumea asta valora mai mult decât *fratele* tău. Clătină din cap. Ai greșit. Eu l-aș alege în ciuda acestui loc în orice zi. Îl aleg acum. În detrimentul tău.

Ochii ducelui fulgerară.

– N-ai să mă crezi, dar n-am avut nimic de a face cu lumea asta.

– Nu, sunt sigură că nu, îl luă ea peste picior. Nici cu titlu, nici cu casa, nici cu banii.

– Crezi ce vrei, Lady Felicity, dar este adevărat. El a fost un mijloc pentru a atinge un scop.

Cuvintele nu erau crude. Erau oneste.

Fruntea ei se încruntă.

– Ce fel de scop ar avea nevoie de un asemenea mijloc? Îl detesta pe acest bărbat. Ar trebui să fii bătut pentru ce i-ai făcut. Era un copil.

– Și eu la fel. Făcu o pauză. Apoi continuă pe un ton firesc: Dacă doar ai fi fost cu noi, Lady Felicity, poate că l-ai fi putut salva. Poate că ne-ai fi putut salva pe toți.

– Nu are nevoie să fie salvat, zise ea blând. Este magnific. Puternic, curajos și onorabil.

– Da?

Ceva în întrebare o neliniști, de parcă ducele era un maestru al șahului și îi putea vedea sfârșitul inevitabil. Se împinse în el din nou, dorindu-și să se îndepărteze de acest bărbat transformat în monstru.

– Am crezut că ești ciudat. Nu ești. Ești oribil.

– Sunt. Cum este și el.

Ea clătină din cap.

– Nu.

Răspunsul lui veni imediat:

– Nu este fără de păcat, milady. Nu ești curioasă să știi cum a aflat de tine? Cum de a ajuns să fie interesat de tine?

Ea clătină din cap, gândindu-se în urmă.

– A fost din întâmplare. Am mințit – despre logodna noastră –, el a auzit.

El râse atunci, iar sunetul o făcu să simtă un fior rece din cap până în picioare.

– Nimic în viețile noastre nu s-a petrecut din întâmplare. Și acum ești parte din noi, Felicity Faircloth. Acum ești legată de noi. Și nimic nu va mai fi pentru tine din întâmplare. Nici logodne. Nici să le rupi. Nici rochii de bal aurii sau spioni în gardurile vii. Chiar

și păsările pe care le vei auzi cântând în timpul nopții nu vor ciripi din întâmplare.

Felicity îngheță și salonul se umplu de revelație – că acest bărbat, acest om odios și oribil era în mod inexorabil legat de Devil. Că fusese legat de atâția ani și că, mai rău, știa cât interacționase ea cu el. Că o folosise, în ciuda lor. Că o folosise *din cauza* lor, manipulând-o fără efort.

– Mă foloseai ca să ajungi la el.

– Da. Deși, ca să fiu sincer, nu intenționasem de la început să te folosesc. Partea asta chiar a fost din *întâmplare*, de fapt.

O întoarse, învârtind-o prin sala de bal și, pentru un observator din afară, păreau legați unul de celălalt – un cuplu perfect. Nimeni nu putea să vadă felul cum ea se împingea în el, dorindu-și să fie cât mai departe de el și de orice urma el să spună.

– I-am căutat timp de doisprezece ani, știai asta? Cu nici un rezultat. Aveam un fir despre doi frați în Covent Garden. Negustori de gheață. Posibil contrabandiști. Dar conduceau străzile, plăteau bine pentru loialitate și erau bine protejați. Nu am avut de ales și am încercat o nouă abordare. Am venit în oraș, difuzând știrea că îmi caut soție.

Ea începu să înțeleagă.

– Pentru a-i scoate din umbre.

El înclină surprins din cap.

– Exact. Se puteau ascunde de mine, dar nu ar fi stat liniștiți dacă ar fi crezut că nu respectam înțelegerea noastră.

Privirea lui era fixată pe un punct de dincolo de umărul ei.

– Fără moștenitori.

Și mai multă surprindere.

– Ți-a spus și asta?

– N-a avut niciodată intenția să ne lase să ne căsătorim, șopti ea.

Ducele râse și cei din jurul lor se întoarseră spre ei la sunetul neașteptat. Lui nu-i păsa.

– Normal că nu. Suntem făcuți din același aluat, milady. Te-ai dovedit foarte utilă pentru mine... și extrem de utilă pentru el.

– Cum?

– Ai fost un mesaj. Nu îmi este permisă fericirea. Nu îmi este permis un viitor. De parcă lucrurile astea au fost vreodată în cărțile mele.

Privirea i se îndreptă spre a lui, cu inima bătându-i tare în urechi împreună cu zgomotul din încăpere.

– Nu înțeleg. Nu m-ai vrut. Nu ți-aș fi adus fericirea.

– Nu. Dar mi-ai fi putut aduce moștenitori. Și asta el nu avea să permită. Asta era singura pedeapsă pe care i-o puteam da tatălui nostru. Fără moștenitori. Vezi tu, linia se sfârșește cu mine. Și îmi cunosc fratele destul de bine ca să știu că Devon s-ar asigura de asta.

„Aveam să ne împărțim pedeapsa fără final."

Și Felicity era arma pe care el o alesese. Arma pe care se părea că amândoi o aleseseră.

Și apoi el adăugă:

– Și promisiunea că tu mi-l vei livra pe Devon.

Ea încetini și se opri, iar ducele permise asta. Fustele ei se înfoiară în jurul ei, chiar dacă restul oamenilor continuau să danseze. Capetele se întoarseră spre ei, șoaptele începuseră deja. Lui Felicity nu-i păsa.

– Îi recunosc meritul; și-a făcut treaba bine. Făcu o pauză. Bănuiesc că te-a avut deja. Bănuiesc că se aștepta ca tu să vii aici în seara asta și să rupi logodna noastră. Ceea ce tu ai și făcut, pentru că te crezi îndrăgostită de el. Pentru că îți închipui că îl poți convinge că și el te iubește.

Încăperea se învârtea în jurul lor. Să-și dea seama că Devil o trădase veni puternic și iute și o făcu să-și dorească să-și regleze conturile și să îl rănească fizic pe omul arogant din fața ei. Și atunci el adăugă pe un ton lipsit de emoție:

– Biată fată! Ar fi trebuit să știi mai bine. Devon nu poate iubi. Nu este în el. El, ca și noi ceilalți, și ca tatăl nostru înaintea noastră, nu poate face altceva decât să distrugă. Sper ca măcar a ta să fi fost agreabilă.

Cuvintele amenințau să o sfâșie. Să o facă să revină la Felicity cea Deznădăjduită. Felicity cea Terminată. Dar nu avea să permită asta. Reveni la postura ei, cu umerii drepți și bărbia mândră, refuzând să recunoască lacrimile amenințătoare. Nu avea să plângă. Nu era timp pentru asta.

Făcu în schimb un pas în spate, punând distanță între ei și cel mai apropiat cuplu încetini, întinzându-și gâturile pentru a vedea. Nu fu nevoie să se întindă când ei îi zbură mâna, nici nu fu nevoie să facă un efort ca să audă sunetul făcut de palma ei peste obrazul lui.

El încasă palma fără un cuvânt și întreaga încăpere resimți șocul.

Capitolul 25

Devil petrecuse ore întregi în seara aceea în noroiul Tamisei, muncind cu cârligul, cea mai bună metodă de a-și ține mintea ocupată de la ceea ce făcuse. Târâse și ridicase până când mușchii îl dureră, până când hainele lui erau ude de la transpirație și se simțea ca și cum pielea de pe umerii lui fusese jupuită. Abia atunci găsi forța să se întoarcă acasă, îl durea totul, mirosea urât și era suficient de obosit pentru a face o baie și a dormi până se trezea din nou, tare, fierbinte și întinzându-se după singurul lucru pe care nu-l putea avea.

Dumnezeule! Abia trecuse o zi și îi simțea lipsa.

Înjură și descuie ușa de la birourile lui, clădirea fiind cufundată în liniște.

Copleșit de oboseală, urcă scările și bâgă o cheie în încuietoare, doar ca să descopere că nu era nevoie de cheie. Cineva descuiase ușa de la camera lui și deși existau vreo șase posibilități plauzibile, doar o persoană își dorea să fie, iar în același timp își dorea să fie oricine altcineva în afară de ea.

Deschise ușa, iar balamaua scârțâi din cauza mișcării lente.

Felicity stătea în mijlocul biroului, în cea mai frumoasă rochie roz pe care o văzuse vreodată – genul de rochie pentru care orice bărbat ar ucide ca să o dea jos –, nemișcată, dreaptă și senină, îndreptându-și imediat privirea spre el, de parcă stătea acolo dintotdeauna, așteptându-l. De parcă *ar* sta acolo pentru totdeauna, până când el s-ar întoarce.

Trecut, viitor și imposibilul și gloriosul prezent.

Intră, închizând ușa după el, pregătindu-se pentru ce va urma. Adunându-și puterile pentru a o trimite pachet din nou.

– Te-aș întreba cum ai intrat în clădire, dar nu cred că mi-ar plăcea răspunsul. Făcu un gest cu bărbia spre rochia ei, neputând să se abțină să nu-i sublinieze eleganța. Nu s-a mai văzut niciodată o rochie ca asta în Covent Garden, milady.

Ea nu privi în jos spre rochie.

– Vin de la balul Northumberland.

El fluieră lung.

– Ai transmis salutările mele nobililor?

– Nu, de fapt, zise ea. Eram prea ocupată să rup logodna.

Cuvintele îl răscoliră. Se mișcă spre ea fără să se mai gândească. Fals. Exista un singur gând. *Da.* Da, era liberă și în sfârșit putea fi a lui.

Doar că ea nu putea.

– De ce?

– Pentru că nu voiam să mă mărit cu ducele sau cu oricine altcineva din aristocrație.

„Căsătorește-te cu mine."

Ea continuă:

– Pentru că am crezut că dacă o fac acolo – dacă rup logodna într-un loc public, în fața întregii aristocrații –, atunci vei vedea că sunt dispusă să întorc spatele acelei lumi și să vin alături de tine, în acest loc.

Inima lui începu să bată puternic.

– Vezi tu, după aceea... după ce l-am lovit pe duce în public...

– L-ai lovit? Se întinse spre ea. Te-a...

Ea se feri de atingerea lui, iar el încremeni, groaza și încă ceva cuibărindu-se în sufletul lui. Teama.

– Da, chiar l-am lovit. În mijlocul unei săli de bal din casa uneia dintre cele mai puternice familii din istorie. Acum chiar sunt cu adevărat ruinată.

Lui nu-i păsa de ruinare. Îi păsa de *ea*.

– De ce l-ai lovit? Te-a rănit?

Ea râse cu amărăciune.

– M-a rănit? Nu.

– Atunci de ce...

– Bănuiesc că o femeie s-ar simți rănită dacă ar descoperi că a fost trădată de bărbatul cu care era pe cale să se căsătorească... Îl privi un moment îndelungat, fără să vorbească. Dar nu m-aș fi măritat niciodată cu el, nu-i așa? De la bun început?

Întrebarea se așeză între ei precum gheața.

– Nu-i așa, Devil?

Își strânse buzele, dintr-odată dezechilibrat; pământul îi fugea de sub picioare.

– Așa e.

– Interesant este faptul că nici el nu avea nici o intenție să se însoare cu mine, deci măcar o dată, tu și fratele tău nu erați în dezacord.

Sângele năvăli în urechile lui Devil.

Poate

Știa

Cum ai aflat?

O bătaie. Apoi

Știu pentru că sunteți la fel

Nu

Nu suntem deloc la fel

Ea își mișcă privirea spre el

Proștii. Semănați mai mult decât îți poți imagina.

Nu știa cum îl răneau cuvintele. Cum îl înfuriau. Cum șopteau adevărul.

Nici unul din voi nu s-a gândit de două ori înainte de a mă folosi. El, ca să te scoată din întuneric, ca să te găsească după doisprezece ani de căutări. Dar tată adevărul... Făcu o pauză și el știu că urma lovitura. Știu și că nu putea să scape de ea. Chiar nu-mi pasă de el. Nu am încredere în el. Nu m-am dezgolit în fața lui și, mai rău, nu mi-am dezvelit inima în fața lui. Și astfel, în vreme ce păcatele lui din trecut sunt cu siguranță monstruoase... în vreme ce merită cu siguranță palma pe care i-am dat-o... în vreme ce îi doresc să fie foarte bolnav... păcatul lui nu este nimic în comparație cu al tău.

Ea se întoarse, ocolindu-i biroul și mergând la fereastra din capătul îndepărtat al încăperii. Sunetul fustelor atingând covorul era precum un foc de armă. Detesta să o privească cum îl părăsește. Detesta felul cum aerul părea prea rece cu fiecare pas făcut de ea, de parcă ar fi putut fi lăsat în frig și ar îngheța fără ea.

Și așa s-ar întâmpla.

Rămase nemișcată la fereastră, ridicând o mână spre un ochi de sticlă mată, mic și abia transparent. Nu merita să acoperi ferestrele din Covent Garden cu sticlă bună și privind-o pe Felicity îmbrăcată ca o regină și trecându-și degetele peste geam nu făcea altceva decât să sublinieze tot ceea ce știa Devil că era adevărat. Nu putea să o aibă.

Descoperirea pe care o făcuse în seara asta era cel mai bun lucru.

„Ea nu era pentru el."

- Mă iubești? Întrebarea atât de directă veni ca o lovitură. Te întreb pentru că în urmă cu două nopți, pe acoperișul acestei clădiri, mi-ai spus că nu mă poți iubi suficient ca să te căsătorești cu mine. Și am crezut că era un scut pe care l-ai ridicat pentru a te proteja

de convingerea prostească că eu aș prefera lumea aceea în locul acesteia.

Așa era. Dumnezeule! Ar fi trebuit să îi spună atunci când avusese ocazia.

Doar că ar fi fost încă aici. Și ar fi durut și mai mult. De parcă putea să doară mai tare.

– Așa că te întreb acum, în seara asta, mă iubești vreun pic?

Nu avea să supraviețuiască după asta.

– Felicity.

Veni spre ea, ocolind biroul, dar ea nu se uită la el. Rămase la fereastră, privind acoperișurile dezordonate din Covent Garden, tot ceea ce el îi putea oferi.

– Te-am rugat să mă iubești. Te-am rugat să mă crezi că eu eram potrivită pentru tine. Că eram potrivită pentru locul ăsta.

„Ești. Mereu ai fost."

– Felicity.

Numele ei era ca pietrișul în gâtul lui.

– Normal, zise ea cu un zâmbet pe buze. Rușinată. Am întrebat toate astea pentru că nu știam adevărul. Nu știam cât de bine m-am potrivit cu planurile tale.

Inima lui se opri, apoi bătu ca un tunet.

– Felicity.

– Încetează să-mi mai rostești numele, zise ea pe un ton rece și furios. Nu ai dreptul să îmi pronunți numele.

Asta măcar era adevărat.

– *Felicity Faircloth*, ai șoptit când ai intrat în dormitorul meu cu atâtea nopți în urmă și mi-ai făcut promisiuni pe care nici un bărbat nu le-ar putea îndeplini. Ți-ai bătut joc de numele meu de poveste, spunându-mi că îmi vei oferi o poveste. Promițându-mi-o. Știind că era tot ceea ce-mi doream.

– Am mințit, spuse el.

Ea râse aspru și fără veselie.

– Deci, am ghicit. Ai crezut că mă puteai ispiti să intru în jocul tău cu promisiuni că voi fi iubită din nou. Că voi fi acceptată din nou. Că voi fi parte din acea lumea. Și eu m-am aruncat orbește. Fericită. Pentru că te-am crezut.

El detesta cuvintele. Afirmația dorinței de a reveni în turnul ei și de a se juca de-a prințesa din nou.

– Și apoi ai înrăutățit lucrurile. Mi-ai arătat o lume largă pe care eu am vrut-o mai mult decât orice am avut înainte. Mi-ai arătat o viață care merita trăită. Și mi-ai prezentat un bărbat care merita...

Se opri, dar el oricum auzi sfârșitul propoziției. *Un bărbat care merita iubit.* Auzi cuvintele pe care ea nu avea să i le ofere niciodată. Nu acum când știa adevărul.

Ea clătină din cap.

– Ești mai rău decât toți. Aș prefera să primesc câte o tăietură de la fiecare din membrii aristocrației decât minciunile tale. Promisiunile tale manipulatoare. Îmi doresc... Clătină din cap și se uită afară pe geam. Îmi doresc ca tu să nu-mi fi știut niciodată numele. Îmi doresc să fi fost un secret. Ca al tău.

– Nu mai este un secret, zise el. Ți l-am spus.

– Da. Mi l-ai spus. Devon Culm. Nume dat pentru trecut.

– Ăsta-i adevărul.

Ea încuviință din cap.

– Mi-a spus că intenționai să mă seduci sub nasul lui. Să mă folosești ca să-i dai o lecție.

El încuviință din cap.

– Așa e.

Ea râse iar fără veselie.

– Îți voi spune asta, ești singura persoană pe care am întâlnit-o al cărui adevăr este numai minciună. Nu mi-ai spus numele tău, pentru că nu voiai să-l știu. Nu era adevărat, dar el nu spuse asta. Nu mi l-ai spus pentru că voiai să continui să mă ispitești. Să mă faci să fiu pionul tău. Știai că povestea avea să mă afecteze. Știai că trecutul tău avea să mă lege de tine. Și m-ai vânat știind asta, în vreme ce îmi plănuiai ruina. Făcu o pauză, cu furie și regret în ochi. Cu furia Devil putea să se descurce – mereu fusese în stare să facă față furiei. Dar ultima – era un cuțit în burtă să se gândească la ea regretând că îl cunoscuse. Toate astea în timp ce mă făceai să te iubesc.

Cuvintele amenințau să-l strivească.

– Înțelegerea noastră. Făcută în urmă cu multe nopți. Urma să mi-l dai pe duce, și eu trebuia să îți fac o favoare. Care era datoria pe care plănuiai să o încasezi?

– Felicity.

– *Care era?*

Furia era ca o lovitură.

– O noapte. Dumnezeule, se simțea ca un monstru. Ruinarea ta.

O bătaie. Apoi, încet, mai mult către ea decât către el:

– Fără moștenitori. Râse iar fără amuzament. Nu știu ce era mai rău, zise ea, iar el îi auzi tristețea din voce. Faptul că tu intenționai să mă distrugi de dragul sportului sau...

– Nu era sport.

– Răzbunarea este un sport. Nu este important. Nimic nu se schimbă până la urmă și greșelile au fost făcute de două ori. Făcu o pauză. Și oameni inocenți au fost răniți. Eu am fost rănită. Vinovăția îl izbi în timp ce ea vorbea, când își întoarse frumoșii ochi căprui către el și spuse: Am fost rănită de mii de ori și nici una nu a contat în comparație cu asta... în comparație cu tine. Diavol, într-adevăr.

Trecu cu mâna peste piept unde o durere se așezase – una de care nu se aștepta vreodată să scape.

– Felicity, te rog...

Ea nu ezită.

– Ce este mai rău decât asta însă – decât planul tău stupid – este faptul că ți-aș fi dat o mie de nopți. Tot ce trebuia să faci era să ceri. Își îndepărtă privirea de la el. Ce proastă am fost să cred că pot înfrunta Diavolul!

– Felicity.

– Nu, clătină ea din cap. M-ai prostit suficient. Tu și cuvintele tale drăguțe. „Ești importantă, Felicity..."

Chiar era.

– „Ești frumoasă, Felicity... Ești cu așa de mult deasupra mea că abia te pot vedea, Felicity..." Ce minciuni!

Doar că nu erau. Doamne, nu intenționase să fie.

– Și apoi... „Nu, Felicity, nu putem. Nu îți voi distruge reputația..." Făcu o pauză. Asta-i favorita mea. Cât de frumos când ăsta era de fapt planul de la bun început. Să îmi strici logodna. Viitorul. *Pe mine.*

„Nu. Nu pe acoperiș. Până atunci... tot ce voiam era să te protejez."

La acel moment tot ce voia era să o iubească.

Ea se întoarse și îl privi. În ochi îi luceau furia, frustrarea și lacrimi nevărsate.

– Știi, începusem să cred. Începusem să cred că sunt mai mult. Începusem să cred că Felicity cea Terminată putea fi Felicity cea Curajoasă. Că Felicity din Mayfair putea să renască pe acoperișurile din Covent Garden. În mâinile tale.

Fiecare cuvânt era o lovitură, precum cuțitele lui Whit, aruncate unul după altul în pieptul lui, făcându-l să-și dorească să îngenuncheze și să-i spună adevărul. Doar că ea îi dădea lui șansa de a-i oferi

viața pe care o merita. Tot ce trebuia el să facă era să suporte că o pierde. Tot ce trebuia să facă era să o aleagă pe ea în locul lui.

Tristețea i se vedea în ochi și el se întări pentru a nu se uita în altă parte. Pentru a nu se duce la ea. Pentru a nu se mișca.

– Ți-am făcut planul să funcționeze, nu-i așa? Am luat decizia în locul tău. Am ales ruinarea, crezând că asta îmi va aduce fericire. Îl sfidă. Crezând că te pot convinge că putem fi fericiți. Că nu vreau nimic dacă nu pot avea asta. Dacă nu te pot avea pe tine. Cât ai râs! Cât te-oi fi distrat!

Nu! Dumnezeule, nu! Nimic din noaptea de pe acoperiș nu avea legătură cu răzbunarea. Nimic nu avea legătură cu fratele lui. Era vorba despre ea și despre el și despre faptul că știa că ea era tot ceea ce își dorise, întinsă goală în fața lui. Pentru totdeauna.

Nu ea fusese cea care renăscuse pe acoperiș, ci el.

Dar dacă el îi spunea asta, ea ar rămâne. Și nu putea să-i permită să rămână. Nu aici. Nu când el putea să-i ofere tot restul lumii.

Tristețea fu înlocuită de furie. Bun, furia era bună. Putea să canalizeze furia. Putea să-i supraviețuiască. Așa că el avea să alimenteze acea furie.

– Să-ți spun ceva adevărat?

– Da, zise ea și el detestă cuvântul de pe buzele ei...

Acel cuvânt care răsuna în urechea lui ca atunci când făcuse dragoste cu ea. Acel cuvânt care însemna că erau împreună. Că erau parteneri. Cuvântul care marca plăcerea ei și viitorul lor.

Dar nu exista un viitor împreună. Exista doar al ei. Ei îi putea oferi un viitor. Îi putea oferi prezentul. Și-l merita. Merita tot timpul.

– Spune-mi, zise ea, lăsând cuvintele să iasă furioase și cu forță. Spune-mi ceva adevărat, mincinosule.

Așa că el făcu singurul lucru pe care îl putea face. Îi dădu drumul din lumea asta care nu o merita. O eliberă.

Minți.

– Ai fost răzbunarea perfectă.

Ea înlemni, mijind ochii cu o ură fierbinte care nu era nimic în comparație cu cea pe care o avea el pentru el însuși – cea care se infiltra prin el, așezându-se în mușchi și oase și furând orice fărâmă de fericire care mai era în el.

Ura era bună, își zise el. Ura însemna fără lacrimi.

Dar însemna și fără iubire.

Îi furase asta, ca un hoț. Nu, nu ei i-o furase. O furase de la el.

Și iubirea lui, frumoasa lui fată bătrână, floare retrasă care spărgea lacăte, nu plânse. Își ridică în schimb bărbia și spuse, calmă ca o regină:

– Meriți întunericul.

Și-l lăsă în întuneric.

Capitolul 26

În dimineața următoare, în loc să se îndrepte spre depozit pentru a supraveghea mutarea gheții de la transportul care tocmai sosise, în loc să se pregătească pentru livrarea din acea seară de aproape două tone de bunuri netaxate și ilegale, în loc să se îndrepte spre docurile Tamisei sau spre depozitul Bastarzilor din mahala, Devil își puse haina și pălăria și se duse să-l vadă pe Arthur, contele Grout, moștenitorul titlului de marchiz de Bumble.

Așa cum se aștepta, fu întors de la ușă de un majordom care ar fi putut să iasă din casa oricărui bogătaș la felul cum își afișă abilitatea de a se uita de sus în jos la un bărbat care era cu cincisprezece centimetri mai înalt și cu treizeci de kilograme mai greu decât el.

Lui Devil i se spuse că Excelența Sa, contele Grout, nu primea.

Ceea ce, fără îndoială, era rezultatul faptului că pe cartea de vizită a lui Devil scria doar atât. *Devil.*

– Al naibii Mayfair, mormăi el la ușa care i se închise ferm în față, aproape lăsându-l fără nas.

Nimeni din partea asta a orașului nu-și dădea seama că oamenii asemenea lui erau deseori mai bogați și mai puternici decât puteau ei visa și, prin urmare, niște aliați buni?

„Nu pentru Felicity."

Îndepărtă gândul.

La naiba! Trebuia să găsească o altă modalitate de a pătrunde în casă. Pentru ea.

Ocolind casa și ajungând în spatele ei, studie o serie de posibilități diferite: ar putea sparge un geam ca să intre la parter; ar putea să se cațăre pe zidul cu iederă din spate ca să ajungă spre Dumnezeu știe ce era la fereastra de la etajul trei; sau s-ar putea cățăra

pe copacul care avea o creangă proeminentă ce ducea direct spre balconul de la etajul doi.

Un balcon asemănător cu cel al lui Felicity din casa Bumble.

Cum avusese noroc cu acel balcon, Devil alese copacul, cățărându-se repede înainte de a coborî ușor pe fierul forjat al Julietei, testând în liniște ușa, care era deschisă.

Toți aristocrații erau idioți. Era un miracol că nimeni nu jefuise casa asta legat la ochi.

Exact înainte de a păși în încăpere, auzi vocea unei femei.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Nu am vrut să te îngrijorezi.

– Nu ți-a trecut prin cap că o să mă îngrijorez când ai început să pleci din casă înainte ca eu să mă trezesc și să te întorci după ce mă culcam? Nu ți-a trecut prin cap că am să observ că ceva era îngrozitor de greșit când soțul meu a încetat să mai vorbească cu mine?

– La naiba, Pru – nu tu trebuie să te îngrijorezi. Ți-am spus, mă voi ocupa de asta.

Devil închise ochii și își întoarse fața spre cer. Se părea că dăduse peste un dormitor, în care Grout și nevastă-sa aveau o ceartă de îndrăgostiți.

– Nu eu trebuie să mă îngrijorez... ești nebun dacă crezi că nu mă va interesa viața noastră.

Devil rămase tăcut. Din informațiile pe care le adunase despre familia lui Felicity, Devil aflase că, după toate aparențele, Lady Grout era destul de plictisitoare, foarte interesată de cărți și acuarele, dar și că era jumătatea unui cuplu bazat pe dragoste de lungă durată. Grout se însurase cu ea când aveau amândoi douăzeci de ani. După aceea trăiseră amândoi fericiți în oraș în vreme ce el făcea avere din investiții bune, înainte de a avea primul copil, un băiat, cu cinci ani în urmă. Doamna era din nou gravidă, i se spusese lui Devil.

– Nu te poți ocupa de asta, Arthur. Nu de unul singur. Ești în pierdere. Și chiar dacă eu nu am două coroane adunate, am creier în cap și dorința de a ajuta, în ciuda deciziei tale de cap sec de a avea secrete față de mine.

Faptul că Lady Grout ar fi plictisitoare nu mai era credibil.

– Am făcut de rușine pe toată lumea! Și pe părinții mei! Și pe Felicity!

– Oh, om idiot! Ai făcut o greșeală! Și tatăl tău la fel. Ca și sora ta, aș adăuga eu, deși îmi imaginez că a avut mai mult decât un motiv decent pentru care l-a lovit pe duce și tare aș vrea să-l știu.

Urmă o pauză lung și apoi liniștea fu întreruptă:

– Asta-i treaba mea, Pru. Să te fac fericită. În siguranță. În confort. Să am grijă de tine. Cu asta am fost de acord când ne-am căsătorit.

Devil îi înțelegea frustrarea. Senzația de disperare care venea când voiai să protejezi persoana iubită. Nu de asta era aici? Ca să o protejeze pe Felicity?

– Iar eu am fost de acord să mă supun! Dar îți zic ceva, Arthur, am cam terminat cu asta.

Devil ridică din sprâncene. Doamna nu era fericită.

– Ori suntem parteneri pe viață, ori nu suntem. Nu îmi pasă dacă suntem săraci ca un șoarece din biserică. Nu îmi pasă dacă întreaga Londra refuză să ne mai primească în casele lor. Nu-mi pasă dacă nu mai suntem invitați la nici un bal cât mai trăim, atât timp cât suntem împreună în asta.

„Nu mai sunt aceeași. Nu îmi pasă de Mayfair și de baluri."

– Te iubesc, zise contesa încet. Te-am iubit de când eram copii. Te-am iubit bogat. Și acum te iubesc sărac. Tu mă iubești?

„Tu mă iubești?"

Întrebarea îl obseda pe Devil de când Felicity îl întrebase cu șase ore în urmă. Și acum, rostită de alte buze, amenința să-l îngenuncheze.

– Da, zise contele. Da, normal că te iubesc. De aia am ținut totul sub tăcere.

Da.

Da, normal că o iubea. Iubea totul la ea. Ea era lumina soarelui, aerul proaspăt și speranța.

Da. O iubea sălbatic.

Și distrusese asta. O folosise și o mințise și o întorsese împotriva lui. O trădase pe ea și iubirea ei. Și avea să-și ducă pedeapsa trăindu-și zilele îndrăgostit nebunește de ea și trăind fără ea.

Ceea ce era probabil mai bine, pentru că iubirea nu schimba faptul că Felicity mereu avea să fie Mayfair și el mereu avea să fie Covent Garden. El nu avea niciodată să fie suficient de bun pentru a sta în lumina ei, dar, cu siguranță, o putea proteja de întuneric.

Mai mult decât să o protejeze pe ea. Îi putea oferi tot ceea ce visase ea vreodată.

Sosise momentul ca Devil să intre într-un al doilea dormitor al familiei Faircloth și să le ofere celor care se aflau acolo tot ce-și doreau. Și de data asta nu intenționa să mai greșească.

După ce termină de vorbit cu contele și contesa, Devil reveni la depozit unde își continuă munca obositoare, pregătind hala pentru noul transport, recunoscător pentru durerea din mușchii săi – cămașa lui de penitență pentru păcatele comise împotriva femeii pe care o iubea.

Pedeapsa pentru minciunile sale.

Munci neobosit alături de alți șase bărbați care se roteau pentru a evita să stea prea mult timp în temperaturile joase. Devil îmbrățișă frigul așa cum o făcea cu întunericul și cu durerea, acceptându-l ca pe pedeapsa sa. Întâmpinându-l astfel. În jur de o duzină de felinare atârnau sus pe tavan, dar nu erau suficiente pentru a ține întunericul sub control și el ignoră fiorul de panică care venea din când în când atunci când se uita în direcția greșită și găsea întunericul infinit, la fel cum ignora transpirația care îi udase hainele. La scurt timp după ce a început munca, își scoase haina și o puse peste unul din zidurile înalte de gheață pentru a se putea mișca mai liber.

Mult după ce pierduse șirul turelor care se rotiseră prin hală, sosi Whit, închizând ușa mare din metal în urma lui pentru a ține frigul înăuntru. Purta o haină groasă și pălărie, cizme până la genunchi – care îi fuseseră de ajutor pentru că își petrecuse ziua pe docuri în gheața topită.

Whit se uită cum Devil agăța și ridica niște blocuri imense de gheață înainte de a mărâi.

– Ai nevoie de mâncare.

Devil clătină din cap.

– Și de apă.

Whit îi întinse un ghem.

Devil mută grămada de gheață în centrul halei și ridică un alt cub.

– Sunt înconjurat de apă.

– Ești ud de transpirație. Și încărcătura este pe drum. Oamenii au nevoie de tine în forță pentru a-i ajuta când sosește.

Devil nu-și dezvălui surpriza la această informație; dacă încărcătura era pe drum, soarele apusese și se lăsase întunericul într-adevăr, fiind aproape miezul nopții, și deci ore întregi de când coborâse în hala întunecată și-și începuse munca.

– Voi fi suficient de puternic când ajunge aici. Am construit întreaga hală, nu?

Whit traversă camera cu o privire evaluatoare.

– Așa-i.

Devil încuviință din cap, fără să bage în seamă frigul – sudoarea care îl îngheța din momentul în care se oprise din muncă.

– Atunci lasă-mă să revin la ce făceam. Și fă-ți griji pentru propria ta forță.

Whit îl privi un moment îndelungat și apoi spuse:

– Grace a plecat.

Devil înlemni, întorcându-se către fratele său.

– Pentru cât timp?

– Suficient cât să-l ținem pe Ewan sub control. N-o să-i placă că ai câștigat fata.

– N-am câștigat fata.

– Am auzit că l-a pocnit. Whit făcu o pauză. Felicity Faircloth, cu numele unei prințese de poveste, dă cu dreapta ca un luptător de clasă.

Devil nu răspunse. Nu credea că putea găsi cuvintele cu care să ocolească junghiul din gât când fratele său se mândri cu femeia pe care el o iubea.

După o tăcere îndelungată Whit adăugă:

– Măcar puneți haina înapoi pe tine. Știi ce se întâmplă în frig, Devil; nu o poți salva pe fată dacă ești mort.

Devil se uită furios la fratele său.

– Am salvat-o deja pe fată.

Sprâncenele lui Whit puseră o întrebare tăcută.

– Nu o vezi prin Garden, nu? Acum ieși dracului de aici.

Whit ezită, de parcă ar mai fi vrut să spună ceva și apoi se întoarse ca să plece.

– Vor ajunge aici în treizeci de minute. Apoi începe munca adevărată.

Și așa se întâmplă, câțiva bărbați puternici și robuști aduseră în hală lăzi, butoaie, cutii și butoiașe – cel mai mare transport importat vreodată de Bastarzi. După aceea mai multă gheață. Mii de kilograme și Devil rămase, ignorând setea și foamea care îl chinuiau, ignorând durerea din umeri.

Prefera toate astea în locul a ce-l aștepta deasupra, în lumea fără Felicity.

Oamenii descărcară repede marfa – o abilitate prețuită care venea cu anii de experiență. Hala era utilă doar dacă încărcătura era adusă înăuntru și ascunsă cât de repede se putea, prevenind prea mult dezgheț și posibila descoperire din această cauză.

Cu o oră înainte de răsărit, când cerul trecea de la negru la cenușiu, Devil ieși din hală cu felinarul în mână, ca să confirme că livrarea era completă. Echipa care muncise era adunată sus – șaizeci de bărbați și băieți în total, plus Nik și o mână de femei tinere din mahala care lucraseră cu ea, asigurându-se că afacerea merge fără probleme.

De partea cealaltă a depozitului, Whit era cățărat pe un eșafod din lemn masiv și se adresa oamenilor. Un fior traversă grupul; Whit nu prea se pricepea la discursuri. Sau la orice fel de discurs. Și totuși, iată-l aici.

– A fost o noapte bună, băieți – găsi femeile din mulțime, privindu-le pe fiecare în ochi – și fete. Rămâne aici până când suntem siguri că o putem muta și voi sunteți în siguranță. După cum știți, pierdem bani cu fiecare zi în care încărcătura este în hală... Clătină din cap și privi în ochi cât de mulți dintre oamenii săi putu, iar accentul de mahala i se auzi în cuvinte. Dar nu vă gândiți nici o clipă că cei mai importanți din clădirea asta nu sunteți voi. Eu și Devil – știm asta mai bine decât oricine. Și dacă tot vorbim despre asta, să nu o uităm pe draga noastră Annika, cu un creier la fel de deștept cum îi e gura.

Grupul îl ovaționă, iar colțurile ochilor lui Whit se încrețiră de satisfacție când se uită peste mulțime. Când îl găsi pe Devil în spate, ridică bărbia în semn de recunoaștere înainte de a spune:

– Calhoun ține Vrabia deschisă pentru noi. Berea este din partea Bastarzilor în dimineața asta, fraților.

Un alt chiot răgușit răsună când Whit sări pe pământ, trecând printre oameni și îndreptându-se spre Devil, care își înclină capul și zise:

– Ești la fel de bun la discursuri motivaționale precum Wellington.

– Ajută dacă închei cu băutură. Vii cu noi?

Devil clătină din cap.

– Nu.

– Destul de corect. Whit îl bătu pe Devil pe umăr și șuieră de durere. Șocat, Whit îi dădu drumul imediat. O să te doară în scurtă vreme. Ești ud până la piele. Este un miracol că mai stai în picioare; du-te acasă și spune-le să-ți pregătească o baie fierbinte.

Devil clătină din cap.

– Încă puțin. Trebuie să termin ultimul zid și să încui cala. Oamenii merită sărbătoarea.

– Ai muncit toată ziua acolo jos. Ai muncit mai mult decât oricare dintre noi. Meriți să te odihnești. Când Devil nu spuse nimic, el adăugă: Trimit vorbă acasă. O să-ți pregătească o baie într-o oră. Să fii acolo pentru ea.

El încuviință din cap pentru că nu voia ca Whit să știe adevărul – că nu voia să se întoarcă la acea clădire care era plină de amintiri legate de felul cum o rănise.

– Du-te. Termin și mă duc să dorm.

– Bănuiesc că nu va fi un pat cald cu Felicity Faircloth?

Ideea îl duru.

– Prefer să nu vorbești.

– Data viitoare când mai duci fata pe acoperișuri, Dev, dă jos paza.

El scoase o înjurătură.

– Paza nu va scoate un cuvânt despre Felicity Faircloth.

– Normal că nu. Și apoi, după ce vor auzi că l-a pocnit pe Marwick în fața ducesei de Northumberland, o vor iubi și mai mult.

– Și mai mult?

Ochii lui Whit se întunecară.

– Există zvonuri că te face fericit, frate.

Așa este. Felicity îl făcea fericit – mai fericit decât fusese vreodată, dacă era să fie onest. Nu era genul de bărbat care își permitea luxul fericirii, excepția era în brațele ei. Și în ochii ei.

– Nu vreau să discut despre Felicity Faircloth. Și concediez pe oricine o face. Nu este pentru Garden.

Fratele lui îl privi o vreme, nemișcându-se, înainte de a încuviința o dată din cap și de a se întoarce.

Grupul plecă repede, în vreme ce primul grup de pază își croia drumul spre acoperiș. Nimeni nu avea să intre în clădire fără a fi împușcat. Doar dacă nu cumva aveau acordul special al înșiși Bastarzilor. Așa că Devil era singur când coborî din depozitul întunecat în hala întunecată, unde doar un felinar rămăsese să ardă.

Era singur când luă cârligul pentru ultimul rând de gheață, ridicând și mutând până când blocurile erau egale într-un zid perfect, una peste alta până la doi metri înălțime. Acest efort, peste cel din restul zilei, era foarte mare și până la terminarea sarcinii respirația îi era sacadată și grea. Se îndreptă încet spre ușă, luând felinarul și ieși

din hală, puse felinarul pe podea și închise ușa de metal din spatele lui, dornic să încuie cât mai repede și să scape de întuneric.

„De parcă acum ar scăpa vreodată de întuneric."

Înainte să apuce să atingă primul lacăt, o voce răsună.

– Unde este?

Devil se întoarse și dădu de Ewan în întuneric.

– Cum ai ajuns aici?

Fratele lui se apropie, intrând în lumina slabă a felinarului, cu părul blond, înalt și lat în umeri – prea lat pentru a fi un aristocrat. Era un miracol că nimeni nu observase lipsa lui de rafinament – un semn de la mama lui săracă –, deși Devil își imagina că aristocrația vedea ce dorea să vadă.

Ewan ignoră întrebarea. O repetă pe a lui.

– Unde este?

– Te voi pedepsi dacă îmi rănești încă unul dintre oameni.

– Încă unul? întrebă ducele inocent.

– Tu o faci, nu? Ne furi marfa?

– De ce-ai crede asta?

– Aristocratul de pe docuri, care ne urmărește navele. Sincronizarea – furturile au început imediat după ce ți-ai anunțat întoarcerea. Și acum... ești aici. Ce, nu-ți este de ajuns că ne amenințiviețile? Trebuia să vii și după mijloacele noastre de trai?

Ewan se sprijini de peretele tunelului întunecat.

– Nu am venit niciodată după viețile voastre.

– Prostii. Chiar dacă nu mi-aș aminti de ultima noapte la conac, cand ai venit după noi cu o sabie suficient de ascuțită ca să ne omoare, vii după noi de ani de zile. Ți-am întâlnit spionii, Ewan. I-am gonit. Am crescut o generație în mahala cu o singură regulă. Nimeni nu vorbește despre Bastarzi.

Argintul sclipi și Devil își îndreptă privirea spre mâna fratelui său care ținea bastonul lui Devil. Inima începu să-i bată puternic și se forță să râdă.

– Crezi că ai să mă reduci la tăcere? Încă mai crezi că ești ucigașul dintre noi? Am douăzeci de ani de mahala față de tine, filfizonule.

Ewan strânse din buze.

Devil continuă:

– Dar chiar dacă ar exista o șansă să mă dobori, nu ai face-o.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru același motiv pentru care în urmă cu toți anii ăia ne-ai lăsat să fugim – pentru că dacă mă omori, nu vei ști niciodată ce s-a întâmplat cu Grace.

La auzul cuvintelor nu se schimbă nimic la duce, nici cadența respirației, nici postura dreaptă a spatelui, dar Devil nu avea nevoie de dovadă că atinsese un nerv sensibil. Existase o vreme când îl cunoscuse pe Ewan ca pe el însuși. Și încă îl mai știa. Ei trei erau împletiți împreună. Toți patru erau.

– Te-am găsit pe tine, zise Ewan într-un final.

Cuvintele transmiseră un fior prin Devil care rivaliza cu gheața din hală.

– Da. Dar nu pe ea.

– Ai făcut o greșeală, Dev. Făcuse mai multe greșeli și această consecință nu era nimic în comparație cu celelalte. Ar fi trebuit să fii mai grijuliu cu Felicity Faircloth.

„Spune-mi ceva adevărat."

– Am auzit că te-a plesnit.

Ewan ridică o mână la obraz.

– N-a fost fericită când a aflat motivele mele ulterioare.

– Nici pe ale mele.

„Ți-aș fi dat o mie de nopți. Și tot ce trebuia să faci era să ceri."

– I-am spus că ar fi trebuit să fie cu noi la conac.

Conacul unde fuseseră antrenați și testați, unde Ewan își câștigase titlul și tatăl lor își câștigase moștenitorul.

Dacă ea ar fi fost acolo, Devil nu ar fi supraviețuit niciodată. Ar fi fost prea ocupat să o protejeze pe Felicity pentru a se proteja pe el însuși. Clătină din cap.

– Nu aș vrea să fie nici pe aproape de conac. Aș muri înainte ca ea să fie martoră la vreun moment din suferința noastră. Nu știu cum locuiești acolo. Aș fi ars totul din temelie.

– Mă gândesc la asta în fiecare zi, răspunse Ewan calm. Poate într-o zi o voi face.

Devil îl privi îndelung. Ewan mereu fusese așa, calm și evaluând, de parcă nu simțea emoțiile pe care le simțeau restul oamenilor. De parcă îi găsea interesanți în maniera vagă în care găseai curiozitățile dintr-un dulap.

Grace fusese singura persoană capabilă să îl facă pe Ewan să simtă. Și chiar și atunci, el aproape o omorâse. Nimic nu stătea între Ewan și ceea ce voia el.

Nimic, în afară de Devil, se părea. Mereu Devil.

– Nu eu îți fur încărcătura, zise Ewan după o vreme, pentru a schimba subiectul, lucru nu neapărat nepotrivit.

Devil îl credea. Până la urmă, totul era pe față acum și nimeni nu avea motiv să mintă.

– Contele Cheadle îți fură încărcătura.

Devil ridică din sprâncene. Nu era sigur dacă să-l creadă, dar Ewan nu avea nici un motiv să mintă.

– Nu ți-a dat prin cap să faci ceva în legătură cu asta?

– Toți suntem niște criminali într-un fel sau altul, Devon, zise Ewan simplu. Și apoi, nu băutura ta mă interesează.

– Nu. Te interesează ceva mult mai valoros. Imposibilul.

– Numai ea mă interesează, zise Ewan. Și Felicity Faircloth și-a îndeplinit scopul de a mă aduce aici. Suficient de aproape încât să o pot găsi. Lady Felicity a fost convenabilă, asta o recunosc... și mai convenabilă decât mi-am imaginat eu că putea să fie când mi-am dat seama că ții la ea.

Cuvintele îl înfuriară pe Devil. Felicity era mai mult decât ceva convenabil. Era mai mult decât un pion.

– Cum îndrăznești să o manipulezi ca să ajungi la mine?

Ewan ridică o sprânceană blondă spre el.

– Mai spune-o o dată. De data asta mai încet.

Devil înjură. Da, și el o folosise pe Felicity. La început. O secundă, înainte să își dea seama. Din momentul în care o trimisese în sala de bal, cu un mesaj pentru Ewan, pierduse orice voință să își mai urmeze planul. Se împotmolise. Și căzuse.

– Problema e că Felicity Faircloth nu este doar convenabilă, Devon. Este prea inteligentă pentru propriul ei bine. Și ne cunoaște secretul.

Devil se încordă, cuvintele și semnificația lor răsunând clar, ca sunetul unei arme de foc în întuneric. Rezistă tentației de a-și petrece mâinile în jurul gâtului fratelui său și să termine cu totul acum.

– Și acum ajungem la subiect. Ar fi trebuit să te omorâm când am avut ocazia.

– Știi, frate, în majoritatea zilelor îmi doresc să fi făcut asta. Dar tu ești cel căruia mereu i-au plăcut înțelegerile, Devon. Dacă era vreun târg, tu trebuia să-l faci.

„Nu pentru ea." Felicity era prea importantă ca să facă vreun târg pentru ea.

– Dacă o atingi, mori. Ăsta-i singurul târg care contează.

Ewan se uită de-a lungul coridorului în întuneric.

– Sunt surprins că ai găsit în tine puterea de-a iubi pe cineva, Dev, la cât de sigur erai cândva că emoția e o născocire.

Pe buzele altcuiva cuvintele ar fi putut suna batjocoritor. Sau amabil. Dar pe ale lui Ewan erau curioase, de parcă Devil era un specimen sub un vas de sticlă.

Ewan continuă:

– Spune-mi, când ți-ai dat seama? Când am sărutat-o pe balcon la bal? În rochia aurie? Aia a fost o cruzime, apropo.

Devil detestă revelația că Ewan îl manipulase inclusiv pe el.

– A fost doar un memento că nu ai fost niciodată suficient de bun pentru Grace. Că nu ți-ai ținut niciodată promisiunile față de ea.

Ducele își mijì privirea.

– Sau a fost când băiatul din gardul verde a venit înapoi raportându-ți că am sărutat-o pe Felicity în grădină? Atunci ți-ai dat seama că o iubești? Făcu o pauză. Știi, te iubea deja atunci. Și cred că și tu o iubeai, mai ales cu ce viteză ai revendicat-o.

Cuvintele îl răniră. Și îl înfuriau pentru că păreau o trădare de cea mai joasă speță faptul că ducele de Marwick știa că Devil o iubea pe Felicity când ea nu. Când nu avea să știe niciodată, pentru că dacă el i-ar spune, s-ar putea să nu poată rezistă următorului gest al ei și ea nu ar fi primit niciodată viața pe care o merita.

– Dacă doar te-ai fi decis să o iubești de la început, în loc să o manipulezi pentru a mă pedepsi, poate am fi evitat toate astea...

– Gândește-te foarte bine înainte de a o amenința pe Felicity, frate.

Ochii ducelui îi întâlniră pe ai lui Devil.

– De ce-aș face asta?

– Pentru că nu voi ezita să te distrug în numele ei.

– Ai face orice pentru ea, nu-i așa?

Devil clătină din cap.

– Absolut. Aș renunța bucuros la orice pentru fericirea ei. Voi ajunge în ștreang pentru că omor un duce... fără să mă gândesc de două ori.

– Înțelegerea este simplă, Devon. Tu îmi spui unde o pot găsi pe Grace și eu nu o voi pedepsi pe Felicity Faircloth pentru că știe ce nu ar trebui să știe. Și mai bine, nu doar că o las să trăiască; o las să rupă ea logodna noastră oricum terminată. Îi dau banii abia prezentului ei tată. Și fratelui. O las mai bine decât am găsit-o. Cu mult mai bine decât ar putea să fie cu tine.

Cuvintele reci îl înfuriară pe Devil. Ideea că Ewan ar putea fi în apropierea lui Felicity îl înfuria. Felicity, prințesa lui din poveste.

Fratele lui insistă.

– Mărinimie din partea mea, nu crezi? Făcu o pauză. Dar dacă nu mi-o dai pe Grace... nu am de ales și trebuie să o pedepsesc. Și pe tine. Voi forța căsătoria. Voi duce fata în provincie, undeva unde nu vei da de ea niciodată. Și mă voi asigura că nu o vei mai vedea vreodată.

Devil se încordă. Făcu un efort să ridice dintr-o sprânceană.

– Crezi că există vreun loc unde să nu te găsesc? Am petrecut ani întregi în întuneric, Ewan, în timp ce tu te-ai înmuiat în lumină.

Urmă o lungă tăcere, apoi un simplu:

– Atunci vino după ea. Dar dacă te apropii, să știi că îi voi lua lucrurile pe care le iubește. Fiecare privire pe care i-o vei arunca va duce la pierderea lumii de care abia de curând a început să se bucure. Să nu uiți niciodată că am învățat cum să te pedepsesc de la tatăl nostru.

Amintirea se trezi. Ieșind din pământul întunecat, ochii roșii după o noapte de plâns, după câinele pe care i-l luase tatăl lui, Ewan pe peluza conacului, jucându-se cu al lui.

Ewan, care își alesese deja viitorul în detrimentul trecutului lor împreună. Moștenitorul perfect.

– Ești un monstru nenorocit. Exact ca el.

Ewan nu se mișcă.

– Poate. Dar tu ai adus fata în afacerea asta, nu-i așa? Tu ai pus-o pe masă ca pe o armă. Eu doar o folosesc.

Lui Devil îi ajunsese. Se aruncă peste holul întunecat, cu pumnul deja ridicat, cu toată greutatea corpului în urma pumnului, făcând să răsune osul lovind carnea. Capul ducelui se duse pe spate, mișcarea fu întreruptă de peretele de piatră din spatele său.

– Crezi că o poți amenința?

Ewan își reveni cu o viteză uimitoare, lovind cu pumnul greu și făcându-l pe Devil să resimtă o durere radiantă în ochi. Devil îl trăgea deja pe fratele său de pe perete pentru a-i căra croșeu după croșeu.

– Crezi că nu o să te las aici, să putrezești în noroiul ăsta, după ce am făcut totul ca să o protejez pe ea? Am renunțat la singura mea șansă la fericire pentru a o proteja de asta. De trecutul meu. De al *tău*, javră nenorocită.

Ewan deschise ochii. Nu era impresionat.

– Și ce-ai face ca s-o găsești dacă ar fi pierdută?

„Orice."

Respirând greu, Devil își aruncă fratele însângerat pe pământ și se îndepărtă de el. La ușa halei caută în buzunar cheile.

– Unde este? Ewan se ridicase în capul oaselor, cu spatele la zid, cu chipul în umbre, cu sânge negru curgându-i pe bărbie. Am petrecut doisprezece ani căutându-vă. Și când aud despre voi – despre Bastarzi – aud doar despre tine și Whit. Fără femei. Fără soții. Fără soră. Unde este?

Simțea angoasa din vorbele fratelui său și pentru o clipă – o singură clipă – Devil se gândi să îi spună adevărul. Avea să o urmărească pe Felicity din umbre toată viața sa. Avea să o vadă căsătorindu-se și îmbătrânind. Având copii – țânci șateni spărgători de lacăte, care erau mai mult decât păreau. Și dacă nu o putea găsi?

Fără femeia pe care o iubea cu siguranță ar înnebuni la fel ca fratele său.

Dar în urmă cu câțiva ani, când trei copii fugeau de trecutul lor oribil și se îndreptau spre un viitor luminos, o făcuseră din cauza bărbatului din fața lor. Pentru că îi trădase în mod brutal.

Cicatricea lui Devil pulsă la această amintire.

Și astăzi, Devil își împărțea pedeapsa cu o iuțeală de neegalat.

– Ai încercat să o omori, Ewan. Ultimul test al tatălui nostru și tu ai fost cel care a ridicat sabia. Ewan își întoarse privirea. Ea este dovada furtului tău. Tu ai furat titlul de duce. Dar, mai rău, i-ai furat numele.

Ewan se întoarse spre el, cu ochii sălbatici.

– Nu l-a vrut niciodată.

– L-ai furat oricum, zise Devil. Eram copii, dar voi doi mereu păreați mai mari. Erați legați unul de celălalt.

– O iubeam.

Devil știa asta. Ewan și Grace erau prea tineri pentru iubire și totuși ea existase. Lucru care făcuse ca ceea ce se întâmplase să fie și mai grav.

– Atunci ar fi trebuit să o protejezi.

– Am făcut-o! Am lăsat-o să fugă cu voi!

Devil își întoarse fața, arătându-i lui Ewan cicatricea.

– Doar după ce te-am împiedicat s-o distrugi. Crezi că nu-mi amintesc? Crezi că nu mai simt cum mă arde sabia ta?

Pedeapsă și protecție, două fețe ale aceleiași monede. Nu învățase lecția pe propria piele? Nu se pedepsise protejând-o pe Grace în toți acei ani? Nu se pedepsise din nou pentru a o proteja pe Felicity?

Nu avea el să își primească pedeapsa din nou și din nou pentru siguranța ei?

Și acum avea să-l pedepsească pe Ewan.

– Grace nu mai este.

Minciuna răsună prin întuneric, clară și rece. Și pentru prima dată de când apăruse, ducele se arătă. Respirația lui Ewan era zgomotoasă și aspră, de parcă Devil își scosese șișul din baston și îi pusese vârful la inima lui.

Și asta făcuse.

– Unde?

– Unde nu o vei găsi niciodată.

– Spune-mi.

Vocea joasă a lui Ewan tremura.

Devil își privea fratele cu atenție și dădu lovitura finală.

– Unde nici unul din noi nu o poate găsi.

Să creadă Ewan că Grace este moartă. Ea avea să fie furioasă pe Devil, dar dacă așa avea să o scape de acest monstru să nu mai fie pe urmele ei, atunci el avea să îndure furia surorii sale. Și apoi, Ewan merita suferința. Devil avea să doarmă bine în seara asta.

Doar că de fapt nu avea să doarmă, pentru că avea să fie fără Felicity.

Se întoarse cu spatele, revenind la lacăte, scoțându-și cheile. Dumnezeule, era sătul de tot. Era Ianus, blestemat să vadă doar trecutul stricat și viitorul cenușiu.

Și precum Ianus nu putea vedea prezentul.

Licărirea argintului de la capul de leu din vârful bastonul veni prea târziu ca el să se mai poată apăra. Lovitura îl puse în genunchi, durerea era sfâșietoare.

– Trebuia să o protejezi.

Devil își înghiți durerea și minți perfect, o minciună de care orice bun contrabandist ar fi fost mândru.

– Tu trebuia să o protejezi primul.

Ewan mugi, dezlănțuindu-și furia fără avertisment.

– Tu mi-ai luat-o.

Încăperea se învârtea.

– A venit de bună voie. A fost dornică să vină.

– În noaptea asta ți-ai semnat condamnarea la moarte, frate. Dacă eu trebuie să trăiesc fără dragoste, tu poți muri fără ea.

Cuvintele fură o lovitură mai dură decât lovitura fizică pe care i-o dădu Ewan.

Felicity. Devil își pierdea repede cunoștința. Duse o mână la tâmplă, simțind umezeala caldă de acolo. Sânge.

Felicity. Nu voia să moară fără ea.

Fără să o mai vadă o dată. Fără să o mai atingă o dată, fără să-i mai simtă căldura moale. Fără un ultim sărut.

Fără să-i spună ceva adevărat.

Felicity. Fără să-i spună că o iubea.

Ar fi trebuit să-i spună că o iubea.

S-ar fi căsătorit cu ea... *s-a căsătorit cu ea.*

Un sunet de metal răsună aspru și cumva familiar.

Nu. Nu s-a căsătorit cu ea. A părăsit-o.

S-a căsătorit cu ea. A fost o nuntă nebună în Covent Garden cu vioară și cimpoi și prea mult vin și prea multă muzică și el i-a spus de sute de ori că o iubește. De o mie de ori.

O alunecare. Corpul lui târât prin noroiul înghețat în hală.

S-a căsătorit cu ea și a făcut din ea regina din Garden, iar oamenii lui i-au jurat loialitate, apoi ea a rămas grea cu un copil. Cu copii. Fetițe care aveau în cap numai mașini, la fel ca mama lor. Și nu a regretat asta.

Și nici el.

Nu. Stai. Nu a făcut asta. Nu era trecutul. Era viitorul.

Se rostogoli pe mâini și genunchi, abia mai putând să vadă pâlpâirea luminii felinarului pe holul alăturat. Trebuia să ajungă la ea. Să o protejeze.

Să o iubească.

Trebuia să știe că el o iubea.

Că ea era lumina.

Lumina. Se îndepărta. Ewan se afla în prag.

– Dacă eu trebuie să trăiesc în întuneric, tu poți să mori în el.

Devil se întinse spre ușă, dar întunericul infinit al halei îi fura deja răsuflarea. *Nu, nu întunericul.*

– Felicity!

Ușa se închise, lăsând lumina afară.

– Nu!

Singurul răspuns fu zgomotul încuietorilor. Unul câte unul. Încuindu-l în hală.

– Felicity! urlă Devil, copleșit de teamă și panică.

Se forță să lupte cu ceața și să ajungă la ușă. Se lovi de ea.

Nici un răspuns.

– Ewan... Țipă din nou. Nebunia venea odată cu întunericul. *Te rog.*

Se aruncă înspre ușă, lovindu-se de ea – știind că hala se afla prea jos și prea ascunsă pentru ca vreunul dintre paznici să îl audă. Cu toate astea urlă, disperat să ajungă la Felicity. Să o protejeze. Se întoarse, dar întunericul era peste tot. Pipăi de-a lungul podelei pline de noroi până găsi gheața, se urcă pe unul dintre blocuri pentru a găsi cârligul pe care îl lăsase acolo.

Întunericul se strânse în jurul lui, greu și dezgustător în frigul îngrozitor, iar el făcu un efort să respire adânc în vreme ce căuta.

– Unde naiba este?

Îl găsi și îl apucă de mâner. Se târî înapoi la ușă unde urlă numele ei din nou:

– Felicity!

Dar ea nu era acolo ca să-l audă. El o îndepărtase.

Te iubesc, Devil.

Se ridică și balansă cârligul, zgâriind metalul. Din nou. Și din nou. Trebuia să ajungă la ea. Din nou. Trebuia să o protejeze. Din nou.

Mă iubești?

Da. O iubea. Și în acel moment își dădu seama de inutilitatea loviturilor lui, conștientizând că nu va mai avea niciodată ocazia să-i spună cât de mult.

Meriți întunericul.

Ultima lovitură îl lăsă fără puteri și se prăbuși pe pământ, închise ochii, lăsând întunericul și frigul să vină.

Capitolul 27

Neputând să doarmă, Felicity se trezi dimineața devreme și se duse acasă la fratele ei, intră singură prin bucătării, urcă scările spre apartamentul familiei, deschise ușa de la dormitorul lui și îl găsi încă în pat, sărutându-și soția.

Se întoarse imediat cu spatele și își duse o mână la ochi, strigând:

– Ahh! De ce?

Deși nu era cel mai amabil răspuns la imaginea fericirii conjugale, era, cu siguranță, mai amabil decât alte lucruri pe care le-ar fi putut gândi sau spune, și rezolva problema.

Pru strigă surprinsă și Arthur spuse:

- La naiba, Felicity - nu puteai să ciocăni?

- Nu mă așteptam...

Flutură o mână. Privi înapoi și își găsi cumnata stând în pat, cu cuvertura trasă până la bărbie. Revenind cu atenția la ușă, spuse:

- Bună, Pru.

- Bună, Felicity, zise Pru cu un zâmbet în voce.

- Mă bucur să te văd.

- Și eu pe tine! Am auzit că s-au întâmplat multe.

Felicity se strâmbă.

- Da, bănuiam că ai auzit.

- Destul, zise Arthur. Pun încuietori la toate ușile.

- Arthur, avem încuietori la toate ușile.

- Pun și mai multe. Și le folosesc. Este prea mult să ai doi oameni care dau buzna în camerele noastre private în mai puțin de două zile. Te poți întoarce, Felicity.

Se întoarse și descoperi că amândoi, fratele și cumnata ei, își luaseră halatele pe ei. Pru, cu sarcina avansată, traversa camera spre o masă de toaletă frumoasă, iar Arthur stătea în picioare la capătul patului, arătând... nemulțumit.

- Am fost invitată, se apără ea. Am fost convocată! „Felicity. Vino să mă vezi imediat." Ai fi zis că erai regele având în vedere ce ton ai folosit ca să mă chemi.

- Nu mă așteptam ca tu să crezi că te-am chemat la ora asta.

- N-am putut să dorm.

Ca să fie sinceră, nu se aștepta să mai poată dormi vreodată, pentru că din clipa în care începuse să viseze fusese despre Devil, regele din Covent Garden, și despre felul cum se uita la ea și cum o atingea și cum ar putea să o iubească și, când totul era delicios de real, se trezise și totul era oribil de fals, așa că nedormitul i se păruse alternativa mai bună.

- Intenționam să vin să te văd azi, Arthur. Voiam să vin să îmi cer scuze. Știu că este îngrozitor și tata a dispărut, iar mama este într-o stare continuă de amețeală, însă m-am tot gândit la ce s-a întâmplat în urmă cu două nopți - stai. A mai dat cineva buzna în apartamentul tău?

El ridică sprâncenele.

- Mă întrebam când o să observi asta. Oftă. Nu sunt îngrijorat pentru ce s-a întâmplat la balul Northumberland.

Felicity suspină.

– Ei bine, ar trebui, Arthur. Nu a fost... cel mai bun moment al meu. Acum chiar sunt ruinată.

El izbucni în râs.

– Îmi pot imagina.

– Prefer să cred că ar fi fost cel mai bun moment pentru tine, zise Pru fericită de la masa de toaletă. Marwick lasă impresia că este chiar neplăcut.

– Este, zise Felicity. În mare parte. Dar...

Se opri înainte de a sublinia că decizia ei, oricât de eliberatoare era pentru ea, era fix invers pentru tatăl ei și pentru Arthur, care acum nu mai aveau nici o speranță să își recupereze pierderile. Dacă Arthur nu i-ar fi spus încă lui Pru, ar fi fost o trădare teribilă față de fratele ei.

„Chiar dacă o merită."

Îl privi cu întrebarea în ochi.

– Știe, zise el.

Felicity se uită la Pru.

– Știi?

– Că omul ăsta idiot ne-a ascuns amândurora adevărul despre propria ruină? Da, chiar știu.

Felicity rămase cu gura căscată. Nu se așteptase niciodată ca ea să se plângă și să se vaiete în fața dezastrului financiar, dar nici nu se așteptase să fie... ei bine, sincer, așa de fericită. Se uită la fratele ei.

– S-a întâmplat ceva.

Fratele ei o privi îndelung.

– Așa este, s-a întâmplat ceva.

Era posibil ca ducele să nu fie de acord cu ruperea logodnei? Era suficient de nebun încât să o facă – doar ca să-l pedepsească pe Devil. Și oricât de rănită și de supărată era Felicity pe Devil, nu dorea să îl pedepsească.

– Nu mă mărit cu Marwick. Am fost destul de clară la bal... și chiar dacă el a venit să...

– Nu mă interesează să te măriți cu Marwick, Felicity. Sincer, nu mi-a plăcut ideea de la început. De asemenea, nu mă interesează să discutăm despre bal. Aș vrea să discutăm despre ce s-a întâmplat *după* bal.

Felicity înlemni. *Imposibil.*

– Nu s-a întâmplat nimic după bal.

– Nu asta ni s-a spus.

Felicity se uită bănuitoare la Pru, apoi la Arthur.

– Cine a dat buzna în camerele voastre înaintea mea?

– Cred că știi.

Îngheță.

– Nu ar fi trebuit să vină aici.

O folosise. O trădase.

„Ai fost răzbunarea perfectă."

Făcuse suficient rău; nu putea să stea bine și singur?

– Chiar și așa a venit aici ieri, zise Arthur.

– Nu este important, minți ea.

Arthur ridică din sprânceană.

– Pare chiar important, dacă mă întrebi, interveni Pru.

„Nimeni nu te-a întrebat, Pru."

– Ce a zis? întrebă Felicity.

Cu siguranță, nu i-ar fi spus lui Arthur adevărul despre noaptea de pe acoperiș. Risca să se trezească nevoit să o ia de nevastă și Dumnezeu știa că el nu era dispus să riște asta pentru nimic.

Dumnezeu știa că nu era dispus nici măcar să o ia în considerare ca soție.

– A spus destule chiar. Arthur se uită la Pru. S-a prezentat politicos – deși se cățărase pe un copac și intrase prin efracție.

– Face asta, zise Felicity.

– Da? întrebă Pru, de parcă discutau despre talentul lui Devil la călărit.

– La un moment dat, va trebui să purtăm o discuție despre cum știi asta, zise Arthur. Apoi mi-a ținut morală că m-am purtat urât cu tine.

Privirea ei zbură la fratele ei.

– Da?

– Da. Mi-a amintit că tu nu ai fost niciodată un mijloc pentru a atinge un scop. Că te tratăm abominabil și că nu te meritățm.

Pe lângă furie și frustrare, ochii i se umplură de lacrimi. Nici el nu o merita.

– Nici asta nu ar fi trebuit să facă.

– Nu pare genul de bărbat care poate fi oprit, Felicity, zise Pru.

„Mai ales când vrei să-l împiedici să te părăsească."

– Dar avea dreptate, zise Arthur. Chiar ne-am purtat abominabil. Crede că ar trebui să ne întorci spatele. Zice că nu suntem vrednici de tine.

– Chiar crede asta.

Și vrednicia ei se terminase în momentul în care rolul ei în răzbunarea lui ajunsese la final.

– Pentru cineva care crede în valoarea ta, cu siguranță a fost dispus să plătească o avere.

Ea îngheță, înțelegând instantaneu.

– Ți-a oferit bani.

Arthur clătină din cap.

– Nu doar bani. O recompensă demnă de rege. Și nu doar mie – și tatei. O sumă solidă care să umple cuferele. Să o luăm de la capăt.

Ea clătină din cap. Să îi ia banii lui Devil însemna că asta îi lega. Ar putea apărea oricând să își verifice investiția. Nu îl voia în apropierea ei. Nu suporta să fie aproape de el.

– Nu îi poți accepta.

Arthur clipi.

– De ce?

– Pentru că nu poți, insistă ea. Pentru că face asta doar pentru că se simte vinovat.

– Ei bine, cineva ar putea susține că banii unui om vinovat se cheltuie la fel de bine ca ai unuia care doarme bine noapte, dar, lăsând asta la o parte, de ce s-ar simți domnul Culm vinovat, Felicity?

„Domnul Culm." Numele suna ridicol pe buzele fratelui ei. Devil nu-l folosise niciodată în prezența ei. Adora să fie fix opusul unui domn cu o pasiune puternică.

Și de asemenea, domnul Culm o făcu să-și aducă aminte că își dorise să fie doamna lui.

Ceea ce nu mai dorea acum. Normal.

– Pentru că așa este, răspunse ea. Pentru că... Se opri. Nu știu. Pentru că așa este.

– Cred că se simte vinovat pentru *celălalt* lucru pe care l-a zis cât a fost aici, Arthur.

Arthur oftă, și Felicity se uită la Pru, care ziceai că este pisicuța prinsă la oala cu smântână.

– Ce a spus?

– Cum a spus-o? întrebă Pru cu un zâmbet care o făcu pe Felicity să aibă sentimentul clar că cumnata ei reținuse tot ce îi zisese Devil. Ah, da. Că te iubește.

Izbucni instantaneu în plâns. Lacrimi și furie și frustrare și dispreț că el spusese cuvintele pe care ea nu mai voia să le audă, lui Prudence și Arthur și nu ei. Persoana pe care aparent o iubea.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu mă iubește.

– Eu cred că da, răspunse Arthur.

O lacrimă singuratică îi alunecă pe obraz și ea o șterse.

– Nu, nu mă iubește. Voi nu sunteți singurii care m-au tratat abominabil, să știi. Și el a făcut-o.

Arthur încuviință din cap.

– Da. Ne-a spus și despre asta. Ne-a spus că a făcut suficiente greșeli, încât să îi fie imposibil să te facă fericită.

Ea îngheță.

– A zis asta?

Pru încuviință din cap.

– A zis că va trăi cu regrete pentru tot restul vieții sale. Că-și va aminti șansa pe care a avut-o și a pierdut-o.

Încă o lacrimă. Încă una. Felicity își trase nasul și clătină din cap.

– Nu i-a păsat suficient de mine.

Arthur încuviință din cap.

– Nu îți voi spune altfel; tu trebuie să decizi dacă este un bărbat care te merită. Dar să știi că Devon Culm ți-a dat o avere, Felicity.

– Ți-a dat-o *ție*, îl corectă ea. Ca să fiu întreținută? Ca să fiu responsabilitatea ta pentru totdeauna? Ca să îți aparțin și să trăiesc în tristețe și tăcere aici, în lumea asta care obișnuia să fie poleită toată cu aur, iar acum e vopsea decolorată, jupuită de pe grinzi? Tot ce a făcut a fost să-mi transforme viitorul într-o închisoare de aur.

– Nu, Felicity. Am vorbit corect. Culm ți-a dat *ție* o avere. A dorit ca tu să ai suficient să îți poți găsi propria fericire. Se uită la Pru. Cum a zis?

Pru oftă.

– Un viitor oriunde și cu oricine vrei tu.

Felicity se încruntă.

– O zestre?

Nemernicul. Tocmai îi mai închisese o ușă. Ea le descuiase pe toate, și acum era din nou înconjurată de lanțuri. Lacăte noi.

Arthur clătină din cap.

– Nu. Sunt ai tăi. Banii sunt ai tăi. O sumă enormă, Felicity. Mai mult decât ai putea vreodată să cheltui.

Cuvintele șocante se așezară în vreme ce Pru ridică o cutie de pe masa ei de toaletă și veni spre Felicity.

– Și ți-a lăsat un cadou.

– Banii nu erau un cadou suficient?

Cutia din onix negru, mai mult lungă decât lată, abia avea doi centimetri și jumătate înălțime și era legată cu o fundă roz. Simți un nod în piept la cât de frumos era împachetată. Roz peste negru, ca lumina peste întuneric. Ca o promisiune.

– A fost foarte hotărât ca tu să primești asta când îți spunem despre fonduri.

Scoase panglica de pe cutie, punându-și-o cu grijă peste încheietură, înainte de a deschide cutia și a descoperi o carte de vizită dintr-o hârtie scumpă. Pe ea, erau patru cuvinte cu scrisul caligrafic al lui Devil:

La revedere, Felicity Faircloth.

I se strânse pieptul când citi cuvintele și o podidi din nou plânsul.

Îl ura. Îi luase singurul lucru pe care îl dorise cu adevărat. Pe *el*.

Cu toate astea ridică bucata de carton și rămase fără aer la strălucirea metalului de sub ea, șase linii drepte, subțiri din oțel strălucitor și sclipitor, frumos lucrate. Lacrimile îi curgeau neîngrădite în timp ce luă cu o mână tremurătoare darul. Degetele mângâiau lucrătura fină a metalului.

– Devil, șopti ea, neputând să nu îi rostească numele. Sunt frumoase.

Pru se întinse ca să se uite în cutie.

– Ce sunt? Ace de păr?

– Da.

– Ce lucrătură ciudată!

Felicity ridică unul din cutie, studiind marginea zimțată de la un capăt. Îl așeză la loc pe perna din catifea neagră – cea mai frumoasă cutie de unelte din toată creștinătatea, apoi trecu cu degetele peste unghiul în L al unui alt ac. Pătratul plat de la al treilea.

– Sunt chei.

Banii erau un lucru. Dar cheile erau totul.

„Ai viitorul în mâinile tale de fiecare dată când ții un ac de păr", îi zisese el în urmă cu câteva zile în depozit, când îi spusese să nu se rușineze de talentul ei.

Aceste chei erau dovada că el o cunoștea. Că punea dorințele ei înainte. Pasiunea ei. Că îi păsa mai mult de ceea ce alegea ea pentru ea însăși decât propria vinovăție.

Dar mai mult decât orice, erau dovada că el o iubea.

Îi cumpărase libertatea – nu va mai trebui niciodată să facă alegeri în funcție de afacerile lui Arthur sau de casa mamei sale ori

de statutul ei social. O eliberase de Mayfair. De lumea pe care nu o mai dorea. Și îi oferise viitorul.

Așa cum o făcuse pe acoperiș când îi rezistase. Când îi spusese că nu avea să o facă a lui. Că nu voia să îi distrugă reputația. Că nu voia să îi fure viitorul pe care el îl putea vedea – precum Ianus. În acel moment, el o lăsase să îl aleagă și ea o făcuse, fără să se simtă vreo clipă cu reputația ruinată. Și acum, el se asigurase că nu va mai fi ruinată niciodată; umpluse cuferele familiei și o îmbogățise peste măsură. Bogată cu bani și libertate.

„Oriunde și cu cine vei dori."

Ridică acele de păr unul după altul, apoi și le puse în păr.

Nu voia lumea aristocrației. Voia lumea.

Și el era bărbatul care să i-o ofere.

Nu că ea nu ar fi fost pregătită să o ia.

Jumătate de oră mai târziu, în vreme ce soarele răsărea peste acoperișurile mahalalei, Felicity bătu în van în poarta mare din metal a depozitului. La ce era bun să fi primit binecuvântarea protecției Bastarzilor Bătăuși în Covent Garden, dacă nu putea să intre în nenorocitul lor de depozit când voia?

Va trebui să o facă altfel. Întinse mâna spre păr, scoțând un ac strălucitor de oțel și un al doilea, ambele frumos lucrate. Devil găsise un meseriaș iscusit care înțelegea ce însemna complexitatea spartului de lacăte, ceea ce părea genul de lucru care nu ar trebui să existe... dar el era specializat în lucruri care nu existau, așa că ea nu fu surprinsă când îngenunche pe praful din fața ușii depozitului.

Spre binele lui, spera să fie înăuntru sau ea avea să fie foarte furioasă că își murdărise rochia.

Tot spre binele lui, spera ca el să fie înăuntru pentru că ea era pregătită să îi țină o predică. Una pe care nemernicul o merita din plin.

După care intenționa să rămână până când el avea să îi spună că o iubește. Mai mult de o dată.

Dar înainte de a-și face treaba, un bărbat sări pe pământul din spatele ei.

– Milady.

Se întoarse și dădu de John, bărbatul frumos și prietenos care o dusese acasă ultima dată când fusese acolo.

– Bună, John, zise ea, afișând un zâmbet strălucitor pe chipul ei frumos.

– Bună dimineața, milady, răspunse John cu vocea lui groasă de bariton. Sper că înțelegeți că nu vă pot lăsa să spargeți încuietoarea aia.

– Excelent, zise ea. Atunci mă scutești de efort și mă lași să intru?

John ridică din sprâncene.

– Mă tem că nu pot.

– Dar sunt bine-venită aici. Sunt sub protecția lui. Mi-a dat mână liberă în Covent Garden.

– Nu mai sunteți, milady. Acum trebuie să vă ducem înapoi în Mayfair dacă vă găsim. Fără ezitare. Nici măcar nu trebuie să-l vedeți pe Devil.

I se puse un nod în gât. Nici măcar nu mai voia să o vadă.

Era clar că o iubea.

Nebunul trebuia doar convins să i-o spună în față.

Acestea fiind spuse, această nouă turnură a evenimentelor nu era ideală. Felicity încercă o abordare nouă.

– Nu am apucat să îți mulțumesc că în seara aia m-ai dus acasă.

– Mă scuzați că o spun, milady, dar erați prea ocupată să vă plângeți de Devil ca să-mi mulțumiți.

Își încreți buzele.

– Eram foarte supărată pe el.

– Da, milady.

– Nu avea legătură cu tine.

– Nu, milady.

– M-a părăsit în seara aia.

– Da, milady.

Exact cum o tot părăsise. Întâlni privirea lui John.

– M-a părăsit din nou seara trecută.

Ceva pâlpâi în ochii negri ai omului. Ceva suspect de asemănător cu mila. Nu. Felicity nu avea să accepte mila nimănui.

– Crede că îmi spune ce este bine pentru mine. Nu îmi pasă de asta.

John se strâmbă.

– Nu-mi imaginez să vă pese.

– Nu ar trebui să-i spui niciodată nevestei tale ce este bine pentru ea. Nu dacă știi ce este bine pentru tine, John.

El râse la asta, un râs plin și adânc. Felicity continuă să vorbească, mai mult pentru ea decât către el.

– Este confuz, normal, pentru că el este mai mult decât bun pentru mine. Este cel mai bun dintre oameni. Se uită din nou la John. Este cel mai bun dintre oameni.

– Doar Bastarzii și Nik au cheile de la lacătul ăsta.

John privi spre acoperișuri pentru o perioadă mai lungă.

– Te pot măcar convinge să patrulezi în spatele clădirii când îl sparg, atunci?

– Lacătul ăla nu poate fi spart.

Ea zâmbi.

– Când ne vom cunoaște mai bine, John, cred că vei afla că mă pricep destul de bine la încuietori.

– V-am văzut cu Devil, milady. Nu mă îndoiesc deloc.

Cuvintele îi agitară inima și ochii ei mari și căprui se umplură de tristețe. Nu avea să o facă. Îi era prea loial lui Devil ca să o lase să intre, chiar dacă vedea că intențiile ei erau bune.

– Te rog, John, șopti ea.

– Îmi pare rău, zise el.

O privighetoare cântă și Felicity se uită în sus la sunetul straniu, atât de neașteptat aici, în curtea unui depozit din mahala. Când văzu că nu era nimic neobișnuit, se întoarse spre John care... zâmbea.

Își încreți fruntea.

– John?

– Lady Felicity.

Un mârâit se auzi de deasupra și ea se uită în sus unde-l văzu pe Whit. Acesta coborî de pe lateralul depozitul, aterizând lângă ea.

– Voi avea nevoie de pantaloni dacă fug cu voi, nu?

El înclină din cap.

– Nu este cea mai proastă dintre idei.

Acceptarea tacită a premisei lui Felicity o umplu de bucurie.

– Tocmai îi spuneam lui John că îl iubesc pe fratele tău, chiar nebunește. Whit ridică dintr-o sprânceană. Ca rezultat, intenționez să sparg lacătul ăsta de nespart și o să intru să-i spun că este un cap sec pentru că nu mă iubește și el. Dar asta va dura și îți imaginezi că atunci când te decizi să lupți pentru bărbatul pe care-l iubești, vrei să o faci cât de repede poți.

– Îmi pot imagina. Dar nu este aici. Este acasă.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu este. Acolo am fost întâi.

Whit mârâi dezaprobator.

– Așa că vezi de ce aș aprecia dacă m-ai lăsa înăuntru.

Fruntea lui se încruntă.

– Ai ciocănit?

– Da.

Ridică un pumn și lovi asurzitor în ușă.

– Și nu a răspuns?

Lui Felicity nu-i plăcu expresia de pe chipul lui.

– Nu.

Cheia lui fu în lacăt instantaneu, iar ușa se deschise spre depozitul cavernos în câteva secunde. Îi întâmpină tăcere și întuneric.

– Devil? strigă el.

Nici un răspuns. Inima lui Felicity ajunse în stomac. Ceva era în neregulă. Se întoarse spre John.

– Lumină. Avem nevoie de lumină.

Bărbatul masiv se întorcea deja să ia un felinar.

Whit strigă după el:

– A plecat?

Răspunsul lui John fu ferm și la obiect:

– N-a ieșit și n-a intrat nimeni de când ați plecat cu toții.

– Devil! strigă Whit.

Tăcere.

John îi dădu un felinar lui Felicity și ea îl ridică sus.

– Devil?

– Probabil că a plecat, zise Whit. La naiba, John, sunt bunuri care valorează o sută de mii de lire acolo jos și voi dormeați în strajă și n-ați văzut dacă cineva a plecat prin singura ușă nenorocită a locului ăsta.

– Nu a ieșit pe ușa aia, Beast, protestă John. Oamenii mei își știu treaba. Și o fac bine.

Felicity încetă să îi mai asculte certându-se și înaintă în întuneric, spre colțul îndepărtat al spațiului. Spre locul unde se afla trapa depozitului care era deschisă spre hăul negru de dedesubt.

Devil insistase ca ușa să nu fie niciodată deschisă. Că dacă rămânea deschisă dădea de înțeles că se afla ceva sub depozit.

– Devil?

Stătea la marginea hăului și striga în gol după el. Nu avea cum să fie acolo. Ura cala. Ura întunericul.

Și totuși... ea știa că era acolo jos. Fără îndoială.

Coborî imediat în întuneric, alergând de-a lungul tunelului întunecat și lung, ținând sus felinarul, cu inima în gât.

– Devil? strigă din nou.

Și atunci văzu. Fasciculul de lumină aflat pe pământ în fața ei. Sclipirea argintului. Capul de leu al mânerului bastonului său. Arma aruncată pe pământ.

Lângă ușa halei de gheață.

Se întinse după mâner. Trase. Era încuiată. Pe afară. Șase lacăte din metal aranjate pe un rând.

Bătu în ușă cu lovituri grele și puternice.

– Devil?

Nici un răspuns.

Bătu mai mult.

– Devil? Ești acolo?

Din nou nici un răspuns.

– Devil?

Bătu din nou, apoi își lipi urechea de ușă, neputând auzi nimic din cauza inimii care îi bubuia în piept.

Lăsă felinarul jos și băgă mâna după acele de păr fără să ezite. Bătu din nou în ușă, cât de tare putu, strigând:

– Devil! Sunt aici!

Apoi strigă după Whit și John. Dar nu putea aștepta după ei.

În schimb, se lăsă în genunchi și începu să lucreze la lacăte. În tot acest timp vorbi spre ușă, sperând că el o auzea:

– Să nu îndrăznești să mori acolo, Devon Culm. Am să-ți zic lucruri în față, om teribil, minunat...

Primul lacăt țăcăni și se deschise, iar ea îl smulse de pe zăvor, aruncându-l pe jos în coridor și trecând imediat la următorul.

– ... crezi că poți să apari pur și simplu la fratele meu acasă și să-i spui lui că mă iubești, fără să-mi spui mie prima? Crezi că asta-i corect? Nu este... și te voi pedepsi făcându-te să-mi spui în fiecare minut din fiecare oră din restul vieților noastre...

Al doilea lacăt se deschise și ea trecu imediat la al treilea, strigând fără oprire:

– Devil? Ești acolo? Iubire?

Izbi în ușă.

Liniște. Aruncă al treilea lacăt într-o parte.

– Te iubesc, știi asta?

Introduse acele în al patrulea lacăt, apoi al cincilea.

– Îți este frig, iubirea mea? Strigă din nou după Whit. Și John. Vin, șopti ea, ajunsă la al șaselea lacăt, simțind că zăvorul din

interiorul acestuia era diferit de celelalte. Strânse uneltele împreună, șoptind din nou. Vin.

Gata. Aruncă lacătul într-o parte și deschise ușa, trăgând zăvorul greu într-o parte, iar aerul deveni imediat mai rece când dădu de ușa interioară, încă un rând de lacăte. Îngenunche imediat în noroiul rece de acolo.

Nici nu mai putea vedea lacătele; lucră la ele prin atingere. Strigându-l.

– Devil? Iubire, te rog – ești acolo? Inima îi bătea puternic și refuza să dea drumul lacrimilor. Refuza să creadă că l-ar fi putut pierde. Devil, te rog – lucrez cât pot de repede. Sunt aici. Repetă. Sunt aici.

Din nou și din nou.

Și apoi, abia acolo, aproape imposibil de crezut, auzi. O lovitură. La fel de ușoară ca aripile de fluture. Ca ale unei molii. *Molia ei.*

– Devil! strigă ea, lovind ușa. Te aud! Nu te las. Nu te mai las niciodată. Nu mai scapi de mine niciodată.

Un lacăt. Al doilea. Al treilea. Mâinile îi erau mai ferme decât îi fuseseră vreodată, acele zburau prin lacăte.

– La naiba! Nimeni nu ține gheața după atâtea lacăte, Devil. Clar ești contrabandist. Și probabil și hoț. Dumnezeu știe că mi-ai furat inima. Și viitorul. Am venit să mi-l iau înapoi.

Lacătul se desfăcu și ea trecu la al patrulea. În acest moment oricare dintre acele ei de păr ar fi fost îndoit sau rupt, inutile. Dar acele astea erau perfecte. *El* era perfect.

– Să știi că va trebui să te însori cu mine. N-o să te mai las să iei decizii legate de fericirea noastră, pentru că atunci când le iei, eu rămân tristă și tu rămâi... Aruncă în lături al patrulea lacăt. Trecu la al cincilea. Ei bine... încuiat în temnițe de gheață. Bănuiesc că asta este isprava fostului meu logodnic?

O pauză, cât aruncă alături al cincilea lacăt și trecu cu acele la al șaselea.

– Încă unul, Devon. Rezistă. Te rog! Vin.

Clic.

Azvârli lacătul și trase de zăvorul greu din josul ușii, deschizând-o cu toată forța ei. O lovi un val de aer rece și apoi Devil îi căzu prin ușă în brațe.

Îl ținu strâns lângă ea și amândoi căzură în genunchi sub greutatea lui. Tremura de frig, cu chipul lipit de scobitura gâtului ei. Șoptea un singur cuvânt, mereu și mereu, ca o binecuvântare:

– Felicity.

Brațele ei erau în jurul lui, disperată să cuprindă cât mai mult din el. Disperată să îl încălzească.

– Mulțumesc pentru ace.

– M-m-ai s-s-salvat.

Era așa de rece.

– Mereu, șopti ea sărutându-l pe tâmpla rece. Mereu.

– F-Felicity, îi rosti el numele. Eu...

Îi trecă brațele cu mâinile ei, vorbind peste creștetul capului său.

– Nu... nu vorbi. Trebuie să-l chem pe Whit.

El înlemni.

– N-nu. Înghiți greu și ea văzu lupta din el. A fost așa de întuneric.

Lacrimile se adunau.

– Știu. Las felinarul aici.

Brațele lui se întăriră precum oțelul, puterea strânsorii lui era surprinzătoare și reconfortantă.

– N-nu felinarul. Tu ești lumina. Nu mă lăsa.

– Nu te pot căra, zise ea. Trebuie să mă lași să îl aduc pe Whit.

Deschise ochii, întunecați în lumina slabă.

– Să nu mă mai p-părăsești niciodată.

Ea clătină din cap.

– Niciodată. Dar, iubire, este așa de frig aici. Trebuie să te încălzim.

– Tu ești foc, șopti el. Tu ești flacără. Te iubesc.

Cuvintele o răscoliră și nu se putu abține să nu-l atingă, să își plimbe mâinile pe el, iute, într-o încercare furioasă de a-l încălzi.

– Devil.

El se retrase, găsindu-i privirea.

– Te iubesc.

Inima ei bătu și mai tare.

– Devil, trebuie să te duc undeva unde-i cald. Ești rănit?

– Te iubesc, șopti el din nou. Te iubesc. Tu ești viitorul meu.

Inima ei bătu din nou puternic. Era nebun.

– Iubirea mea, avem timp de asta când ajungem deasupra.

– Niciodată nu va fi suficient timp, zise el, trăgând-o spre el, cu dinții clănțănind, cu inima bătând iute și furios. Niciodată nu îți voi putea spune asta de suficiente ori.

O sărută cu buzele reci, dar trezind cumva focul în ea. Ea se întinse, mângâindu-l pe obraz.

Când el îi dădu drumul, își lipi fruntea de a ei și șopti din nou:

– Te iubesc.

Nu își putu reține zâmbetul care urmă – aici, în hala rece, umedă și întunecată care aproape îl omorâse pe acest om, din întâmplare era și locul perfect unde el să-i spună că o iubește.

– I-ai spus fratelui meu întâi.

– Da.

– Să știi că sunt foarte supărată pe tine pentru asta.

– Așa ai zis.

– Așa de supărată că am venit să-ți spun cât sunt de supărată. Și despre bani.

El tremură, lipindu-și fața de gâtul ei.

– Am vrut să fii liberă de orice.

– Nu vreau banii tăi, Devil.

– Nu mai aveam nevoie de ei. Nu înseamnă nimic fără tine.

– Om frumos, ridicol, zise ea. Atunci de ce să nu mai ai pe mine în schimb?

– Cu ceva timp în urmă... m-ai întrebat de ce te aleg pe tine. Cuvintele lui erau lente și măsurate, de parcă era important ca ea să le audă. În noaptea aia, am vrut asta pentru că am crezut că îl poți câștiga. Pentru că păreai genul de femeie ușor de sacrificat.

Ea încuviință din cap. Felicity cea Deznădăjduită. Floare retrasă și nefericită.

– Dar nu a fost așa, continuă el. Niciodată nu a fost așa. A fost pentru că te-am vrut aproape. A fost pentru că nu puteam suporta ideea ca altcineva să te aibă. Altcineva în afară de mine. O trase din nou mai aproape de el, cu chipul lui rece lipit de pielea caldă a gâtului ei. Dumnezeule, Felicity! Îmi pare așa de rău.

– Mie nu.

El deveni atent.

– Nu?

– Nu. Ai o viață înainte să te revanșezi față de mine și intenționez să fiu mireasa adevărată a Diavolului.

El râncji.

– Voi adora fiecare minut din asta.

– Vreau să ieși din locul ăsta. Vreau să te încălzești.

El o trase mai aproape, petrecându-și brațele în jurul ei.

– Am niște gânduri despre cum m-ai putea încălzi.

Își coborî buzele peste ale ei și ea fu recunoscătoare că el se putea gândi la sărutat în acel moment când ea i se abandona, alunecând cu mâinile pe pieptul lui, spre umerii lui largi și sus, tot mai sus

pe maxilarul nebărbierit și aspru și în părul lui, unde descoperi o pată umedă.

– Bine. Nu mă așteptam să descopăr asta aici, zise Whit care tocmai sosise.

Devil încheie sărutul.

– Pleacă.

– Nu, nu pleca, Whit, zise ea. Avem nevoie de tine.

– Nu avem nevoie de el, zise Devil, ridicându-se, trăgând aer la durerea cauzată de mișcare și făcând-o pe Felicity să simtă că o doare inima.

Ea își duse mâna în lumină, iar pe degete îi strălucea sânge.

– Sângerezi. Se întoarse spre Whit. Îngheață de frig. Și sângerează.

Whit înaintă imediat, punând brațul lui Devil peste umărul lui.

– Ce dracu' ți s-a întâmplat?

Duse mâna la tâmplă, tresărind.

– Ewan. Se întinse după Felicity. Nu a venit după tine?

Ea clătină din cap.

– De ce-ar face asta? Am rupt logodna. I-am tras o palmă.

El rânji.

– Știu, iubire. Sunt foarte mândru de tine pentru asta.

– O merita. Și mai mult pentru ce ți-a făcut.

– Grace s-a dat la fund în seara trecută.

Devil încuviință din cap.

– L-am lăsat pe Ewan să creadă că este moartă. O trase mai aproape și o sărută pe tâmplă, apoi se uită la Whit. Este furios.

Whit încuviință și el din cap.

– A plecat. Paza mi-a raportat de dimineață, a plecat din casa din Mayfair la răsăritul soarelui.

Devil încuviință la rândul lui din cap.

– Se va întoarce. Va dori să ne pedepsească.

Whit ridică felinarul ca să se uite la chipul lui Devil.

– Te-a pocnit bine.

Felicity se încruntă.

– Niciodată un om nu a meritat o pedeapsă mai mult decât el.

El se uită la ea, apoi la Whit.

– A primit-o azi.

Whit mârâi, părând să înțeleagă orice însemna asta. Felicity însă nu înțelese și se aprinse.

– Te-a lovit în cap și te-a încuiat într-o hală cu gheață unde ai fi putut să mori. Orice i-ai făcut tu nu se compară.

– Vorbești ca cineva care nu a fost niciodată disperat după persoana iubită.

Ea nu ezită.

– Ei bine, am fost disperată să pun mâna pe bărbatul pe care-l iubesc, deci cred că am o idee.

Frații o priviră câteva momente lungi, apoi Whit spuse:

– Îmi place de ea.

Devil rânji, apoi tresări la mișcarea făcută.

– Și mie.

Ea dădu ochii peste cap.

– Sângerezi la cap. Nu este timp să mă placi.

– Mereu va fi timp să te plac, Felicity Faircloth.

Cu ajutorul lui Whit îl duseră pe Devil sus în depozit și apoi în curte, unde acum strălucea soarele.

Felicity striga deja după John:

– Avem nevoie de o birjă! Sau ceva – Devil are nevoie de un chirurg imediat. Unul bun, nu un șarlatan.

În loc să se miște pentru a ajuta, John se clătină pe călcâie, cu un zâmbet larg pe chip.

Felicity se încruntă.

– John, *te rog*.

Și atunci se întoarse, urmărindu-i privirea, și îl văzu pe Devil ținându-se perfect pe picioare, la zece pași în urma ei.

Ea zbură lângă el, cu fustele învolburându-se în jurul lor.

– Ce este? zise ea, atingându-l pe brațe, pe umeri. Mai ești rănit pe undeva? Este doar capul? Poți să stai în picioare?

El o prinse de mâini și îi sărută degetele.

– Oprește-te, iubire. Băieții vor crede că sunt moale.

Whit mârâi.

– Băieții cred deja că ești moale când vine vorba despre ea.

– Doar pentru că nu mă cred vrednic de ea.

– Ei știu că nu ești vrednic de ea.

Felicity clătină din cap.

– Ce este în neregulă cu voi doi? Are nevoie de un doctor!

– De tine am nevoie mai întâi, zise el.

– Poftim?

Era nebun.

– Te-ai întors după mine.

– Normal că m-am întors. Te iubesc, imbecilule.

Whit se înecă de râs, iar Devil îi sărută din nou degetele.

– Ei bine, avem puțin de lucru cu faptul că tu îmi cam pui inteligența sub semnul întrebării.

– Nu-ți pun inteligența sub semnul întrebării, zise ea. Cred că ești genial. Excepția este atunci când sugerezi că nu știu ce vreau.

– Te iubesc, Felicity Faircloth.

Ea zâmbi.

– După ce ne căsătorim intenționezi să mi te adresezi cu ambele numele?

– Doar dacă mă rogi frumos. Se apropie. Cred că te-am iubit din momentul în care te-am găsit pe balconul ăla, după ce ai descuiat ușa și ți-ai croit drum din lumină spre întuneric.

– Spre libertate, zise ea blând.

– Noaptea aceea, în dormitorul tău, am glumit când am pomenit de prințesa care trebuie salvată din turnul ei...

– Ai făcut asta, îl întrerupse ea.

El clătină din cap.

– Nu, iubire. Tu m-ai salvat. Tu m-ai salvat dintr-o lume fără culoare. Fără lumină. Dintr-o lume fără tine. Îi mângâie obrazul cu degetul mare. Frumoasa, perfecta Felicity. Tu m-ai salvat. Te-am vrut de la început. Era doar o chestiune de timp până când totul – *totul* – a devenit mai puțin important decât faptul că te doream. Decât faptul că voiam să te protejez. Decât faptul că te iubesc. Ochii ei se umplură cu lacrimi și el continuă: Și tot ce am vrut a fost fericirea ta. A mea nu însemna nimic în comparație cu a ta.

– Dar fericirea mea este legată de a ta. Nu vezi asta?

El încuviință din cap.

– Nu-ți pot oferi Mayfair, Felicity. Nu vom fi niciodată bine-veniți acolo. Mereu ești desconsiderat, oricât de bogat ai fi. Făcu o pauză, pierdut pe gânduri și apoi zise: Dar îți voi oferi orice altceva. Lumea largă. Trebuie doar să ceri. Frumoșii lui ochi sclipeau în lumina soarelui. M-ai salvat de trecut. Mi-ai oferit un prezent. Și acum... îmi doresc ca tu să-mi promiți viitorul.

– Da, șopti ea, neputându-și reține lacrimile. Da.

El îi fură un sărut care îi lăsă pe amândoi fără răsuflare și pe Whit mârâind.

– Găsiți un pat, da?

Felicity se desprinse, cu obrajii roșii și spuse:

– Imediat după ce găsim un doctor.

Dădu să iasă din curte și să se îndrepte spre stradă.

– Stai, zise Devil. Aș putea să jur că ai insistat să ne căsătorim acolo jos, în întuneric, în timp ce îmi salvai viața.

Ea se strâmbă.

– Ei bine, îți era destul de frig și sufereai din cauza rănii de la cap, deci nu aș fi așa de sigură că ai auzit ceea ce crezi că ai auzit.

– Sunt sigur, iubire.

– În general, femeile nu cer bărbații în căsătorie. Cu siguranță, nu femeile ca mine. Cu siguranță, nu bărbații ca tine.

– Femei ca tine?

– Fete retrase, fete bătrâne. Felicity cea Deznădăjduită.

– Lady Sparge Lacăte, mi-ai cerut sau nu să ne căsătorim?

– Cred că a fost mai puțin cerut și mai mult spus.

– Fă-o din nou.

Roșeața din obrajii ei se transformă în flacără.

– Nu.

O sărută pe tâmplă.

– Te rog?

– Nu.

Ea se desprinse de el și continuă să meargă.

– Așa de tradițională, o luă el peste picior. Și apoi, după o clipă, strigă după ea: Felicity?

Ea se întoarse și-l găsi în genunchi în curtea luminată. Făcu un pas către el, ajungând deja aproape, gândindu-se pentru o clipă că poate căzuse din nou.

El îi prinse mâna întinsă și o trase mai aproape, până când fustele ei îl acoperiră. Înlemni, uitându-se în jos la chipul bărbatului pe care îl iubea. El spuse:

– Nu am multe. M-am născut cu nimic, nu am primit nimic. Nu am un nume demn de tine, nici un trecut de care sunt mândru. Dar jur aici, în locul ăsta pe care l-am construit, care însemna totul și acum înseamnă nimic fără tine, că îmi voi petrece restul vieții iubindu-te. Și voi face tot ce pot pentru a-ți oferi lumea.

Ea clătină din cap.

– Nu vreau lumea.

– Atunci ce?

– Pe tine, zise ea simplu. Te vreau pe tine.

El zâmbi, cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse ea vreodată.

– M-ai avut din prima noapte, iubire. Acum spune-mi ce altceva mai vrei.

Ea roşi.

Inima îi bătea puternic când el îşi scoase inelul de pe degetul inelar, punându-l imediat pe degetul ei mare. După sărutul argintului cald urmă sărutul lui pe metal, apoi pe degetele ei. Fără îndoială că avea să fie o nuntă, dar acest moment, aici, în acest loc, se simţea ca o ceremonie, binecuvântată de lumina soarelui şi de aer.

Şi când soţul inimii ei se ridică în picioare – deasupra ei, cu umerii lui largi şi frumoşi, mâinile lui îi cuprinseră obrajii, îi înclinară capul în sus spre al lui –, Felicity îl sărută aşa cum o regină din Covent Garden îşi sărută regele.

Când se termină, el se întoarse spre acoperişuri şi privirea lui Felicity o urmă pe a lui spre acoperişurile din jurul curţii depozitului, unde duzini de oameni stăteau împrăştiaţi la intervale, cu puştile lângă ei, cu zâmbete pe chip, urmărind.

Ea roşi, apoi roşeaţa se transformă în flăcări când el strigă mai tare ca niciodată:

– Milady!

O sărută lent, lung şi adânc, până când oamenii adunaţi bătură cu picioarele şi îşi strigară felicitările spre curte, creând un magnific ecou care se răsfrânse în jurul clădirilor, aşa de răsunător că tremuratul degetelor de la picioare îi provocă plăcere – o plăcere care se transformă în foc când el o trase aproape şi îi şopti la ureche:

– Lumea ta te aşteaptă, iubirea mea.

Epilog

Trei luni mai târziu

Felicity veni lângă Devil în curtea depozitului Bastarzilor Bătăuși din Covent Garden în vreme ce ultima căruță pornea cu Whit la cârma ei.

Brațul lui Devil o strânse bine lângă el pentru că vântul de septembrie sufla, umflându-i fustele în jurul lor. Rămaseră așa, Regele și Regina din Covent Garden, până când tropăitul copitelor cailor se pierdu în noapte. Când dispăru, fiind înlocuit de vocile gărzilor de pe acoperișurile de deasupra și de oamenii care își petrecuseră noaptea muncind ca să pregătească încărcătura pentru livrare, ea se uită la el și zâmbi.

– Încă o zi care a trecut.

El își întoarse fața spre ea, îi cuprinse obrajii cu mâinile, ținând-o nemișcată în timp ce el o săruta, lung și adânc, până când amândoi gâfâiau după aer.

– Este târziu, nevastă, zise el. Ar trebui să fii în pat.

– Prefer să fiu în pat cu tine, îl tachină ea, adorând felul cum rostea cuvintele. Mai spune-mi *nevastă*.

El se aplecă și își apăsă buzele pe pielea fină a gâtului ei.

– Nevastă... Mușcă ușor cu dinții locul unde gâtul se întâlnea cu umărul ei. Nevastă... O sărută la curbura de acolo. Nevastă.

Ea se cutremură și îl luă de gât.

– Nu cred că mă voi plictisi vreodată de asta, bărbate.

Nunta, ținută printr-o licență specială la câteva zile după ce Felicity îl salvase pe Devil din hala de gheață, fusese perfectă... și diferită de tot ce își imaginase Felicity vreodată. În loc de o treabă respectabilă la Catedrala Saint Paul, la care să participe jumătate din nobilii care apăreau în *Burke's Peerage*, fusese o sărbătoare plină de viață și gălăgioasă la un Saint Paul diferit – la o aruncătură de băț de piața Covent Garden.

Spre întristarea părinților lui Felicity, fusese ținută de un vicar din mahala – un om care își cunoștea berea și o bea bine – în fața unei congregații pline ochi de oamenii Bastarzilor și de familiile lor. Desigur, și Arthur cu Pru fuseseră acolo, împreună cu câțiva aristocrați terni care îi luaseră sub aripa lor colectivă pe Felicity, Devil și întreaga familie Faircloth – până la urmă, după cum subliniase ducesa de Haven la masă din acea dimineață –, scandalurile trebuie să unească.

Doar Grace lipsea de la sărbătoare; rămăsese ascunsă în vreme ce Bastarzii încercau să-l găsească pe Ewan, care dispăruse după ce în urmă cu câteva zile părăsise Londra. Cu toate astea, înainte de ceremonie fusese livrat un pachet de la Madame Herbert și înăuntru, Felicity descoperise o pereche de pantaloni de piele perfect croiți, o frumoasă cămașă albă, o vestă cu roz și gri care rivaliza cu orice rochie din Mayfair și o haină croită pe măsură, neagră pe afară, cu căptușeală din satin roz. Alături de haine, Felicity descoperi o pereche de cizme de piele lungi până deasupra genunchiului.

O ținută potrivită pentru o regină din Covent Garden.

Și odată cu acest pachet, un mesaj:

„Bine ai venit, soră."

În seara aceea avusese loc o petrecere gălăgioasă în Garden, unde Lady Felicity Faircloth, acum doamna Felicity Culm, își primise al treilea nume – cel pe care îl prețuia cel mai mult: Mireasa Bastardului.

Fusese o zi de nuntă perfectă, se gândi Felicity, iar seara fu și mai frumoasă când proaspătul ei soț ei o găsise râzând în hohote împreună cu oamenii care o felicitau, o luase de mână și o condusese pe acoperișul birourile lui din Covent Garden pentru a privi sute de lampioane eliberate spre cer de pe acoperișurile din jurul lor.

După ce-și exprimase încântarea prin suspine și se aruncase în brațele lui, el îi oferise sărutul pe care ea-l ceruse și lovise cu bastonul lui de două ori într-un horn de tablă din apropiere, dându-le liber elfilor care îl ajutaseră. Apoi își conduse soția într-un pat de mătase și blană sub cerul înstelat.

Felicity tremura la amintirea acelei nopți și Devil o trase mai aproape.

– Îți este frig, iubirea mea?

– Nu. Zâmbi. Doar amintiri.

El zâmbi în părul ei.

– Bune?

– Cele mai bune, zise ea, privindu-l printre gene. Deși îmi dau seama că este septembrie și în curând nu vom mai putea folosi acoperișurile.

O sprânceană neagră se ridică, în semn că înțelegea prea bine la ce se referea ea. Ce dorea ea.

– Cred că îmi subestimezi puterea, Felicity Faircloth.

Ea zâmbi.

– Felicity Culm, te rog. Și nu aș visa să te subestimez, Devil... Într-adevăr, nu îmi pot imagina că vremea ți-ar refuza vreo dorință.

El încuviință și se aplecă spre ea, coborându-și vocea.

– Iarna pe acoperișuri va fi și mai bine decât vara.

– Da? zise ea cu ochii mari.

– Am să te întind pe zăpadă să văd cât de fierbinte te pot face să arzi, frumoasa mea flacără.

Ea se înfierbântă precum soarele.

– Bănuiesc că nu te pot ispiti acum pe un acoperiș pentru a exersa, frumoasa mea molie?

El își îndreptă spatele.

– Nu.

– Nu?

– Am ceva să-ți arăt.

Îi luă mâna, conducând-o departe de depozit și înapoi spre luminile strălucitoare de pe Drury Lane. Se opriră la Vrabia Cântătoare, plină cu oamenii lor, care beau și petreceau după o noapte de muncă grea. După ce-i ținu ușa, Devil o urmă pe Felicity înăuntru, îl salută pe proprietar cu un gest din cap, și se îndreptară spre un loc de pe podea care fusese eliberat pentru dans – un cvartet de corzi și flaute se afla în apropiere, iar Devil o luă în brațe în vreme ce muzicanții începură să cânte.

Ea râse când el o învârti într-un cerc surprinzător.

– Vrei să îmi arăți cârciuma asta?

El clătină din cap.

– Cândva mi-ai spus că nu crezi că sunt genul de bărbat care dansează.

Ea își aminti.

– Și ești?

– Înainte nu eram – dansatul mi se părea genul de lucru pe care oamenii îl fac când sunt fericiți.

Privirea ei zbură spre a lui.

– Și tu nu erai.

– Nu până să te cunosc pe tine.

Ea încuviință din cap, jucându-se cu degetele pe umărul lui. Și apoi îi întâlni privirea și spuse:

– Arată-mi.

Și el îi arătă, trăgând-o suficient de aproape ca să scandalizeze Mayfair, balansând-o, ridicând-o, legănând-o și rotind-o în ritmul muzicii minunate și antrenante. Ea se prinse de el, brațele lui puternice o protejau și o țineau lângă el. O roti din nou și din nou, mai repede și mai repede. Oamenii lor adunați acolo băteau din palme în ritmul muzicii până când ea își dădu capul pe spate și râse, nemaifiind în stare să facă altceva.

Și atunci el o ridică în brațe, o conduse prin cârciumă și afară în stradă, unde o ceață fină de toamnă transformase piatra cubică în aur. O lăsă jos în vreme ce ea își recăpăta suflul, sărutând ultimul hohot de râs care mai zăbovea pe buzele ei.

– Ei bine, nevastă?

Ea clătină din cap.

– Nu a fost ca un vis. El se încruntă și ea râse din nou, ajungând la el. Iubirea mea... Devil al meu... a fost mai bine. A fost real.

O sărută din nou, lung și adânc. Și când el își ridică din nou capul, zâmbea larg, păcătos și minunat. Zâmbi și ea, ridicându-se pe vârful degetelor pentru a-i șopti la ureche:

– Iubește-mă. Trecut, prezent și viitor.

Răspunsul lui veni precum o flacără:

– Da.